

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

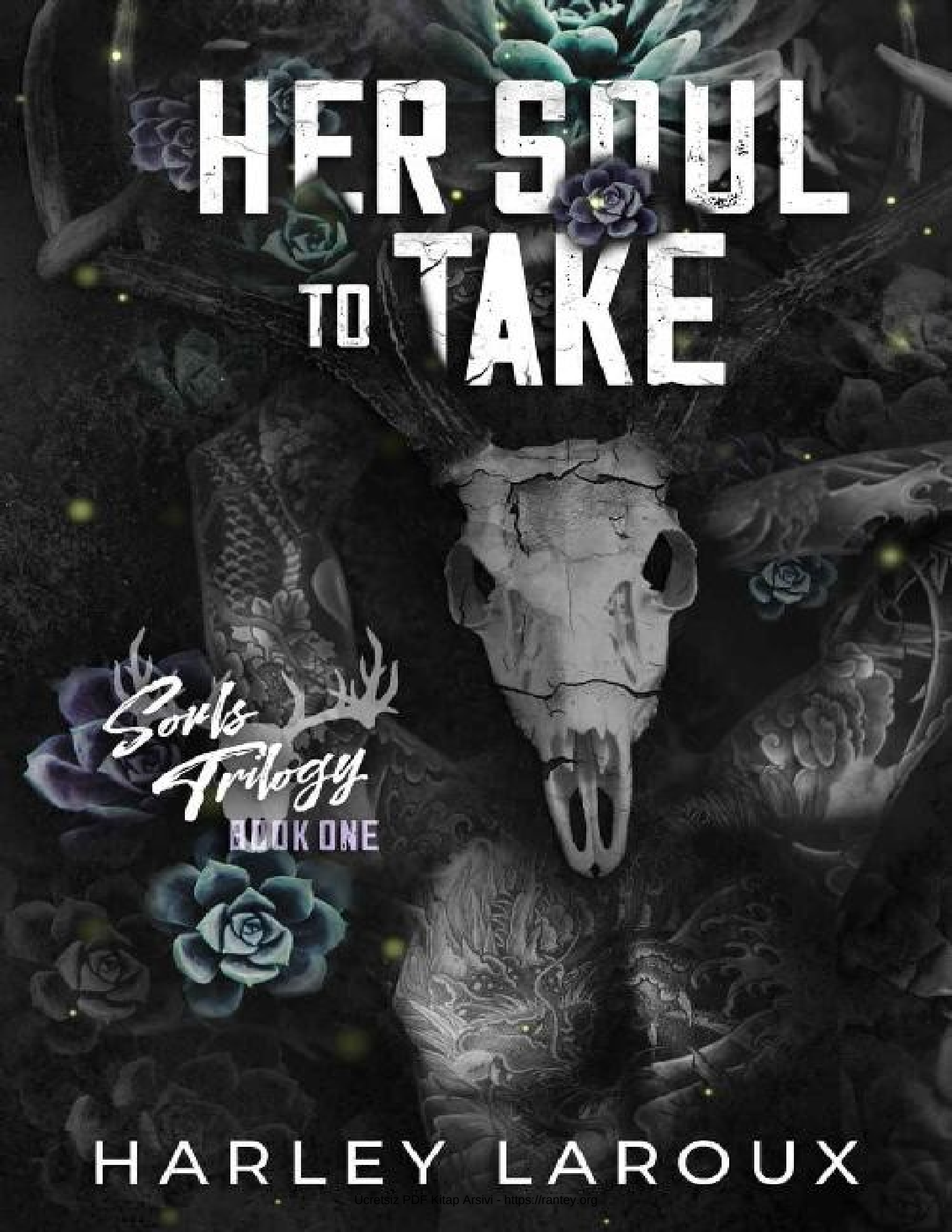
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER SOUL TO TAKE

*Souls
Trilogy*
BOOK ONE

HARLEY LAROUX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler Başlık

Sayfası Telif Hakkı

- 1 .
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

Sonsöz Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan

-

HER SOUL

TO TAKE

HARLEY LAROUX

Alacağı Ruh (Ruhlar Üçlemesi Kitap 1) Copyright
© 2021 Harley Laroux

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, aşağıdakiler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölmüş kişiler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Zainab M. at Heart Full of Reads Editörlük
Hizmetleri Kapak Tasarımı: [Opulent Swag and Designs](#)
Biçimlendirme: [TalkNerdy2me](#)

İçerik Uyarısı

Bu kitap grafik şiddet ve cinsel içerik içermektedir. Yasal yetişkinlik yaşının altındaki kişiler için tasarlanmamıştır. Burada tasvir edilen tüm karakterler 18 büyüktür. Bu kitap cinsel ilişki için bir kaynak olarak kullanılmamalıdır.

eğitim veya seks ya da BDSM hakkında bilgilendirici bir rehber olarak kullanılamaz. Bu kitapta tasvir edilen aktiviteler tehlikelidir ve bu kitaptaki sahneler BDSM veya fetişle ilgili aktivitelerin gerçekçi beklentilerini tasvir etmek için tasarlanmamıştır.

Bu kitaptaki bazı içerikler bazı okuyucular için tetikleyici veya rahatsız edici olabilir. Okuyucuların sağduyulu olması önemle tavsiye edilir.

Bu kitaptaki sapkınlıklar/fetişler:

Rıza dışı rıza (CNC), nefes oyunu / dürtme, kan oyunu, tükürük, vücut sıvılarını yutma, iğne oyunu (vücut modifikasyonu fetişi), acı oyunu, korku oyunu, halka açık oyun, esaret, kısıtlama, şaplak / darbe oyunu, erotik aşağılama / aşağılama, prezervatifsiz çığ seks / seks.

Adanmışlık

*Kocama.
Karanlığın içindeki ışığım.*

"Onun adına kan döküldü. O uyandı."

O açıklamadan önce kıpırdanmayı hissetmiştim. Lanet olası ölümlüler her zaman bariz olanı söylerler, sanki zeminin titrediğini ve eski köklerin gerildiğini hissedemezmişim gibi - vurulmaya hazırlanan bir vücut gibi *geriliyor*. Sanki karanlıkta giderek yükselen fısıltıları duyamıyormuşum gibi, kadim, anlaşılmaz düşüncenin dalları uzanıp zayıf noktaları yokluyor.

Etrafımı saran - beni canlı canlı gömen - beton, rahatsızlığı gizleyemiyordu. Kent'in kendini beğenmiş kışının burada kasıla kasıla dolaşmasına, sanki haberlere boyun eğmem gerekiyormuş gibi açıklamalar yapmasına ihtiyacım yoktu. Sefil bağlama çemberimde bağdaş kurmuş, tırnaklarımı beton zemine geçirmiş bir halde otururken, yandaşlarıyla birlikte odaya girdiğinde ona bir bakış bile atmadım. Söyledikleri karşısında sadece homurdandım ve bu onu pek tatmin etmemiş gibiydi.

"Beni duydun mu iblis?" diye tersledi ve parmakları grimoire'nin deri yüzeyinde sıkılaştı. O lanet olası yıpranmış kitap zaman elinin altındaydı, başımın üzerine kaldırdığı çekici. Kent gibi büyücü olmayan bir adam, o küçük büyü kitabı olmadan beni kontrol edemezdi.

"Seni duydum." Derin bir iç çektim ve tırnaklarımı yere vurabilmek için arkama yaslandım. "Sevinçten havalara uçmadığım için kusura bakma Kenny. Gerçek şu ki

Yaşlı Tanrının uzuvlarını uzatmasıyla övünmek için burada olman, bana sadece sana aradığın tüm o lezzetli gücü verecek kadar uyanmadığını söylüyor." Yüz ifadesi tehlikeli bir şekilde karardı ve bana zarar vermesi için onu kışkırtmanın sınırında yürüdüğümü biliyordum.

Esaret o kadar sıkıcıydı ki, acı çekmeden önce efendimi ne kadar zorlayabileceğimi görmek gerçek bir heyecan haline gelmişti.

Omuz silktim. "Demek bir görev için buradasın. Beni tekrar karanlığa kilitlemeyen önce ufak tefek bir iş için göndermeye geldin. Heyecan verici."

Kent'in parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Belli bir aristokrat görünümü vardı; Seattle'ın iş dünyasının seçkinleri arasına karışırken olduğu kadar Viktorya dönemi Londra'sında da evinde gibi hissedebilirdi. Koyu gri takım elbise, siyah kravatında ince bir şerit, mükemmel kesilmiş ve taranmış gri saçlar. Washington'un bulutlu gökyüzü kadar sessizdi ve ruh hali de bir o kadar tahmin edilemezdi.

"Gücünü önündeki işe sakla, iblis," dedi, sesi , öfkesi zar zor dizginleniyordu. "O küçük dilin için harcamaktansa. Tabii onu tekrar sökmemi istemiyorsan?"

Arkasındaki beyaz pelerinli figürlerden biri kıs kıs güldü, ben de ters ters baktım ama çenemi kapalı tuttum. Kent onlara pelerin ve geyik kafatası maskesi taktırmıştı ama buraya kadar ona eşlik eden iki yüz­süz varlığın onun yetişkin yavruları olduğunu biliyordum. Victoria, acı yapay vanilya kokusu ve makyajındaki tüm kimyasallar kokuyordu. Ve Jeremiah, ucuz vücut spreyi ve saç jölesi kokuyordu.

"Bu gece, gece yarısı, Westchurch Mezarlığı'na gideceksiniz. Sessizce gideceksin ve yol boyunca kimsenin seni fark etmediğinden emin olacaksın. Orada Marcus Kynes'in mezarını bulun. Cesedini kazın ve mezarı yeniden doldurun. Sonra cesedini White Pine'a getirin. Anlaşıldı mı?"

Dilimi ağzımda tutmayı tercih ederdim. Yeni bir tane büyütmek kötü bir işti. "Anlaşıldı."

O sefil küçük odada saat yoktu ama yine de gece yarısının geldiğini hissedebiliyordum. Dünya hafifçe değişti, onu Cennet ve Cehennem'den ayıran sınıra biraz daha yaklaştı. Gece yarısı bana her zaman iyi hissettirirdi, tıpkı sonunda bacaklarımı uzatıp bağlayıcı çemberden çıkmak gibi.

Kent beni o çemberin içinde o kadar sık tutuyordu ki, çemberi yere kazımişti. Babası ve ondan önceki büyükbabası gibi Kent de bana ihtiyacı kalmadığında beni hizmetinden çıkarırsa, bir şekilde ondan sonsuza dek kaçmayı başaracağımdan korkuyordu. Hoş bir düşünce ama pek olası olmayan bir sonuç.

Kent'te Grimoire vardı, Dünya'da ismimin kalan tek kaydı. Bu yüzden beni sadece o çağırabilirdi.

Sanırım aynı zamanda, ona duyduğum hatırı sayılır miktardaki nefretle, kuralları esneteceğimden ve alındıktan sonra onu ve tüm ailesini öldürerek intikam alacağımndan korkuyordu. Yine hoş bir düşünce ve çok daha olası bir sonuç. Tüm bu aileyi yok edebilmek için cehennemdeki üstlerimin gazabını göze alırdım.

Ama bir asırdan fazla olmuştu ve tüm bu süre boyunca Hadleigh ailesinin hizmetindeydim. Dürüst olmak gerekirse etkileyiciydi - başka hiç kimse hayatını kaybetmeden beni bu kadar uzun süre esaret altında tutmayı başaramamıştı. Adımdan geriye sadece bir kayıt kalmasının iyi bir nedeni vardı. Yıllar boyunca beni çağırınlar, komuta edilmesi kolay biri olmadığımı çabuk öğrenmiş ve beni çağırmaktan vazgeçmenin en iyisi olduğunu düşünmüşlerdi.

Ardımda bir sürü ölü büyücü bırakmıştım ve bunlara birkaç tane daha eklemek için sabırsızlanıyordum.

Gece soğuk ve sisliydi, çamlardan çiy damlıyordu. Westchurch Mezarlığı ağaçlarla çevriliydi ve yanından geçen sessiz yoldan görünmüyordu. Bazıları bir asırdan daha eski olan mezar taşları, geniş ve biçilmemiş çimenlerin üzerinde sıralanmıştı. Marcus'u bulmam uzun sürmedi. Bozuk toprak onu ele veriyordu, mezarı yeni doldurulmuştu. Düz, basit bir mezar taşı onu işaret ediyordu.

Marcus Kynes. Yirmi bir yaşında. "Dökülen kan"

Hadleigh'in Tanrısını uyandırdı. Marcus'un gömülmüş olması bile tuhaftı. Bir kurbanın katedralde yapılması, cesedin hemen sunulması ya da mümkünse Tanrı'nın boş zamanlarında oynaması için canlı olarak sunulması gerekiyordu. Marcus'un gömülmüş olması karmaşık görünüyordu.

Çıplak ellerim ve pençelerimle toprağı kazarak ona ulaşmam uzun sürmedi. Tabut sade bir ahşap kutuydu, hiç süslenmemişti. Kapağı çekiştirdiğim anda burnuma formaldehit kokusu . Marcus ucuz bir takım elbiseyle gömülmüştü, genç yüzü üzerine sürülen makyajdan cilalanmıştı.

"Uyan, uyan." Onu omzuma aldım ve mezardan sürünerek , az önce kazdığım toprak yığınının yanına bıraktım. "Bana bir dakika izin ver dostum. Annenin, oğlunun mezarına saygısızlık edildiğini bilmesine izin veremem."

Hemen mezarı tekrar doldurdum, sonra cesedi omzuma alarak White Pine'a doğru ilerlemeye başladım. Ormanlık alan ve içindeki maden kuyusu yeterince hızlı bir koşuydu ama

Marcus sırtımda sallanırken hantaldı. Yine de bir cesetle ağaçların koşmak beton hapishaneme tercih edilirdi.

White Pine'a ulaştığımda cadı saati yaklaşıyordu. Buğulu bir yağmur yağmaya başlamıştı ve Marcus her geçen saniye daha da kötü kokuyordu. Ama onun pis kokusunun ve ıslak toprak kokusunun ötesinde, duman kokusu alabiliyordum. Ormanda bir yerde şenlik ateşi yanıyordu.

Ağaçların derinliklerinde ve yamacın biraz yukarısında, Kent ve neşeli grubunu alevlerin yanında beni beklerken buldum.

Hepsi beyaz pelerinlerini ve geyik maskelerini takmışlardı. Ağaçların arasına dağılmış, siyah şemsiyelerin altında usulca konuşan en az iki düzine kişi vardı. Bu küçük kasabanın kriptid gözlemleriyle dolup taşması hiç de şaşırtıcı değildi. Kent'in kendilerine Libiri diyen küçük tarikatı sayesinde Abelaum nüfusunun neredeyse tamamının ormanda bir canavar gördüğüne dair fantastik bir hikâyesi vardı.

Tam olarak yanılmıyorlardı. Canavarlar görüyorlardı, ama insan türünden.

Üniformalı olmayan tek kişi Kent Hadleigh'in gayrimeşru kızı Everly'ydi. Üvey kardeşleri Victoria ve Jeremiah'dan birkaç ay daha büyük olan Everly sarışın, söğüt rengindeydi ve her zamanki siyah kıyafetini giymişti. Yeni yetme cadı orada olduğu için kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu ve mavi gözleri bana ve cesede takıldığında kusacakmış gibi baktı.

"Kardeşlerim, kurban geliyor," diye konuştu Kent, bağnazlar grubunun önündeyken tuhaf bir şekilde teatral bir sesle. Güneyli bir ateş ve kükürt vaizi ile bahçesinde cesetler gömülü bir anaokulu öğretmeni arasında bir yerdeydi. Bu ses sinirime dokunuyordu, tıpkı bana parmaklarını şıklatıp Everly'nin ayaklarının dibindeki yeri işaret etmesi gibi. "İşte. Onu yere bırak."

Marcus'un genç cadının ayaklarının dibine kararsızca yığılmasına izin verdim ve yüzünde bir acı titreşimi belirdi. Onu tanıyor muydu? Belki de üniversiteden bir öğrenci arkadaşındı? Yoksa babasının ölümün güzelliği hakkındaki tüm vaazları çok çirkin bir gerçeğe dönüştüğünde kalbi aniden yumuşamış mıydı?

"Giysilerini çıkarın," dedi Kent ve ben de hemen cesedi soydum, ucuz takım elbiseyi kâğıt gibi yırttım. Göğsü çıplak haldeyken, hiçbir morg makyajının kapatamayacağı yaraları buldum: Göğsünde gelişigüzel açılmış çok sayıda bıçak yarası vardı ve bunların arasında kurban sunusunun çizgileri ve rünleri karalanmıştı.

Dağınık. Çok dağınık. Tahmin etmem gerekirse, plansız. Hatta spontane.

Kent'e kaşlarımı çattım, cevap vermeyeceğini bildiğim sessiz bir soruydu bu. Everly'ye hızlıca başını salladı ve genç cadı hastalıklı bir şekilde solgun görünüyordu,

diz çöktü ve Marcus'un göğsündeki izleri incelemeye başladı.

"İşe yarayacaklar," dedi sonunda. Aceleyle ayağa kalktı ve gözlerini cesetten kaçırdı. "İşaretler kaba ama etkili." Gözleri kısa bir endişe anında kalabalığın arasında gidip geldi. Söylediklerinin onu gücendirebileceğini ve gücenmenin de sonuçları olabileceğini düşündü.

"Çok iyi," dedi Kent usulca. Sonra, daha yüksek sesle, tüm tiyatrallığıyla bir kez daha, "Bugünü uzun zamandır bekliyorduk, çocuklarım. Derin Olan bunu uzun zamandır bekliyordu, büyük bir sabır ve merhametle bekliyordu. Bugün, üç kişiden ilki onun derinliklerine gidiyor. Ardından iki kişi daha gelsin."

"İki kişi daha gelsin," diye mırıldandı kalabalık, dudakları güzel yüzünde ince, sert bir çizgiye dönüşmüş olan Everly dışında.

Kent, "Hizmetkâr, kurbanı madene kadar taşı," dedi. *Hizmetkar*. Lanet olsun. Onu kendi diliyle boğmak istedim. "Jeremiah sana eşlik edecek. Bu kurbanı o sunacak."

Vücut spreyi kokan bir figür öne çıktı. Jeremiah, tabii ki. Bu dağınık, plansız, mutlak bir fedakârlık beceriksizliği Kent'in sevgili oğlu olmuştu. Gözlerimi devirdim ama çıplak Marcus'u yerden kaldırdım ve Jeremiah'ya tek kelime etmeden ağaçların arasına, ateşin ışığından uzağa doğru yürüdüm.

Jeremiah önümden yürümeye çalıştı ama ben hızımı onun yürüyemeyeceği kadar artırdım. Çocuğun babasından bile daha az sabrı vardı.

"Yavaşla Leon," dedi. "Yoksa yemin ederim babamı yırtarım bir dahaki sefere taşaklarını koparırım."

"Öfke, öfke." Başımı salladım ama yavaşladım. Bıraksaydım göt herif önderlik edecek, küçük güç gösterisinin tadını çıkaracaktı. Kafasının arkasına bakmak en azından kafasını kırmayı hayal etmeme izin veriyordu. "Demek bu senin, ha? Onunla bir sorunun mu var?"

"Piç herif kaçmaya çalıştı," dedi, sonra karanlık bir kahkaha attı. "Fazla uzağa gidemedi. Domuz gibi ciyakladı. Sanırım öldürmekten neden bu kadar zevk aldığını anlıyorum Leon. Acayip bir heyecan."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Karmaşık bir cinayetten ölümü anladığını sanma. Tanrın uyanana kadar bekle. Sana ölüm hakkında bir iki şey öğretecektir."

Eminim bana karşılık vermeyi çok isterdi ama varmıştık. Orada, ağaçların gölgesinde, White Pine maden kuyusu vardı. Neredeyse bir asırdır kapalı olan girişin lekeli ahşap çerçevesi çok sayıda rünle kaplanmıştı: bazıları oyulmuş, bazıları boyanmış, bazıları damgalanmıştı. Tahtadan kırık bir zincirle sarkan metal bir tabelada DİKKAT yazıyordu:

MADENİ AÇIN. GİRMEYİN. Zemin yosunluydu ve kuyunun açıklığının etrafında kalın kümeler halinde çok sayıda beyaz şapkalı mantar yetişiyordu.

Yerin kendisi titriyordu. Ağaçlar huzursuzdu. Derin su ve çürüyen yosun gibi tuhaf bir koku havaya sinmişti. Bir yerlerde, ayaklarımızın altındaki su dolu tünellerin derinliklerinde, kadim bir Tanrı kıpırdanıyordu.

Kolay ürkmedim ama yine de ürperdim.

"Al bakalım." Marcus'u Jeremiah'nın kollarına ittim, o da bir çığlık atarak geri sıçradı ve zavallı Marcus'un çamura düşmesine izin verdi.

"Senin derdin ne lan?" Sesinin tonu yükseldi. Artık sesi o kadar ukala çıkmıyordu. "Ona dokunmak istemiyorum!"

"Bu *senin* fedakârlığın." Omuz silktilim. "Gerçekten de bir iblisin onu içeri atarak Derin Olan'a sunduğunuz adağı sahiplenmesini mi istiyorsunuz?"

Jeremiah bocaladı, gözleri ceset ve maden arasında gidip geliyordu. Yutkunurken boğazı sıkıştı. O lanet cesedin oraya nasıl indiği gerçekten umurumda değildi ama Jeremiah'yı kıvrandırmak için bir fırsatım varsa bunu değerlendirirdim.

Sonunda Jeremiah tiksintiyle inleyerek Marcus'u kollarının arasına aldı; ölü adamın neredeyse kendisiyle aynı boyda olduğunu düşünürsek bu hiç de kolay bir iş değildi. Madene doğru yürüdü ve girişin hemen dışında durup ötesindeki zifiri karanlığa baktı.

Onu içeri itersem ne kadar acı çekerim? Bir fiyatına iki fedakarlık. Kent bunu gerçek bir pazarlık olarak görmeli.

Ama direndim. İntikam bir gün gelecekti. Ya da

Derin Olan uyanacak ve önce beni öldürecekti.

Jeremiah homurdanarak Marcus'u karanlığın içine fırlattı. Vücudu bir gümbürtüyle yere çarptı, yuvarlanırken bir kıpırtı oldu ve sonra aşağıdaki su dolu tüneldeki suya çarparken bir sıçrama oldu. Deniz suyu kokusu yoğunlaştı ve rüzgâr hızlanarak yukarıdaki çam iğnelerini salladı. Midem rahatsız edici bir şekilde bulandı ve Jeremiah ellerini pelerinine silerek hızla madenden geri çekildi. Bana tek kelime etmedi, sadece tepeden aşağı doğru yürüdü.

Bir süre öylece kaldım, karanlığa baktım. Ayak parmaklarım kıvrıldı Aşağıda gürlüyor, kafatasım onun gücüyle titreşiyordu. Yarın gelgitler yükselecekti. Bu ağaçlar köklerini topraktan yukarı çekmeye çalışmanın uzun, yavaş sürecine başlayacaklardı, sanki aşağıda çok *yanlış* hissettiren şeyden uzaklaşabileceklermiş gibi.

Sonra karanlıktan bir uluma sesi geldi. Bir tilkinin çığlığı gibiydi ama öyle acı dolu bir çığlığı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Gitme vakti gelmişti. Şimdi bununla uğraşmak istemiyordum. Ya da hiçbir zaman. Uyanan tek şey Tanrı değildi.

Çocukluğumdan beri adım atmadığım bir yere geri dönmenin büyülü bir yanı vardı. O ilk anılar, Oceanside'da alıştığımдан tamamen farklı bir dünya olan ateşli bir rüya gibi puslu geliyordu. Sahilde esrar içmek ve Modelo içmek benim gençlik yıllarımdı, ama küçükken? Benim dünyam sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen, periler ve tek boynuzlu atlarla dolu, küçük çocuk beynimin hayal gücüyle dolup taşıdığı o yemyeşil ormanlardı ki babam hiçbir zaman yerleşik hayata gerçek dünyada var olmayı başaramayacağını düşünüyordu.

Haksız da sayılmazdı. Gerçek dünya sıkıcıydı ve ofis işleri, sert yakalı bluzlar ve çok fazla rahatsız ayakkabı içeriyordu. Aynı zamanda İspanya'da emekli olmayı da içeriyordu - bu nedenle ailem Güney Kaliforniya'daki evlerini satıp İspanya kıyılarında lüks bir emeklilik geçirme sürecini tamamlarken ben çocukluk geri dönüyordum.

Onlarla birlikte gidebilirdim, elbette. Ama kalıp üniversitedeki son yılımı bitirmeyi seçmek sorumluluk sahibi ve babamın deyimiyle *yetişkin* bir davranıştı ki artık bir üniversite öğrencisi olmamanın eşiğinde olduğumu düşünürsek böyle davranmaya başlamam gerekiyordu.

Kuzeye doğru uzun bir yolculuktu. Kıçım ağrıyordu, sırtım acıyordu ve tumbul kediciğim Cheesecake arabaya geri döndüğüm için kesinlikle öfkeliydi.

ikinci gün üst üste. Ona fast food çantamdan atıp durduğum patates kızartmaları bile artık onu sakinleştirmiyordu. Islak griler ve sıırıslıkam koyu yeşillerle *dolu* bir dünyanın geçtim ve sonunda 6.223 nüfuslu Abelaum kasabasının *Hoş Geldiniz* tabelasını geçtim - ya da benim sayemde artık 6.224. Sağanak çiselemeye başladı ve suluboya dünya, orman şekillenene kadar tonlarını derinleştirdi: kökleri arasında solgun ve hayalet gibi filizlenen mantar şapkalarıyla, eğrelti otları ve fidanlardan oluşan kalın bir çalılıkla çevrili uzun çamlar.

Eşyalarımı yerleştirmek için evde kalmalıyım. Bunun yerine, kutularımı aceleyle oturma odasına taşıdıktan ve Cheesecake'in yemeğini ve suyunu aldığından emin olduktan sonra, arabama geri döndüm ve şehre, Ana Cadde'ye doğru kısa bir yolculuk yaptım. Üç katlı tuğla bir binanın köşesindeki dükkânda, yaklaşık on beş yıllık en iyi arkadaşım İnaya ile Altın Saat Kitapları'nda tanıştım.

Onun Altın Saat Kitapları. En iyi arkadaşım hayalini gerçeğe dönüştürmüştü ve gördüğüm en şirin kitapçının gururlu sahibiydi.

"Neredeyse bitti," dedi parmakları dizüstü bilgisayarının tuşları üzerinde uçuşurken. Elleri, koyu kahverengi teninde pırıl pırıl parlayan narin altın yüzüklerle süslüydü; yüzükler, pembe ceketinin üzerine dikilmiş sevimli çiçek desenleriyle uyumlu küçük arılar ve çiçeklerle bezenmişti. San Francisco'dan geçtiğimden beri gördüğüm en parlak güneş ışığıydı ve sadece onun varlığında bile kendimi daha sıcak hissediyordum.

"etme kızım, acele etme." Aslında o gece daha sonra buluşmak üzere sözleşmiştik, ama onu görmek için çok sabırsızdım ve tüm hayatımı karton kutulardan çıkarma gibi sıkıcı bir görevden kaçıp beklemek için çok hevesliydim. Şimdi, böylesine büyük bir kitap sevkiyatını kataloglamanın tam ortasındaiken ona uğradığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Girişini bitirdiği yığınlardan birini aldım ve dikkatlice göğsümde dengeledim. "Bunları arka tarafa götüreyim mi?"

"O yığın senin kadar büyük!" Güldü. "Hiçbir şey yapmana gerek yok."

Kitap yığınının etrafında onu tam olarak göremiyordum ve gözlüklerim burnumdan aşağı kaymıştı. Ama ısrar ettim. "Arka tarafa mı?"

"Evet, şurada sarı bir araba var" dedi. "Teşekkür ederim!" Ne yazık ki yerçekimi ve benim aramda her zaman gergin bir ilişki olmuştu.

Aslında oldukça zehirliydi. Bağcıklarını çözdüğüm botlarım, kayan gözlüklerim ve çok büyük kitap yığımın arasında, yarı yolda kendi ayaklarıma takıldım ve kitapları uçurdum.

"Her şey yolunda!" İnaya yüksek sesle kahkahalar atarken ben seslendim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde kitapları toplamak için çabaladım - ta ki parmaklarım

İnce bir cildin çatlayan deri kapağına dokununca şokla Kitap *soğuktu*.

Merakla çevirdim. Ön yüzündeki yazılar ve telkari tasarım sanki deriye yakılmış gibiydi ve kelimeler bana yabancıydı. Tahmin etmem gerekirse Latince. Telefonumu çıkardım ve arama motoruna çevirisini yazdım.

Latinceydi ve yazıyordu: Büyülü İşler ve Hokkabazlık.

"İyi bir şey mi buldun?" Inaya'nın sesi beni sıçrattı. Kulaklarımda uzun bir tünelden geçen dalgaların uzaktan gelen uğultusu gibi bir ses vardı ve midemde düşme hissi gibi bir boşluk hissettim.

"Evet, şuna . Bu gerçekten eski görünüyor." Kitabı ona uzattım ve parmaklarımdan ayrılırken bir sarsıntı oldu: kitabı geri almak istememe neden olan küçük bir korku dalgası. Inaya kaşlarını çatarak kitabı açtı.

"Vay canına." Parmakları saygıyla sayfanın üzerinde gezinirken gözleri kocaman oldu. "Bu basılı bir kitap değil. Bu *el yazması*."

Ayağa kalktım ve görebilmek için omzuna yaslandım. Kitabı ortasına kadar açmıştı. Bir sayfada tuhaf, mutasyona uğramış, yırtık pırtık ve iskelet gibi bir zombi köpeğin çizimi vardı. Diğer sayfa ise düzgün Latince metinlerle kaplıydı. Bana bir kaşifin günlüğünü hatırlattı, Charles Darwin'in Galápagos'u keşfederken yanında taşıyacağı bir şey gibi - eğer Galápagos canavarlar ve büyüyle dolu olsaydı.

"Sanırım bu bir büyü kitabı," dedim usulca. Şaşkınlıkla bana baktı, ben de açıkladım. "Süleyman'ın Anahtarı gibi bir büyü ve ritüel kitabı. Bunun gibi bir orijinal nadir bulunur. *Gerçekten* çok nadir."

Inaya kitabı dikkatle kapatırken başını salladı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Görünüşe bu kitap tam sana göre. İstiyor musun?"

"Inaya, o şey paha biçilemez olmalı! Sana bir ödeme yapmalıyım -" Kitabı ön tezgâha doğru taşıırken beni görmezden geldi.

"Bunu nedime hediyelemenin bir parçası olarak düşünün," dedi. Büyük bir özenle hareket ederek tezgâhın altından bir rulo kahverengi kâğıt çıkardı ve kitabı sararak bir parça bant ve bir fiyonk sicimle tamamladı. "Tüm bu kitaplar Abelaum Tarih Derneği'nin bağışlarıydı, bu yüzden para konusunda endişelenmeyin. Bu ciltler sadece depoda duruyordu." Kitabı bana uzattı ve ben de sanki bana kutsal bir emanet hediye etmiş gibi özenle ellerime aldım. "En sevdiğim ürkütücü kız için ürkütücü bir kitap. Şimdi, sanırım ikimiz de bir mola verebiliriz. Biraz kahveye ne dersin?"

"Seni öylece *terk* mi *etti*? Taşınmadan bir hafta önce, *Barış, iyi şanslar, hoşça kal?*" Inaya başını salladı, pembe tırnakları sinirli bir şekilde

kahve fincanı. "Pisliklerle çıkmak gibi kötü bir alışkanlığın var, Rae."

Ağır bir iç çekişle başımı salladım. Eyalet dışına taşınmayı tercih ettiğim için Rachel'in beni terk etmesinin acısı hâlâ güçlüydü ve bir diken gibi böğrüme batıyordu. Sonsuza dek birlikte olacağımızı düşünmemiştim ama paranormal olaylara ve şehir keşiflerine ortak ilgi, çıktığımız altı ay boyunca daha derin sorunlarımızın üstünü örtmeyi başarmıştı.

Inaya ekledi, "Ayrılık sonrası saç kesimine bayıldım! Çok mod. Çok 60'lar. Sana yakışıyor."

Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim ve iltifat karşısında genişçe gülümsedim. Beni son gördüğünden çok daha kısa ve koyuydu - doğal kızıl kahverengi saçlarımı siyaha boyamış ve Rachel'in saçlarımı kopardığı gece küt kestirmiştim. İyi hissettiriyordu. Taze. Temiz bir sayfa.

"Artık kendime Kütüphane Got'u diyebileceğimi hissediyorum," diye şaka yaptım, siyah çerçeveli gözlüklerimi burnumun biraz daha yukarısına iterek. Inaya kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "İnek Gotik, belki?"

"Saçına ne yaparsan yap, sen hâlâ benim Hayalet Kız Goth'umsun tatlım," dedi kıkırdayarak ve kahvelerimizi yudumlarken birkaç dakika sessizce oturduk. Oturduğumuz dükkan, La Petite Baie, Golden Hour Books'un hemen bitişiğindeydi. Dekor, yerel sanatçıların eserleri, tuhaf bronz heykeller ve çeşitli rahat sandalyeler ile dönüştürülmüş masaların hoş ve eklektik bir karışımıydı. Inaya ve ben pencere kenarındaki iki koltuğa oturmuştuk; buradan dışarı bakabiliyor ve caddenin karşı tarafına doğru yaklaşan ormanı görebiliyorduk.

"dönmek nasıl bir duygu?" Inaya lattesinden bir yudum alarak şöyle dedi. "Eski hayaletini gördün mü? Eskiden ona ne ?" Bir an için düşündü. "Ah evet, Gece Kovboyu!"

Çocukluğumun hayaletine taktığımız lakaba gülümsedim. Yıllardır bunu düşünmemiştim. "Onu henüz görmedim ama ilk gecenin nasıl geçeceğini göreceğiz." Düşünceli bir şekilde çeneme vurdum. "Belki birkaç termal kamera kurarım ve bakalım sonunda tüm vücudu gösteren bir görüntü kaydedebilecek miyim?"

"Nasıl gidiyor bu arada? Hayalet vlogu?"

Soru beni içten içe irkiltmiş olsa da, Inaya'nın "hayalet vlog "umla ilgili yerinde tanımına kıkırdadım. "Ah, bilirsin işte. Kanal büyüyor."

"Son zamanlarda büyük bir şey yakaladın mı?"

Görünüşler ya da..." "Bazı bedensiz sesler yakaladım.

Küreler."

"Oh. Bu harika."

Ne güzel. Evet, benim vlog izleyicilerimin de yakında başına gelecek olan şey tam olarak buydu. İnternet gerçek paranormal araştırmalar için uygun bir yer değildi; diğer tüm "paranormal" kanallar Geceyarısı Adamı'nı çağırıyormuş gibi yaparken ve

özel efektler ve vasat oyunculuk kullanarak anlık tatmin arayan seyirciyi kendine çekmeye çalışıyordu. Buna karşılık, benim uzun kayıtlarım ve belirsiz elektronik ses fenomenleri sıkıcıydı.

Büyük bir şeye ihtiyacım vardı. Şok edici bir şey. *Gerçek* bir şeye ihtiyacım vardı.

Ancak ruhlar benim değil, kendi zamanlarında faaliyet gösteriyorlardı ve "perili" bölgelerde yaptığım araştırmalardan sürekli olarak hiçbir şey olmadan dönmek sinir bozucuydu. Tutkum için harcadığım zaman ve çabanın yakında kendime "gerçek" bir iş bulmaya gitmesi gerekecekti. Kanalın reklam gelirleri beni tek başıma ayakta tutmaya yetmeyecekti, de ailem ben okulu bitirene kadar bir yıl kalmam için verdikleri kulübeyi sattıktan sonra.

"Eminim burada kayıt yapmak için güzel yerler bulabilirsin," dedi Inaya ve beni zihnimdeki umutsuzluk çukurundan çıkardı. "Bu kasabadaki tüm efsaneler... kızım, senin için bir hazine olmalı."

Başımı salladım. Abelaum'büyümek hayaletlerle iç büyümek gibiydi; gerçek hayaletler değil, geçmişin hayaletleri. Bir zamanlar Kuzeybatı Pasifik'in en kârlı maden kasabalarından biri Abelaum'un çevresindeki ormanlarda hâlâ tahtalarla kapatılmış maden kuyuları bulunabiliyordu. Kasabanın orijinal binalarından düzinelercesi hâlâ ayakta durmakta, kendilerini tutkuyla adanmış yerel bir tarih topluluğu tarafından özenle restore edilmekte ve bakımları yapılmaktadır.

Burada bulunacak çok fazla tarih vardı ve tarihle birlikte trajedi de geldi.

"Kahretsin, Bayan Kathy'yi gördün mü? Hâlâ sizin evin hemen aşağısındaki sokakta oturuyor," dedi Inaya. "99'daki trajediyi bize anlattığında babanın ne kadar kızdığını hatırlıyor musun?"

"Kızım, o hikaye beni korku bağımlısı yaptı, tabii ki hatırlıyorum! Dürüst olmak gerekirse, kim gidip birinci öğrencilerine böyle bir hikâye anlatır ki?" Eski öğretmenimizin en iyi taklidini yaparak sesimi tizleştirdim ve parmağımı hayali bir oda dolusu çocuğa doğru salladım. "Ah, çocuklar! Su basan madende mahsur kalan ve hayatta kalmak için birbirlerini yiyen madencileri duymak ister misiniz? Eğer yamyamlık siz veletlere kâbus gördürmüyorsa, size aşağıda yaşayan canavarı anlatmama ne dersiniz?"

"*Yaşlı Tanrı*." Inaya başını sallayarak parmaklarıyla havadan alıntı yaptı. "Yine de buna inanıyordu. Bayan Kathy deliydi."

"O ..."

"Evet, öyleydi. Evinin etrafına astığı balık kılçıklarını ve gümüş kaşıkları hatırlamıyor musun? Anneme bunların nazarı uzak tuttuğunu söylerdi." Inaya omuz silkti ve son lattesini bitirdi. "Bunu seviyorum

Ama insanlar ormanda çok uzun süre yaşayınca gerçekten tuhaflaşabiliyorlar. O eski efsanelere inanan tek kişi Bayan Kathy değildi."

"Efsanelerden bahsetmişken..." Masum görünmeye çalışarak parmaklarımı fincanımın üzerine vurdum. "O eski kilise hâlâ orada mı? Son üç madenciye çıkardıkları kuyunun yanında mı?"

"Aziz Thaddeus mu? Sanırım öyle." Inaya kaşlarını çattı. "Bay Hadleigh'nin burayı yıkmalarına izin vereceğini sanmıyorum. O tarihi yerlere karşı gerçekten korumacıdır." Şaşkın bakışlarımı görünce, "Kent Hadleigh Tarih Derneği'nin başkanı. Süper iyi, süper zengin. Kızı Victoria ile aynı sınıflarda okuyorum. Pazartesi günü sizi tanıştıririm."

Açıklamasına bir "oh" çektim, beynim hala trajik bir geçmişi olan yüz yıllık terk edilmiş bir kilisenin fantastik potansiyeline odaklanmıştı. Bunu kaçırmadı ve gözlerini kıstı.

"Bu arada kınandı," diye kestirip attı. "Kilise lanetli. *İçeri girmek güvenli değil.*"

"Tabii, tabii." Çabucak başımı salladım. "Eski, muhtemelen perili, terk edilmiş bir kilise mi? İçine girmeyi düşünmezdim bile."

Inaya içini çekti. "Sen delisin, kızım. Bir gün başını gerçekten belaya sokacaksın."

Elimi kalbimin üzerine alaycı bir tavır takındım. "Ben mi? Başım belaya mı girdi?"

Asla."

En eski anılarım bu eski kulübedeydi. Tek yatak odalı ev, ailem ilk satın aldığında iki yeni evli çift için yeterince büyüktü. Ama sonra ben doğdum ve babamın köşe ofisi benim çocukluk odam oldu. Sonunda, burası bize dar gelmeye başladı ve babam tüm hayatını geçirdiği küçük kasabadan kaçmaya heveslendi. Ben yedi yaşındayken Güney Kaliforniya'ya taşınmıştık ve o zamandan beri oradaydım. Kulübe bizim tatil evimiz olmuştu ve babam yılın geri kalanında kulübeyi diğer tatilcilere kiraliyordu.

Nostalji, ahşap duvarlara parlak cilaları kadar parlak bir şekilde yapışmıştı. Çocukluk anıları, gençliğimdeki anılarımdan tamamen farklı bir duyguya sahipti - daha yumuşak, daha zengin, bir tuval üzerindeki akrilik boya çizgileri gibi hissediyorlardı.

Orman benim peri krallığımdı, ana yatak odasına çıkan merdiven hayali arkadaşlarımdan oluşan ordumu yönlendirdiğim büyük bir . Süpürgeliklerden birinde, mutfak dolaplarının altına gizlenmiş, beş yaşındayken kırmızı kalemle çizdiğim küçük bir köpek resmi vardı. Annem onu hiç bulamamıştı ve hala orada olduğunu görmek beni biraz heyecanlandırıyordu, içimdeki çocuk onun büyük bir vandalizm suçu işlediğine ikna olmuştu.

Köşedeki ofisten dönüştürülmüş yatak odasının kendine ait vahşi anıları vardı. İlk hayaletimi orada görmüştüm.

Ona "Gece Kovboyu" derdim. Annem ondan ilk bahsettiğimde sadece dört yaşında olduğumu söylemişti. Duvarın içinden görünür, yatağımın ayakucundan geçer, duraklar ve sonra pencerenin hemen yanında kaybolurdu. Sanki dumandan yapılmış gibi puslu bir figürdü, botları, kot tulumu ve geniş kenarlı şapkası vardı - bu yüzden çocukken ona kovboy derdim. Korkutucu değildi, sadece ilginçti.

Ve o benim hayatımın takıntısını başlattı.

Dersler pazartesiye kadar başlamayacaktı, yani karton kutu yığınlarından hayatımı yeniden kurmaya çalışmak için bütün bir hafta sonum vardı. Kafede Inaya'dan ayrıldıktan sonra gri gökyüzü kararmıştı ve yağmur ara ara camlara vuruyordu. Şömineyi yaktım ve bulutların arasından süzülen soluk doğal ışığın tadını çıkarmak için tüm perdeleri çektim.

Sonsuza kadar burada kalamazdım. Er ya da geç bir daire aramaya başlamam gerekecekti ama bu fikir gözümü korkutuyordu.

Kitaplarımı boş raflara yerleştirdim, saksıdaki sukulent koleksiyonumu mutfak penceresine yerleştirdim ve dizüstü bilgisayarımı ve kayıt ekipmanımı alt kattaki yatak odasındaki masanın üzerine dağınık bir şekilde bıraktım. Düzenlemek çok yorucuydu. Bluetooth'umu sehpanın üzerindeki taşınabilir hoparlöre bağladım ve çalma listemi karışık olarak açarak *All Time Low*'un *Monsters* şarkısıyla sıkıcı işlerin arasında dans ettim.

Gece çökmüştü ve bulut örtüsü dışarıyı zifiri karanlık yapıyordu. Bir sonraki şarkı ara belleğe alınırken bir duraklama oldu, geriye sadece yağmurun cama vuruşu, yumuşak rüzgâr ve cırcır böceklerinin cıvıltısı kaldı. Pencere camları tek yönlü aynalara dönüşmüştü: yansımam bana bakıyordu, gözlükler burnumdan aşağı kayıyor, büyük boy kazak ellerimin üzerine dökülüyordu. Dışarıda, karanlıkta, bir şeyin bana bakıp bakmadığını anlayamazdım.

Birisi camın hemen dışında durabilirdi ve ben onu göremezdim.

Bir sonraki şarkı çalmaya tüylerim diken diken oldu. Kulübe gecenin içinde önemsiz görünüyordu, sanki çıplak ahşap duvarları ve büyük pencereleri karanlığı engellemek için hiçbir şey yapamıyordu. İçeriden gözlemlemek yerine, dışarıda bir şey bakıyormuş gibi hissettim. *Beni* gözlemliyordu.

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldayınca sıçradım. Elime aldım, müziğim durakladı ve arayanın kimliğini görünce gülümsedim.

"Hey, anne."

"Merhaba, tatlım! nasıl gidiyor? Yolculuk miydi?"

Arka planda bir şeylerin cızırdadığını duyabiliyordum ve gülümsemem genişledi. Annem yemek pişiriyor olurdu, babam da oturma odasında

bir kadeh viskisi ve son gizem romanı vardı. Annem ve babam, kendi deyimleriyle "özgür ebeveynler" olmuşlardı; feci derecede tehlikeli ya da yıkıcı bir şey yapmadığım sürece beni çoğunlukla kendi halime bırakırlardı. Annem büyümüş Woodstock hippilerinin bir örneğiydi, babam ise daha çok sessiz ve çalışkan biriydi.

"Uzun yol," dedim ve bir tava tıkırdayıp annem hafifçe küfrederken kıs kıs güldüm. Annem ve ben yemek pişirmek ya da bavulları açmak gibi başka işlere konsantre olmamız gerekirken birbirimizin kulaklarını çınlatmayı çok severdik. "Ama gerçekten muhteşemdi."

Gittiğim iki gün içinde topladığı tüm dedikoduları bana aktarırken sohbet etmeye devam ettik. Babam her zamanki gibi uluslararası taşınmalarının her yönünü titizlikle planlarken, annem mükemmel bir güzergâha sahip olma konusunda çok daha az endişeliydi - yine de gerçekten annemin kızı olduğumun bir kanıtı.

"Bu şehrin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," dedim, kanepede cips atıştırmak için bavulları boşaltmayı tamamen bırakmıştım. "İnsanlar dost canlısı, zincir işletmeler yok. Her yerde şirin, küçük anne dükkânları var. Neden taşındık ki zaten?"

Annem kıkırdadı ama cevap verirken sesini biraz alçalttı. "Babanı bilirsin. Tüm batıl , endişeleri... küçük kasaba hayatı ona göre değildi. İnsanların işimize fazla karıştığını düşünürdü, her ne demekse. Sen ilkokula başladığında daha da kötüleşti." Sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi durakladı ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Kaliforniya'da onun iş kolu için daha fazla fırsat vardı."

"Ah, babamın eski batıl inançları." Güldüm. "Ondan miras kalacak kadar şanslı olduğum tek özellik. Dur tahmin edeyim: Satın almayı düşündüğün her evin geçmişini, orada kimsenin ölmediğinden emin olmak için kontrol etti mi?"

Annemin gözlerini devirdiğini duyar gibiydim. "Doğal olarak."

"İyi karar." Başımı salladım. "Emekliliğinizin intikamcı hayaletler tarafından bölünmesine ihtiyacınız yok."

"Başlama yine." Tabakların şingirtısını duyabiliyordum ve ben zorlamadıkça yemek için telefonu elinden bırakmayacağını biliyordum.

"Gitmene izin vereceğim anne. Seni seviyorum. Seni özledim."

"Ben de seni özledim, tatlım!" Arka planda bir mırıldanma oldu ve ekledi, "Babam orada güvende kalmanı söylüyor."

Telefonu kapattıktan sonra ev daha da boş geldi. Akşam yemeği için mutfaktan yüksek sesle miyavlayarak gelen Cheesecake'e minnettardım. Otoriter bir ev arkadaşıydı ama o kadar sevimliydi ki onu affetmek zorunda kaldım.

Cipslerim için biraz sosla kanepeye dönerken, çantamdan çıkan kahverengi kağıt paket gözüme çarptı. Inaya'nın bana hediye ettiği kitap, Grimoire. Heyecan parmaklarını midemin etrafında sıktı, ilk kez bir musallat soruşturmasına girmeye benzemeyen bir his: korkuyla karışık heyecan.

Sehpanın üzerindeki kitabı açtım. Muhtemelen eldiven giymeliydim; o kadar eskiydi ki bir müzede olmalıydı. İç kapağın köşesine bir imza atılmıştı ama kaligrafi benim anlayamayacağım kadar süslüydü.

Sayfaları çevirdim, detaylı çizimlere ve küçük, düzgün Latince yazılara hayret ettim. Otların ve bitkilerin çizimleri vardı ve çevrimiçi bir çevirmenden hızlıca yararlandığımda metnin yeşilliklerin büyümlü özelliklerini anlattığını gördüm. Sonra canavarların çizimleri vardı: Kemikli kurt zombi, dokunaç benzeri bacakları olan deniz yosunuyla kaplı zayıf, yüz­süz bir yaratık, kırık ağaç dallarından yapılmış kuş gagalı bir örümceğe benzeyen çok bacaklı bir şey. Sanat harikaydı, Creepypastas ve bağımsız video oyunu geliştiricilerine ilham verecek türden bir tasarımdı.

Arınma, giysiler, dualar, astrolojik olaylarla ilgili sayfalar vardı - sadece bazı parçaları tercüme edecek sabrım vardı, ancak bilgi miktarı akıllara durgunluk veriyordu. Bu grimoire tam bir hazineydi. Sayfayı her çevirdiğimde kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Sonra diğerlerinden farklı bir çizim buldum. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim bir adamın çizimiydi. Saçları kulaklarının etrafında kıvrılan dalgalar halinde uzanıyordu, yumuşak kalem darbeleri hafiflik katıyordu. Gömleksizdi, zayıf göğsünün kasları belirgin bir şekilde çizilmişti ama sadece yara izi olduğunu düşündüğüm şeylerle ve dövmele­rin belirsiz hatlarıyla gölgelenmişti. Dudakları dolgun, çenesi çukurdu. Koyu renk, ağır çekilmiş kaşlarının altındaki gözleri altın rengindeydi.

Kitapta şu ana kadar karşılaştığım tek renk lekesiydi. Gözlerini canlı gösteriyordu, sanki beni izliyorlardı ve sanki altın varak pullarıyla şekillendirilmiş gibi bir doku vardı.

Bitişikteki sayfada *Katilin Çağırılması ve Bağlanması Operasyonu* yazıyordu.

Katil... çağırma ve bağlama...

Bunlar bir iblis çağırma talimatlarıydı.

Kitaptan geriye doğru eğildim, heyecanımın kıyısında gizlenen endişe ön plana çıktı. İblislere ve büyüye inanmadığımdan emin değildim. Hayaletler bir şeydi: ölen ruhların kalıntıları, kalan enerji, mahsur kalmış ruhlar. Ama iblisler tamamen başka bir şeydi,

Yüzyıllardır, binlerce yıldır insan korkularının gölgesinde gizlenen pek çok yaratıktan biri. Var olma *ihtimallerini* inkar etmedim - ama tanrılar ve melekler gibi, onları da genellikle mitoslar alemine atadım.

İblisler heyecan verici ve büyüleyiciydi. Bir yerin sadece perili değil, şeytani güçler tarafından ele geçirilmiş olma ihtimali, sayısız korku hikayesinin ardındaki itici eğlence değeri idi. İnsanların korkularıyla mükemmel bir şekilde oynadılar: açıklanamayan, korkunç derecede güçlü, baştan çıkarıcı ve baştan çıkarıcı, günahın temsilcisi.

İblislerin oynadığı söylenen yerlerden geçtim. Onları başka herhangi bir yerden daha korkutucu bulmadım.

O gözleri aklımdan çıkaramıyordum. Altın rengi, parlayan, karanlığı delen. Saat neredeyse 2'de hala uyanıktım, dizüstü bilgisayarım açık bir şekilde yataкта yatıyor, vücudumun uyumayı reddetmesini yeni vlog fikirleri üzerinde beyin fırtınası yapmak için bir fırsat olarak kullanmaya çalışıyordum.

Abone sayım yeni kanallar tarafından hızla geçiliyordu, dikkatli araştırmaların biliminden ziyade dramayı öne çıkaran kanallar. *MASSACHUSETTS'TE EN ÇOK RUH ÇAĞIRMA TAHTASINI KULLANIYORUZ PERİLİ ORMAN! BİR IBLIS TARAFINDAN SALDIRIYA UĞRADI!* Bu boktan tıklama tuzağı için milyonlarca görüntüleme. Sadece birkaç gün önce yayınlanmıştı.

Gece görüşünün yeşil merceğinden, grubun ele geçirilmiş gibi davranmasını izledim. Ormanda çılgınlık koşmalarını, bir ruh çağırma tahtasının etrafında bir plançeti hareket ettirerek tehditkâr mesajlar oluşturmalarını izledim. Sahteydi, hepsi sahteydi. Sanırım seyirciler de sahte olduğunu biliyordu ama yorumlara bakılırsa kimsenin umurunda değildi. Heyecan vericiydi, komikti. *Eğlenceliydi*. Düzinelerce kanal bu tür içerikler pompalarken benimki izlenme oranlarının gerisinde kaldı çünkü ben özgünlükte ısrar ettim.

Yatağımın başucundaki masadan elektronik sigara kalemimi kaptım ve sinirli bir şekilde içime çektim. Yakında bir şeyleri değiştirmesem, kanalı devam ettiremeyecektim. Çok yakında gerçeklerle yüzleşmek, bir ofis işi bulmak ve bir yuva kurmak zorunda kalacaktım. Varlığımın her zerresi bu olasılığa karşı ürperiyordu ama artık ergen değildim. Ödemem gereken faturalarım vardı ve bu yetişkin şeyson hayalimi de ezip geçmeye kararlı görünüyordu.

Katil. Karanlıkta altın gözler.

O sayfayı yer imlerine eklemiştim ve nedenini henüz bilmiyordum. Aşağıda, sehpanın üzerinde, Grimoire'un kapalı durduğunu bilerek uyumak daha da zorlaştı - ama o sayfaların içinde, karanlıkta, o altın gözler hala parlıyordu.

İzliyordu

m.

Bekliyoru

m.

Pazartesi sabahı yine gri gökyüzü ve çiseleyen yağmur vardı. Şemsiyemin siyah kenarı altında okula doğru yürüdüm, botlarım dar garaj yolumdaki su birikintilerinden yola sıçradı. Posta kutularına ulaştığımda Bayan Kathy'nin mektuplarını aldığını gördüm. Yaklaşık on dört yıl önce birinci sınıf öğretmenim olan Kathy'nin sarı saçlarına aklar düşmüştü, şimdi ise gümüş rengine dönmüştü.

"Merhaba, Bayan Kathy!" Şemsiyemin altından neşeyle ona el salladım. Gözlerini bana dikti, büyük boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından hızla kırıştırdı ve sonra aceleyle evinin yoluna doğru yürüdü.

Vay be. Tamam o zaman.

Kampüs sadece on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ama soğuk daha uzunmuş gibi hissettiriyordu. Sonra Abelaum Üniversitesi'nin Gotik tepeleri ve yüksek pencereleri ağaçların arkasında belirdi, sürünen sarmaşıklarla örtülmüş ve yosunlarla kaplanmıştı. Sanki terk edilmiş ve çürümeye terk edilmiş gibi görünüyordu, iPhone ve Starbucks bardağı taşıyan öğrencilerle dolup taşmıyordu. Burada kesinlikle şemsiye yoktu: Buğulu yağmur benden başka kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi. Diğer herkesin sadece kapüşonlu yağmurlukları vardı.

Güney Kaliforniya yağmurluk gerektirmiyordu - dolabımda tek bir tane bile yoktu. Sürekli yağmurluk giymek istemiyorsam yakında alışverişe çıkmam gerekecekti.

çok soğuk bir başparmak gibi dışarı.

İlk sınıfımı bulmak için geniş taş koridorlarda dolaşırken gözlerimi kısarak her koyu ahşap kapının yanına iliştirilmiş küçük altın rakamları aradım. Yağmur şiddetini artırmış, koridorun bir tarafını kaplayan dar pencerelerden aşağıya doğru ağır ağır çiseliyordu. Manzara kavak ve ladin ağaçları tarafından kapatılmıştı ama iğnelerin ötesinde üniversitenin uzun, sivri kulelerini görebiliyordum. Her birkaç metrede bir durup çantamdan fotoğraf makinemi çıkarma isteğine zorlukla karşı koyabildim ve sonunda derse zamanında yetiştiğimde bunu büyük bir başarı olarak değerlendirdim.

Dersler tipik ilk günkü gibi müfredatın üzerinden geçilerek işleniyordu ancak tek bir fark vardı: sabahki iki profesörüm de yakın zamanda yaşanan "bir öğrencinin trajik kaybı" konusuna değindi. Güvenlik, artan güvenlik, yerel polisin "ellerinden gelen her şeyi" yaptığına dair güvenceler vardı. Hızlı bir Google kontrolü yapana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu.

Öğrenci Üniversite Kampüsünde Ölü Bulundu: Soruşturma Devam Ediyor.

Sömestr başlamadan hemen önce, üniversite binalarından birinde vahşice öldürülmüş bir öğrenci cesedi bulunmuştu. İçimdeki gerçek suç meraklısı daha fazlasını aramaya devam etti ama pek bir şey yoktu. Şüpheli yoktu. İpucu yoktu. Yerel polisin ifadesi yoktu. Böylesine sakın ve küçük bir kasabada bir cinayet işlenip de basında ve spekülasyonlarda mutlak bir patlamaya yol açmaması beni gerçekten hayrete düşürmüştü.

Sabah sisi eski binaların arasından sızıyor ve taşları nemlendirerek grinin daha koyu bir tonuna dönüştürüyordu. Yaprak dökmeyen ağaçların yosunlu kökleri yavaşça akan bir gelgit gibi sarmıştı. Ancak havaya rağmen, ASB yeni öğrencileri karşılamak için avlunun dört bir yanına stantlar kurmuş, kampüsteki kulüplerden birkaç düzine de stant açmıştı. Yeni bir dönemin heyecanı bastıran sisle çelişiyor gibiydi; sanki doğa yüksek sesle konuşan öğrencileri için elinden geleni yapıyordu.

Bir sonraki dersimden önce boş vaktim olduğu için pes ettim ve fotoğraf makinemi çıkardım. Kütüphanenin üzerindeki çan kulesinden, çitlerin arasına sıkışmış alçak, eğri büğrü taş duvarlara kadar her şey objektifimin arkasından hoş bir estetik taşıyordu. Rutubet, yeşillik, her şeyin Gotik dramı - sanki bir Grimm masalına, çocukluğumun peri krallığına geri adım atmış gibi hissettim.

Ancak ölüm krallığa gelmişti ve varlığını kuzeybatı salonlarından birinin girişini kordon altına alan sarı uyarı şeridinin ani şokuyla duyurdu.

Yaklaştım. Binanın kapalı çift kapısının üzerinde paslanmış harflerle *CALGARY* yazıyordu, onu bir *H* ve garip bir şekilde aralıklı *L* takip ediyordu.

Ağaçlar binaya iyice yaklaşmış, kol ve bacakları binanın dik çatısını sanki canlı bir kozanın içinde yavaşça sarıyormuş gibi sarmıştı.

Bu ismi o sabah okuduğum haberlerden biliyordum: Burası öğrencinin cesedinin bulunduğu salondur. Bir fotoğraf daha çektim, parlayan plastik bantla eski, çukurlu taşın yan yana duruşunu yakaladım. Korkunç derecede acımasız bir şekilde güzeldi.

"Sen kayıp mı oldun?"

Beni yargılamayın ama kaba bir sesin beni tahrik eden bir yanı vardı - ve arkamdan konuşan ses de en az onlar kadar kabaydı. Döndüğümde Calgary'nin merdivenlerinin dibinde duran, kollarını kavuşturmuş, açık yeşil gözleri üzerimde gezinen bir adamla karşılaştım. Benden birkaç yaş büyük olamazdı, tamamen siyah giyinmişti, dar uzun kollu atletik bir gömlek, kargo pantolonu ve bağcıklı askeri botları vardı.

Kahretsin. Tam benim tipim, kendi iyiliği için fazla güzel bir pislik.

"Kaybolmadı," dedim, yüzüme en güzel gülümsememi yerleştirerek. "Bir cinayet mahalline yapıştırılmış parlak sarı bandı gözden kaçırmak zor."

Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi; ama benimkinin şirret olduğu yerde, onunki geceleri pencerenizin dışında gördüğünüzü hayal edebileceğiniz türden bir gülümsemeydi, köpek dişleri beni parçalayacak kadar keskindi. "Oh, *güzel*, kaseti kaçırmadın. O zaman buralarda takılmaya karar verdiğine *göre okuma* bilmediğini varsayıyorum."

Ayaklarımı sürüyerek yürümek için kendimi zor tuttum. Yüzünde bir şeyler *ters* görünüyordu. Yüksek elmacık kemikleri bir kızı jilet gibi, tabii önce delici yeşil gözleri onu ele geçirmezse. Dolgun dudakları onu çocuksu, neredeyse masum gösteriyordu - ama bu masumiyet gözlerinde bitiyordu. Kalın kaşlarının altında, kulaklarının üstünden kısa kesilmiş, tepesi uzun ve dağınık olan bal sarısı saçlarıyla aynı renkte, derince yerleşmişlerdi.

Saçma bir şekilde çekiciydi. Midem zaten düğümlenmişti, bu da sesimin daha da keskinleşmesine neden oldu, "Bantta *20 Feet Geride Durun* değil, *Dikkatli Olun* yazdığından oldukça eminim. Uzak durmamı söyleyen bir işaret görmüyorum."

Gülümsemesi soldu. Kışın çatıdan kopan buz sarkıtları gibi yüzünden eriyip gitti ve merdivenlerden bana doğru tırmandı. Kollarımı kavuşturdum, gömleğine dikilmiş bir logo gördüğümde uzaklaşmadığıma pişman oldum: PNW Güvenlik Hizmetleri.

Lanet olsun. Bir güvenlik görevlisinin ağzını arıyordum.

Üzerimde *yükseliyordu*. Yüzünü bana yaklaştırmak için eğilmek zorunda kaldı. "senin adın ne?" Sesi alçak, sözcükleri sarıyordu. Büyük ellerinin gibi tehditkâr bir şekilde boğazıma sarıldı. Sinirli bir şekilde alt dudağımı çiğnemeye başladım ve gözlüklerimi burnuma doğru ittim.

"Alex," dedim. Eğer beni bir otorite figürüne şikâyet edecekse, o zaman buradaki ilk günümde sicilime bir not düşülmesi riskini göze alamazdım. Ama başını salladı, yavaş ve sabırlı bir şekilde göz kırptı.

"Hayır. Değil."

Boğazımı saran parmakların hissi daha da yoğunlaştı. Beni sıkan bir şey olmadığından emin olmak için elimi kaldırmamak için kendimi zor tuttum. Bu adamın sorunu neydi? Belki de başlangıçta tavrıma dikkat etseydim, o zaman sinirlenmezdi, ama artık bunun için biraz geçti.

Sırtım Calgary'nin kapalı kapılarına dönüktü ve bu adam merdivenlerden inerken yolumu tamamen kapatıyordu. Cevap vermekte tereddüt ettiğimde doğruldu ve bir elini üstümden kapıya dayadı. Şimdi hissettiğim sadece boğazıma sarılan bir el değildi; aynı zamanda kafatasıma bastıran, beni betona iten ve kulağıma anlaşılmaz tehditler fısıldayan bir bot hissiydi -

"Ben Raelynn," diye mırıldandım telaşla. Anında o his yok oldu. Bu da neydi böyle? Kan şekerim mi düşmüştü, yoksa bu pislik gerçekten bu kadar korkutucu muydu? Kitap çantamı biraz daha yaklaştırdım. "Madem bu kadar hıyarlık yapacaksın, ben gideyim o zaman."

Sertçe burnunu çekti, bu kolayca eğlence ya da iğrenme olabilirdi. Taş gibi sert ifadesini okumak imkânsızdı ama bu kadar yoğun bir şekilde bana odaklanmış olması rahatsız ediciydi. Duvarı itip kenara çekildi ve benim aceleyle kaçmam için yolu açtı.

"Nereye gittiğine dikkat et, kızım," dedi, artık benden öğrenmiş olsa da adımı kullanmayı reddederek. "Merak başını belaya sokabilir."

Bir yanım umutsuzca ne tür bir "beladan" bahsettiğini bilmek istiyordu, çünkü bu kadar güzel bir adam başıma gerçekten çok fazla bela açabilirdi. Bir çift parlak göz ve derin bir sesin, pisliklere ilgi duymamaya dair ettiğim yeminin pencereden uçup gitmesine neden olabilmesi utanç vericiydi.

O açık yeşil gözler kafatasımın arkasına iğneleyici bir şekilde bakarken binadan çimenliğe doğru yürüdüm. Beni ne kadar telaşlandırdığını örtbas etmek için adımlarıma biraz kararlılık katmaya çalışarak saçlarımı geriye savurdum. Ama garip bir şey oldu. Sanki bir ip bileğimin etrafından dolanıyormuş gibi hissettim, gittikçe daha yükseğe, daha sıkı ve daha sıkı -

Yerçekimiyle olan o zehirli ilişkim mi? Evet, beni kıcımdan ısırarak için geri döndü.

Kendi ayağıma takıldım ve aynı anda, eski iğne kaplı kitap çantam sonunda pes etti. Yıpranmış omuz askısı koptu ve çanta açıldı. Ders kitaplarım ıslak çimlerin üzerine yayıldı, gevşek kağıtlar su birikintilerine sürüklendi ve buzlu kahve bardağım -

aptalca - çantanın köşesi patlayarak açıldı ve sulandırılmış kahve ayakkabılarıma sıçradı.

Diz çöküp eşyalarımı toplamaya başlamadan önce bir an sessizliğe bürünmek zorunda kaldım. Yoldan geçen öğrencilerin bakışlarını hissedebiliyordum: yardım edecek kadar suçlu hissetmekle, adımlarını hızlandıracak kadar beceriksiz hissetmek arasında kalmıştım. Yanaklarım yanarken omzumun üzerinden geriye baktım ve nöbetçinin beni izlediğini gördüm.

Yüzünde küçük, çarpık bir gülümseme vardı ve *ben sana söylemiştim* der gibi çimenlerin üzerindeki ıslak eşyalarımına baktı. Böyle bir pislik olmasaydı bu gülümseme çok çekici olabilirdi.

Kimi kandırıyordum ki? Gülümsemesi *hâlâ* büyüleyiciydi ve hain bedenim bana baktığı için karnım titriyordu.

"Ah, Rae, ne oldu?"

Elimdeki kitabı yarısına kadar işe yaramaz çantama geri tıktırarak başımı kaldırdım. İnaya çimlerin üzerinde koşarak bana doğru geliyordu, parlak sarı yağmurluğu kasvetle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Benim halimi görünce sempatik bir ses çıkardı: herkese eteğimin üstünü göstermeden çimlere diz çökmeye çalışıyordum, siyah taytımın dizleri nemli ve çamurluydu, gözlüklerim burnumdan aşağı kayıyordu.

"İlk Gün Laneti bu, yemin ederim," dedi. "İşler hep ters gider." diz çöktü, ben harap olmuş kâğıtları toplarken o da hızla kitaplarımı toplamaya koyuldu. Ayağa kalkmama yardım etti ve ben de çantanın omuz askısını tekrar için geleni yaptım. "Bundan sonrası kolay olacak, hiç merak etme."

Ona dudak büktüm ama yüz ifademi koruyamadım ve beni kucağına çekerken kahkahalara boğuldum. Kolumu onun koluna doladım ve onunla birlikte avluda yürüdüm.

"Görüyorum ki yeni sevimli güvenlik görevlimiz Leon'la tanışmışsınız bile," dedi ve hafifçe arkasına baktı.

"Tam bir baş belası," diye homurdandım ama aklımda rahatsız edici derecede ateşli bir göt deliğinden daha fazlası vardı. Koluna şakacı bir tokat attım. "Kampüste bir *cinayet* olduğunu neden bana söylemedin, Inaya?"

Gözlerini devirerek inledi. "Çünkü *çoğu* insan korkar ve ben de senin hareketini daha da zorlaştırmak istemedim, seni ucube!" Başını bana doğru salladı. "Oldukça acımasızdı kızım. Burada böyle bir şey olduğunu hiç duymadım."

Uzun kızılâğaçların altında yer alan dört taş banktan oluşan bir kareye doğru ilerledik. Birkaç öğrenci orada oturuyordu ve biz yaklaşırken İnaya onlara heyecanla el salladı.

"Sonunda seni herkesle tanıştırabileceğim!" diye fısıldadı heyecanla, uzun boylu, gri ceketli, tanıdık bir adam banktaki koltuğundan kalkıp

kollarını uzattı.

"Bayan Raelynn Lawson!" Büyük sesi gürledi ve Inaya gülerken beni sıkıca kavramak için kucağına aldı. "Çok uzun zaman oldu, yemin ederim büyümüşsün."

"Oh, ha-ha, çok komik!" Beni yere bırakırken gülümsedim. Trent, Inaya'nın Nişanlısı, Abelaum Üniversitesi'nden iki yıl önce mezun olmuştu ve - Inaya'nın bana söylediğine göre - Seattle'daki bir yatırım şirketinde şimdiden iyi işler yapıyordu. "Botlar yüzünden, onları özellikle beline ulaşabilmek için giydim."

Trent kıkırdadı ve Inaya'nın alnına hızlı bir öpücük kondurmak için uzandı. Inaya hâlâ oturan kadın ve erkeği işaret etti.

"Rae, bunlar Jeremiah ve Victoria Hadleigh." İkiz oldukları belliydi. Açık kahverengi saçları, koyu mavi gözleri, soluk tenleri ve çilli burunları vardı. Lisede en popüler olanlar onlarmış gibi görünüyordular. Victoria'nın saçları tamamen düzdü, siyah tırnakları uzun ve tabut şeklindeydi, dudakları soluk ten renginde parlatılmıştı. Erkek kardeşi tam bir sporcu gibiydi: kaslı, uzun boylu, kare çeneli, sinir bozucu görünmemeyi başaran ukala bir gülümsemesi vardı.

"Babaları okulun sahibi sayılır, o yüzden bir şikâyetiniz olursa doğrudan onlara gidin," diyen Inaya, Victoria'dan bir homurtu, Jeremiah'dan da bir baş sallama sesi aldı.

"Hayır, , hayır," dedi Jeremiah. "Okulun *sahibi* biz değiliz."

"Teknik olarak babamın sadece üç binası var," dedi Victoria, siyah yağmurluğunun içinden çıkardığı gümüş rengi ince sigarasından bir nefes çekerek. "Ve gerçekten önemli olan tek bina Hadleigh Kütüphanesi." Arkasında, avlunun doğu tarafının tamamını kaplayan büyük yapıyı işaret etti. Bana göz kırptı. "Eğer herhangi bir kitap isteginiz varsa, bunu bize getirebilirsiniz."

"Bu harika, teşekkür ederim!" Bunu aklımın bir köşesine not ettim, çünkü bir kütüphane dolusu bilginin parmaklarımın ucunda olması araştırmalar için son derece yararlıydı. Her şeyi internette bulmak mümkün değildi, özellikle de eski ya da nadir metinler söz konusu olduğunda. Kütüphane ağaçlarla kaplıydı ve vitray pencerelerden oluşan devasa bir kemer girişini taçlandırıyordu. "Muhteşem bir yer."

"Teşekkürler." Victoria, sanki babasının kütüphanesine iltifat edilmesi her gün duyduğu bir şeymiş gibi omuz silkti. "Ama *bizden bu* kadar bahsettiğimiz yeter. Peki ya siz, Bayan California? Burcunuz nedir, nelerden hoşlanırsınız, ne iş yaparsınız?"

"Ah, Yay burcu," diye boğazımı temizledim, çantamın askısındaki düğümle oynuyordum. "Radyo-TV-Film bölümündeyim, fotoğrafçılığı seviyorum, şey..."

"Film, ha?" dedi Jeremiah. "Gelecek projeler için oyuncuya ihtiyacınız var mı?"

Sinirli bir şekilde güldüm ama Inaya cevap vermemi engelleyerek, "Onlara YouTube kanalından bahset! Araştırmalarınızdan!"

"Soruşturma mı?" Victoria çenesini avucuna dayadı. "Sen dedektif falan mısın?"

Gelen tuhaf bakışlara hazırlıklı olarak sıkıca gülümsedim. "Şey, sayılır. Vloglar çekiyorum, yerel efsanelerden, ürkütücü hikayelerden bahsediyorum... Paranormal araştırmalar yapıyorum."

"O bir hayalet avcısı," dedi Inaya.

Hem Jeremiah'nın hem de Victoria'nın iğrenmek yerine ilgiyle baktıklarını görünce rahatlardım. "Ah, öyle mi?" Jeremiah bankta öne doğru eğildi. "Kameraya bir şeyler yakaladın mı? Hayaletleri?"

"Yani, bazı garip sesler yakaladım. Küreler, gölgeler." Omuz silktim ve Inaya'nın yanındaki banka oturdum. "Hâlâ o büyük görüntüyü umuyorum: tam vücutlu bir hayalet, ya da, kahretsin, insan şeklinde belli belirsiz bir sisi kabul ederdim."

"Ürkütücü şeyler için doğru yere geldiniz." Victoria bana bakarken gözlerini kıstı, tırnaklarıyla vuruyordu. "Sen buralarda doğdun, değil mi? Yani ailen buralı mı?"

Başımı salladım. "Evet. Baba tarafım, Lawsonlar. Muhtemelen bir asırdır burada yaşıyorlardı."

"Tıpkı ailemiz gibi." Victoria gülümsedi ama yüz ifadesi gerçek olamayacak kadar *gergin* görünüyordu. Garip. "O zaman muhtemelen buranın ne kadar *ilginç* hakkında bir fikriniz vardır. Hayaletler, öcüler, iblisler, kriptidler."

- yan tarafa, arkama, Calgary Hall'a doğru baktı - "görünüşe göre artık cinayetler bile."

Beşimiz de arkamıza baktık. Calgary Salonu, tüm o uyarı bantları ve önünde nöbet tutan acı verici derecede ateşli pislik olmasaydı çok normal görünebilirdi. Aceleyle arkamı döndüm.

"Söylentilere göre binayı kapalı tutuyorlarmış çünkü taştaki kan lekelerini temizleyemiyorlarmış," dedi Victoria. "Bazı birinci sınıf öğrencileri cesedi bulmuş ve polisi aramış. İkinci sınıf öğrencisiymiş -"

"Junior," diye düzeltti Jeremiah. "Marcus Junior'dı."

"Tamam, evet, Junior, her neyse," diye onu başından savdı Victoria. "Marcus Kynes adında bir adam. Sekiz yerinden bıçaklanmış -"

"Dokuz kez," diye araya girdi Jeremiah.

"Tanrım, Jerry, söylememe izin verir misin? *Dokuz* kez bıçaklanmıştı. Her yerde kan vardı, çocuğun vücudu *paramparça* olmuştu. Birisi videoya bile çekmiş."

"Cinayetten mi?" Nefes nefese kaldım.

"Oh, hayır. Kimse kimin yaptığını bilmiyor... ya da en azından henüz isim vermiyorlar." Sırıttı. "Hayır, polisler gelmeden önce cesedin bulunduğu anın videosunu çektiler. Çok iğrençti."

"Görmek istersen telefonuma kaydettim," dedi Jeremiah, cihazı çıkararak. "İnsanlarda bu kadar çok kan olması çılgınca."

"Aman Tanrım, çocuklar, bu kadar iğrenç olmayın!" dedi Inaya, bana göstermek için öne eğilen Jeremiah'nın telefonunu iterek. "Çok erken, tamam mı, çok erken. Zavallı çocuk daha yeni toprağa girdi."

Jeremiah arkasına yaslandı ve telefonuna öyle bir baktı ki, hastalıklı merakım daha da arttı. "Birini gerçekten kızdırmış olmalı," diye mırıldandı. "Koridorun tam ortasında."

Geriye bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Tam orada, o mütevazı eski binada, birinin hayatı acımasızca sona ermişti. Neden? Bir insanı *dokuz* kez bıçaklayacak kadar öfke uyandıran şey neydi?

Kaşlarımı çattım. Güvenlik görevlisi Leon hâlâ binanın merdivenlerinin dibinde duruyordu ve yanından geçen öğrencilerin onu görmezden geldiğini fark ettim. Avlunun öbür ucundan bile, gözlüklerimi burnuma doğru iterken, bana baktığına yemin edebilirdim. O mesafeden, soluk yeşil gözleri bulutların arasından sızan ışığı yakaladı ve güneşe yakalanmış altın yaprak gibi parladı.

Fransızcada, yüksek yerlerden rastgele atlama dürtüsü, yakın bir yıkıma rağmen trafiğe girmek için duyulan mantıksız arzu için bir deyim vardır: *l'appel du vide*, boşluğun çağrısı. Bu ani vahşi dürtüler hemen uzaklaştırılma eğilimindedir, ancak insanlar hala onları deneyimlemektedir. *Ya atladıysanız? Ya ateşe dokunsaydınız? Ne olurdu? Ne olurdu?*

Bana bakan ona baktığımda, boşluk beni çağırdı. Ya öyle olsaydı?

"Oh, kahretsin. Derse gitmeliyim." Inaya telefonundaki saate bakarak ayağa fırladı. Bana çabucak sarıldı ve Trent eşyalarını toplamasına yardım ettikten sonra elini tutarak onu sınıfa götürdü. "Sonra görüşürüz çocuklar! Rae, bana mesaj at, yakında eğlenceli bir şeyler yapmalıyız."

"Soruşturma!" seslendim. "Perili bir yere gitmeliyiz; içeriğe ihtiyacım var!"

"Rae, numaran nedir?" Victoria telefonunu çıkardı, parlak mavi kasasında sallanan gümüş bir taç takısı vardı. "Böylece eğlenceli bir şeyler olursa sana haber verebilirim." Bana tatlı bir gülümseme verdi. "Yeni arkadaşlar edinmenin göz korkutucu olabileceğini biliyorum."

Ona numaramı verdim, arkadaşça davranmaya bu kadar istekli olduğunu gördüğüme sevindim. Rakamları sıralarken göz ucuyla Jeremiah'ın telefonun diğer ucunda yazdığını fark ettim.

aynı zamanda onun telefonunda. Yanılıyor olabilirim ama benim numaramı da almış gibi görünüyordu.

Bir sonraki dersime için döndüğümde gözlerim Calgary Hall'un önündeki kaldırımı taradı ama bu sefer Leon yoktu.

O iğrenç beton odada kendimi biraz daha vahşi hissetmeye başlamadan önce ancak bu kadar uzun süre mastürbasyon yapabilirdim. İblislerin ihtiyaçları vardır: Zevk avlama dürtüsü, uyarılma arayışı, bir insan için yemek ve su kadar gereklidir. Bu yüzden adamdan ne kadar nefret etsem de, Kent bana sömestr başladığında üniversite kampüsünü korumam gerektiğini söylediğinde, lanet olası çizmelerini öpebilirdim.

. Ben hissetmedim. Ama böyle hissetmeyeli çok uzun yıllar olmuştu.

Beda

va. Kent'in fedakarlığı sadece Tanrısını harekete geçirmemişti. Eld'i de uyandırmıştı.

Ormanın sadece kan, büyü ve acıyla beslenen kadim canavarları. Tanrı'nın uyanışı onları huzursuz ediyordu ve çok yakında avlanmak için ormanın en karanlık derinliklerinden sürünmeye başlayacaklardı.

Kent'in Abelaum'da panik havası estirmesine gerek yoktu. Eld'i öğrencilerden ve şehirden uzak tutmak benim görevimdi. Onları bulduğumda canavarlardan kurtulacaktım, ki bu kolay bir iş değildi, ama Kent'in emirlerini reddedemezdim. Gözüme kestirdiğim her Eld'i seve seve öldürürdüm, eğer bu onların avlanma alanlarına sahip olmak anlamına geliyorsa.

Eld yapabilseydi insanların etini tüketirdi, ama ben onları başka bir şekilde tüketirdim. Zevk, acı ve kan yoluyla. Yozlaşma.

Baştan çıkarma. Tamamen sapkın bir sarhoşluk. İnsanlar acınacak derecede istekli avlardı. Birçoğu o kadar kısıtlı hayatlar yaşıyordu ki, kendilerini sadece kısa ölümlü varoluşlarından aldıkları keyfi sınırlamaya yarayan ahlak kurallarına bağlıyorlardı.

Birine sapkınlığa giden kolay bir yol sunun, onları zevkin en karanlık arzularıyla baştan çıkarın ve kolay bir av haline gelsinler. Önüme meraklı üniversite öğrencilerinden oluşan bir ziyafet konmuştu ve iyi yemek niyetindeydim.

İlk başta hepsi temkinliydi. İlkel içgüdüleri onlara gözlerinin söylemediğini söylemişti: Ben tehlikeliydim. Bir yırtıcıydım. Gözlerinin üzerimde gezinmesini engelleyemedikleri zamanlarda bile benden uzak durdular. Bu, Calgary Hall'un kapalı kapılarına çıkan merdivenlerin, avluda dolaşan herkesi izlemek için birincil mevzimi kurduğum yerin boş kaldığı anlamına geliyordu.

Ta *ki* gözleri faltaşı gibi açılmış, enerjiyle titreşen, adaçayı, nane ve sıcak ten kokan merdivenleri umursamadan atlayana kadar.

Bana doğru bakmadı bile, sanki diğer öğrencileri yönlendiren ilkel içgüdü ondan tamamen boştu, kendini korumaya yönelik vahşi koruyucu omuzlarını silkti ve küçük şeyin vahşi koşmasına izin verdi. Ufak tefekti - boy olarak ama enerji olarak değil. Büyük bir fotoğraf makinesini çenesinin altında tutuyordu, sanki her an gözüne götürmeye hazırmış gibi. Siyah kot ceket, ayağındaki deri botlar ve taşıdığı içi dolu kitap çantası gibi çok büyük görünüyordu. Boyu omzuma yetişecek kadar uzun değildi ama büyük ceketinin altında göğüslerinin, kalçalarının, kavranmak ve morartılmak için valvaran uyluklarının hoş kıvrımlarını fark ettim.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Dikkatli olmazsam, avlanma, takip etme, baştan çıkarma *ihtiyacına* bu kadar çabuk teslim olursam, insan kılığına bürünmüş halim kayar ve bu zavallı ölümlüler bana yer açmakla kalmaz, çılgınlık atarak kaçarlardı.

Ama öylece çekip gitmesine izin verecek değildim. "Sen kayıp mı oldun?"

Kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana şüpheyile bakmak için yavaşça döndü, geniş kahverengi gözleri şimdi daralmıştı. Gözleri oyalandı, vücudundaki ani sinir hormonları seli havayı keskin bir şekilde tatlandırdı.

Mükemmel.

"Kayıp değil. Cinayet mahalline yapıştırılan parlak sarı bandı kaçırmak zor."

Rahatsız olmuş gibi görünmeye çalışmıştı ama ses tonu yükselmiş ve yalanını ele vermişti. Gergindi, meraklanmıştı. Sadece temkinli olacak kadar korkmuştu. Siyah boyalı dudaklarına yapıştırdığı şirret gülümseme de bir başka yalandı.

Yalancıları daha çok severdim. Bu onların gerçeği söylemekten korktukları anlamına geliyordu ve ben insanları korkularıyla yüzleştirmeyi seviyordum.

Ben de ona gülümsedim ve bu onun uykudaki ilkel koruyucusunu uyandırmış gibiydi. Dişlerime bir göz attığında içgüdüğü nihayet ona biraz daha korku saldı. Muhtemelen onları olması gerekenden biraz daha keskin gördü ama heyecanlıydım ve "normal" bir insan görünümünü korumak zordu.

"Oh, *güzel*, kaseti kaçırmadın. O zaman ben de bunu "*Okuyun*, madem buralarda takılmaya karar verdiniz."

Kaçma içgüdüğüne rağmen geri itecek miydi? Duruşunda, köşeye sıkışmış bir kedinin dövüşmeye hazırlanması gibi vahşi bir şey vardı. Beni ölçüp biçiyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyordu. Şirret bir tavır korkuyu maskeleyemezdi ve arzuyu da maskeleyemezdi. Sesi biraz daha keskinleşti, biraz daha çaresizleşti. "*Bantta 20 adım geride durun değil, dikkat edin yazdığını* eminim. Uzak durmamı söyleyen bir işaret görmüyorum."

İçinde cehennem bir kıvılcım vardı. Küstah. Cesur. Bunu *sevdim*. İnsanların köpeklerine neden gıcırdayan oyuncaklar aldığını hiç merak ettiniz mi? Çünkü , yaşam mücadelesi veren bir hayvanın sesini taklit eder ve köpek heyecanlanır.

Bazen bu gıcırtılı, çaresiz mücadele sesleri bir yırtıcının daha da fazla ısırarak istemesine neden olur.

Merdivenlerden ona doğru tırmanırken yüzü düştü. Ben onun üzerinde durup eğilirken kollarını kavuşturdu ve ayaklarını sürüyerek daha geniş bir duruşa geçti. Biz iblisler insanların zihinlerini kontrol edemezdik ama onları *dürtebilirdik*. Duyguları ya da hisleri harekete geçirmek için etkiler yerleştirebilirdik. Bir insan denediğinde görmezden gelmek yeterince kolaydı, ama onun gibi dikkati dağınık olduğunda değil.

Gözleri gezinip duruyordu, küçük yaramaz şey. Zihnini, boynunun etrafında hafif bir sıkışma hayal etmesine izin verecek kadar dürttüm.

"Adın ne senin?"

Şimdi kıpırdanıyordu. Gergin, tahrik olmuş, kafası karışmıştı. Eğer ona dokunsaydım, yanabilirdi ve ben de tam olarak bunu istiyordum. Kurban istekli değilse kovalamaca eğlenceli değildi ve ne kadar uzun süre oyalanırsa, baştan çıkarıcı olursa, o kadar meraklı olacaktı.

"Alex."

Yalancı.

"Hayır. Değil." Biraz daha sıktım, biraz daha dürttüm. Veletleri titretmeye bayılırdım - bazı eski sevgililer bunun benim de bir velet olmamdan kaynaklandığını söyleyebilirdi, ama o eski sevgililer *yanılırdı*. Ben sadece zihnini zorladım ve gerisini hayal gücü halletti. Kafası karıştı

yüzüne çarptı ve yutkundu. Meraklı bir zihin, karanlık şehvetlere, saklamaya çalıştıkları günahlara doğru dolaşmaya başlayacaktı. Onunki neydi?

"Ben Raelynn," dedi ve bu sefer yalan söylemiyordu. "Eğer bu konuda bu kadar hıyarlık edeceksen, ben gideyim o zaman."

Raelynn. Bu ona uyuyordu, ona doğru geliyordu. Tatmin olmuş bir şekilde aramızdaki boşluğu genişlettim ve kenara çekilerek ona kolayca kaçma fırsatı verdim. Basamakları hızla indi, vücudu gergin ve sıkıydı, kokusu tekrar üzerime sinmişti.

"Nerede dolaştığına dikkat et kızım," dedim. "Merak başını belaya sokabilir."

Omuzları daha da gerildi. Kısa saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve sanki sabahını *mahvetmişim* gibi botlarını çimlerin üzerinde tepinmeye başladı.

Veletlerin derslerini bir şekilde gerekiyor, değil mi?

Onu zorlamadım. Sadece zihnini zaten gitmeye meyilli olduğu yöne doğru ittim. Ne yazık ki onun için zaten oldukça sakardı.

Ayakları birbirine dolandı ve sarsıntı çantasının kayışının kopmasına neden oldu. Kitaplar çimenlerin üzerinde yuvarlandı, kâğıtlar su birikintilerine dönüştü, kahvesi patladı ve içindekiler etrafa saçıldı. Dışarı çıkmak isteyen kahkahamı tutmak için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Az önce çıktığı basamakların tam önünde durup kollarımı kavuşturdum ve onun eteğinin içinde çömelmeye çalışmasını izledim, bir elim beceriksizce eteği aşağıda tutmak için arkasını tutuyordu. Başı geriye doğru seğirdi, meraklı gözlerle bakıyordu ve tekrar başka tarafa bakmadan önce kısa bir an için benimkilerle buluştular.

Utancından kızarmış çilli yanaklarıyla daha da sevimli görünüyordu.

Arkadaşı onu almaya geldi ve birlikte ayrıldılar. Avlu boyunca yürümesini izledim ama grubuna ulaşip oturduğunda gözlerim kısıldı. Hadleigh'ler - Lucifer aşkına, Hadleigh'lerle ne işi vardı? Onu daha önce onlarla hiç görmemiştim. Kim oldukları hakkında bir fikri var mıydı? Neler yapabilecekleri hakkında?

Önemli değildi. Fark etmemeliydi. Ne olursa olsun o benim avım olacaktı. Ama onu uyarmak için içimde tuhaf bir dürtü vardı. Bu dürtüyü çabucak uzaklaştırdım. Bir muhafız olarak ün kazanmamıştım, insan türü arasında tek bir şeyle tanınıyordum.

Ben bir katildim. Bir avcıydım. Koruyucu değil. Kendini koruma duygusu olmayan küçük ölümlü kızlar için bile değil.

Onu tekrar bulduğumda akşam olmuştu. Bir süreliğine avlunun monotonluğundan uzaklaşmış ve kampüsün uzak köşelerinden birine doğru yürümüştüm. Ağaçların altına serpiştirilmiş banklar ve masalar, öğrencilerin

dizüstü bilgisayarlarının başında kambur kambur oturuyorlardı. Onu hemen tanıdım, önünde dizüstü bilgisayarı açık bir şekilde piknik masasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Kitap çantasının askısında kocaman bir düğüm vardı ve sağ elinde bir kahve daha vardı. Bu kız tamamen kafeinle mi besleniyordu? Kalp atış hızının bu kadar yüksek olmasına şaşmamalı.

Belki biraz daha yüksek yapardım.

Görüş alanının hemen dışında, arkasında oyalandım. İnternet tarayıcısı *Toplu Ölümler, Delilik ve Kriptolar* başlıklı bir web sayfasına açıldı: *Abelaum'un Ürpertici Tarihi*. Okumaya geri dönmeden önce gözlerini ovuşturdu ve kopyalayıp başka bir belgeye yapıştırdığı bir pasajın altını çizdi.

Abelaum'un perili yerler ve tarihi anıtlardan oluşan bir hayvanat bahçesine ev sahipliği yaptığı belirtiliyor. Bu yerlerden biri, 1899 faciasından kurtulanların serbest bırakıldığı meşhur White Pine maden kuyusundan bir mil bulunan St Thaddeus Kilisesi.

Ne diye St. Thaddeus'u araştırıyordu ki? "Tarih ödevi mi?"

Sesimi duyunca sıçradı ve başını çevirip bana baktı. O gergin bakış, kalp atışlarındaki hızlanma, gözlerini kaçırmadan önceki hızlı göz kırpışı - nefesimi içime çekmeme ve daha fazla yaklaşmamak için tutmama yetti.

Bir insanın sadece bir bakışı bile bana böyle hissettiriyorsa, çok uzun zamandır kilit altındaydım.

Ama bir sürü karşılaştım. Bir sürü özlem dolu bakış. Bu onun bakışıydı. Onun kokusu. Beni baştan çıkarıyor. Genelde baştan çıkarılan ben olmazdım.

"Tarih için olduğunu nereden biliyorsun?" diye mırıldandı. Ekranı benden saklamak istercesine dizüstü bilgisayarı hafifçe çevirdi ve eli kucağında sıkıştı. Belki de içindeki o cehennem ateşinin bir kez daha ortaya çıkışını görebilecektim. Sinirleri çoktan gerilmişti.

Omuz silktim, masaya doğru yürüyüp ona yaslandım, gölgem onun üzerinde belirdi. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. Sıcak kan, nane ve adaçayı, kahve ve granola gibi bir şey. Bu kızın etrafında olmak çok tehlikeliydi. "Sadece bir tahmin. Belki de eğlenmek için yıkılmış kiliseleri araştırmayı seviyorsundur."

Dizüstü bilgisayarını kapattı. Bana yönelttiği bakışlar yüzüme bir gülümseme getirdi. "*Kafayı* mı yedin lan sen?" dedi, ona daha önce söylediğim sözleri yineleyerek. Bu kadar küçük bir bedende bu kadar şımarıklık.

"Dost canlısı olmayan küçük şey, değil mi?" Dedim. "Bütün kampüste devriye geziyorum, bebeğim. Tenha köşeleri kontrol etmek benim işim."

"Tamam, devriye *gezin*. Tercihen bu taraftan." Telefonunu çıkarıp bana arkasını dönerek bir gösteri yaptı, ama sadece boş boş mesajlara bakıyordu. Sanki beni bu kadar kolay gözden çıkarabilirmiş gibi. Şimdi gitmek için kıvranmasını izlemek çok eğlenceliydi.

Ama işin eğlencesi bir yana, onu o lanet kiliseye bakarken görmek içimde bir tedirginlik yaratmıştı. Zaten Hadleigh'lerle vakit geçiriyordu, ki bu yeterince kötüydü, ama içimden bir ses bu kadının neye karıştığına dair en ufak bir fikri olmadığını söylüyordu.

"Buralı değilsin, değil mi?" İşin aslını bilmeseler bile, yerel halk St. Thaddeus ve White Pine'dan uzak dururdu. Çok fazla efsane var. Çok fazla hikaye.

"Neden böyle söylüyorsun?" dedi şüpheyle ve yavaşça bana döndü. En azından temkinliydi. Bu ihtiyatı küçük arkadaş grubuna yöneltmesi gerekiyordu.

Omuz silktim ve ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Oh, bilmiyorum. Farklı kokuyorsun."

"Farklı mı kokuyorum? Güney Kaliforniya nasıl kokar, hmm? Çalı yangınları ve avokado tostı mu?" Sanki bu küçük bilgiyi verdiğine pişman olmuş gibi yüzünü buruşturarak patlamasını sonlandırdı. Telaşla dizüstü bilgisayarını çantasına tıktırdı ve sırtı bana dönük bir şekilde ayağa kalktı. Eteği kalçalarına sürtündü ve hareketi beni sadece şampuanının bir başka kokusuyla değil, aynı zamanda hafif ve çok daha ilkel bir kokuyla doldurdu.

Daha geniş sırttım. İnatçı küçük şey, kendi uyarılmasına direniyor. Bu yüzden bana bakmamak için kendini zor tutuyordu. Çantasını aceleyle omzuna atmış, botlarını yere vurarak uzaklaştı. Masanın yanında oyalandım ama seslendim: "Aziz Thaddeus'un iyi bir turistik cazibe merkezi olduğunu söyleyemem. Yerinizde olsam kiliseden uzak dururdum."

Bu onu durdurdu. Dönüp arkasına baktı, "Özür dilerim, sizi *kampüs* bekçisi sanmıştım. Sen de mi kilise bekçisisin?"

Kahretsin, her terslediğinde zihnim o iğneleyici sözleri iniltiye dönüştürebileceğim tüm yollara dönüyordu. Beyaz şövalye haçlı seferi gibi saçma sapan şeyler söylemek yerine buna daha fazla odaklanmalıyım, "Burası tehlikeli bir yer. Mahkum edilmiş, kilitlenmiş. Herhangi bir yerli oraya gitmemeyi daha iyi bilir."

Bu alçakgönüllü yeni kızın Abelaum'un en tehlikeli bölgelerine gelişigüzel bir şeyler bana doğru gelmiyordu. Victoria ve Jeremiah elbette popülerdi ama nadiren kimseye özel ilgi gösterirlerdi.

Bu kızdan ne istiyorlardı?

Yavaşça başını sallıyordu. Öfkesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı ama gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. "Uyarı için teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım." Kaldırımındaki bir çakıl taşını tekmeledi ve kayıtsızca ekledi: "Kilise hakkında başka ne biliyorsun? Hakkında ne duydun? Hiç gittiniz mi?"

"Eski, kirli ve görülmeye değmez olduğunu duydum." *Ve kötü bir Tanrı'ya beslenen lanetli ruhlar tarafından* . Ama bu onun gibi meraklı bir kadının duymak isteyeceği son şeydi.

"Peki ya hikayeler?" Heyecanını belli ederek burnunu soktu. "Madenciler hakkında ve - Hey! Nereye gidiyorsun?"

Orada onunla yeterince oyalanmıştım ve keskin suçlayıcı parmaklar gibi kaburgalarımı dürtten fevri duygulardan hoşlanmıyordum. Onu o kiliseden uzak tutmak istiyordum. Hadleigh'lerden uzak durmasını istiyordum. Çok cahildi, kendi iyiliği için çok meraklıydı.

Ama lanet olsun, bu benim sorumluluğum *değildi*.

"Yapmam gereken bir iş var, bebeğim." Ona omzumun üzerinden küçük bir el salladım. Botları tekrar tepindi, bu sefer peşimden koştu ve hevesli bir köpek yavrusu gibi yanımda belirdi. Şaşkınlıkla tamamen durdum ve ona baktım. Telefonunu çıkarmıştı ve kayıt yapıyor gibiydi.

"Bak, belki senden kilise hakkında kısa bir açıklama alabilirim. Duyduğun ürkütücü bir hikâye falan!" diye hızla konuştu ve nefes nefese kaldı. Lanet olsun, o da *onlardan biriydi*: her şeyin yayınlanmasını, her şeyin canlı olmasını isteyen bir sosyal medya ilgi avcısı. Şimdi başıma bela olacağını *biliyordum*.

Homurdandım ve yoluma devam etmek için yanından geçtim. "Senin küçük belgeselinle ya da her ne yapıyorsan ilgilenmiyorum. St. Thaddeus'tan uzak dur."

"Oh, *hadi* ama." Ses tonu değişti. Hafiflemişti - benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışıyordu. "Buralı birinden duymak kulağa daha gerçekçi gelecek. Harika hikâyeleri olan birine benziyorsun."

Sırıtmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Hakkını , çok kararlıydı. "Öyle mi? Ne tür olduğunu düşünüyorsun?" Bir adım daha yaklaştım ve bu kez kalp atışları hızlanırken gülümsememi engelleyemedim. "Ormandaki canavarlarla ilgili hikâyeler anlatacağımı mı sanıyorsun? Tanrı'yı dirilteceğini sanan deli ihtiyarlar mı? Uzun zaman önce ölmüş ve sonsuza dek işkence görmüş hayaletleri mi?"

Her kelimemi dikkatle dinliyordu, gözleri kocaman açılmıştı, tatlı dudakları hafifçe aralanmıştı.

"Şey, bebek, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim usulca. "Ama o eski kiliseyle ilgili bildiğim tek iyi hikâye oraya götürdüğüm son çiftle ilgili."

Gözlerini hızla kırıştırdı. "Ne hakkında?"

"Eğer daha önce bir erkek kışınızda, diğeri ağzınızda bir kürsünün üzerinde domaltılarak sikilmediyseniz, eminim kadın bunu şiddetle tavsiye edecektir. Ama isterseniz size hikayeyi tüm detaylarıyla anlatabilirim."

Gözlerini hızla kırıştırdı, nasıl tepki vereceğini beyni adeta buharlaşıyordu. Cehennem gibi sıcak ve rahatsız, zavallı sapık küçük şey.

"Öyle mi?" dedi usulca ve ben onun patlamasını görmeye hazırdım. Bunun yerine kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve "Anlat bakalım. Büyüleyici bir hikâyeye benziyor."

Başımı salladım. Lanet olsun, ona yapmak istediğim şeyler müstehcendi. Biraz daha yaklaştım, kendi kontrolümü zorlayarak eğildim ve kabaca fısıldadım, "Ben bedavaya hikâye anlatmam, bebeğim."

Yüzü seğirdi, çenesi sıkıldı. "Öyle mi? Fiyatınız nedir?"

Sırıttım. "Sen, dizlerinin üstünde, gırtlığına kadar sokmam için yalvarıyorsun."

İğrenme yüzünü buruşturmadan önce kısa bir tereddüt anı oldu ve o anda ihtiyacım olan her şeyi gördüm. Telefonunu bir kenara itip alaycı bir ifadeyle bana rağmen tahrik kokusunu alabiliyordum. "Siktir git. Sapık."

"Ne yani, hikayeyi dinlemek istediğini sanıyordum?"

Döndü ve eteği sallanarak uzaklaştı. Ama arzu oradaydı. *İhtiyaç*. Beni istemesi için sevmesi gerekmiyordu. Nefret seksi daha eğlenceliydi zaten. Bu zavallı küçük insanlar sizi ne kadar hor görürlerse, size olan arzularından o kadar nefret ederler, sonunda olduklarında o kadar kırılırlardı.

"Hey, pislik, ben de turist değilim!" Arkasını döndü ve yumruklarını iki yanında sıkarak bana bağırdı. "Ben burada doğdum!"

Son sözü söylediği için memnun bir şekilde oradan ayrıldı. Burada doğmak... ilginç. Bu çok ilginçti. Bu lanet olası küçük kasabayla düşündüğümünden daha büyük bir bağı vardı. Benim için gerçek bir fark yaratmıyordu ama yine de Hadleigh veletlerinin ona neden ilgi duyduklarını merak ediyordum.

Belki de St. Thaddeus'tan uzak duracaktı - umurumda değildi. Onu uyarma zahmetine bile girmemeliydim. Sonunda başını belaya , bu beni ilgilendirmezdi. İnsanlarla sadece oyun oynanırdı, başka bir şey değil.

Buhar banyoyu doldurdu, cam duş kapıları buğunun içinden akan su damlacıklarıyla izgilendi. Suyun yüzümden ve saçlarımdan akıp gitmesine izin verdim, gergin uyarılmışlığımı gidermeye çalıştım.

İşe yaramıyordu.

Dersten sonra kampüsten eve yürümek sabahki kadar kolay olmamıştı. Yağmur durmuş, bulutlar biraz ay ışığını geçirecek kadar açılmıştı ama ormanın gece karanlığı aşılmazdı. Beni eve götüren yol dar ve sessizdi. Farların rahatlatıcı ışıltısını umarak bir arabanın geçmesini bekledim.

Kimse gelmedi.

Tek başıma yürüyor, başımın arkasını izleyen gözlerin giderek artan hissine ve ara sıra ağaçların arasından gelen bir dalın kırılmasına rağmen kendime sakin kalmamı söylüyordum. Kolay korkan biri değildim ama karanlık bu kadar derin olduğunda tedirgin hissetmemek zordu.

Ama eve vardığımda, kıyafetlerimi çıkarıp sıcak duşa girdiğimde, düşüncelerim çoktan Leon'a dönmüştü. O kendini beğenmiş, sapık pislik.

Bana böyle bir şey söylemeye cüret ettiği için onu tokatlamak istemişim. Sonra da gidip kafama onun için diz çökme düşüncelerini sokmak zorunda kalmıştım. Tam bir pislikti. Bu beni çok kızdırdı.

Ve bu beni etti.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama zihnimin karanlığı bu düşünceler için güvenli bir yer değildi. Leon tam olarak benim tipimdi, en azından ilk izlenim açısından. Alaycı, çabuk sinirlenen, alaycı gülümsemesiyle midemi titreten biriydi. Kendimi yine lisedeymişim, ulaşılmaz bir rock yıldızına yaltaklanıyormuşum gibi hissettim. Gömleğinin yakasının altındaki renkli dövme çizgilerine göz atmıştım ve kulaklarının kıkırdağında ve gerilmiş loblarında çok sayıda piercing vardı. Asi havası vardı, hatta belki biraz artistikti.

İçimi çektim ve dangalağın görünüşünü romantikleştirdiğim için kendimi zihinsel olarak azarladım. Saçma bir şekilde çekiciydi, ne olmuş yani?

Eğer daha önce hiç bir kürsünün üzerinde kıcınızda bir adam ve ağzınızda başka bir adamla sikilmediyseniz...

Yavaş bir nefes aldım. Onu bu şekilde düşünmemeliydim, kampüste her gün onu görmek zorundayken, Rachel'la olanlardan sonra pisliklerle yatağa atlamaktan uzak duracağıma dair kendime söz vermişken değil.

Ama bu sadece bir hayaldi ve o soğuk, ürkütücü eve dönüş yolunda biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Elinin sırtımı okşadığını, parmaklarının omurgam boyunca boynumun dibine kadar gittiğini ve beni orada kavradığını hayal edebiliyordum. Beni kullanılacak ve manevra yapılacak küçük bir oyuncak bebek gibi kavırıyordu. *Oyuncak bebek*. Bana böyle seslenmekten hoşlanıyor gibiydi.

Sertçe yutkundum, ağzım kurudu. Arzularımın karanlık ve sapkın tarafta olduğunu inkâr edemezdim.

İçimi çektim, ellerimi vücuduma doladığımda ve parmaklarım kalçalarımı okşadığında küçük bir inilti çıktı. Kapalı gözlerimin ardındaki karanlıkta, üzerimde gezinen *onun* parmaklarıydı.

Onda güvenli olmayan bir şeyler vardı; ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama beynimde kaçmamı söyleyen alarm zilleri çalıyordu. Bir tavşan içgüdüsel olarak kurttan kaçması gerektiğini bilir. Öyleyse neden kaçmak yerine yakalanmayı hayal ediyordum?

Karnımı ve bacaklarımın arasını okşamadan önce parmaklarımı göbeğimin etrafında yavaşça ve yumuşakça hareket ettirerek aşağı doğru okşadım. Sıcak su ve nazik dokunuşlarım sırtıma bir ürperti gönderdi ve uyarılmışlığım kabardı. İç baldırlarım kendi ellerime karşı bile hassastı. Duş duvarına yaslandım,

Etrafımda yükselen buhar ve parmağım klitorisimi okşamak için labialarımın arasından kaydı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Kendimi tekrar okşadım, bacaklarımda yarattığı titremeye karşı acımasızdım. Ona karşı kaba davranmıştım, bunu biliyordum. Bu kabalığa kolayca bana bildirerek karşılık verebilirdi.

Parmaklarım bacaklarımda arasında oynamaya devam ederken ve diğer elim boğazımı okşarken fantezinin sarmalına izin verdim. Leon'un beni orada, nefesimi kesecek kadar sıkı kavradığını, beni azarlarken hareketsiz ve çaresiz tuttuğunu hayal ettim.

Kendimden hayal ettiğim için kendimi çok suçlu hissedirdim, sanki bu korkunç gerçeklik zihnimin güvenliği veya rızaya dayalı bir rol oyunu dışında *gerçekten* isteyeceğim bir şeymiş gibi. Ama bunun psikolojisi hakkında yeterince panik okumuştum ve artık kendimi sapkın bir ikiye bölünmüş gibi hissetmiyordum. Çaresiz olmayı hayal etmenin heyecan verici ve katartık bir yanı vardı. Çaresiz ama zevkli. Çaresiz ama arzulanan.

Karanlık şeylere olan aşkıma sadece korku filmlerinde ve perili yerlerde yaşamıyordum. Nefesimi kesen ve kalbimin daha hızlı atmasına neden olan fantezilerim de mürekkep karasıydı.

"Gerçekten benimle bu şekilde konuşmana izin vereceğimi mi sandın?" Gözlerinin içimde yandığını hayal ettim: parlak ve hırçın, beni avucunun içine aldığı hevesli. *"Biraz daha saygılı olmaya çalışmalıydın."*

Parmaklarım klitorisimin üzerinde kabaca masaj yaparken dizlerim zayıfladı, damlayan uyarılmam beni kayganlaştırdı. Leon'un dikildiğini hayal ettim, beni yere yatırıp pantolonumu ayak bileklerime kadar çekerken yarım yamalak çırpınışımlarıma güldüğünü hayal ettim.

"Merak başını belaya sokacak," diye hırladı. Merak... evet, beni bu konuda uyarmıştı. Azarlayan sesini sanki orada, kulağımın dibindeymiş gibi duyabiliyordum. *"Bak seni nereye getirdi. Dinlemek istemeyen sapık kızların başına gelen budur."*

Düşün zeminine çöktüm, arkama yaslandım ve suyun üzerimden akmasına izin verdim. Kendimi acınacak kadar çaresiz hissediyordum ama buna *ihtiyacım vardı*.

"Üzgün olduğunu söyle, küçük Raelynn."

İnledim, geriye doğru eğildim, parmaklarım içeri doğru bastırdı ve kendimi parmaklarken klitorisimi Kıkırdamasını, acımasız gülümsemesinin kıvrımlarını hayal edebiliyordum. Ben ona karşılık verirken gömleğinin altındaki zayıf kaslarının nasıl gerildiğini düşündüm. Beni eğip kulağıma fısıldarken de aynı şekilde gerildiklerini hayal ettim: *"Sanırım sana bir ders vermek için gereken şey kemer. Bazen küçük veletlerin ağlayana kadar kırbaçlanmaları gerekir, değil mi?"* Her tarafım ürperdi, nefesimi tutmakla soluk soluğa kalmak arasında kaldım.

Çaresizce. *"Bunu kötü davranmadan önce düşünmeliydin. Şimdi özür dile, belki sonra seni iyi hissettirim -"*

Orgazmım beni kavradı, titreyip ağzım açık bir şekilde haykırana kadar her kasımı gerdi. Bu fantezi çok , yanılttı, tehlikeliydi. Bir yabancınn beni cezalandırması için böylesine bir arzu duymak çarpıktı ama bu zevki inkâr edemezdım. Parmaklarım geriye kıvrıldı, hassas klitorisime bir saniye bile dokunmaya dayanamadım.

Coşku dalgaları geri çekildiğinde, üzerimden akan suyla sersemlemiş ve orada yatıyordum. Yavaşça ayağa kalktım ve duş duvarına yaslanarak giderden akan suya baktım. Yine yağmur yağıyor, duşun üstündeki buğulanmış pencereye çarpıyordu.

Şimdi kendimi gerçekten mahvetmişim. O pıslığı kampüste görüp de bunu düşünmemeyi nasıl bekleyebilirdim ki?

*Hey giiiiirl, Main Street Sanat Festivali bu gece başlıyor! Geliyor musun???
Biralarımız ve ganjamız olacak!*

Mesajın ardından bir dizi göz kırpan surat, yaprak ve duman emoji'si geldi. Mesajın Victoria'dan geldiğini anlamam biraz zaman aldı; telefonuma kaydetmeyi unutmuştum. Sabah kahvemi yudumlarırken kanepeye kıvrıldım ve hemen ona geri mesaj attım.

Kesinlikle! Orada olacağım!

Beni dışarı davet etmek isteyen yeni bir arkadaşımın olması beni rahatlatmıştı. Inaya'ya sahip olmak tüm taşınma sürecini kolaylaştırmıştı ama buraya yerleşip uzun vadeli bir iş bulacaksam birden fazla arkadaş'a ihtiyacım vardı ve Victoria şu ana kadar bana karşı çok tatlıydı. Seksi kız-Instagram fenomeni olduğunu düşününce ilk başta böyle endişelenmişim. İnsanların beni dış görünüşüme göre yargılamaları yıllarımı almış ve sonunda başkalarını dış görüşlerine göre yargılamamam gerektiğini kafama yerleştirmeye başlamışım.

Bir sanat festivali cüzdanım için tehlikeli gibi ama kaçırarak değildim. Ana Cadde'ye kolayca yürüyebilirdim; evden üniversiteden sadece biraz daha uzaktaydı, sadece ters yöneydi.

Öğleden sonra geç saatlerde, rahat bir ceket, bere ve rahat spor ayakkabılarımla geldim. Ana Cadde, Abelaum'un sayısız kafe, fırın, antika dükkânı ve giyim butiğinin cam vitrinlerini gölgeleyen kiraz ağaçlarıyla kaplı büyüleyici tuğla binaları arasında uzanıyordu. Cuma günü üniversite dersleri sona erdiğinden ve daha fazla öğrenci katılmak için geldiğinden cadde hareketliydi.

"Rae!" Inaya'nın sesi kalabalığı yarıp geçti. İleride onu, Victoria'yı ve Jeremiah'yı üniversitenin sanat öğrencileri için ayrılmış alanın etrafında toplanmış olarak görebiliyordum. Inaya ellerini heyecanla sallıyordu, ben de koşarak onlara katıldım.

Yaklaştıkça, beni izleyenlerin sadece o üç tanıdık yüz olmadığını fark ettim. Tahminime göre 50'li yaşlarında olan yaşlı bir adam, yüzünde bir gülümsemenin hayaleti ile yaklaşmamı izliyordu. Kır saçlıydı ve mükemmel bir takım elbise . Yüzündeki bir şey, gözlerinin şekli bana Jeremiah'yı hatırlattı.

"Geldiğine çok sevindim!" Inaya beni kucakladı. Ardından Victoria da beni sıktı ve büyük boy çantasına bir göz atmamı sağladı, böylece içine sıkıştırılmış küçük şarap şişelerini görebildim.

"Rae, bu bizim babamız," dedi Jeremiah, gülümseyerek beni izleyen kır saçlı adamı işaret ederek. "Baba, Raelynn."

"Bayan Raelynn!" Kent'in gülümsemesi, uzattığım elimi kavrayan elleri gibi . Yakışıklıydı ve sofistike bir çekiciliği vardı. Bir Tarih Derneği'nin başkanı gibi görünüyordu, titrek mum ışığında eski metinleri incelemekten hoşlanacak bir tipti. "Seninle tanışmak bir zevk, canım. Umarım şu ana kadar Abelaum'da hoş karşılandığınızı hissediyorsunuzdur?"

"Çok." Gülümsedim. "Victoria ve Jeremiah harikaydı. Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Kasabanın neredeyse sahibi olduğunuzu duydum, Bay Hadleigh."

Kent elini umursamaz bir tavırla salladı. "Oh, çok saçma! Abelaum ailem ve dostlarımla dolu bir ev. Benden ne isterse memnuniyetle veririm. Ve eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan Raelynn, bana haber verin... ve lütfen, bana Kent diyebilirsiniz." Bir an durakladı, sanki aklından bir şey geçmişti ve bunu dile getirmek istediğinden emin değildi. Sonra, "Biliyor musun, ben de babanla aynı okula gittim. Liseye, sonra da üniversiteye. Richard, değil mi? Richard Lawson?"

Başımı salladım. "Evet, babam burada büyümüş. Lawson olduğumu nereden biliyorsun? Aile benzerliği o kadar güçlü, ha?"

Kıkırdadı ve bana göz kırptı. "Şanslı bir tahmin. Lawsonlar uzun süre Abelaum'da yaşadı. Aranızdan birinin geri dönmesi çok güzel. Her neyse, sakın

Yaşlı bir adamın saçmalıklarının seni tutmasına izin verme. bakın! Etrafa bir göz atın."

Babasının ilgisi azalır azalmaz Victoria koluna yapıştı ve bir yanımda ben, diğer yanımda Inaya, masaların dolaşmaya başladık. Küçük pembe Rosé şişelerini çıkardı, üç boş su şişesine ve yürürken köpüklü alkolün tadını çıkarabilmemiz için elden ele dolaştırdı.

"Jeremiah'ı bekleyelim mi?" Takip etmediğini fark edince, "Jeremiah'ı bekleyelim mi?" diye sordum.

Victoria gözlerini hafifçe devirerek başını salladı.

"Bugün Babasının Gözdesi'ni oynuyor," dedi ve dilini şaka yapar gibi dışarı çıkardı. "Ne zaman yeni bir dönem başlasa içki içmek için kendini paralıyor ve sürekli futbol koçunun göz hapsinde. Birdenbire kendini sağlık ve zindeliğe *adadı*."

Elle boyanmış tarot destelerinin olduğu bir masa dikkatimi çekene ve durmadan edemeyene kadar dolaştık ve yudumladık. Masanın arkasında oturan güzel kızın uzun sarı saçları vardı ve botlarının üzerine kadar uzanan dantelli siyah bir elbise giymişti. Sivri uçlu, yeşil renkli akrilikleri okuduğu kitabın kapağına yayılmıştı, kapağında gömleksiz bir adamın kollarında bayılan bir kadının olduğu yıpranmış bir ciltsiz kitap.

"Bunların hepsini kendiniz mi yaptınız?" Örnek destedeki her bir kartın üzerindeki detaylara hayranlıkla bakarak . Küçük bir gülümsemeyle başını salladı ama daha cevap vermeden Victoria araya girdi.

"Her birini boyuyor. Bu yüzden sürekli odasına kapanıyor." Victoria derin bir iç çekerek masanın üzerine yarı oturdu. Sarışın kızın ağzı kapandı, kitabını bırakırken gülümsemesi yavaşça soldu. Victoria devam etti, "Everly, bu Raelynn. Raelynn Lawson."

Everly'nin parlak mavi gözleri hafifçe açıldı. Bir an için, sanki beni tanıyormuş gibi, sanki heyecanlanmış gibi, sanki - sonra kaybolmuş gibi baktı. Sakin, nazik bir gülümsemeden başka bir şey kalmadı. "Memnun oldum, Raelynn."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Onun için biraz kart çekmelisin, Ev," dedi Victoria, örnek desteyi ona doğru fırlatarak. Victoria'nın aniden ortaya çıkan şirret tavrına benim kadar sinirlenip sinirlenmediğini anlamak için Inaya'ya baktım ama o sadece başını salladı ve "*Sana sonra söylerim*," dedi.

Everly heyecanlanmış görünmüyordu ama desteyi yavaşça karıştırmaya başladı. Dudağımı kemirdim, devam edip Everly ile Victoria arasındaki gerginliği bozmak istemekle kabalık etmemek için kalmak arasında kaldım. Ama ben bocalarken, Everly tekrar gülümsedi ve yumuşak sesiyle, "Biraz daha yaklaş, Raelynn," dedi.

Onun önüne çıktım. Kartları karıştırırken bana baktı ama gözleri uzaktı. Artık o kadar da genç görünmüyordu. "Adım Rae," dedim, sonra hemen açıkladım, "Yani arkadaşlarım bana Rae der. Sen de bana Rae diyebilirsin."

"Rae," dudakları sanki yemek istediği tatlı bir şeymiş gibi ismimin etrafında kıvrıldı. "Bunu sevdim. Erkeksi ve kadınsı arasında bir yerde." Elindeki kartları masanın üzerine koydu, derin bir nefes aldı ve ilk kartı çekti.

Bir ormanın arasında dimdik duran taş bir kule resmedilmişti, fırtına bulutları etrafında toplanırken üst penceresinden alevler yalıyordu. Everly kartı dikkatle yere bıraktı ve durakladı.

"Değişim," dedi yumuşak bir sesle. "Bildiğin hayat, güçlü kulen, dramatik bir şekilde değişti. Artık öyle değil." Dudakları tekrar aralandı ama ses çıkarmadan kapandı. Bundan sonra her ne , fikrini değiştirmişti.

Bu bana olması gerekenden çok daha uğursuz geldi. Omuzlarını silkip "su" şişesinden uzun bir yudum alan Victoria'ya biraz tereddütle bakarak gülümsedim.

Everly bir sonraki kartı uzattı. Karda yüzüstü yatan bir adam resmedilmişti, kolu bir şeye uzanıyormuş gibi uzatılmıştı. Sırtına çok sayıda kılıç saplanmış, onu yere yapıştırmış ve kanı kara bulaştırmıştı.

Everly hiçbir şey söylemedi. Artık bana bakmıyordu ama gözleri sanki birini arıyormuş gibi yana kayıyordu. Son kartı çekti, çevirip yere koydu -

"Affedersiniz." Bir kadın arkamdan yanaştı ve sesini duyunca sıçradım. "Bunların fiyatı ne kadar?"

Everly kartları kaptı ve kadına cevap verirken neşeyle gülümsedi. Victoria bir kez daha iç çekerek masadan indi.

"Bir bar bulalım," dedi Rosé'sinin sonuncusunu bitirirken. "Açlıktan ölüyorum."

Inaya kolunu omuzlarıma dolayıp kulağıma fısıldamak için yakınımaya eğilirken o da yolu gösterdi, "Everly Victoria'nın üvey kız kardeşi. Kent, Victoria ve Jeremiah'a hamile kalmadan hemen önce bir ilişki yaşadı. Aralarında sadece birkaç ay var."

Gözlerim büyüdü ve geriye bakma isteğime karşı koymak zorunda kaldım.

Everly

kesinlikle Hadleigh ailesine benzemiyordu, ama en azından Victoria'nın onunla alay etmesini biraz daha iyi anlayabiliyordum, bu durum hiçbir şekilde Everly'nin suçu değildi. Victoria biraz daha ilerlemişti ve acele etmemiz için bize seslenirken hoşuna giden bir bar bulmuş gibi görünüyordu.

Ama aklım hâlâ kartlardaydı. Tarot hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama sanırım son gördüğüm kart herkes için oldukça açıktı: siyah pelerinli bir iskelet, çorak bir tarlada beyaz bir ata binerken büyük bir tırpan taşıyordu.

Ölüm.

Bar insanlarla doluydu ama arka tarafa yakın bir masa bulmayı başardık. Victoria bir tur bira ve meze sipariş etti, her şeyin parasını kendisinin ödeyeceği konusunda ısrar ediyordu. Birden, o gün onunla tanışmadan çok önce içmeye başladığı hissine kapıldım.

Belli ki diğer arkadaşlarını da davet etmişti, çünkü sadece birkaç dakikadır oradaydık ki başka bir grup geldi: erkek arkadaşlarıyla birlikte iki kadın ve Victoria'nın derslerinden birinden tanıdığı iki erkek. Victoria çabucak onlardan birine yapıştı ve çok geçmeden onun kucağına oturdu, bir tur bira daha ısmarlandı ve sohbet o kadar büyüdü ki kimse ne söylendiğini anlayamadı, ama yine de hiçbirimizin umurunda değildi. Bar dolup taşıyordu ve içimi ısıtan iki bira ve etrafımı saran yüksek enerjiyle kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Ne zaman çıktığından emin değildim. Belki de başından beri oradaydı ve ben fark etmemiştim ama onu görmezden gelebileceğimden şüpheliydim. Inaya'nın söylediği bir şeye gülerek masanın diğer tarafına baktım ve Leon'un bakışları bana çarptı, keskin ve yakıcı, o soluk yeşil gözler beni sadece kısa bir süre esir tuttuktan sonra uzaklaştı.

Leon köşede oturuyordu, sırtı duvara dönüktü, kollarını kavuşturmuş bar taburesine yaslanmıştı ve yüzünde bir sırıtış vardı. Kolları bu gece çıplaktı ve dövmelerine iyice bakmama izin veriyordu. Sistine Şapeli'nin tavanı gibi renkli mürekkep lekeleri bileklerinden omuzlarına kadar onu işaretliyordu. Üzerinde dar siyah bir kot pantolon, Converse ayakkabı ve önünde pürüzlü harflerle süslenmiş kırmızı bir tişört vardı. Yalnız oturmuyordu. Sadece arkadaşının profilini görebiliyordum ama Leon'un dövmelerinin parlak olduğu yerde, diğer adamın kiler karanlıktı, pazılarına gölgeler ve derin detaylar işlenmişti. Alt dudağında yılan ısırtıkları vardı ve bal kahvesi gözlerinin üstündeki kaşına siyah bir halter saplanmıştı.

Birden fazla absürt derecede ateşli insanın aynı anda aynı yerde bulunamayacağını, özellikle de birbirlerine ve *bana* bu kadar yakın olamayacağını evrenin söylenmemiş bir kuralı olarak kabul ediyordum. Ama bu ikisi

- Kaslı, sırtan, ilgi çekici ve ürkütücü arasındaki ince çizgide duracak kadar karanlık - sadece doğrudan görüş alanımda oturmakla kalmadılar, aynı zamanda bana bakmaya devam ettiler.

Leon gerçekten bakıyordu, ama arkadaşı da bakışlarını kaçırıyor, dikkatini tekrar başka yöne çevirmeden önce omzunun üzerinden bana bakacak kadar dönüyordu. Yüzümde bir kızarıklık oluşmaya başlamıştı, peki ne için? Sadece bana baktıkları için mi? Yoksa Leon'un bana korkunç şeyler yapacağı düşüncesine kapıldığım ve şimdi burada onun gözleri üzerimdeyken oturmak zorunda kaldığım ve bu düşünceler yine beynimi dürttüğü için mi?

Onları görmezden gelmeye çalıştım. Leon'un bakışları tenimde sıcaktı, etimi okşayan parmaklar kadar hissediliyordu. Ayağım bar taburemin basamağına vurmaya başladı ve mozzarella çubukları aniden ağzıma fazla yapıştı.

Yemek istemedim. Daha fazla bira da istemiyordum. Gözlerimi köşede sırttan o şeytani adama geri götüren bu doyumsuz merakı tatmin etmek istiyordum.

Leon ve diğer adam sohbet ediyorlardı ve bu kolay değildi ama etrafımdaki gürültü yerine onların köşesinden gelen gürültüye odaklanmaya çalıştım. Victoria tuvalete gitmek için ayağı kalktığında ve çiftlerden biri kokteyl sipariş etmek için bara doğru ilerlediğinde kısa bir sessizlik oldu. Ancak o zaman ne konuştuklarına dair birkaç kısa an yakalayabildim.

"...sonunda beni dışarı çıkardı. Kahretsin, benden tek istediğı buysa, birazcık..."

Leon'un dudaklarının hareketini izlemeye cesaret edebilseydim daha fazlasını anlayabilirdim. Ama gözlerimi ona doğru kaldırırsam, da bana baktığını göreceğimi biliyordum.

"...senin hakkında? Yine mi avlanıyorsun?"

Şimdi de arkadaşı konuştu. Adamın sesi derindi, sanki her an gülecekmiş gibi alaycılığın sınırında dengede duran bir sestti. "Evet. Yaklaşıyorum....eğleniyorum... tabii önce beni öldürmezse..."

Inaya kalkıp bana sarılıp vedalaşırken dikkatim dağılmıştı. Tekrar oturduğumda köşedeki masa boştu ve Leon ile arkadaşı masamızın önünden geçtiler.

Gözleri benimkilerle buluştu: bir meydan okuma, bir davet. Parmaklarının arasında bir pre-roll vardı ve bir kolu omuzlarına asılmıştı. Barın penceresinden ikisinin binanın köşesini izledim, muhtemelen binanın yanındaki ara sokakta sigara içeceklerdi.

Onların geçişini izleyen tek kişi ben değildim. Victoria yol boyunca onlara ters ters bakmıştı ve onlar gidince bakışlarımız birbirimize kilitlendi.

Sırıttı. "ok seksi, değil mi?"

Gecenin oyuncağı onun bu ifadesinden pek memnun görünmüyordu ama ben de aynı fikirdeydim. "Evet, bir de sik."

Omuz silkti. "Güzel şeylerin sevillebilir olması gerekmez, değil mi?"

Ayağım tabureye vurmaya devam etti. Elimi ceketimin cebine sokup elektronik sigaramı kavradım. "Hemen döneceğim." Masadan kalktım. "Hemen sigara içmeye gideceğim."

Dışarıda hava keskin bir şekilde soğuktu, nefesimi verirken nefesim yoğunlaşma bulutları oluşturuyordu. Bardan gelen müziğin sesi kısılmıştı ve esintide ekşi ve keskin bir ot kokusu vardı. Binanın köşesine yakın bir yerde durdum, Leon ve arkadaşının silüetleri ara sokaktaki çevresel görüşümde karanlıktı. Vape'imden bir nefes çektim ve çilekli krema kokusu ot kokusuna karıştı.

Arkamdan gelen erkek seslerinin alçak omurgamı biraz ürpertti. Sonra Leon'un sesi duyuldu: "Orada öylece durup seni rahatsız etmemizi mi umacaksın Raelynn? Yoksa gelip istediğini alacak mısın?"

Parmaklarımın kenetlendiğini görmesinler diye boştaki elimi cebime sokarak döndüm. Leon binanın kenarına yaslanmış, esrarı arkadaşına uzatıyor, o da bir nefes çekmeden önce bana sırtıyordu. Hareketlerimi bu şekilde okuması hoşuma gitmemişti.

Haklı olması hoşuma gitmedi.

"Bu da ne demek şimdi?" Dedim. Leon omuz silkti.

"Daha yakına gelersen konuşmamıza kulak misafiri olman daha kolay olur," dedi arkadaşı, sözleriyle birlikte duman çıkararak.

Gerçekten benim için bir tehdit olduklarını düşünseydim, bir adım daha yaklaşmazdım. Ama garip olan da buydu. Onlar olmalıydı

korkutucuydu, ama bunun yerine tuhaf bir *güven* hissettim. Ben istemedikçe bana dokunmayacaklarına dair tamamen temelsiz bir inanç.

Ve kahretsin, yapmalarını istedim.

Yaklaştım, sokağın loş ışığında yanlarında durdum. Aşağısı daha sıcaktı - sadece binanın yakınlığı nedeniyle değil, ikisi de ısı yaydığı için. Tuhaftı ama titrememi durdurmuştu. Leon arkadaşına başıyla selam verdi. "Bu Zane."

Zane dudaklarını birleştirerek bir barış işareti yaptı. "Kardeşler mi?"

diye sordum. Leon kuru kuru kıkırdadı. "Çoğu insanın kardeşlerini

becerdiğini sanmıyorum." "Bazıları yapıyor," dedi Zane hemen.

"Çıkarları olan kardeşler."

"Bu hoş ."

"Sanki neyin hoş karşılanmadığı umurundaymış gibi." Zane güldü ve esrarı ona geri uzattı.

İkisinin de kafası iyi görünmüyordu ve esrar neredeyse bitmişti. Göze çarpan tek fark Leon'un delici bakışlarının hafifçe yumuşamış olmasıydı, bu da benim sigaramdan bir nefes daha çekmemi izlerken neredeyse katlanılabilir hale getiriyordu.

"Bu da ne ?" dedi.

"Çilek ve krema." Vurması için uzattım. Başını salladı. "Bana bir şey yapmaz."

Leon esrardan uzun bir nefes çekti, ucundaki kor nefes alışıyla birlikte parladı. Dumanı yüzüme üfledi: çam kokulu, ekşi-tatlı. "O tatlı buhardan daha iyi, değil mi? Kendine söylediğin bu saçmalık yeterli..." Başını iki yana salladı. "Sadece tatmin etmiyor."

Zane daha yakına eğildi. "Sana daha sert, biraz daha ısırgan bir şey lazım." Son kelimedede dişleri birbirine çarptı.

Zane'i görmezden gelerek Leon'un kendini beğenmiş yüzüne dik dik baktım.

"Sen bir pisliksin."

"Oh, Rae." Bir adım daha yaklaşarak aramızdaki zaten küçük olan boşluğu kapattı. Seçeneklerim bir adım geri çekilmek - ve kıcımlı Zane'e bastırmak - ya da durmaktı. Hareket etmedim ve Leon'un kalçaları benimkilere sürtündü. Yüzümden birkaç santim ötede bir nefes daha çekti ve "Ne kadar hıyar olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," derken duman dudaklarından kıvrıldı.

Duman yüzümü okşarken yutkundum. Vücudunun dokunuşu sıcak, sert ve son derece baştan çıkarıcıydı. Bir yanıma ona sürtünmek, gerçekten de ona karşılık verebileceğimi göstermek istiyordu. Ama başka bir da onu tokatlamak, kafama ne kadar girdiğini bilmenin tatminini yaşamadan onu orada, sokakta bırakmak istiyordu.

Onu ne kadar istediğimi bilmeden.

"Neden buraya geldin, Rae?" dedi rahatça. Ama bu kadar yakındayken hiçbir şey sıradan olamazdı.

"Sigara içmek için," diye mırıldandım.

"Hayır, hayır, hayır. *Neden buraya geldin?*"

Zane arkamdan kıkırdıyordu. Cesaretimi kaybetmek üzere değildim. "Merak ediyordum." Leon daha fazlasını bir kaşını kaldırdı ve ben de "Senin hakkında. Merak ediyordum."

Leon bilgece başını salladı, sanki az önce kendisine evrenin sırrı söylenmiş ve bunu başından beri bildiğini fark etmiş gibiydi.

"Merak tehlikelidir," dedi Zane usulca. Sesi kulağımdan santim ötedeydi ve ensemde bir ürperti yaratmaya yetiyordu. "Kukuları öldürdüğünü ... Deyim bu mu?"

"Yeterince yakın. Bak ne diyeceğim tatlım," Leon cigaradan geriye kalanı yere atıp ayakkabısının altında ezdi. "Bu oyunu senin için biraz daha kolaylaştıracağım, biraz daha güvenli hale getireceğim. Çünkü bu oyunu seviyorum. Seninle oynamayı seviyorum."

Zane kolunu rahatça omuzlarıma dolayarak beni sıçrattı. "Güvenlik ağı olmadan Leon'la oynamak çok tehlikeli. Ben bilirim." Sanki bu açıklama bir onur nişanıymış gibi sırtıttı. İkisinin arasında zihnim bir belirsizlik telaşına kapılmıştı ve bedenim her geçen saniye bana daha fazla ihanet etmeye kararlıydı. Onların arasında kendimi bu kadar küçük hissetmenin, oyunbazlığın ve tehlikenin sınırında gezinmenin inanılmaz ateşli bir yanı vardı.

Tam olarak hangi oyunu oynadığımı bilmiyordum. Ama hazırdım.

"Evet?" Sesim gıcırđıyordu. "Bunu nasıl kolaylaştıracaksın?"

Zane kıs kıs güldü. "Oh, demek oynamak istiyor!"

"Tabii ki öyle," dedi Leon, sesi bal gibi yumuşaktı. "İyi bir sporcu olacağını biliyordum."

İyi bir spor değil. Spor. *Ben* bir oyun, bir oyuncaktım. Kalbim hızla atmaya başladı, içim uyarılmayla gerildi. Kahretsin, bu nasıl bu kadar tehlikeli hem de bu kadar seksi hissettirebilirdi?

Leon'un parmakları boynumda gezinirken nefesim kesildi. Çeneme dokunmasını bekliyordum ama parmakları kalp atışlarımla hızlandığı yerde, tam çenemin altında durdu.

"Merhamet," diye fısıldadı. Bu basit kelimenin kulağa güzel, şiir gibi, şefkatli bir şey gibi gelmesini sağladı. "Söylemen gereken tek şey bu ve oyun hemen duracak. Anladın mı?"

"Bana güvenli bir kelime veriyorsun," dedim usulca. "..."

"İsa burada değil." Zane'in sesi kulağıma gıdıkladı, yılanın Havva'ya fısıldadığı gibi. "Sadece Şeytan var ve o da gönüllü kurbanlardan hoşlanıyor."

"Kalbin çok hızlı atıyor," dedi Leon yumuşak bir sesle. "Sanırım heyecanlısın, Raelynn. Oynamak istiyor musun? Yoksa gitmek mi istiyorsun?"

Zane kolunu omuzlarımdan çekip kenara çekildi ve sanki ara sokaktan çıkmama izin verecekmiş gibi eğildi. Ama ben hareket etmedim. Lanet olsun, bunu *gerçekten* düşünüyordum. Bedenim Leon'un dokunuşunu, vaat ettiği tehlikeli oyunu arzuluyordu. Fantezilerim çılgına dönmüştü. Ama fazla zaman yoktu. Diğerleri yakında nerede olduğumu merak edecek ve beni aramaya , eğer henüz başlamadırlarsa.

Ama Leon'un parmaklarının boğazıma basit, yumuşak dokunuşu beni oltaya takılmış bir balık gibi tuttu.

"Söylersem duracak mısın?" Sesim titriyordu ama bu korkudan değildi. Hiç bu kadar heyecanlandığımı ya da bu kadar acı verici bir şekilde tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

"Sana söz veriyorum." Leon'un sesi kararlıydı, kendinden o kadar emindi ki şüpheyi yer bırakmıyordu. "Ve zamanımızın az olduğunu biliyorum. İçeride arkadaşların olduğunu biliyorum, daha uzun süre yok olursan seni aramaya gelecek iyi arkadaşların. Ama uzun süreye ihtiyacım yok. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Ne için birkaç dakika?"

Bana geniş bir sırtış attığında gözlerinde ateş parladığına yemin edebilirdim. "Seni boşaltmak için."

Tepeden tırnağa kızarmıştım. Zane bana bir parmak salladı. "Tik-tak, kızım. Ne olacak?"

"Kulağa eğlenceli geliyor mu?" Leon'un gözleri yüzümden ayrılmamıştı. Beni inceliyor, dikkatle izliyor, cevabımı beklerken tepkilerimi özüksüyordu.

İstekli bir kurban istiyordu ve ben de lanet olası *istekliydim*.

"Evet, kulağa eğlenceli geliyor." Sesim artık titremiyordu. Kendini beğenmiş gülümsemesine karşılık verirken tüm gerginliğim midemdeydi. "Ama sadece birkaç dakikaya ihtiyacın olduğunu gerçekten başarabilecek misin göreceğiz."

Önce boğazıma yaslandığı yerde çok yumuşak olan parmakları, beni duvara doğru bastırırken sıkılaştı. Sertti, kontrollüydü - sözlerimi durdurdu ve üzerimde dururken nefesimi kesti, o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Kokusu yaz şenlik ateşi gibi sıcak, soğuk limonata gibi keskindi. Narenciye ve duman.

Serbest eli yan tarafımı okşarken, "dört aç, Zane," dedi. Parmakları kotumun kenarını kalçam boyunca takip ederken ağzını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı, "Seni boşaltmak zor olmayacak tatlım. Zaten kendi hayal gücünle ve sana söylediğim birkaç kelimeyle tahrik oluyorsun. O yüzden parmaklarımdan neler yapabileceğini bir düşün."

O hınzır parmaklar kotumun bel kısmının altına kaydı. Aman Tanrım, ne yapıyordum ben? Bir ara sokakta neredeyse bir yabancıdan beni parmaklamasına izin vermek üzereydim ve tek düşünebildiğim, *Evet, Tanrım, evet, lütfen!* Parmakları

İç uyluğum boyunca, titreyen etimin üzerinde, bacaklarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. titriyordu, ellerim arkamdaki sert tuğlalara bastırılmıştı. Parmakları pamuklu külotuma ulaştı ve kenarı boyunca okşadı.

"Bana tekrar hatırlat Raelynn," diye hırladı, burnunu kulağımın arkasındaki çukura bastırdı. Vücudu çok yakındı, benimkiyle birleşmişti, sıcak ve ağırdı. "Seni boşaltmamı ne kadar çok istediğini bir kez daha hatırlat bana."

Lanet olsun, böyle konuşmaya devam ederse sadece onun sözleriyle bile boşalabilirdim. Dilim kelimeleri nasıl oluşturacağını unutmuş gibiydi ve konuşacak kadar kendimi toparlamam bir anımı aldı. Parmaklarının çok yakınımnda dolaştığı ve dudaklarının kulağıma değdiği uzun, işkence dolu bir an.

"Beni boşaltmanı istiyorum," diye fısıldadım, çünkü çok yüksek sesle konuşursam bu bir inilti olarak ortaya çıkacaktı.

Leon takdirle mırıldandı ve parmakları külotumun üzerinde gezinmeye başladı. "Kollarını boynuma dola. Kendini bir şekilde ayakta tutman gerekecek."

Dediğini yaptım, kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. Bu, o anı daha samimi, daha çaresiz hissettirdi. Ona tutunmak için uzanmam gerekiyordu, bu da yüzümün kollarımın arasına gömülüp göğsüne yaklaşması anlamına geliyordu.

Parmakları külotumun içine kayd. Önce klitorisimi, sonra kıvrımlarımı ovaladı, sonra kıkırdadı. "Oh, benim için çok ıslak. Çok yumuşak." Parmakları, uyarılmamla kayganlaşan klitorisimin etrafında dolaştı, nefesim küçük soluklarla gelmeye başlayana kadar tomurcuğun üzerinde hareket etti. Kahretsin, haklıydı - zaten çok tahrik olmuşum, vücudum orgazm olmaya hevesliydi. Bana masaj yapmak için iki parmağını kullanmaya başladı ve bacaklarımdan bir titreme geçti.

"Ah...Leon..." Nefes almaya başladım, alnım göğsüne yaslanmıştı. Uzattığım kolumun altından Zane'in yüzünde alaycı ve memnun bir gülümsemeyle bizi izlediğini gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda bir parmağını dudaklarına götürdü. *Sssh.*

Sonra Leon'un parmakları içime kayd ve kendimi kontrol etme yeteneğim ses seviyesi tamamen kaybolmuştu.

"Şşş, şşş, Raelynn," diye nazıkçe azarladı Leon beni, eli boğazımdan çekilip ağzımı kapattı. Bacaklarımdan arasını avuçlarken inlemelerim avucunun içinde boğuldu, iki parmağı içime pompalanırken elinin topuğunu klitorisime masaj yapmak için kullandı. "Şimdi çok yüksek sesle değil. Biri gelir ve bizi görürse durmak zorunda kalırım. Ve şimdi bunu istemezsin, değil mi?"

Başımı salladım, gözlerim coşkuyla dalgalanıyordu. Parmakları çok kaygandı, amım açgözlülükle onun etrafında kenetlenirken içime girip çıkıyordu. Benim

Zevk arttıkça ve bacaklarım beni tek başıma tutamayacak kadar titremeye başladığında ağırlığımı ona yasladım, kollarım ona daha sıkı sarıldı.

"Ne kadar da gürültücü bir şeysin," dedi Leon. "Bu kadar güzel inlemene bayılıyorum."

Mutlak bir zevk sersemliği içindeydim. Endorfin zihnimi bulanıklaştırmıştı. En çılgın düşünceler beni tüketti, onun sikini içime alma, onu tatma, öpme ve ne kadar iyi hissettirdiğinden *ağlama* düşünceleri. Orgazma ulaşmadan hemen önceki o birkaç değerli şişme saniyesi gibi dünyada başka hiçbir şey yoktu. Tırnaklarım sırtına battı ve avucuna karşı haykırdım, vücudum yay gibi kıvrıldı, her kasım daha da gerildi ve -

Serbest bırak. Lanet olsun. Başım hafifledi. Ona karşı titrerken gözlerimi kapattım, parmakları beni zevk dalgalarına doğru itiyordu. Dişlerinin boynuma kısa bir dokunuşunu hissettim, sanki ısırma istiyormuş gibi, sanki bana zarar verme, beni tüketme dürtüsüne direniyormuş gibi.

Leon parmaklarını geri çekti ve ben de o anın etkisiyle ağır ağır duvara yaslandım. O an yaşadığım heyecanı anlatacak kelime bulamıyordum: çılgınca zevk, yakalanma korkusu, yaptığım şeye inanmamak. Ben farkına varmadan Leon cebimden elektronik sigaramı almış ve dudaklarıma doğru tutarken kaygan parmaklarını da sokak lambasının ışığına doğru kaldırmıştı. Kalemde yavaş ve sersemletici bir nefes çekerken parmakları parlıyordu.

"Çok güzel," dedi usulca. Bir parmağını ağzına soktu ve ben nefesimi verirken parmağını emerek temizledi. Zane yanına geldiğinde duman yüzünün etrafında dönüyordu.

"Bu muhteşemdi," dedi, bir kolunu Leon'un omzuna doladı ve beni ağılıkla aşağı yukarı süzdü. Sonra Leon hâlâ parlayan orta parmağını kaldırdı ve Zane yavaşça ağzına götürüp yalayarak temizledi.

Vay anasını, sırf bu yüzden neredeyse tekrar orgazm oluyordum.

"Her zaman orta parmak," mırıldandı Zane, dudaklarını yalarken ceketini düzeltti.

"Senin için mi? Her zaman." Leon geri çekildi, ben beceriksiz parmaklarımla kot pantolonumun düğmelerini iliklerken bana baktı. Elektronik sigaramı uzattı. "Oynadığın için teşekkürler. Kampüste görüşürüz, bebeğim." Bana iki parmakla selam verdi ve Zane'le birlikte kıkırdarak yan yana sokaktan ayrıldılar.

Şeytanların iki ismi vardır.

Bilindiğimiz isim var: Leon'dum, kendimi bu şekilde tanıttım, bana bu isimle . Ama bir de çağrıldığım bir isim vardı, sadece yazılabilen ve asla söylenemeyen bir isim. Özüme hükmeden bir isimdi, varlığımla yakından bağlantılı bir işaretti. İşaretim grimoire'da yazılıydı ve bu nedenle grimoire'a sahip olan kişi beni istediği zaman çağırabilirdi.

Çağrılmak, balık kancalarının göbeğimden içimi dışarı çıkarması gibi hissettirdi. İtaat istiyordu. Ama çağırıcım tarafından adımın söylenmesi sadece bir dürtme, bir öneriydi.

Bu yüzden Kent Hadleigh'in adımı söylediğini ilk hissettiğimde duymazdan .

Marcus'un cesedini White Pine'a götürdüğüm geceden beri beni rahatsız etmemişti ve şimdi bunu bozmasına izin vermeyecek kadar uçmuştum. Gözümün önünde yeni favori avım vardı: küçük Rae, meydan okuyan Rae, *meraklı* Rae. Kahretsin, o sokakta ona *çığlık* attırmamak için uygulamak zorunda kaldığım özdenetim kesinlikle kutsal değildi. Eğer ona tekrar sahip olamazsam, bu beni çıldırtacaktı. Her şeyine sahip olmak. Onun kanını, terini, gözyaşlarını, dölünü istiyordum. Hepsini tatmak istiyordum.

Zane bana sadece güldü. Beni yüzyıllardır tanıyordu, en karanlık günlerimi görmüştü. Kafasını koparmak istemediğim zamanlarda bana bir sevgili ve arkadaş olmuştu.

kapalı. Sanki konuşacak biriymiş gibi hemen takıntımı yüzüme vurdu. Eğlenmek için ruhları avlıyor, her zaman hevesle bir sonraki ödülün peşinden koşuyordu. Ruhlarını sonsuza dek ona vermelerini sağlamak için onlarca yıl boyunca bir insanı kovalamasını izlemiştim.

"Hayır, hayır, ikisini karşılaştıramazsınız," dedi. "Ben metodik biriyim. Konsantreyim. Sana gelince, sen sabit fikirlisin. Önünde kemik olan bir köpek gibi. Takıntılarının nasıl gittiğini gördüm Leon. Sonu senin için iyi bitmiyor."

Bu yüzden nadiren *takıntılarım* olurdu. Ve

ben takıntılı değildim.

İlgimi çekti.

Ve lanet , Kent Hadleigh beni *arayıp* duruyordu.

Artık o kadar uzun süredir bunu yapıyordu ki, lanet olası bir can sıkıntısına dönüşmüştü. Gelmediğim için öfkelenmiş olmalıydı, o zaman neden beni çağırmamıştı? Her zamanki yöntemiydi: Grimoire'u çıkarır, birkaç rünle yere işaretimi çizer ve gelmemi *isterdi*. Hayır diyemezdim. İşaretimin kullanılması bana başka seçenek bırakmamıştı.

Bunu bu kadar *nazikçe* yapıyor olması tuhaftı. O kadar tuhaftı ki, sadece neler olup bittiğini görmek için bile olsa itaat edecek kadar merakımı uyandırdı.

İşinlanmak yorucuydu, bu yüzden sık sık yapmıyordum ama Kent'e kadar koşmak da istemiyordum. Hadleigh'lerin evinin oturma odasında tekrar fiziksel formuma bürünmeden önce bedensel formumdan ayrılırken ışık ve gölge etrafımda koşuşturuyordu. Bembeyaz halı, beyaz koltuklar, tepede parlayan metal bir avize. Odanın ana duvarı tamamen camdı ve Hadleigh mülkünün genişliğini kaplayan ağaçların manzarasını veriyordu. Her şey o kadar temiz ve narindi ki, içimde onları parçalama isteği uyandırdı.

Kent duruyordu, elleri arkasındaydı, takım elbisesi her zamankinden biraz daha buruşuk görünüyordu. Kılıç ve asa şeklinde oyulmuş koruyucu demir bugün gömleğinin altında saklı değildi, sanki aceleyle takmış gibiydi. İnsanlar fark etmezdi ama bu lanet şey havayı keskin bir metalik kokuya boğuyordu, o kadar ki başımı ağrıttı. Karısı Meredith onun arkasındaki kanepede oturuyordu ve ben görüldüğümde kaskatı kesildi - en azından aşırı yüzünden biraz daha kaskatı kesildi. Jeremiah yakındaki bir sandalyeye gömülmüş, çenesini avucuna dayamış beni izliyordu, sıkılmış ve biraz da sinirlenmiş görünüyordu. Mutfaktaki barda Everly ellerini kucağında sıkarak sessizce beni izliyordu.

Garip bir şeyler vardı ama tam olarak *ne olduğunu* anlayamıyordum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kent'in sesi çabuk ve endişeliydi. İşte bu Onun için gerçekten alışılmadık bir durum.

"Sadece görevimi yapıyorum." Omuz silktim, fiziksel forma girip çıkmaktan boynumda oluşan olağan gerginliği çözdüm. "Kampüsü korumasız bırakmak istemedim. Bekleyebileceğini düşündüm."

"Köleler efendilerine beklemelerini söylemez," diye alay etti Jeremiah. "Ağzından çıkan kulağın duysun."

"Yoksa ne olur?" Hırladım, babasına bakmaktan vazgeçip ona odaklandım. Hemen doğruldu, ben yaklaşırken çenesi gergin bir şekilde çalışıyordu. "Ne yapacaksın, hm? Beni denemek mi istiyorsun?" Oturduğu yerde kıpırdandı, gözleri tekrar babasına kaydı. Her zamanki gibi. "Bu daha iyi. En azından çenenin ne zaman kapatacağını biliyorsun. Korkmalısın evlat -"

"Kent, *kontrol* et onu," diye tısladı Meredith ve Kent boğazını temizledi. "Leon, yeter!"

Sızlanan Jeremiah'ın üzerine eğilerek yavaşça doğruldum. Acı yok. Ceza yok. Kent bana işkence etmek için her fırsatı kollamaya bayılırdı ve az önce uygun bir anı kaçırmıştı. Ona bir kez daha baktım, buruşuk takım elbisesini, gözlerinin etrafındaki torbaları, ellerinin şeklini -

Onun elleri. Boş eller. Grimoire yok.

Grimoire yok mu?

Hayır...hayır, bu . Kent o şeyin önünden ayrılmasına asla izin vermezdi.

"Senin için bir işim var iblis. Derin Olan'a ait bir ruh Abelaum'a geri döndü. Bir sonraki kurbanın zamanı geldi."

Dikkatim dağılmıştı, Kent'in Grimoire'unu neden yanında taşımadığını anlamaya . Bir iblisin ikinci ismi, yani işaretiyle ilgili özel olan şey, bunun sadece hafızadan hatırlanamaması ve sadece birkaç özel ortamda kalıcı olarak kaydedilebilmesiydi: ete kazınmışsa ya da güçlü bir cadı tarafından yazılmışsa. İşaretim olmadan, Grimoire olmadan Kent beni çağıramazdı ve beni kontrol altına alamazdı.

Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Birini kaçırmamı mı istiyorsun?" diye mırıldandım, "Yoksa Jeremiah başka bir kurbanı parçalarken ona bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?"

"Siktir git!" Jeremiah sesini yükselterek annesinden endişeli bir bakış aldı. Kent'in burun delikleri verdiği nefesin şiddetiyle alevlendi. Elini ceketinin içine soktu ve iki fotoğraf çıkarıp görmem için bana uzattı. Bakmak için yaklaştım - ve soğuk, içimi sıkan bir öfke kapladı.

"Adı Raelynn Lawson, ama Victoria bana bunu zaten bildiğini söyledi, değil?" Kent sırtıttı. Elinde onun büyütülmüş bir öğrenci kimliği fotoğrafının yanı sıra Jeremiah ve Victoria'nın arasındaki bankta otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. "Onu bize getir ve kimsenin seni görmediğinden emin ol. Boşuşma bırakmadığınızdan emin olun. Evinden kendi ayrılmış gibi görünmesini sağlayacaksınız,

sahile doğru sürdü ve bir kaza geçirdi. Onu bu gece yarısı St. Thaddeus'a getirin: canlı, zarar görmemiş ve gözleri bağlı."

Fotoğrafları ben çekmedim. Sadece ona baktım. "Hayır."

Kent güldü. " sen aklını mı kaybettin? senin çağırıcın sana *emretti* -"

"Yap beni. et, Kenny-boy. *Yap. Yap beni.*"

Diğer durumlarda ne olacağını biliyordum. Grimoire'u kırbaçla açacak, üzerimde güç sahibi olması için işaretimi takip edecek ve bana acı çektirmek için sayfalarından bir büyü yapacaktı. Kemiklerimi kıracak, ciğerlerimi ezecek, bana diri diri yanma hissi verecekti - kitabın içindeki cezalandırma büyülerini çok kötüydü ve ben bile ancak bu kadar acıya dayanabilirdim. Ama onun yerine çenesi gerildi, boş elleri kenetlendi.

Grimoire'u kaybetmişti. Güçsüzdü.

Sanki beni istediğini yapmaya ikna edebilecekmiş gibi, "O bir Lawson," dedi. "Kutsanmış İlk Üç'ün soyundan, Tanrı'nın seçtiklerinden biri." Göz ucuyla Everly'nin oturduğu yerde kıpırdadığını görebiliyordum. Bu odada doğuştan gelen büyülü yetenekleri olan tek kişi oydu ama bunları bana karşı kullanmaya cesaret edebilir miydi? "Derin Olan'a gitmeli ve onu sen getireceksin."

Hadleigh veletlerinin, Tanrı'nın lütfundan beslenmeye hevesli lanet olası sülükler gibi Rae'ye bu kadar çabuk yapışmalarının nedeni buydu. Şimdi mantıklı geliyordu: Rae burada doğmuştu, ailesi muhtemelen kasabanın ilk kurulduğu günden beri buradaydı. Talihsiz atalarından biri madenlere inmiş ve Tanrı'nın damgasını sonsuza dek üzerinde taşıyarak çıkmıştı.

Jeremiah, "Eğer elini çabuk tutarsan, gece yarısından önce onunla hâlâ saatlerce vakit geçirebilirsin," dedi. "Kampüste ona baktığını görüyorum. Onun amacı senin ödülün olabilir -"

Hareket ettiğimi bile görmedi.

Bir an sandalyesinde hevesle öne doğru eğilmiş, yüzüme yayılan öfkeyi izliyordu ve bir sonraki adımda onu boğazından tutmuş, annesi çığlık atarken ve babası küfrederken başımın üzerinde havaya kaldırmıştım.

"O zavallı küçük kafatasını patlatmalıyım," diye hırladım, boğazını sıktım, ta ki hırıldayana ve yüzü morarmaya başlayana kadar. Sanki zavallı kıvranımları beni durdurabilirmiş gibi ayakları seğirdi, beni tekmelemeye çalıştı.

Onları öldürürdüm. Önce Jeremiah, sonra Meredith, sonra Victoria ve her saniyenin tadını çıkarırdım. Kent'in taktığı, eski büyülerle kutsanmış tılsım ona zarar vermemi engelliyordu ama tüm ailesini seve seve katlederdim ve onun da bunu izlemesini sağlardım.

"Leon!" Kent'in sesi yüksekti ama boynunda asılı korumayla bile bana yaklaşmaya cesaret edemedi. Meredith çığlık atıyordu.

histerik bir şekilde. Everly izliyordu, yüzündeki tüm kan çekilmişti. Pençelerim Jeremiah'ın boynuna saplanıp kan çekerken güldüm, sesim odada yankılandı. "Onu yere bırak! Bana itaat edin! Hemen itaat et!"

"İtaat etmek mi?" Bir elimle Jeremiah'yı tutarak ona döndüğümde yine güldüm. "İtaat et ya da *ne*? Ne yapacaksın? Değerli Grimoire'un olmadan ne yapacaksın?" Kent sanki ona tokat atmışım gibi baktı. "Gerçekten anlamayacağımı mı sandın? Fark etmeyeceğimi mi?" Biraz daha sıktım ve Jeremiah'nın ağzından bir balonun havasının boşaltılması gibi yavaş bir gıcırta çıktı. "Bunca yıldan sonra, bir saniye bile hata yapmana izin vereceğimi mi sandın Hadleigh? Bunca yıl sana hizmet ettim, ilk fırsatta seni bir böcek gibi ezecek bir Tanrı'yı memnun etmek için aptalca arayışını sürdürürken senin için hayatımı tehlikeye attım."

Kent sarsılmıştı ama yıkılmamıştı. Bana hitap etmek yerine gözlerini benden kaçırdı ve sırtımda bir sihir fırçası hissettim.

Arkama baktım. Everly ayakta duruyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu. Hissettiğim onun büyüydü.

Cadı büyü.

Gençti ve eğitimsizdi ama yine de bir cadıyla dövüşmekle istemedim.

Jeremiah elimde seğirmeye devam ederken Kent'e dönüp baktım. "Bırak beni. Hemen. Ben de oğlunun yaşamasına izin vereyim."

"Onu kov Kent!" Meredith çığlık attı. "Kurtul ondan!"

Kent kaybetmekten nefret ederdi. Öfke yüzünü buruşturdu, zihni muhtemelen başka bir seçenek arıyordu. Ama Jeremiah artık gevşekti ve birkaç saniye daha geçseydi daha da sert sıkıp soluk borusunu ezebilirdim.

"Kovuldun iblis," diye bağırdı Kent. "Varlığımı terk et. Bu evi terk et. Cehenneme geri dön."

Tanrım, kazanmak iyi hissettirdi. Jeremiah gevşek bir yığın halinde yere düştü ve ben de sırtımda ve iki orta parmağımı havaya kaldırarak gözden kayboldum.

O gün bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Belki de kampüste yürürken izlendiğimi hissetmemdi, ensemdeki tuhaf karıncalanma bana gözlerin üzerimde olduğunu söylüyordu ama nereden geldiğini anlayamıyordum. Belki de Senaryo Yazımı Profesörüm Bay Crouse'un bana - ve *sadece* bana - yardıma ihtiyacım olursa dersten sonra ofisine gelebileceğimi hatırlatmasının garip deneyimiydi. Belki de Jeremiah'nın o gün okula gelmemiş olması ve Victoria'nın tüm öğle tatilimiz boyunca elindeki sigarayı bırakamamış olmasıydı. Nefesinden yine alkol kokusu geliyordu.

"Aile sorunları," dedi Inaya, günün son dersleri için ayrılmadan önce derin bir iç çekerek. "Victoria'yı birkaç yıldır tanıyorum ve ailesi çok zorlanıyor. Hiçbir aile mükemmel değildir. Biz sadece onun yanında olmaya çalışmalıyız."

Inaya daha iyi bir arkadaştı. Dersten sonra Victoria'yı kahve içmeye götürmeyi planlıyordu ama günün tuhaf duyguları midemde sağlam bir endişe düğümü oluşturmuştu. Bir kez başladı mı, kaygıyla başa çıkmanın bir yolu yoktu. Sadece eve gitmek istiyordum.

Sadece eve *yürümem* gerekiyordu.

Alacakaranlıkta eve yürümenin daha kolay olacağını düşünmüştüm ama hayır. Güneş ağaçların ötesine batmış, alacakaranlığın alaca altın rengi ışığı dalların arasından süzülüyordu. Çok güzeldi ama karanlık yaklaşıyordu. O gün bulutlar seyrekti ama ufukta bir yığın koyu, mor-gri fırtına bulutu oluşuyor ve giderek yaklaşıyordu. Muhtemelen gece boyunca yağmur yağacaktı. Bir kadeh şarapla yatağıma kıvrılıp, dışarıda yağmur yağarken bilmem kaçınıcı kez Çığlık'ı izleme düşüncesi daha hızlı yürümeme neden oldu.

Paranormal olayları araştırmaya başladığımdan beri, kendimi garip his ve duyguları araştırma sürecimin önemli bir parçası olarak görmeye alıştırmıştım. Perili yerlerde dehşet, soğuk ürperti ve panik duygularıyla karşılaşmak oldukça yaygındı. Bu yüzden endişeli rahatsızlık hissime, bir hayalet olayını araştırırken gösterdiğim özeni göstermeye çalıştım; bu hissi elimin tersiyle itmeyecektim Bunun bir nedeni vardı.

Sadece bu nedenin ne olduğunu bilmiyordum.

Ağaçların yakınındaki toprakta yürümek için yolu geçerken botlarım çakılda çıkırdadı.

"İğrenç." Burnumu kapatmak için gömleğimi yukarı çektim. Rüzgâr yön değiştirmiş, ekşi ve çürümüş ölü bir hayvanın berbat kokusunu da beraberinde getirmişti. Ölü bir rakun ya da belki bir geyik görmeyi umarak ağaçlara baktım.

Ama ağaçların arasında duran *başka* bir şey daha vardı.

Loş ışıkta, ağaç labirentinin arasındaki ağarmış, budaklı dallara baktığımı sanıyordum. Kemik grisi dallar yosun tutmuş ve kimi yüksek kimi alçak, bana bir örümcek ağını anımsatacak şekilde . Ama bu bir ağ değildi, bir örümcek de değildi. Bu garip, dala benzeyen uzantıların birleştiği yerde, kemiklerin üzerine gerilmiş gergin, grileşmiş etli bir göğüs kafesi vardı. Cılız, omurgaya benzer bir boyun ve çenesi açık, uzun siyah dili dışarı sarkan bir köpek kafatası vardı.

Gözlerimi hızla kırıştırdım, kalbim küt küt atıyordu. Gözlerim beni kandırıyor muydu? En az elli metre uzaktaydı. Dalların arasından daha net görebilmek için eğilerek gözlüklerimi kaldırdım. Mutasyona uğramış, çürüyen ölü bir hayvana benziyordu. Hareket etmiyordu. Ağaçların kendisinden bile daha hareketsizdi.

Muhtemelen ürkütücü bir sanat enstalasyonuydu.

Aslında, bu bir sanat enstalasyonu olmalıydı. O uzun, cılız uzuvlar sadece ahşaptı. "Kaburgalar" bir tür yapışkan, boyalı kumaşla ya da belki silikonla kaplıydı. Kendimi silkeledim, uzaklaşmaya başlarken titriyordum. Sanat Festivali daha birkaç gün önce yapılmıştı - belki de heykellerin şehrin dört bir yanına yerleştirilmesi yaygındı. Bu eserden kimin sorumlu olduğunu bulmam gerekecekti. Zekice yerleştirilmiş ve ürkütücü derecede gerçekçiydi, tam da sevdiğim türden ürpertici bir şeydi.

Tüylerim diken diken oldu sırtımda , ve yürüdüm biraz daha hızlı .

Bir şeyler hâlâ *berbat* kokuyordu.

bir dal kırıldı. Sertçe yutkundum ve yürümeye devam ettim. O dikenli, dırdırcı korkuyu şımartacak değildim.

bir şey yoktu.

Çabuk.

Garaj yolumdan çok uzakta değildim. İleride görebiliyordum. Yürümeyi bıraktım.

bir ses vardı, havlama ile düzensiz öksürük arasında bir şey. Ve o koku, Tanrım. Neden bu kadar güçlüydü?

Arkamı döndüm.

Yol boştu. Sokak lambaları yanmış, kampüse doğru küçük ışık havuzları oluşturmuştu. Ama orada kimse yoktu. Tek bir kişi bile. Ağaçların arasından, çapraz dallardan oluşan yeraltı mezarlarının arasından, o ürkütücü heykele doğru baktım.

Gitmişti.

Kulaklarımda kükreyen bir ses vardı, sanki okyanus kafamı dehşet dalgalarıyla dolduruyordu. Bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Gözlerim yol boyunca, büyüyen her küçük gölgeye doğru fırladı. Yanılıyor olmalıydım. Olmak zorundaydım. Hangi cehennemde -

Birden arkamda farların parıltısı belirdi. Döndüğümde küçük beyaz bir kamyonun yolda hızla ilerlediğini gördüm. Yanımda aniden durduğunda lastikler gıcırdadı ve karanlıkta gözlerimi kısarak renkli camlardan sürücüyü seçmeye çalıştım.

Yolcu kapısı içeriden ittirilerek açıldı ve Leon sürücü koltuğundan bana ters ters baktı.

". "

O kadar korkmuştum ki, arabasına atlamamanın belki de en güvenli fikir olmadığını düşünmek için duraksamadım bile. Ormanda az önce duyduğum şeyden daha güvenli olmalıydı. Kapım kapandığı anda U dönüşü kulübeme doğru geri döndü.

"Karanlıkta yürüyerek ne yapıyorsun?" Sesi gergin ve öfkeliydi. Dikiz aynasına bakıp duruyordu. Onu bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirdim ki?

"Ben eve gidiyorum. Ben hep yürürüm."

"Senin gibi küçük bir kızın karanlıkta ormanda yürümesinin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye tersledi.

"Senin ne be?" Koltuğun diğer ucundan ona ters ters baktım. "Bana bağırıyorsanız bırakın çıkayım. Bu seni ilgilendirmez."

Nerede yürüdüğümü, ne zaman yürüdüğümü ya da nasıl yürüdüğümü!" Parmakları direksiyonda sıkılaştı, çenesi kenetlendi. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece dikiz aynasına devam etti. Burada ne işi vardı ki? O gün onu kampüste görmemiştim ve izin günü olduğunu düşünmüştüm.

Kampüste özellikle onu aradığımdan değil.

"Beni eve götür," diye talep ettim, saniyeler geçmesine rağmen hâlâ sessizdi. Homurdandı.

"Evet, ben de öyle yapıyorum." Benden herhangi bir talimat almadan, ağaçların arasından evime doğru giden dar toprak yola saptı. Gözlerim büyüdü, yutkunurken midem gergin bir şekilde küçük bir takla attı.

"Burada yaşadığımı nereden biliyorsun?" Bu, sorulması tehlikeli bir soru gibi geldi. Bu tür şeyleri düşünmek için gerçekten daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyordu. "Sen... beni eve kadar takip ettin mi? Beni izliyor muydun?"

Kulübem ağaçların arasından çıktı. Mutfağın ışığını hep açık bırakırdım, böylece hava karardıktan sonra eve geldiğimde ışığı görebilirdim. Bu beni bir şekilde daha iyi hissettiriyordu, daha az yalnız, sanki ev beni bekliyormuş gibi. Leon bagajını verandanın önüne çekip park ettikten sonra koltuğuna yaslandı ve yavaş bir nefes aldı.

"Leon. Burada yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Aptalca sorular sorma." Ayağını yerde zıplatıyor ve avuçlarını kot pantolonuna sürtüyordu. Sanki bagajdaki tüm enerji içine çekiliyor, birikiyor, birikiyor ve o da patlamadan hepsini içinde tutmaya çalışıyordu. Gözleri aniden hemen yanında park etmiş olan Subaru Outback'ime sabitlendi. "Okula doğru sürmeye başla. Karanlıkta dolaşmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama bu saçmalığı bırakmalısın."

Güldüm. Sinirli bir kahkahaydı kuşkusuz ama sinirlenmenin beni cesurlaştıran bir yanı vardı. "Ne istersem yaparım. Bıraktığın için teşekkürler."

Kapıyı açtım ama Leon bana doğru uzanıp kapıyı çarparak kapattı.

Tekrar.

Nefes alışım yavaşladı. Yüzü bana yakındı, kolu uzandı

Kapıyı kapalı tutmak için vücudumun üzerinden geçti. Sıcaklığını hissedebiliyordum, yanan bir ateşin yanında olmak gibi, dokunmadan bile tenimi ısıtıyordu. Gözleri benimkileri delip geçti, devasa taşların kenarlarında yetişen likenler gibi soluk yeşildi - ama bu rengin derinliklerinde, karanlıktaki ateşböcekleri gibi parlayan altın benekler vardı.

"Raelynn, seni bir daha gece yürürken yakalamak istemiyorum." Sesi hırçın ama çaresizdi. Neredeyse yalvarıyordu. "Sür şu lanet arabayı. Kaliforniya'da neye alışkınsın bilmiyorum ama ne kadar sokak lambası olursa olsun

Gel buraya, karanlığı kovalayamazlar. Ağaçları asla aydınlatmayacaklar."

O şeyin, o heykelin düşüncesi aklımdan geçti. O dişler, o siyah dil, o iskelet yüz. Ağaçların arasına yayıldığını, büyüyen karanlıkta taş gibi hareketsiz durduğunu hayal ederken parmaklarım koltuğu çekti. Sonra - gitmişti. Nereye *gitmişti*?

Leon kapıyı tekrar iterek açtı. Ama kollarını bir an için iki yanımda tutarak beni orada sabitledi. "Geceleri içerde kal. Hava karardıktan sonra etrafta dolaşma. Anladın mı?"

İlk aklıma gelen geri itmek oldu. Ama koltukta onun altında ezilmişken, bakışları gözlerimi bir saniye bile bırakmazken, tek "Anladım" oldu.

Sanki yeterince dikkatli bakarsa gözlerimdeki yalanı görebilecekmiş gibi bir an kıpırdamadı. Sonra çarpık bir gülümseme ağzını kıvırdı ve usulca, "Kendine gel Raelynn. Yoksa bir dahaki sefere bunun sonuçları olacak."

Doğruldu ve sonunda kamyonundan inmeme izin verdi. Dilimde düzinelerce kelime birbirine karıştı; bazıları kızgın, bazıları meraklı, birçoğu da şaşkıındı. Ama ben hiçbirini söyleyemeden motoru çalıştırdı ve araba yoluna doğru hızla ilerledi, farlarının ısıltısı ağaçların arasında kayboldu.

Video titrek ve odaklanmamıştı. Ses cızırtılı bir parazitte girip çıkarken, ilk başta zemini hedef alıyordu. Karo döşeli zemin koyu renkli bir şeyle -kanla- lekelenmiş ve sıçramıştı.

Video sonunda odaklandı. İki genç adam, kan gölü içinde yerde sırt üstü yatan bir diğerinin başında duruyordu. Adamlardan biri cep telefonunu kulağına dayamıştı - "Evet, üniversitede... hayır, hayır, kesinlikle öldü... her yerde kan var..." - diğeri ise fotoğraf çekmek için telefonunu kullanıyordu.

Çekimi yapan her kimse soluk soluğa kalmış ve gergin bir şekilde gülüyordu. "Buna inanamıyorum dostum... Buna inanamıyorum..."

Cesedi yakınlaştırdı. Gözler açık, cam gibi ve boştu. Çene gevşek ve garip bir açıyla sarkıyordu. Kurbanın göğsündeki bıçak yaraları kaburgalarının arasında bir krater oluşturmuştu. Yüzü ve morarmıştı, kollarındaki etler sanki saldırgan onu vahşice kesiyormuş gibi kesilmişti. Bir gaddarlık, akıl almaz bir şiddet eylemi.

Video sona erdi ve yoldan geçen öğrencilerden hiçbirinin baktığım şeyi görmemiş olmasını umarak aceleyle web sayfasından uzaklaştım. Calgary Hall'u kapatmalarına şaşmamalı. Tüm okulu kapatmamış olmalarına şaşırmıştım, özellikle de bunu her kim yaptıysa yakalanmamış olduğunu düşünürsek.

Bunu yapabilecek biri hâlâ Abelaum'da dolaşıyordu.

Belki de Leon'un beni yalnız yürürken bulduğunda bu kadar öfkelenmesinin nedeni buydu. Dışarıda hâlâ bir sonraki kurbanını arayan bir suçlu vardı ve ben de kendimi gümüş tepside sunuyor olabilirdim. Nerede yaşadığımı bilmesi çok ürkütücüydü ama aynı zamanda o yol üzerinde üniversiteye yakın olan tek ev benimkiydi. Eve doğru yürüdüğümde gideceğim yerin muhtemelen kulübe olduğunu tahmin etmek için fazla çaba sarf etmem gerekmezdi.

O ürkütücü heykel karşısında hissettiğim dehşeti düşününce şimdi biraz kıkırdıyorum. Kendimi boşuna yormuştum. Eve döndüğümde verdiğim tepkiden dolayı utançtan kızarmıştım. Verdiğim tepkiden ve Leon'un bakışlarının içimde bıraktığı sıcaklıktan dolayı kızarıyordum. Kendimi kaybettiğimi hissediyordum - en son ne zaman bu kadar korktuğumu hatırlayamıyordum.

Bu da kendimi tekrar test etme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Thaddeus'ta bir soruşturmayı filme almayı ve kanalıma iyi içerik yüklemeye yeniden başlamayı planladım. Tamamen gerçek olmasa da *iyi* bir içerik. Bir sonraki video için doğruluktan biraz daha az uzak planlarım vardı, ancak paranormal bir kanal olarak başarı kazanmak için gereken buysa...

zaman gururumu bir kenara bırakıp yapardım.

Cumartesi günü sırt çantamı temel ihtiyaçlarla doldurdum - bir elektromanyetik alan okuyucu, elektronik ses fenomenleri için bir ses kayıt cihazı, kameram, korunmak için kılıflı bir bıçak ve bir yürüyüş boyunca bana yetecek kadar atıştırmalık. Ekstra piller, küçük bir ilk yardım çantası ve gizli silahım olan büyü kitabımı da yanıma aldım.

İyi bir oyunun doğru dekorlara ihtiyacı vardı. Grimoire'daki büyü ritüellerini incelemek için elimden geleni yapmıştım, ancak çevrimiçi çevirilerle çalışmak en iyi ihtimalle özensizdi. İnandırıcı bir kelime dizisi elde edene kadar parçaları bir araya getirdim. Ritüelistik bir dua, yere tebeşirle çizeceğim semboller ve yanan mumlar mükemmel bir ürpertici atmosfer sağlayacaktı.

Eski kilisede sahte bir çağırma kaydı yapacaktım. Tam bir tıklama tuzağıydı ama bir şekilde kanal için daha fazla görüntüleme sağlamam gerekiyordu.

Her zamanki duruşum soruşturmaları ciddiyetle ve saygıyla ele almaktı. Eğer gerçekten ölülerin ruhları varsa, onlara saygısızlık etmek ya da onları kızdırmak için orada değildim. Ama belki de büyülü bir alay daha fazla izleyici çekmeye yetebilirdi.

Zaten bundan bir şey çıkacağını da sanmıyordum. Grimoire'da belirtilen ritüellerin böyle bir hack versiyonunu bir araya getirdim, herhangi bir manevi

Bunu fark eden varlıklar kesinlikle gözlerini devirecekti. Ama ne olur ne olmaz diye, Grimoire'un istediği ritüelin önemli bir kısmını atlıyordum: çağırma işlemi tamamlamak için kendi kanımı dökmek. Kendimi kesmek ve kanımı yere akıtmak her ne kadar dramatik olsa da, *aslında* bir iblisin ortaya çıkmasını sağlamaya çalışmıyordum.

Aziz Thaddeus, Abelaum şehir merkezinden arabayla yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Google Haritalar'da kolayca bulabileceğim bir yer değildi, bu yüzden Reddit Urban Explorers forumunda bulduğum yol tariflerine güveniyordum. Abelaum'un kuantum işletmeleri ve şirin kulüpleri ben ilerledikçe kayboluyor, yoldan geriye çekilmiş büyük aile evlerinin bulunduğu uzun kırsal sokaklara dönüşüyordu. Çam ağaçları sanki buradaki medeniyetin her zerresini tüketmek üzereymiş gibi görünüyordu; dalları evlerin etrafını sarmış, sanki onları yavaşça canlı bir kafese hapsediyormuş gibi üzerlerinde büyüyordu. Bulutlar, mavi gökyüzünün ve güneş ışığının parladığı noktaları görebildiğim yer yer açıklıklarla tepemde hareket ediyordu. Henüz yağmur yağmıyordu ve sağanak başlamadan önce araştırmamı bitirebileceğimi umuyordum. Yağmur altında yürüyüş yapmayı dört gözle beklemiyordum.

İkinci konserve espressomu hoparlörlerin sesini açtım ve *London After Midnight*'ı açtım. Bir soruşturma öncesindeki beklenti beni kafeinden bile daha fazla heyecanlandırıyordu. Terk edilmiş yerlere tek başıma gittiğim için pek çok insan bana aptal diyebilirdi - bir kadının tek başına *bir şey* yapması mutlaka onaylanmayacaktır. Ama bıçağım ve biber gazı vardı. Kimsenin güvenliğimle ilgili inciler döktürmesinin beni yaşamaktan alıkoymasına izin vermeyecektim.

İtiraf etmeliyim ki, beni biraz olsun duraksatan tek şey Leon'un beni yoldan aldığı gece yaptığı uyarıyı düşünmek oldu. "Kendine gel, Raelynn. Yoksa bir dahaki sefere sonuçlarına katlanırsın," dediğini yatakta duymayı tercih ederdim. Bu beni korkutmadı; bu eski kiliseye gitmenin onun gözünde muhtemelen yaramazlık olarak nitelendirileceğini bilmek tuhaf bir şekilde heyecanlandırdı.

Ne yaptığımı başarırsa sonuçlarına katlanabilirdi.

Yol daralmıştı. En az yirmi dakikadır bir ev görmemiştim ve asfalt çukurlaşmıştı, iki şeridi ayıran sarı boya görünmez hale gelmişti. Şimdiye kadarki yolculuğum boyunca doğudaki daimi yoldaşım olan uzaktaki körfez, ağaçların ötesinde kaybolmuştu. Cep telefonumun sinyali kesilince müziğim de kesildi.

Yönergeleri takip ederek dar bir toprak yola doğru hızlı bir dönüş yaptım. Yolun bakımsız olduğu belliydi; toprak, otlar ve çürümüş taşlarla kaplanmıştı.

yapraklar. Alçak dallar arabamın üst kısmına sürtündü ve birkaç yağmur damlası ön camımı süsledi.

Yol metal bir kapıda sona erdi. Paslanmış bir GEÇİLMEZ levhası, kalan bir zincirle kapıdan sarkıyordu ve aracımı kapının yanına çekip motoru kapattım. Okuduklarıma göre, buraya kadarmış. Daha fazla gidemeyecektim; buradan sonra ağaçların arasına doğru yirmi dakikalık bir yürüyüş yapacaktım.

Malzemelerimi topladım, el fenerimin pillerini iki kez kontrol ettim yola koyuldum. Ağaçların arasında bulduğum patika dardı ve büyük ölçüde çalılarla kaplıydı ama çok daha kötüsünü bekliyordum. Rüzgâr tepemdeki çamları salladı ve düşen iğneler her adımı yumuşattı. Yağmur şimdilik durmuştu; ama yine de ara sıra yüzüme çarpan soğuk damlaları hissediyordum.

Yürürken kameramla konuştum ve izleyiciler için bazı arka plan hikayeleri kaydettim. "1899'da kırk madenci Abelaum'un kötü şöhretli gümüş madenlerinin en alt katına inmek için asansörlere bindi - iki hafta sonra sadece üçü sağ çıktı." Bu, ilkokulda ilk kez duyduğum efsanenin aynısıydı, Abelaum'daki her çocuğun bildiği hikayeydi. 1899 Trajedisi Abelaum'u sonsuza dek değiştirmiş, gelişen madencilik endüstrisini aniden durma noktasına getirmişti. "Madende büyük bir göçük meydana geldi ve en alt katları hızla su basarak madencileri içeride mahsur bıraktı. Önümüzdeki günlerde, kurtarılmayı beklerken, adamlar yapabildikleri tek yolla hayatta kaldılar: ölüleri yamyamlaştırarak ve daha sonra - yaşayanları öldürüp yiyerek."

Yolda bir çatala geldiğimde durakladım. Sağa gitmem gerektiğini biliyordum; patika hafifçe aşağı doğru eğimliydi ve keskin virajın etrafında bir açıklık ve katedral bulmalıydım. Patika çatalının ortasında bir ağaç duruyordu ve köklerinin etrafına yığılmış dalların ve yaprakların arasına gömülmüş bir şey görebiliyordum. Onu yakaladım ve yaşlılıktan yontulmuş ahşap bir tabelayı çekip çıkardım. Tahtanın üzerinde eski boyalı harflerin hayaletleri duruyordu ve şöyle yazıyordu: *White Pine Merkez Şaftı, 1 Mil.*

Kameraya doğru tuttum. "İki hafta sonra, kurtarma ekipleri nihayet tam burada, White Pine'da bir yol açmak için. Aralarında maden işletmesinin sahibi Morpheus Leighman adında bir adamın da bulunduğu sadece üç kişi hayatta kaldı. Diğerlerinin cesetlerine asla ulaşamadı."

Kamerayı patikanın soluna doğru çevirdim. Neredeyse tamamen büyümüşü; , dökülmüş dallar ve otlar yolu neredeyse görünmez kılıyordu. "Adamlar serbest bırakıldıktan sonra tam da bu patikadan aşağı indirildiler. Kurtarma sırasında anlatılanlara göre yeraltında geçirdikleri günlere rağmen enerjik ve güçlüydüler. Görünüşe göre yamyamlık vücuda iyi geliyor. Ancak kurtarılan adamlar madenlerde başka bir şey yaşadıklarını iddia ettiler, dünya dışı bir şey."

Sağa doğru gitmemi söylemelerine rağmen, soldaki patikada biraz yürüdüm. Alçak bir ağaç dalından bir şey sarkıyordu: sicimle birbirine tutturulmuş küçük bir dal demeti, esintide hafifçe sallanıyordu. Fotoğraf makinesi için sabit tutarak kopardım. Dallar bir halka şeklinde örülmüştü ve ortasında daha fazla dal, sicim ve... *balık kılçığı* kullanılarak bir tasarım oluşturulmuştu. Tıpkı Bayan Kathy'nin verandasına astığı tuhaf biblolar gibi.

"Madencilerin yeraltında yaşadıklarına dair efsaneler bugün bile bu küçük kasabanın yerel kültüründe yaşamaya devam ediyor. Kurtarılan adamlar bir canavarla, yerin derinliklerinde uyuyan bir Tanrıyla karşılaştıklarını iddia ettiler. Bu tanrının onlara merhamet ettiğini ve ibadet karşılığında kaçmalarına izin verdiğini iddia ettiler. Efsanelere göre, Morpheus sonunda kurtarıldıkları yerin yakınında bulunan kiliseyi satın alarak yeraltı Tanrısına ibadet etmeye adanmıştır."

Fotoğraf makinesini kapattım, patikadaki diğer çatala doğru geri dönerken tatmin olmuştum. Çatalın aşağısında ve virajın etrafında ağaçlar temizlendi. Bir an için Aziz Thaddeus'un görüntüsü nefesimi kesti. Katedralin ön tarafında, çamların tepelerine rakip olacak şekilde gökyüzüne uzanan üç muhteşem kule vardı. Ahşap yaşlılıktan kararmış, yosun ve mantar parçalarıyla kaplanmıştı. Alçak bir taş duvar, kilisenin toprak avlusunun etrafında ufalanmış yığınlar halinde duruyordu ve dik çatının bir tarafı çökmüş gibi görünüyordu.

Tekrar kaydetmeye başladım, bu kez sessizlik içinde, manzaranın kendi adına konuşmasına izin vererek. Kilise beklediğimden çok daha büyüktü; zarif Gotik mimarinin bir kalıntısıydı. Orta kulenin altında büyük, yuvarlak bir vitray pencere vardı, ancak kir ve pislikle o kadar kaplıydı ki ne tasvir ettiğini .

Hâlâ beyaz boyası dökülmüş olan ön kapılar zincirlenerek kapatılmıştı. Binanın yan tarafında dolaştım, tahtalarla kapatılmış pencereleri inceledim, her şeyi filme aldım. Kilisenin yan tarafının yaklaşık yarısında tek bir kapı vardı ve bu çoktan açılmıştı: bir zamanlar onu sabitleyen zincir koldan sarkıyordu, asma kilit hala takılıydı ve bağlantıları kesilmişti.

İnternette içeri girmenin yolunun bu olduğunu okumuştum ama yine de biber gazımı hazır tutuyordum. Bir elimde silahım, diğer elimde kameranın flaşı yolumu aydınlatırken kapıyı ayağımla iterek açtım ve eski menteşeler gıcırdadı. Girişin etrafından tozlar dökülüyordu, içeride kalın gölgeler vardı. Işığım kasvetin içinden nef boyunca hastalıklı sarı bir ışın yaydı. Çökmüş tavanın altında bir moloz yığını ve parçalanmış tahtalar yatıyordu, yukarıdan donuk bir ışık sızıyordu.

Tahta sıralar hâlâ duruyordu, nef uzun sıralar halinde dizilmişlerdi. İlahi kitapları sıraların arkasındaki raflara sıkışmış, rutubetten şişmiş ve küflenmişti. Hava yoğun ve sessizliğiyle bunaltıcıydı.

Ne bir karıncalanma, ne bir ürperme, ne de beni gizlenen paranormal enerjilere karşı uyaraçak bir şey vardı.

Kilise ölü gibiydi. Sanki tüm ışığını, tüm enerjisini dağıtmış, geride sadece çürüyen bir hava bırakmış bir boşluk gibiydi.

Ama orada, kilisenin ön tarafında, kürsünün etrafına birisi bir tür tapınak dikmişti. Dikkatlice yaklaştım, yıkılmış tavanın parçalanmış kirişlerine yandan basarak. Kürsünün etrafında erimiş balmumuyla çevrelenmiş çok sayıda beyaz mum duruyordu. O tuhaf dal biblolarından daha fazlası etrafa saçılmıştı, daha fazla balık kılçığı, daha fazla sicim.

Yerdeki toz bozulmuştu. Ayak izleri tazeydi. Tereddüt ettim, fotoğraf makinem elimde donup kalırken ayak izlerine odaklandım. Sanki burası diğer kaşifler tarafından bilinmiyor değildi. Buraya ilk gelen ben değildim ve sonuncu da olmayacaktım. Ama bir ziyarete dair böylesine taze bir kanıt bulmak pek de hoşuma gitmemiştir.

Ama buraya bir görev için gelmiştim. Yapmam gereken bir soruşturma vardı.

Ses kayıt cihazıyla başladım. Kamera üzerimdeyken nefin etrafında dolaştım ve boş havaya sorular sordum.

"Burada benimle birlikte kimse var

mi?" "Adın ne senin?"

"Ne zamandır buradasın?"

Eski bina rüzgârda gıcırdadı ve kürsünün ötesinde bir yerden gelen küçük bir ses beni susturdu. Ne duyduğumu tahmin bile edemiyordum. Bir fısıltı mı? Rüzgâr mı? Bir şey mi düşmüştü? Bir ayak sesi ya da bir vuruş?

Bu eski yerlerde *bir şeyler* hissetmeye alışmışım. Dakikalar ilerledikçe ve sessizlik uzadıkça, bu beni her şeyden daha fazla sinirlendirmeye başladı; sadece ürperme ya da tedirginlik yaşamıyordum - *hiçbir şey hissetmiyordum*. Yeni bir araştırmanın heyecanlı vızıltısı gitmişti. Kilisenin mimarisi karşısında duyduğum huşu kaybolmuştu. Geride kalan, düşüncelerimi yavaşlatan, sanki ayrıştıyormuşum gibi hissettiren bir ağırlıktı.

Belki de buraya yalnız gelmek hiç de iyi bir fikir değildi.

İşleri toparlamam gerekiyordu ama çekmem gereken son bir şey daha vardı. Kamerayı kürsüye bakacak şekilde tripoduna yerleştirdim ve mum yığınının önünde kendime bir yer açtım.

İblis çağırın bir tıklama tuzağı yaratmanın zamanı gelmişti.

Grimoire'daki ilgili sayfayı işaretlemek için çeviri notlarımı kullanmışım ve şimdi ona döndüm. Katilin altın gözleri beni karşıladı. Loş ışıkta bu gözler her zamankinden daha parlak görünüyor, suçlayıcı bakışlarıyla içime işliyordu. Parmaklarımın sayfanın üzerinde gezinmesine izin vererek durakladım. Bu yüz tehlikeli, keskin, zalim... ve çok tanıdıktı.

Dolar dükkanından aldığım beyaz eski tahtaların üzerine iç içe iki daire çizdim. Sonra iki dairenin oluşturduğu şeridin içine, kitapta gösterilen işaretleri dikkatlice işaretledim. Tebeşir eski ahşabın üzerinde kazınırken rahatsız edici bir şekilde pençe çiziklerine benzer bir ses çıkarıyordu. Daha sonra mumları yerleştirdim. Sonra bir su şişesinde getirdiğim bir miktar yağ kullandım ve genellikle Moskova Katırları için ayırdığım pirinç bir kaba döktüm.

Sahne .

Göz kırp, göz kırp, göz kırp, kameranin küçük kırmızı ışığı gitti. Kaydediyor, izliyordu - gözünü kırpmadan yaptığım her şeyi çekiyordu.

Grimoire'u tebeşir çemberinin kenarına doğru açtım. Mumları yaktım ve titrek ışıkları yüzeyinde, Katil'in illüstrasyonunda dans etti. Çarpıcı altın gözler karanlıkta bana baktı ve tüylerim diken diken oldu.

Yıllardır dikkatliydim. Her zaman saygılı oldum. Asla ruh çağırma tahtaları getirmedim, beni karanlık ve tehlikeli şeylere maruz bırakma potansiyeline sahip olduğu söylenen şeylerle asla uğraşmadım. Her paranormal araştırmacı bana kafasını sallar, bana aptal ve cahil derdi.

"Hiçbir şey olmayacak," dedim usulca. Kilisenin ölü havasında kelimelerimin içi boştu. "Bitir artık şu işi, Rae."

Notlarım, kitap boyunca çeşitli dualar ve çağırma talimatlarından aldığım parçalar ve çevirdiğim cümlelerin bir araya getirilmesinden oluşuyordu. Latincenin kulağa daha otantik geleceğinden emin olmama rağmen onları İngilizce yazmışım, ancak telaffuzları karıştırmaktan ve zaten olduğumdan daha da aptal görünmekten korkuyordum.

Geri çekilmek için son şansımı. Kaydı durdurabilir, notları atabilir ve gidebilirdim. Bir araştırmacı olarak dürüstlüğümlü koruyabilirdim.

Ama dürüstlük beni çok uzağa götürmedi.

Notlarımı mum alevinin ışığına tuttum, derin bir nefes aldım ve okudum: "Yaşlı Dünyanın Güçleri sol ayağımın altında ve sağ elimin içinde olsun." Sesim titriyordu. Bunu satmam gerektiğini biliyordum, mümkün olduğunca gerçekçi görünmeliydim, ama bu *yanlış* hissettirdi. "Şan ve Ebediyet omuzlarıma dokunsun ve bana Zafer Yolunda rehberlik etsin."

Yağmur ciddi ciddi yağmaya başlamıştı. Çatıya vuruyor ve delikten aşağı damlayarak küflü eski tahtaların altındaki durgun su havuzlarına akıyordu. Hava toz ve ıslak kir kokuyordu.

"Dünya'nın Ruhları, Cehennem Diyarı'nda bana rehberlik edin. Sonsuzluğun Büyük Melekleri, beni koruyun. Sonsuzluğun Sesleri, beni güçlendirin."

Artık o kadar da uyuşuk hissetmiyordum. Parmak uçlarımda ve ayak ucunda bir karıncalanma vardı. Mideme bir buz kütlesi oturtulmuş gibi hissediyordum. Katilin gözleri hâlâ bakıyordu.

İzliyordu

m.

Bekliyoru

m.

"Bana verilen bu güçle, bu emri veriyorum." Sesimi olabildiğince talepkâr çıkardım. Elimdeki tebeşirle, dairenin ortasındaki eski döşeme tahtalarının üzerine, yağ kabının altına son bir sembol yazdım. Sadece bir isim olduğunu tahmin edebildiğim bir sembol.

"Cehennem'in bu hizmetkârını çağırıyorum! Senden ortaya çıkmanı, kendini ete kemiğe büründürmeni istiyorum." Konuşurken sembolün üzerinde tekrar tekrar gezindim, çizgileri kalınlaştırdım ve tebeşiri ahşabın her küçük yarığına rendeledim. "Senden saldırganlık göstermeden gelmeni istiyorum, seni çağırana zarar vermemeni istiyorum, senden itaatle gelmeni istiyorum ve - kahretsin... kahretsin!"

Tebeşir kırıldı. Ona uyguladığım güç elimi yere çarptı ve parmak eklemlerimi kesecek kadar sert bir şekilde tahtaya sürttü. Kanamaya yetecek kadar sert.

Yüzümü buruşturarak elimi kameranın ışığına tuttum. Kan kabardı ve parmak eklemlerimden yavaşça yere damladı. Lanet olsun. İçimden bir ses buranın hijyenik olmaktan çok uzak olduğunu söylüyordu. Ayağa fırladım ve sırt çantamı . İlk yardım çantasından bir alkollü mendile ihtiyacım vardı ve -

Gözlerim büyüdü. Nefesim ciğerlerimde dondu.

Tebeşir çemberinin içine damlayan kan *buharlaşıyordu*.

İnançsızlıkla bakakaldım. Bir açıklaması olmalıydı. Kanım sıcaktı ve hava da soğuktı, bu yüzden... tabii ki buharlaşacaktı. Ama sadece , *pıhtılaşıyordu*. Damlacıklar kalınlaştı, ürperdiler, birlikte akmaya başladılar. Dairenin içine yazdığım sembollerin üzerinde toplandılar ve harflerin içine batarak onları kırmızıya dönüştürdüler.

Hayır... hayır, hayır, hayır, bu *olamazdı*.

Kızarmış tebeşir tahtaların üzerinde eriyerek kalın, sıvı bir balmumu gibi yayıldı. Kırmızılık daireyi tamamen doldurdu ve tebeşirin tam kenarında durdu. Buhar koyulaştı ve etrafı kömür kokusuyla dolduran yoğun siyah bir dumana dönüştü. Göğsüm panikle gerildi, sırt çantamın kayışlarını taktım ve endişeyle kameranın arkasında oyalandım. Hâlâ kayıttaydı. *Tüm bunları kaydediyordum...* Aradığım, umutsuzca beklediğim kanıt buydu.

Ne halt ben?

Kameranin flaşı titredi. Kilise sanki bir kasırga bastırıyormuş gibi . Adrenalin beni sardı ve kaçmamı söyledi. Bazı derin, ilkel

İçgüdü kafamı bitmek bilmeyen bir çılgılla doldurdu: *tehlike, tehlike, tehlike*. Bu otların arasındaki aslandı, karanlıktaki yırtıcıydı. Bacaklarım kaçma arzusuyla karıncalanırken kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu.

Kameranın flaşı söndü; kırılan camın birlikte duyulabilir bir şekilde patladı. Mumların titrek turuncu ışıltısında duman şekillenmeye başladı. Uzun, insansı bir şekle büründü.

Gözlerini açtı ve altın rengindeydi.

Dramatik bir giriş yapmayı severdim.

Bunun biliyordum. O gece Kent'ten ayrılırken bile, eterde kaybolurken onu tersleyerek, muhtemelen eninde sonunda bir çağırıcının önüne sürükleneceğimi bilerek ayrılmıştım. Zaten Abelaum'u henüz terk edemezdim, değil mi? Grimoire dışarıda bir yerlerde birilerinin elindeydi ve bu da küçük bir ölümlünün parmaklarının içindeki büyüü denemek için can atacağı anlamına geliyordu. O lanet kitaba ihtiyacım vardı, içindeki izimin yok edilmesi gerekiyordu. İçinde adı geçen tek iblis ben değildim ama şansım yaver giderse seçilen kişi ben olacaktım.

Ne .

Beni uyarmak için Katil diye çağırılmışlardı ama bu bir şekilde beni daha çekici kılıyordu, değil mi? Meraklı ölümlü zihinler tehlikeye karşı koyamazdı.

Önümden dumanlar gönderdim. Rüzgârı getirdim, yağmuru teşvik , alanı yanık kokusuyla doldurdum. Beni çağırmaya cüret edenler boylarından büyük işlere kalkıştıklarını bilirlerdi. Şansları varsa hata yaparlardı, kaçarlardı, koruyucu çemberlerinin dışına çıkarlardı ve bunu yaptıklarında - ah, bunu yaptıklarında, onlara çılgılık attırırdım. Çoğu ölümlü Kent gibi koruyucu bir tılsıma sahip olduğu için bu kadar şanslı değildi. Onu öldürmememin tek nedeni buydu.

Beni esir tuttuğu yıl boyunca, ondan önce babası ve ondan önce de büyükbabası.

Oda netleşti - yüksek dik bir tavan ve eski tahtalar. Toz ve küf kokusu, et ve kan... nane ve adaçayı mı? Bakışlarım karanlığı, dumanı delip geçerek orada duran cezalandırıcı figüre yöneldi, geniş kahverengi gözleri gözlüklerinin ardından bana bakıyordu.

Hayır...asla olmaz...

Çırpınıyordu ama ben ortaya çıktığımda başının üzerinde bir şey kaldırdı. Öfkeyle dumanı temizledim, tek bir nefesle dağıtıp ayaklarımın etrafında dolanmasına izin verdim - tabii ki etkili olması için. Karşımda Raelynn Lawson duruyordu ve elinde beyzbol sopası gibi bir sopa tutuyordu.

"Geri çekil!" diye bağırdı, sesi korkudan titriyordu ama yine de şiddetliydi. "Uzak dur benden!" Her kelimeyi sopayı sallayarak noktalıyordu, her sallayıpta daha da yaklaşıyordu.

Beni çağırabilecek onca insan varken, bu lanet olası kasabadaki onca lanet olası insan varken, *o* olmalıydı.

Tüm bunların saçmalığına gülmeye başladım. Kahkahalarım karanlık ve gürültülüydü ve odayı bir gök gürültüsü gibi doldurdu. Hayatını kurtarmak için kaçmak yerine sopasını hazırda tutarak benimle yüzleşmeye devam etti. Ama kahkahalarım sustuğunda yüzü seğirdi ve gözlerinde tanıma parıltısı belirdi.

" da ne..." Elindeki sopayı indirdi ve telefonunu aramaya başladı. El fenerini açıp yüzüme tuttu ve ben de hemen kılığımı düzelttim. Altın gözlerim yeşile döndü, pençelerim geri çekildi. Kılık değiştirme dürtüsü bir insanın bana bakmasına verdiğim otomatik bir tepkiydi ama en azından bu durumda, onun aklını tamamen yitirip kaçmasına da izin veremezdim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama büyü kitabı ondaydı.

Ve öyle ya da böyle onu teslim edecekti.

"Leon mu?" Nefes nefese kaldı, sesinde mutlak bir inançsızlık vardı. Gülmeyi bıraktım, sessizliğin bizi kuşatmasına izin verdim. Sesi de biraz azalttım, böylece sessizlik boğucu oldu, etrafına baskı yaptı. Bunun bir hata olduğunu anlamasını istedim. Korkmasını istedim. Sadece işbirliği yapacak kadar korkmasını, kaçmamasını.

Ya da ben öyle umuyordum.

adrenalinin kokusunu alabiliyordum; kan, ter ve tuz kokuyordu. Geri çekilmek yerine, bir eliyle sopayı tekrar kaldırdı ve diğer eliyle telefonunu tutmaya devam etti. Ne yaptığını sanıyordu?

"Bu da ne?" diye bağırdı. "Şakadan anladığın bu mu, göt herif?"

Bir şaka... Bunun bir şaka olduğunu düşünüyordu. Hiç eğlenmeden kıkırdadım. "Oh, bu iyi bir şaka olurdu, değil mi?" Etrafıma bakındım, tanıdık sıraları, arkamdaki mihrabı, eski yanmış otların kokusunu ve aşağıda - *çok* aşağıda - sinir bozucu deniz suyu kokusunu aldım. St. Thaddeus'daydık. Buraya gelmemesi yönündeki uyarılarıma rağmen gelmiş ve beni *çağır*mişti.

İnatçı, itaatsiz, aptal küçük *velet*.

Gözlerimi tekrar ona diktim, bakışlarım soğuktu ve sopa elinde sallanıyordu, vurmaya hazırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun, Raelynn? Neden buradasın?"

"Seni ," diye tersledi, dişlerini göstererek.

"*Bunu* benim işim haline getirdin," diye tıslayarak ona doğru bir adım attım. Sopayı çılgınca savurdu, çok yaklaşırsam yüzüme vurmaya hazır ve istekliydi. Hiç değilse cesurdu. Aptalca, körü körüne cesur.

Tanrım, onu dizlerimin üzerine yatırıp ona bir ders vermek istedim. Kendine herhangi bir koruma bile sağlamamıştı: ne bir bitki, ne ayaklarını çevreleyen bir mühür, *hiçbir şey*. Birazcık akıllı olan hiç kimse böylesine gülünç derecede tehlikeli bir şey yapmaz, hem de ne için? Ne yaptığının farkında bile değildi, bunun bir *şaka* olduğunu düşünüyordu - ama sonra tripoduna yerleştirilmiş kamerayı fark ettim.

Bunu kaydetmişti.

Bunu bir *video* için yapmıştı.

"Seni küçük aptal," dedim usulca. "Seni dik kafalı, küstah, pervasız kadın."

"Kapa çeneni," dedi öfkeyle. "Ne halt etmeye buradasın, seni sürüngen?"

Senin derdin ne be? Beni buraya kadar takip mi ettin?"

Gerçekten anlamadı. Sadece tesadüfen burada olduğumu düşünüyordu. Farkına vardığımda gerçekten de sessizliğe gömüldüm. Var olduğum yüzyıllar boyunca hiçbir zaman *tesadüfen* çağrılmamıştım.

Bu kadın yürüyen bir felaketti, kendisi için baş döndürücü bir tehlikeydi ve bunun farkında bile değildi.

Elindeki sopayı yere attı ve yanımdan geçip diz çökerek yerden açık bir kitap aldı. Bunun büyü kitabı olduğunu anladığımda kalbim küt küt atmaya başladı, kitabı ondan koparma dürtüsü parmaklarımla seğirmesine neden oldu. O kitap benim özgürlük biletimdi. Tek ihtiyacım olan onu bana teslim etmesiydi.

Kendi isteğimle verdim. Lanet şeyin üzerindeki koruyucu büyüler onu zorla alamayacağım anlamına geliyordu.

"Siktiğimin ucubesi," diye homurdandı, kamerasını ve tripodunu toplarken omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bu saçmalığı kim yapıyor? Polis çağırmadığımı için şanslısın!"

Ah, o anda gerçek halimi ortaya çıkarsam yüzündeki ifadeyi görmek için neler vermezdim. Yüzündeki o haklı öfkenin eridiğini görmek isterdim, dehşet içinde dizlerinin üzerine çöktüğünü görmek isterdim.

"Neden yapmıyorsun?" Alay ettim. "Telefonun polisi ara Raelynn. Özel bir mülke ve özel bir binaya neden girdiğini nasıl açıklayacağını görmek isterim." Kıkırdadım, kötü çizilmiş ağıрма emberimin kalıntılarından kolayca ıktım. Aceleyle geri çekildi, kamerasını sırt çantasına yerleştirdi ve telefonunu kaldırdı. Beni kaydediyordu; şartlar farklı olsaydı muhtemelen akıllıca bir hareket olurdu.

İnsan olsaydım akıllıca bir hareket olurdu.

"İstediyin ilgi bu muydu?" Telefonun flaşını yüzüme patlatırken bana ters ters baktı. "Artık senin kadınları ormana kadar takip eden bir sapık olduğunu videoya çektim. Bundan sonra işini korumada sana bol şans!" Kalbi dakikada bir milyon mil hızla çarpıyordu. Tenindeki terin kokusunu alabiliyordum.

Bakışları kapıya doğru kaydı, bir kaçış yolu düşündü. Sonra yere, tebeşirle yaptığı işaretlerin olduğu yerdeki koyu lekeye baktı. şaşkınlıkla baktı, ona sadece şaka yaptığıma dair inancı gördükleriyle uyuşmuyordu.

"Nasıl... nasıl olur?"

O bir hamle yapamadan bileğinden tutup telefonunu aşağı çektim ve sinir bozucu ışığı yüzümden uzaklaştırdım. minbere, mumların ve Libiri'nin Derin Olan'a sunduğu iğrenç bibloların arasına sıkıştırana kadar geriye ittim. İnsanların benim gücüm altında ne kadar çabuk parçalandığını unutmak çok kolaydı; özellikle de hüsrana uğradığımda bunu dizginlemek hiç de azımsanmayacak bir irade gerektiriyordu. Onu yakaladığımda bir an için kılık değiştirdiğimi hissettiğime emindim - geri ışığı aşağı çekildiğinde gözlerimdeki parıltıyı fark edemezdi.

Bana bakarken gözleri fincan tabağı gibiydi, nefesi gergin soluklarla geliyordu. Eğildim, yüzüm ona birkaç santim yaklaştı, kokusu içime doldu. Lanet olsun, dünyevi bedenler uyaranlara karşı çok tepkiseldi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, dilimin etrafındaki tükürük arttı ve onun çekici kokusu etrafımı sararken sikim ilgiyle seğirdi.

"Seni uyarmıştım bebek," diye hırladım. ğrenmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu onu korkutmaksa, öyle olsun. "Sana uslu durmanı söylemedim mi? Sana buraya gelmemeni, burnunu ait olmadığı yere sokmamamı söylemiştim. şimdi bunu *gerçekten* yaptın." Bir elimle bileğini sıkarken, diğer elimle çenesini kavradım. Elim çenesini tamamen kapladı ve boğazına bastırdı; bir tavşanınki gibi pıtır pıtır atan kalbini hissedebiliyordum.

"Sen... sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedi, tüm hiddeti gitmişti. Onun küçüldüğünü görünce zaferle sıırttım. Bu, internet şöhreti için kaydedilecek basit bir oyun değildi.

Bu ölüm kalım meselesiydi. Özgürlüğüm .

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeylerle uğraşıyorsun." Onu çenesinden tutarak öne doğru çektim ve o meydan okuyan gözlerle bana bakmaya zorladım. "Merak seni öldürebilir, Raelynn. Burada başlattığın şey kolay kolay geri alınamaz."

Gözleri şok içinde yüzümde gezindi. "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Seni uyarıyorum, Rae." Bana doğru bastırılmıştı, bacakları benimkilerin arasında - tehlikeli derecede cazip bir pozisyon. Onu sahiplenmek için vahşi bir arzu

- Tüm bedeni ve ruhuyla içimde kükredi. Dizlerinin üzerine çöktüğünü ve hatası için af dilediğini görmek istedim. Onun ruhunun benim ruhumla birleştiğini hissetmek istedim. Dilimde onun çözülüşünü tatmak istedim.

Yüzümden bir şeyler okunuyor olmalıydı, çünkü elimde çırpınmaya başladı. Vücudunun kalçalarımın arasında kıpırdanması içgüdüsel olarak sıkılaştırdı, içimde bir hırıltı yükseldi ve onu zapt ettiğimi hissettiğinde gözleri büyüdü.

Ama korkuyla değil, tahrikle.

Oh. Demek böyle , mi?

Her iki bileğini de kavradım - ne kadar kırılabilir küçük kemiklerdi bunlar - ve başının üzerinde, kürsüdeki oyma ahşap haçın tam karşısına sabitledim, seğiren parmaklarını kafır bir İsa haline getirdim. Parmağımı inatçı çenesi boyunca gezdirdim, kalbinin hevesli *ba-bump, ba- bump*'ını hissedebildiğim yerde durdum.

"Çok şanslısın Raelynn," dedim usulca, bakışlarını tutarak, "seni bu kürsünün üzerine eğip anlamadığın şeylerle uğraşmaman konusunda sana gerçek bir ders vermediğim için."

İçinden küçük bir inilti koptu. İnançsızlık ve arzu arasında bir yerde dişlerini gıcırdattı ve "Denediğini görmek isterim, pislik herif" diye hırladı. Sanki canımı yakabilecekmış gibi çizmesini ayağıma bastırdı. Parmaklarım çenesine ve sarkık alt dudağının hemen altındaki minik, narin çukura ulaştığında kıkırdadım. Dudaklarının hatlarını çizerek ağzını okşadığımda kıpırdamadan durdu, nefesi tenimde titriyordu.

"Beni kışkırtma," diye . "Sadece iyi bir kız ol, kitabı bana ver ve git."

Grimoire'u omzuna astığı ve sırtı ile kürsü arasına sıkıştırdığı çantasının içine sokmuştu. Direnmeyi bırakmıştı, ben de yavaşça onu tutmayı bıraktım ve bir an için hareket etmedi.

gözlerinden daha fazla. Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, beni değerlendiriyor, riski düşünüyordu.

Sonra .

Onu yakalamak çok kolay olurdu. Çıkışa doğru geri geri gitmeye başladığında onunla yüzleştim, telefonunu kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı. Eğer bir oyun istiyorsa, onu nasıl reddedebilirdim?

"Raelynn." Gülümsedim, yavaşça, kayıtsızca yaklaştım. "Kitabı bana ver. En iyisi bu, gerçekten."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kitap *benim*."

"Kitap *var* olmamalı!" O sefil büyü kitabına tutunmak için çaresizce çırpınırken sesinde huysuz, sahiplenici bir ton vardı ve bu benim öfkemi yeniden körükledi.

"Uzak dur!" Ben ilerledikçe o da telaşla geri çekiliyordu. Küçük aptal işbirliği yapmaktansa kaçmayı tercih ederdi. Bir kovalamaca istiyordu, değil mi? Avlanmak mı istiyordu?

O zaman avlanırdı.

İlerlemeyi bıraktım. Yüzüme yayılan gülümsemeyle onun geri çekilişini izledim.

"Kitabı bana ver." Sesim yumuşak ve uyarıcıydı. "Aksi takdirde çok üzgün bir kız olacaksın."

Çenesi gerildi. "Ne yapacaksın?" Alay etti, artık aramızda mesafe olduğu için daha cesurdu. "Beni daha fazla tehdit mi edeceksin?"

"Ben boş tehditler savurmam. Eğer buradan kaçarsan" - ki kaçacağını biliyordum - "o zaman seni avlarım. Seni yakalayacağım. Ve yakaladığım zaman -" Aklımdan binlerce olasılık geçti. Binlerce tatlı işkence. Patlayana kadar içindeki uyarılmayı körüklemenin binlerce yolu. "- Bunu yaptığımda, sana çılgılık attıracağım."

Küçük pislik bana *sırıttı*. "Doğru. Daha fazla tehdit." Çantasını daha da yaklaştırdı. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. "Beni takip etme. Sadece... sadece uzak dur."

Döndü ve koşmaya başladı, ben de peşinden gitmeye zahmet bile etmedim. Peşinden yürüdüm, kapıya ulaştığımda durakladım. Rüzgâr uğulduyor ve yağmur yağıyordu, güneş yukarıdaki kalın bulutlar tarafından örtülmüştü.

Havada kan ve büyü kokusu vardı; sarhoş edici bir karışım, Eld için kesin bir cazibe. Onun kokusunu alan tek kişi ben değildim. Figürünün ağaçların derinliklerinde kayboluşunu izledim - körü körüne, inatla kaçıyor, saflığı onu cesaretlendiriyordu.

Söylediklerimde ciddiydim. Boş tehditler savurmadım. Ama bunu avlamama bile gerek yoktu.

Bana gelirdi. Karşı koyamazdı. Şimdilik tek endişem bu ormandan canlı canlı yenmeden çıkmasını sağlamaktı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda koştum, köklere takıldım, ayaklarımın altında dallar kırıldı. Yukarıdaki yapraklar rüzgârda hışırdıyor, dalları lanetlenmişlerin sesleri gibi inliyordu. Yağmurluğuma rağmen saçlarım ve pantolonum hızla ıslanmıştı ve soğuktan titriyordum.

Her adımda Leon'un beni arkamdan tuttuğunu hissetmeyi bekliyordum. Tam bir *pislikti*. Bunu nasıl yapmıştı? Benim haberim olmadan kiliseye girip saklanmayı nasıl başarmıştı? Orada nereden biliyordu? Kanın katılaşmasını, dumanın toplanmasını ve tebeşir çemberimin *kaybolmasını* nasıl sağlamıştı?

Sadece bacaklarımın bitmesinden korktuğumda yavaşladım ve arkama bakmaya cesaret ettim. Ağaçlar sıkı ve gölgeler daha da kalındı, yağan yağmur dünyayı bulanıklaştırmıştı. Devam etmek zorundaydım. Çılgınca koşarken izimi kaybetmediğim için şanslıydım. Birine, herhangi birine mesaj atabilmeyi umarak telefonumu kontrol ettim ama hâlâ çekmiyordu - bunu neden en yapmamıştım ki? Neden kimseye nereye gittiğimi bile söylemeyecek kadar inatçı olmak zorundaydım?

Kimseye söylememiştim, peki Leon nereden biliyordu?

En azından onu videoya çekmiştim, en azından elimde kanıt vardı - sadece şakasını değil, tehditlerini de. Bana zarar vermekle tehdit edip etmediğinden hâlâ emin değildim,

Ya da başka bir şey. Beynimi bulandıran ve kalçalarımı arzuyla sıkan bir şey. Beni kürsüye yasladığı ve sesini o tehlikeli tona indirdiği anda işimin bittiğini anlamıştım. Fiziksel olarak olmasa bile zihinsel ve ahlaki olarak bitmişim.

Çabuk.

Etrafımda döndüm. O dal kendi ayağımın altında kırılmamıştı, başka bir yerden, arkamda bir yerden gelmişti. Yağmur sıçramış gözlüklerimi kaldırdım, kulaklarımı ayak sesleri için zorladım, Leon'un ağaçların altında durduğunu görmeyi bekliyordum.

Ama orman boştu. Tamamen boştu.

Rüzgar şiddetlendi ve şiddetlendiğinde burnuma tuhaf bir koku geldi.

Mide bulandırıcı derecede ekşi ve hafif tatlı - çürümüş et kokusu.

Ölü bir şeyin kokusu.

Tüylerim diken diken oldu. Bunu daha önce de koklamıştım. O garip heykeli gördüğümde de aynı mide bulandırıcı kokuyu almıştım. Heykelin ürkütücü kemik yüzü ve uzun siyah dilinin anısı zihnimi doldurdu.

Kendimi gerçekten dehşete düşürmeden önce onu uzaklaştırdım. Ormanda tek başıma yürürken düşünmem gereken şey bu değildi.

Ama bu *koku* neydi?

Yürümeye devam ettim, kulaklarım takip edildiğime dair herhangi bir ses olup olmadığını araştırıyordu. sadece bir ormandı, daha önce sorunsuzca yürüdüğüm ormanın aynısı. Ormanda her zaman yaratıklar öldü.

Ama gelirken bu kokuyu almamıştım. Mantıklı ya da değil, beynim alarm veriyordu. *Yürü, yürü, yürü. Durmayın.* Koşmak istiyordum, sırtımda ve bacaklarımda gerginlik hissediyordum, adrenalin koşmamı istiyordu. Ama beynimin bir kısmı bana aksini söylüyordu.

Küçükken, parkta aşırı heyecanlı bir köpek beni korkutmuştu ve koştuğumda koca gövdesi arkamdan çarparak beni çimlerin üzerine yuvarlamıştı. Ben ağlarken annem bana nazikçe, "Köpekler kovalamayı sever. Sakın koşma. Onlara kovalayacak bir şey verme."

Onlara kovalayacakları bir şey vermeyin. Bunu neden şimdi hatırladığımı bilmiyordum. Bu tavsiyenin bana bir faydası olup olmayacağını bile bilmiyordum. Ama kendimi yürümeye zorladım, hızlı ama olabildiğince sakın bir şekilde. Sonunda rahat bir nefes alarak ilerideki kapıyı ve onun ötesine park etmiş Subaru'mu görene kadar yürüdüm.

Sürücü koltuğuna oturdum, kapılar kilitliydi, direksiyonu kavırıyordum, farlarımı yaktım ve ağaçlara baktım. Herhalde beş dakika boyunca öylece oturup baktım... bekledim... izledim. Yağmur arabanın üzerine yağıyor, kalorifer ve koltuk ısıtıcıları nihayet vücudumdaki soğuğu kovalamaya başlıyordu. Sırılsıklamdım, yorgundum, sarsılmıştım; eve gitmek istiyordum.

Eve gidip az önce videoya çekmeyi başardığım şeyin ne olduğunu görmek istedim.

Eve döndüğümde yaptığım ilk şey duşu sonuna kadar açmak ve kaynar suyun altında erimek oldu. Sıcak, soğuğu hafifletiyor, kaslarımdaki gerginliği yatıştırıyor ve elimdeki kurumuş kanı temizliyordu. Sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdim, gözlerim kapalıydı, buhar etrafımda yükseliyordu.

Genellikle, açıklanamayanlar tam olarak geliştiğim yerd. Mantıklı bir açıklaması olmayan bir şey görmek . Ama bu farklıydı. Bu sadece bedensiz bir ses ya da belirsiz bir hayalet değildi. Bu yaşayan, nefes alan, etten ve kemikten bir adamdı - varlığı içimdeki karanlığın derinliklerine ulaşan ve her gizli utanç verici arzuyu ortaya çıkaran bir adam.

Neden oradaydı? *Nasıl?*

Gözleri ruhuma işlemişti - parmakları dudaklarımin üzerinde gezinirken bana bakışı. Sesinin hırçın tonu hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Beni tehdit etmişti, çılgılık attırmakla tehdit etmişti. Yine de beni yakalarsa - yakaladığında - bunun bana zarar vermek için olmayacağını biliyordum.

Hayır, çok daha kötü bir şey yapardı. Beni pes ettirirdi.

İçimde uyandırdığı tüm o şehvetli düşünceler? Orada olduklarını biliyordu. Sanki kafatasım camdan yapılmış gibi onları bir şekilde *görebiliyordu*. Benden geriye ham, cinsel şehvetten başka bir şey kalmayana kadar her bir arzumu sömüreceğinden hiç şüphem yoktu.

Kontrolü benden almasına bile gerek kalmazdı, ben sadece ona teslim ederdim. Grimoire'u ona verirdim. Başka ne isterse verirdim. Bu doğal değildi. Bu *normal* değildi.

Buzdolabından bir şişe ucuz şarap aldım, büyük bir bardak doldurdum ve yorganın altında çıplak bir şekilde yatağa uzandım. Yağmur başımın üstündeki pencereye vuruyor, dışarıdaki ağaçlar gıcırıyor ve rüzgarda sallanıyordu. Uğultuyu bastırmak için müzik açtım ve şarap ve yorgunluk beni uykuya zorlayana kadar orada yattım.

Ama uzun sürmez.

Sanki gözlerimi yeni kapatmışım gibi görünüyordu ama açtığım çalma listesi bitmiş ve dizüstü bilgisayarımın ekranı uykuya dalmıştı. Yağmur yavaşlamış, sadece ara sıra cama çarpan birkaç küçük damlacığa dönüşmüştü. Bir süre öylece yattım, sersemlemiş bir halde, neden uyandığımı anlamaya çalışıyordum.

Ne duymuştum?

Kaşlarımlı çatarak yavaşça doğruldum. Hâlâ yarı uykulu bir haldeydim ve rüya görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyordum. Battaniyemi çekerek yataktan çıktım.

ve omuzlarımdan çekiştiriyordum. Duyduklarım ne olursa olsun, suya ihtiyacım vardı. Şarap başımı ağrıtmıştı.

Mutfakta, lavaboda bir bardak doldurdum ve , sonra yatak odasına geri götürmek için tekrar doldurdum. Ama mutfağın ışığını söndürdüğümde duraksadım.

Birisi bahçede duruyordu.

Işığı kapattığımda mutfak penceresinden onları bir an için görebilmiştim. Şimdi baktığımda avlu bomboştu. Gözlerimi hızla kırptırdım, arabamın etrafına ve daha sonra ağaçlara doğru bakarken gözlerimi kısıtım.

Saat sabahın üçüydü.

Neden biri sabahın üçünde bahçemde dikiliyordu?

Daha iyi bir görüntü elde etmek için verandaya açılan cam kapıya gittim ve perdeyi kenara çektim. Bulutlar biraz ay ışığının içeri girmesine izin verecek kadar azalmıştı ama gümüş ışık karanlığı zar zor delebiliyordu. Sundurmanın ışığını yaktım, güverteyi ve biraz ötesini aydınlattı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Muhtemelen sadece bir geyikti. Sabahları bahçede birkaç tanesinin dolaştığını görmek yeterince yaygındı. Sadece paranoyaklaşıyordum.

Yatağa dönmeden önce sürgünün açık olduğundan emin oldum.

Pazar sabahı kalbim küt küt atarak uyandım. Rüya görüyordum ama anılarım o kadar çabuk kayboluyordu ki onları zar zor kavrayabiliyordum. Karanlıkta, zifiri karanlık ve dar bir yerde dolaşıyordum. Ama şimdi geriye kalan tek şey deniz suyu kokusu, sanki az önce okyanusa dalmışım gibi burnuma gelen tuzlu su.

Bir şezlong pantolonu ve büyük boy kapüşonlu bir tişört giydikten sonra, demlenmesi için bir fincan kahve koydum. Dün olanları hatırladıkça gerginleşiyor, sabah kafeinimi bile almadan yerimde duramıyordum. Kahvaltıdan sonra tüm Aziz Thaddeus kayıtlarını bilgisayarına yükleyip düzenlemeye başlamayı planlamıştım ama telefonumda Leon'un o videosu da vardı. Onu izlerken tuhaf bir şekilde gergin hissediyordum.

Galeriye girdim, kalbim küt küt atıyordu, bulacağım şeyden mantıksız bir şekilde korkuyordum. Ya video orada değilse, ya tamamen durağansa ya da dosya bozulmuşsa?

Ama hâlâ oradaydı ve gün gibi ortadaydı.

"İstediğin ilgi bu muydu? Artık senin kadınları ormana kadar takip eden bir sapık olduğunu videoya çektim. Sana iyi şanslar.

Bundan sonra iş!"

Leon, ben ona doğru ilerlerken kameraya bakmamıştı bile. Sadece bana baktı, öfkeliydi ve nefes nefese , yüzünde o iğrenç flaş parlıyordu. Kendi sesimi dinlerken içim burkuldu, keşke daha sakin olsaydım diye düşündüm.

Leon bileğimi tutarak kamerayı aşağı indirdi ve videonun geri kalanı tozlu zeminin bulanık bir görüntüsünden ibaretti, ses boğuktu. Ama yine de homurdanırken sesini duyabiliyordum, "Seni uyarmıştım, bebek. Sana uslu durmanı söylemedim mi? Sana buraya gelmemeni, burnunu ait olmadığı yere sokmamamı söylemişim."

Midem bulandı. Sesindeki hırçınlık içimde ani, içgüdüsel bir his uyandırdı. Bundan tahrik olmak hiç mantıklı değildi ama öyleydim işte.

"Burada başlattığın şey kolay kolay geri alınamaz."

Bununla ne demek istemişti? Ne *başlatmıştım*?

"Seni yakalayacağım. Ve , sana ılık attıracağım."

İçim titredi. Lanet olsun. Beni ormana kadar takip eden bir adam tarafından tehdit edilmişim ve vajinam bana bu şekilde saldırmaya mı karar vermişti? Bu, berbatlığın başka bir seviyesiydi.

Sesini dinledikçe, onu tekrar bulmak için daha çok acı çekiyordum.

- Ne yapmak için? Aletinin üstüne mi atlayacaksın? Cevap mı talep edeyim? Kafamı karıştırdığı için ona öfke mi duyayım?

"Kitabı bana ver. Aksi takdirde çok üzgün bir kız olacaksın."

Videoyu duraklattım. Bunlar dünyanın en ayrıntılı şakalarından birini yapmış bir adamın sözlerine benzemiyordu. Sesi öfkeli, hatta çaresiz geliyordu. Videoyu yeniden başlattım, birkaç saniye ileri atlayarak bileğimi tutmasından hemen önceki ana geldim.

Bir kare vardı, beni yakaladığında hareket bulanıklığı içinde tek bir kare, farklı görünüyordu. Tam doğru noktada duraklatmak için birkaç dakika uğraştım, videoyu ileri geri hareket ettirdim ta ki...

Orada. Tek bir kare. Leon'u göstermesi gereken bir kare, ama göstermiyor. Bunun yerine, Leon'un yüzüne sahip, altın gözlü ve keskin sırtan dişleri olan karanlık bir figür gösteriyordu.

Hafif bulanık bir kare, bir yapboz parçasının içine kayması gibi yer.

Pazartesi sabahı kampüse doğru yürürken gökyüzü açık, soğuk ve soluk maviydi. Tedirgindim, sürekli omzumun üzerinden bakıyordum, sanki Leon sırrını bildiğimi anlayacak ve ben daha söyleyemeden benden kurtulacaktı. Videodaki o lanet karenin ekran görüntüsünü telefonuma kaydetmişim. Sanki saatlerce ona bakmış, o akıldan çıkmayan resimden gerçeği çıkarmaya çalışmış gibi hissediyordum.

Kimse bana inanmazdı. Videoyu uydurduğumu, görüntüyü fotoşopladığımı düşüneceklerdi. Ama o altın gözlü, bulanık ama inkar edilemez figüre baktıktan sonra biliyordum: Leon insan değildi. O fotoğraftaki şey insan değildi.

Çağırma ayininin işe yaradığına inanmışım.

Bir iblis çağırdığıma inandım.

O iblisin Leon olduğuna inanıyordum.

Ve ben, belki de onun iddia ettiği kadar aptal olan ben, onu bu konuda uyarmak niyetindeydim.

Soğuk ellerimi kimse titrediklerini görmesin diye ceketimin ceplerine soktum. Dehşet ve sevinç arasında bir yerde tuhaf bir yükseliş yaşıyordum. Bir yandan, yıllardır sürdürdüğüm paranormal arayışlar bu noktaya gelmişti; elimde insanlık dışı, doğaüstü bir yaratığın video kanıtı vardı. Bu gerçektir, hepsi *gerçektir*.

Sorun da tam olarak buydu.

Peşimden gelen gerçek bir iblis vardı. Her paranormal araştırmacı şeytani şeylerle uğraşılması gerektiğini söylerdi. Paranoyaklığım yüzünden Google'da yerel rahiplerin isimlerini bile aramaya başladım.

Ne yapmam gerekiyordu? Onu şeytan mı çıkaracaktım? Bir rahibi kampüs güvenlik görevlisinin aslında şeytani olduğuna mı ikna edecektim? Yüzüme gülerlerdi.

Bir şekilde Leon'un gitmesini sağlamalıyım, ama Grimoire'u teslim ederek değil. Neden istediğini tam olarak bilmiyordum ama o kitap muhtemelen onun üzerinde sahip olduğum tek güçtü. Sırf o istedi diye kitabı vermeyecektim. Bir gece önce geç saatlere kadar uyumamış, kitabın daha da fazla bölümünü çevirmiş, herhangi bir savunma aracım olup olmadığını anlamaya çalışmışım. "Asi hizmetkârı ehlileştirmek" için yararlı olduğu söylenen cezalandırma büyülerini buldum. Ve bir iblisi içinde tutabileceği söylenen bir bağlama çemberi için talimatlar buldum.

Ama tüm bu durumu çok daha kötü yapan şey, bir Leon'un gitmesini istememesiydi. Bir yanımdan zevk alıyordu, bir yanımda beni avladığında ne yapacağını görmek için yanıp tutuşuyordu. Benimle bir oyun oynuyordu ve ben bunu biliyordum. Beni kilisede, ormanda ya da evimde tek başıma otururken ne kadar kolay yakalayabilirdi?

Her şey çok daha anlamlıydı - neden ona bu kadar çekildiğimi, neden ellerini pantolonumun içine sokmasına izin vermeye bu kadar istekli olduğumu, neden doyumsuz bir şehvetle beynimi istila etmiş gibi göründüğünü. O bir *şeytandı*. Günahın ve sefahatin vücut bulmuş haliydi.

Artık onun için bir oyuncaktım, oyunundaki küçük bir bebek. Ama benim için geldiğinde, hazırlıklı olmaya kararlıyım.

Ben .

Derslerden yara almadan çıkmayı başarmıştım. Güneş batıyordu, çamların siyah silüetlerinin ötesinde donuk turuncu bir parıltı vardı ve kampüs boşalıyordu. Bütün gün Calgary'ye dikkatle bakmış, Leon'un her zamanki yerinde dikilip burayı koruduğunu görmeyi beklemiştim. Ama şu ana kadar ondan hiçbir iz yoktu.

Birdenbire ortaya çıktığını söylemek doğru olmaz ama kesinlikle öyle görünüyordu. Bir an ters yöne bir grup kıza doğru yürüyordum, gözlerim bir an için başka yöne kaydı - ve Leon oradaydı, onların arkasında yürüyordu.

İzlerimde donup kaldım. Kalbim kaburgalarımın gümbürdüyor, bana adrenalin pompalıyordu. *Koş, koş, koş*.

Yerimde durdum, kollarımı kavuşturdum ve bekledim. Eğer onunla yüzleşseksem, burası en iyi yerdi. Bu kadar çok tanık varken bana ne yapabilirdi ki? Beni izliyordu, solgun gözleri parlıyordu. Giyinik değildi.

Muhafız üniforması yerine gri örgü bir bere ve siyah Converse ile gündelik kot pantolon ve kapüşon takımını giydi.

"Vay, vay, vay." Önümde durdu, sırtıyordu, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Beni mi arıyordun, Raelynn?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Bir ipucu alırsın ve benden uzak durursun diye düşünmüştüm."

"Çok adisin." Suratını astı. "Sana neye bulaştığını söylemiştim. Seni avlayacağımı ve bana karşı geldiğin için pişman edeceğimi söylemiştim. Son birkaç saattir omzunun üzerinden bakmanı izlemek eğlenceliydi ama..." Omuz silktilti. "İşe koyulma vakti geldi. Grimoire nerede?"

"Güvenli bir yerde, senden uzakta," dedim. "Onu sana vermeyeceğim. Gitmeniz gerekiyor. Git!"

Bir kaşını bana doğru kaldırarak homurdandı. "*Gitmek* mi? Pekâlâ Merlin, şimdi de bana sihirli değneğini mi sallayacaksın?" Başını salladı, gözleriyle kampüsü taradı. Gergindi. Birini ya da bir şeyi arıyordu. "Ne yapacaksın, Rae? Koşacak mısın, oyuna biraz heyecan mı katacaksın?" Zaten yakınımnda, kişisel balonumun içinde duruyordu. Ama sonra elini uzattı ve parmak eklemiyle çenemi alaycı bir şekilde dürttü. "Şu haline bak, şimdi ne kadar büyük ve cesursun."

"Senin ne olduğunu biliyorum," diye tısladım. Sakin yüzünde bir çatlak görmek için bekledim, korkuyla seğirdiğini görmeyi umuyordum.

Onun yerine sertçe şöyle dedi. "Anlat. Doğru anlayıp anlamadığını göreceğiz."

Hızla göz kırptım, aniden kendimden şüphe ettim. Bunu şimdi ve burada söylemeye cesaret edebilir miydim? Telefonumu çıkardım, endişeyle etrafımızdan geçen öğrencilere baktım. Avlunun yanındaki kaldırımın ortasındaydık, açık alanda. Fotoğraflarımı açtım ve ekran görüntüsünü ona gösterdim.

Gözlerini kısmıştı. "O da ne?"

"Bu sensin," dedim usulca. "Neden sarı gözlerin var Leon? Ve keskin dişlerin? Pençelerin?" Elim titredi ama çenemi sıktım ve devam ettim. "Sen de nesin böyle?"

"Benim ne olduğumu *bildiğini* söylediğini sanıyordum?" Sözlerinden muzip bir alaycılık damlıyordu. "Bana iyi bir düzenleme gibi geldi. Bu kadar çok vaktin olduğunu bilmiyordum." Parmakları seğirdi, sabırsızca koluna dayandığı yere vurdu. "İşbirliği yapmaman hayal kırıklığı yaratıyor. İyi bir gece uykusundan sonra daha net düşüneceğini Ama görünüşe göre öyle değil."

Birden kolunu omzuma attı. İrkildim, kıpırdandım, ama beni yanına çekti ve yürümeye başladı, bana onunla birlikte tökezlemekten başka seçenek bırakmadı. Kolunun altına düzgünce sığıdım, göğsünün sıcaklığına gömüldüm ve onun sarhoş edici kokusuyla çevrelendim.

"Seninle bir sorunumuz olacak Rae," dedi usulca, "eğer hemen eve koşup kitabı alıp bana geri getirmezsən." Sesi nazikti, ama içinde bir tehdit vardı: Karnımda gerginlik yaratan ve kendimi küçük hissetmeme neden olan bir tehdit. Tüm bu süre boyunca gelişigüzel yürümeye devam ettik, ama nereye gittiğini görebiliyordum.

Kampüsün *dışındaki* University Drive'a doğru gidiyorduk.

Başını eğip merakla bana baktı.

"Çok gerginsin Raelynn," dedi. "Koşmak seni daha iyi hissettirir mi? Tüm o gergin enerjini dışarı atabilirsin." Sadistçe kıkırdadı, ondan kaçma düşüncesi beni korkuyla yutkunmaya itti. "Seni tekrar yakalayacağım, merak etme. Kaçamazsın."

Derin bir nefes aldım ve başımı çevirip ona baktım. Tam karşıya bakıyordu, gülümsüyordu, kendinden çok memnundu. Kolunun altından kurtulmaya çalışarak kıkırdandım. "Sana bir bok vermiyorum. Senin oyununu oynamıyorum."

"Hayır mı?" Aniden durdu ve sanki şok olmuş gibi bana döndü. "Oyun oynayacak havada değil misin? İyi o zaman."

Kolundan sıyrıldım - bu çok işe yaradı. Elini uzatıp yüzümü kavradı, yanaklarımı sıkarken beni kendine çekti ve gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Artık oyun yok o zaman. Evine gideceğiz, büyü kitabını ve bu iş daha fazla büyümeden onu edeceksin." Gözleri değişiyordu. Artık o kadar soluk yeşil değillerdi, altın rengi bir parıltı vardı gözlerinde. Bakışlarını kaçırıyordum, bakışlarında donup kalmıştım. Dokunuşu tenime işliyordu.

"Daha fazla tehdit," dedim. Kampüsün sınırındaydık, eğer kaçabilirsem... "Beni korkutmuyorsun Leon. Grimoire'u sana vermem için beni kandıramayacaksın."

Kıkırdadı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Beni inceledi, gözleri üzerimde gezindi. Sanki bakışları derimi soyuyor, kemiklerimi ve tüm kötü düşüncelerimi ortaya çıkarıyordu. "Senin için ne numaralar hazırladığımı henüz bilmiyorsun bile, Rae," dedi. Boştaki eliyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları kıkırdağımdaki piercinglerin üzerinde geziniyor ve kendime rağmen ürpermeme neden oluyordu. Parmakları kulağımın hemen altındaki o hassas noktaya ulaştığında, aşırı uyarıcı his omurgamdan aşağıya doğru diken diken olurken göz kapaklarım titredi.

"Mm, Raelynn... O inatçı maskeni kırmak eğlenceli olacak. Hiçbir fikrin yok..." Nefesinin kulağımı okşamasıyla bir kez daha ürperdim. "...sana ne kadar *iğrenç* şeyler yapacağım."

Bedenim bana ihanet ediyordu ama hâlâ kendimi korumaya çalışıyordum. Elinden öyle sert bir şekilde kurtuldum ki kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim ve sertçe kırımın üzerine düştüm. Merakla bana baktı, alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Oynamak istemediğini söylediğini sanıyordum?" dedi.

Nefes nefese ayağa fırladım ve koşmaya başladım.

Raelynn koştu. Koştu ve içimdeki her kas sarmal bir yay gibi gerildi. Onu saran adrenalinin sarhoş edici etkisi durumu daha da kötüleştirdi. Kendimi sakinleştirmek için bir an durmak zorunda kaldım, yoksa onu çok çabuk yakalayacaktım ve eēlence sona erecekti.

İnsanlar bizim avımızdı ve her zaman da öyle oldu. Avlanma fırsatı bulmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Gözümün önünden kaybolduktan sonra kokusunu takip ederek peşinden yürüdüm. O gün kampüse yürüyerek gelmişti: Yemin ederim kadının hayatta kalma duygusu hiç yoktu. Eld günlerdir kaynıyordu ve yine de kendini kolay bir hedef haline getirmekte ısrar etti. Grimoire ve ben ondan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyiydi.

O benim aēırmıydım ama teknik olarak beni çoktan kovmuştu. Büyü kitabı elime getiēi anda, bu korkunç küçük kasabadan gitmiş olacaktım ve onun hayatı her zamanki gibi devam edecekti. Bu tam olarak doēru deēildi. Canavarların ona olan ilgisini kaybedeēinin garantisi yoktu. Hadleigh'ler de onu rahat bırakmayacaktı.

Yürürken kaşlarımı çattım, sinirim adımlarımı hızlandırmama neden oldu. Ben olsam da olmasam da Hadleigh'ler Raelynn'i kurban olarak alacaklardı, Abelaum'un kötü şansına kurban giden bir kurban daha. Ortadan kaybolacaktı, bedeni asla

Bulunmak için. Arkadaşları ve ailesi onu arayacak, kampanyalar düzenleyecek, röportajlar verecek ve canlı yayında ağlayacaklardı. Ama Raelynn gitmiş olacaktı, ruhu bir Tanrı tarafından tüketilecekti.

Bu beni rahatsız etti.

Her neyse. Beni ölüme terk etmeyecek ve iyi bir önlem için yere düştüğümde beni tekmelemeyecek bir insanla hiç tanışmamıştım. Ben gittikten sonra insanların dünyasında neler olup bittiği beni ilgilendirmezdi. Rae eğlenceliydi ama kalmak için hayatımı riske atmaya değmezdi. Eld'i ondan uzak tutmak için zaten zaman harcamıştım.

Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı ve şu ana kadar berbat bir iş çıkarıyordu.

bunun.

Hâlâ koşuyordu ama eve doğru değil.

bir yan sokağa döndü ve Westchurch Mezarlığı şapelinin kalın meşe kapılarının içinde kaybolduğunu gördü.

Tabii ki kiliseye koşacaktı. Tipik.

Güneş batmıştı ve ay çok görünüyordu. Şapelin merdivenlerine ulaştığımda etrafımı saran soğuk rüzgârdan derin bir nefes aldım.

Ölüm havadaydı. Hızlı olmak zorundaydım. Gece, Eld avlanıyordu.

İçeri adım attığımda menteşeler gıcırdadı. Şapel kurumuş çiçek ve mumyalama sıvısı kokuyordu, steril ve soğuk bir yerdi. Kapının arkamdan uğursuzca çarpmasına izin verdim ve sıraların arasında dolaştım.

"Oh, Raaaelyn," diye . "Dışarı çık, dışarı çık... Sana kaçmana izin vermeyeceğimi söylemişim - oh, *lanet olsun* -"

Ağır ve tahta bir şeyin kafatasım zangırdadı. Başımın arkasını ovuşturarak döndüğümde Rae'nin elinde büyük bir tahta haçla orada durduğunu gördüm.

"Defol git iblis!" diye bağırarak haçı ileri doğru itti. Bu vuruş için gerçekten çok güç sarf etmişti. Bir insanı bayıltabilirdi. Etkileyiciydi.

. "Oh, dur. Beni sopayla öldürmeye çalışma takıntın artık eskidi."

Tereddüt etti, ama çıkışını sıkıca engelliyordum ve kararlılığı sertleşti. "İnkâr mı ediyorsun?" diye sordu. "Sen bir iblissin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, bebeğim. Tebrikler, başardın!" Ellerimi çırparak onu zıplattım. "Büyük, kötü iblisi yakaladın. Ne harika bir sen." Haçı elinden kaptım, ikiye ayırdım ve bir kenara fırlattım. "Şimdi ne var, hm? Biraz tehlikede gibi görünüyorsun, Rae. Biraz çaresiz görünüyorsun." Ben ilerledim ve o kaçtı.

bir sonraki sıranın etrafında. Kolayca üzerinden atladım, onu o kadar korkuttum ki bağırdı ve koltuğa geri takıldı.

Ellerimi iki yanına koyarak üzerine doğru eğildim. Yutkundu, bacakları birbirine kenetlendi, gözleri irileşti, bana bakarken dudakları aralandı - yüzünde öfke, meydan okuma ve zorlukla bastırılmış arzu vardı.

İnsanların kendi şehvetlerini sanki utanılacak bir şeymiş gibi umutsuzca saklamaya çalışmalarını hep garip bulmuşumdur.

"Sen... sen gerçekten..." Sesi çatallaştı ve yutkundu. Bu kadar yıpranmış olması gerçekten çok tatlıydı.

"Bir iblis mi? Kanlı canlı, sevgilim. Sanırım adil şekilde kazandım. Kaçacak başka yerin yok. Peki, büyü kitabını almaya hazır mısın, yoksa biraz daha ikna edilmeye mi ihtiyacın var?" Durakladım, sıranın üzerinde ne kadar küçük görüldüğünün tadını çıkarıyordum: sadece kötülüğün saldırdığı masum küçük bir kilise kızı. "Sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun. Çillerin bile kırmızı."

Hırladı. Kollarımın arasında kıvranarak kendisiyle savaşıyordu. Uyarılmışlığının kokusu, kıyafetlerini yırtıp atma, etini ısırma, onu *alma* isteği uyandırdı bende -

"İkna etmek mi?" diye alay etti ama sesi titriyordu ve zorla attığı kahkaha gergindi. "Ne inandırıcılığı? Sadece iyi davranmaya çalışıyorsun, sanki bu beni... yapacakmış gibi..."

Kazağının en üst düğmesiyle oynuyordum. Kalbi parmak uçlarımda altında çarpıyordu. Bir ölümlüye bakıp bu kadar arzu duymayalı uzun zaman olmuştu - ve onun sarsılmaz meydan okuması bu arzuyu daha da kötüleştirmişti. Başka herhangi bir insanın geri çekilme sağduyusunu göstereceği yerde, o her fırsatta bana meydan okumaya kararlıydı.

"İblisler iyi oynamaz, bebeğim," dedim. "Biz oyun oynarız."

Gözlerinde bir kıvılcım parladı. Ona bir fırsat vermişim; gururundan çok fazla ödün vermeden teslim olması için ona bir şans tanıyordum. Çok cömert bir davranıştı ama tamamen kötü de değildim.

"Numara mı?" Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Ne hilesi?"

Ona gözlerimi göstermişim, bu yüzden ne olduğumu bir kez daha tattırmaya karar verdim. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım, o kadar yaklaşmıştık ki nefeslerimiz birbirine karıştı. Dilimi dudaklarımda üzerinde yaladım, çatallı kenarları ağızımın iki başlayıp aşağı kayarak ortada buluşana kadar yayıldı.

Gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi. Nasıl nefes alacağını unutmuş gibiydi. Yarılmış bir dilin yaratacağı olasılıklar bu etkiyi yaratmaya meyilliydi ama itiraf etmeliyim ki onu sarsılmış görmek *özellikle* hoşuma gitti. Yine kıvranıyordu ama bu sefer kaçma umuduyla değildi.

"Oh, ," diye fısıldadı. Bu dilin neler yapabileceğine dair düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Meydan okuması dalgalanıyor, arzusu onu alt ediyordu.

Sırttım ve yüzümü eğerek boynuna doğru fısıldadım, "Sana numaralarımı göstereyim mi?"

Bang!

Raelynn oturduğu yerden sıçradı ve sesle birlikte kendini bana yapıştırdı. Şapelin kapıları o kadar sert açılmıştı ki, arkalarındaki sütunlara çarptılar. Rüzgâr içeride uğulduyor, beraberinde sarı yapraklar ve keskin, ekşi bir koku taşıyordu.

"Bu da ne?" Etrafıma bakarken Rae'nin sesi boğuklaştı. "Ne... Aman Tanrım..."

Derin bir iç çektim. Çivilerin şapelin taşları üzerinde çıkardığı tıkırtı ve sürtünme sesleri, Eld'in boğazındaki alçak, gürleyen hırıltı gibi onun gelişini haber veriyordu.

"Oyun duraklatıldı, bebeğim," dedim, onu arkamdan daha da iterek. "Seninle işimin henüz bittiğini sanma."

Şapelin kapısından içeri giren canavar kâbuslarımdan fırlamış gibiydi. Ormandaki tuhaf, köpek kafataslı şeyin bir sanat eseri olduğunu düşünmüştüm - ama hareket ettiğini, yere doğru alçaktan sallandığını ve uzun siyah dili yere kalın tükürükler damlatırken guruldadığını görmek inancımı kesinlikle yıktı.

Gerçek

olmamalıydı.

Gerçek *olamaz*.

Ama *öyleydi*. Hırıltılı bir sesle, beyaz gözleri kızarmış damarlarla dolu bir şekilde kafasının içinde dönerek kiliseye doğru ilerledi ve geyik gibi ince arka bacaklarının üzerinde yükseldi. Dişleri hevesle kırışıyor, çıplak kemik çenelerinden böcek kovalayan bir kedinin takırtısına benzer bir ses çıkıyordu.

"Leon," sesim bir tıslamaydı, gergin ve çaresiz. Ellerim gömleğinin içinde düğümlenmişti. "Leon... bir şey yap..."

"Bir şey yapmak mı?" Bana dar gözlerle baktı ve alaycı bir tavırla, "*Ah Leon, bir şeyler yap! Kurtar beni, lütfen, lütfen! Hani gitmiştin iblis? Kafamı haçla ezmeye çalışmaya ne oldu?*"

Yaratık onun sesini duyunca hırladı. Duruşunda sallanıyor, bir saldırıyı ölçüp biçiyordu. Koku tekrar burnuma doldu ve neredeyse öğürecektim. Kilisenin loş ışığında, canavarın vücudunu tüm hatlarıyla görebiliyordum.

Berbat bir dehşet: gri ve çürümeye yüz tutmuş bir deri, çürümenin küçük delikleriyle çukurlaşmış kemikler, kararmış, keskin ve sivri dişler.

"Ne oldu?" Leon'un şımarıklığına kıyamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde inledim. "Bu şey de ne *böyle*?"

Leon parmak eklemlerini kırdı ve omuzlarını geriye attı. "Eld'lerden biri. Onlar karanlık yerlerin kanından ve sefaletinden doğan kadim yaratıklar." Omzunun üzerinden bana baktı. "Onlar, saklamamanız gereken tehlikeli büyüleri eserlere sarıldığınızda etrafta sinsice dolaşan türden şeyler."

Ben karşılık veremeden, lanet olası büyü kitabıyla uğraşmaya devam etmek için en uygun zamanı seçmesine öfkelenemeden, yaratık başını geriye attı ve *uludu*. Bir köpek gibi değil, bir insan gibi. Acı çeken bir adam gibi, yılların acısını ve öfkesini tek bir iç burkucu çığlıkta açığa çıkaran bir adam gibi. Sonra sıçradı ve gözlerimin görebildiği ile beynimin algılayabildiği arasında bir yerde Leon onunla çarpıştı.

Koltuklara çarptılar, tahta parçalanarak ve çığlıklar atarak zemine yayıldı ve bir sıranın karnıma çarpmasını önlemek için geriye sıçramak zorunda kaldım. Duvara yaslandım, tüm bu kaosun içinde hangi canavarın kazandığını anlayamıyordum. Hareketleri çok hızlıydı, çok doğal değildi. Görüşüm bulanıklaşırken hızla gözlerimi kııptım ama bunun tek nedeni hızlarının gözlerimin takip edemeyeceği kadar fazla olmasıydı.

Daha önce büyük köpeklerin dövüştüğünü görmüştüm - hırlama, çığlık atma ve havlama

beni günlerce rahatsız etmişti. Ama bu çok daha kötüydü. Sesleri tanrısal değildi. Şapelin taş zemininde gümbürdüyor, köşelerden yankılanıyordu. Canlı bir şeyin parçalanma sesiydi, avına doğru ilerleyen bir canavarın sesiydi.

Leon aniden ayağa kalktı, canavarın iskelet kafasını ellerinin arasında kavradı ve kafatasını patlayan bir yumurta gibi ezdi.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım..." Ağzım açık kaldı. Uzun bacaklı, çürümüş canavar sıraların molozları arasında yok olmuştu. Taş zemin derin bir şekilde çizilmişti. Havada her zamankinden daha yoğun bir ölüm kokusu vardı. Ve Leon...

Leon artık insan gibi görünmüyordu.

Kapüşonu boğuşma sırasında parçalanmış ve göğsü çıplak kalmıştı. Sayısız renkli dövmesi derisine kazınmış uzun, derin yara izlerini kapatamıyordu. Kollarındaki damarlar, pençeli parmak uçlarından yukarı doğru uzanan mürekkepli kökler gibi siyahlaşmıştı. Başını geriye attı, nefesini tuttu, dişleri uzamış ve sivrilmişti. Kanlı elini saçlarında gezdirdi,

sarıya canavarın kanının donuk kırmızısı bulaşmıştı. Gözlerini bana çevirdiğinde güneş kadar parlak ve altın rengindeydi.

"Şimdi," dedi ağır bir nefes alarak. "Nerede kalmıştık?"

"Bu ne lan?" Başımı ellerimin arasına aldım ve devrilmiş sıraların etrafında ilerlemeye başladım. Kan ve yere saçılmıştı ve yarattığın vücutu *eriyordu*. Canlı solucanlarla kıvranan yapışkan, kararmış bir kıvama dönüşmüştü. Bir elimi ağzıma kapattım. Hasta olacaktım -

"Senin için daha fazlası gelecek, Rae," dedi Leon, ceketinin parçalanmış kalıntılarını atarken. Şapelin ön tarafındaki bénitier'e doğru yürüdü ve ellerini kutsal suya daldırarak kanı temizledi ve suyu pembeye boyadı. "Sana başlattığın şeyi geri almanın kolay olmadığını söylemiştim. Bu canavar seni avlamak için gelebileceklerin en *küçüğü*." Yüzüne su sıçrattı, damlacıklar göğsüne doğru süzüldü.

Orada dururken, bir canavarın kanıyla lekelenmiş - dişli, pençeli, kendi başına bir canavar - onun aynı anda gördüğüm en seksi ve en korkunç şey olduğunu düşündüm.

Sersemlemiş bir halde, tam bir inançsızlık içinde döndüm ve kilisenin açık kapılarından dışarı çıktım. Feryatlar ve çığlıklar sustuğundan ve geriye sadece cırcır böceklerinin cıvıltısı kaldığından mezarlık huzurlu görünüyordu. Gece havası serin, berrak ve temizdi; canavarın bedeni çözüldükçe ölüm kokusu da azalıyordu.

Bu gerçek olamazdı. Bu bir rüya ya da kâbus olmalıydı. Ellerimi yüzüme sürdüm. Burada gereken tek şeyin bir iblis olduğunu sanıyordum ama bu çok daha kötüydü.

"Bir şeyin ortasındaydık, Raelynn."

Dönüp baktım. Leon şapelin merdivenlerinin ışıktı duruyordu, saçları nemliydi, kot pantolonunda koyu kanlı lekeler vardı. Birden hatırladım - o canavar içeri dalmadan hemen önce, kendime düşünülemez olanı yapma izni üzereydim.

Teslim olmak üzereydim. O lanetli dilini boğazıma sokması için ona yalvarmak üzereydim. Az önce gördüklerimden sonra, tamamen kapanmış, dehşete düşmüş, iğrenmiş olmalıydım. Kaçıyor olmalıydım.

Ama onun yerine, o kanlı ellerini boğazıma dolmasını istedim. Az önce o şeyi lime lime etmek için kullandığı gücün bir kısmıyla bile olsa beni adam etmesini istedim. Büyük ihtimalle Abelaum'daki en tehlikeli adamla karşı karşıyaydım ve o mezarlıkta elbiselerimi parçalamasını istiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim sıkıca. "Ben... ben... eğer sen burada olmasaydın..."

"Parçalanırdın ama yaşırdın, bedenini yavaşça tüketebilecekleri ormanın derinliklerine sürüklenirdin." Gülümsedi. "Ve ben teşekkürü kelimelerle değil, eylemlerle yapmayı tercih ederim. Grimoire'u bana ver."

Kalçalarım arkamdaki mezar taşına çarpana kadar geri çekildim. Leon, tam karşımda durana kadar her adımında sabırsızlıkla ilerledi. Göğsünün inip kalkması, nefes alış verişinin ağırlaşması hipnotize ediciydi. Vücudu inceydi ama kasları şişmişti. Ellerimi dövmelemin üzerinde okşamak istedim.

- azizler ve melekler ve hırlayan kurtlar - ve onların altındaki yaraların üzerinde.

"Grimoire'u neden bu kadar çok istiyorsun?" Dedim, oyalayarak.

"İşaretimi, mührümü içeriyor," dedi. "Yeryüzünde kalan son fiziksel kayıt ve işaretime sahip olmak beni çağırabilmek anlamına geliyor. Onu ele geçirdiğimde, yok edeceğim." Gözleri parladı. "Ve bu Tanrı'nın unuttuğu kasabaya asla geri dönmeyeceğim."

"Eğer onu sana verirsem," dedim yavaşça, "o şeyler yok olacak mı? Peşimden gelmeyi bırakacaklar mı?"

Yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Belki." "*Belki* mi? O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Bana ruhunu sunmayı dene." Sesi ukalaca ama kırılmıştı, sanki kelimelerin sadece isteksizce söylenmesine izin vermiş gibiydi. "Koruma karşılığında bana ruhunu teklif et."

Başımı yavaşça sallamaya başlayana kadar şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır. Hayatta olmaz. Sana ruhumu sunmuyorum."

Tekrar omuz silkti. "İyi şanslar o zaman. Şimdi..." Üzerime eğildi, o lanet olası baştan çıkarıcı dolgun dudakları arsız bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu küçük sorununu daha ne kadar görmezden geleceksin?"

Kaşlarımı çattım, bilinçsizce bacaklarımı birbirine kenetledim. "Ne sorunu?" Sırıtışı genişledi. "Beni görünce *ağzının suyu* akıyor."

Yanaklarıma kan doldu ve bacaklarımin arası ısındı. Tükürdüm, gözlerimi kaçırdım - ama onu inkar edemezdim. Yalan söyleyemedim.

"Siktir git," diye mırıldandım. "Rica ederim."

"Neden sadece yapmıyorsun?" Ellerimi havaya kaldırarak ağzımdan kaçırdım. "Sürekli tehdit ediyorsun, alay ediyorsun ve... ve... üzerime *geliyorsun*." Ona ters ters baktım, güldüğünü görünce yumruklarımı sıktım.

"Sadece yapmak mı?" Kıkırdadı. "Seni domaltıp hemen şimdi ve burada ırzına mı geçeyim? Sadece , böylece teslim olmak zorunda kalmazsın? Hayır, hayır, hayır." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Bu çok kolay olurdu. Kıvranışını görmek istiyorum, *yalvarışını* görmek istiyorum. Eğer lanetleneceksen, kendi isteğinle gitmelisin."

İçimdeki gerilim patlamak üzereydi. Klitorisim şişmiş, külotum ıslanmıştı. Onun gömleksiz ve kanlar içindeki görüntüsü, hayatımı kurtarmak için gerçek cehennem benliğini serbest bırakmış olması, mantıksız bir şekilde tahrik ediciydi.

"Lütfen, sadece -"

"Ah, *lütfe*." Yine benimle alay ederek suratını astı. "Lütfen mi? Lütfen, ne? O güzel ağzını kullan, . *Konuş*."

Dişlerimi sıktım, huysuz bir inilti çıktı. Tıpkı söylediği gibi lanetlenmişim.

"Önce kameranı kurmak ister misin?" dedi. "Bu harika bir tıklama tuzağı olurdu, değil mi? *Mezarlıkta Bir İblis Tarafından Becerilmek?*" Kendi kendine kıkırdadı. "Ben olsam izlerdim."

"Sen bir pisliksin," diye fısıldadım.

"Ne yersen osun."

"Lanet ," diye soluk soluğa kaldım, ellerim sanki beni bir şekilde yerde tutacakmış gibi arkamdaki mezar taşına yapıştı. On sekizinci doğum günü partimde Ecstasy aldığımdan beri kendimi hiç bu kadar dayanılmaz, mantıksız bir şekilde azgın hissetmemiştim. Sesimi alçalttım, sanki ölülerin kendileri beni duyabilir ve yapacağım şey karşısında incilerini dökebilirmiş gibi. "Becer beni. Lütfen."

Başını salladı ve yüzünü yaklaştırarak kulağını işaret etti. "Seni duyamıyorum. Biraz daha yüksek sesle lütfen. Nerede sikeyim seni?"

"Lanet , Leon -"

"Az önce bir canlıyı paramparça ettim, bebeğim. *Çok* sadist bir ruh halindeyim ve bütün gece orada durup kendini aşağılayarak tökezlemene memnuniyetle izin vereceğim. Ya da *gerçekten* ne istediğini söylersin, ben de seni bu mezar taşının üzerine yatırır, kalçalarından aşağı damlayana kadar küçük amcığını yer ve kendi adını unutana kadar seni beceririm. Ne istersin?"

Yutkundum. Hiçbir zaman çok dindar olmamıştım, ama "Beni domalt ve... ve sik beni... amımı sik... lütfen -" demeye cesaret etmeden önce kendimi haç çıkarmak doğru geldi.

Kazağımı kavradı ve *yırttı*, düğmeleri çimenlere uçtu. Belimi kavradı, pençeleri tenime batarken ağzımı ona açtım ve çatallı dili dilimi okşadı. en tatlı zehirdi, ağzımın içinde karıncalanıyordu ve ben ona doğru inliyordum. Sesim onu sadece cesaretlendirdi, pençeli bir elini boğazıma sarıp sıktıkça karşılık olarak çıkardığı vahşi hırıltı derinleşti - ben inleyene kadar sıktı ve acınası bir ciyaklamadan biraz daha fazlası çıktı.

Kötü dişleri ve bir kurdun açlığıyla bana sırttı. "Ah, tatlı küçük ölümlü. Ne kadar da *kırılabilirsin*." Daha sıkı sıktı, boğazımın kenarlarını kavradı, ta ki başım dönene ve coşku üzerime çökene kadar ve pençeleri en tatlı acıyla derime saplanana kadar. Tüylerimi diken diken eden, daha fazlası için ürpermeme neden olan türden bir acıydı. Alt dudağımı ısırды, kıkırdayarak yanıma yaklaştı ve ağzıma fısıldadı: "Nefes almak istiyorsan lütfen de."

"Lütfen... lütfen -"

Beni kaldırmak ve popomu mezar taşının üzerine oturtmak için boğazımı serbest bıraktı. Kalçalarıyla bacaklarımı ayırdı, taş eteğimin üzerinden soğuk bir şekilde geçti. Köprücük kemiklerimin arasındaki çukura doğru nefes aldı ve boynuma ulaşıp ısırana kadar dilini kemiklerimin üzerinde gezdirdi. Parmakları saçlarıma dolandı.

Başımı geriye çekip beni tekrar ısırabilir, damarlarımın yüzeye çok yakın bir şekilde tehlikeli bir şekilde attığı yerde oyalanabilirdi. Her yerimde izler bırakacaktı.

Bir iblise duyduğum şehvete teslim olmuştum - vücudunu o kadar çok istiyordum ki bu beni dehşete düşürüyordu. Ellerim sırtını tırmaladı, o coşkuyla hırlarken hevesle kürek kemiklerinin arasına girdi. Saçlarımı bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü, elleri kalçalarımı sahiplenerek kavramak için hareket etti.

Bacaklarımın arasından bana bakan o parlak altın gözler nefesimin kesilmesine neden oldu. Taytımın ince kumaşını ısırdı, dişleriyle yakaladı ve küçük bir yırtık bıraktı. Bana tekrar baktığında gözlerinde bir vahşilik, vücudum bana kaçmamı söylüyormuş gibi adrenalin pompalamama neden olan bir açlık vardı.

"Bütün bu kıyafetler yoluma çıkıyor," diye homurdandı ve pençeleriyle tozlukta bir delik açarak kalçamı neredeyse tamamen çıplak bıraktı. Sonra aynısını diğer tarafa yaptı ve devam etti - sanki varlıkları kişisel bir hakaretmiş gibi yırttı, parçaladı. Kendimi ayakta tutmak için mezar taşına tutundum, bacaklarım titremeye başlamıştı. Tozluklarımdan geriye yırtık paçavralardan başka bir şey kalmadığında başını eğdi ve çatalı dilini tüm vücudum titreyene kadar kalçamda gezdirdi.

"Çok hassas," diye mırıldandı. Kalçamın en yüksek noktasında oyalanarak tenimi ısırdı. "Titreyişin, lanet olsun, seni titrerken görmeye bayılıyorum." Elleri kalçalarımın dışında, eteğimin altında gezindi ve taytımdan geriye kalan azıcık şeyin arasından külotumun dantelli kenarlarını buldu.

Sıradaki kurbanı o külotlardı. Kumaşı yırttı ve bir kenara fırlattı ama burnuna bastırıp derin derin içine çekmeden önce değil. Gözbebekleri şişti ve bana açlıktan ölüyormuş gibi baktı. Siyah pençeleri hassas derime battı ve geride kan tanecikleri bıraktı. Her bir küçük kırmızı damlayı yaladı ve ağzım şokla açılırken sırıttı.

"Her bir parçanı tüketmeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi, sesi o kadar derin ve karanlıktı ki omurgamdan yukarı kayıyor ve kafatasımın arkasını sarıyor gibiydi. "Seni canlı canlı yiyeceğim, Raelynn." Pençelerini geçirdi ve bu sefer acı dolu bir çığlık atmama engel olamadım. Beni orada tuttu, derimden ince bir kan damlasının uyluğumdan aşağı süzülmesini izlerken gözleri parlıyordu - sadece dili tarafından yakalanmak için.

"Sadece senin kanınla tatmin olmayacağım, Raelynn." Ağzı yaklaştıkça tünediğim yerde titriyordum. Gözleri bacaklarımın arasında oyalanıyordu, parlak ve insanlık dışı bir şekilde altın rengindeydi. "Kanını, sidiğini, terini, dölünü - hepsini istiyorum.

Benimkini. Çekingenliğini şimdi terk et. Artık onlara ihtiyacın olmayacak."

Dili dışarı fırlamış, çatallı yanları havayı yalıyordu. Bir vücut modifikasyonu olarak bölünmüş bir dil görmüştüm ama onunki çarpıcı bir şekilde uzundu. Canavar gibiydi. İçimi öylesine karışık bir heyecan ve korku duygusuyla doldurdu ki ağzımı ilk açmaya çalıştığımda tek çıkarabildiğim bir soluktu.

"Hissetmek istiyorum," diye fısıldadım. "Lütfen..."

Ayağa kalktı ve beni mezar taşından kolayca kaldırdı. Beni sırtım göğsüne gelecek ve başım yere doğru sarkacak şekilde çevirdiğinde başım döndü, kollarının arasında tamamen ters dönmüştüm. Gözlüklerim burnumdan kayarak çimlere düştü. Dünya bulanıklaşmıştı ama yine de gözlerimi uzun süre açık tutamadım.

Amım tam yüzünün altındaydı, açıktaydı, eteğim bu pozisyonda beni örtmek için işe yaramazdı. Umutsuzca nefes nefese kalmıştım - utanmış, istekli, tamamen şaşkın. Sonra -ah *kahretsin*- dili üzerimde, her kıvrımın arasında kaydı, uyarılmışlığımla yaladı ve *Tanrım*, klitorisimin üzerinde döndü. Ürperdim, istemsizce sarsıldım ve beni daha sıkı kavradı. Beni tuttuğu yerde pençeleri yanlarıma batıyordu ama acı sadece daha iyi hissettiriyordu. Labiamı ağzına aldı, sanki bir yemekmiş gibi emdi, sonra diliyle tekrar içeri girdi, hassas etin her santiminde odaklanmış bir hassasiyetle hareket ettirdi.

Açıdan dolayı başım ağırlaşmıştı ama kafatasıma hücum eden kan sadece baş döndürücü bir şekilde artan zevkimi artırmaya yarıyordu. Ezici, neredeyse dayanılmazdı. Bacaklarım boynuna dolanırken, ağzının her acımasız dokunuşunda inliyordum.

"Tadın çok güzel." Sesindeki açlık beni titretti, içgüdüsel bir kaçma, ne kadar iyi hissettirse de mücadele etme dürtüsünü yeniden ateşledi. Avuçlarının arasında kıvrandım, boş yere ağzından kaçmaya çalıştım. Bana güldü ve zahmetsizce bir kolunu belime dolayarak beni tutmaya başladı, böylece diğer kolunu bacaklarımın arasına geçirip parmaklarıyla klitorisime masaj yapabiliyordu.

"Kaçış yok, bebeğim. Güvenli kelimenin ne olduğunu biliyorsun." Sonra ağzı tekrar çalışmaya başladı. Çok geçmeden istemli hareket etmek imkânsız hale geldi. Parmakları klitorisimde çalıştı ve dili -doğal olmayan bir kalınlıkta, doğal olmayan bir uzunlukta- içime girdi. Nefesim kesildi, içimi okşarken kıpırdandım, mümkün olduğunu düşünmediğim bir uyarılma.

"Leon...Leon, *lütfe*..." Kelimelerim nefes nefese boğuldu ve beni daha hızlı ovdu. İnledim ve dilini geri çekip tekrar içeri soktu. Tüm vücudum gerilmeye başladı, sonra titredi.

"Seni boşaltacağım, Rae," diye hırladı. "Ve bunu yaparken yalvarmaya devam etmeni istiyorum."

Orgazmım çok yakındı ve durdurulamaz bir hızla bana doğru koşuyordu. Ellerimi ağzıma kapattım, "lütfe, lütfe" çığlıklarımı bastırdım,

Lütfen," dediğimde zevkim onun sadist dili altında işkenceye dönüştü.

Klitorisim parmaklarının altında zonkladı ve dili o kadar derine indi ki spazm geçiren amım onun etrafında sıkıştı. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı, çığlıklarım boğazımda düğümlendi ve tek yapabildiğim nefes almaya çalışmak ve bir şekilde ruhumun bedenimi terk etmesini engellemekti.

"Ne iyi bir kız." Beni yere indirdi ve başım dönmüş bir halde çimlerin üzerine uzandım, gözlerim odaklanmamıştı. Bir bulanıklık içinde onun bir şey aldığını gördüm ve öne eğilerek gözlüklerimi yüzüme geri soktu. Çenesindeki döl damllarını sildi ve parmaklarını yalayarak temizledi.

Sonra üzerimde durdu, kot pantolonunun düğmelerini açtı ve fermuarını indirdi. Siyah külotunu indirdi ve *lanet* olsun - eğer aklımda onun insan olmadığına dair herhangi bir şüphe kaldıysa, sert sikinin görüntüsü tüm şüpheleri dağıttı. Kalın başının arkasında iki çıkıntı daha vardı ve alt tarafında bir kabarıklık vardı, bu da çevresini korkunç hale getiriyordu. Eliyle kavradı, şaftına tükürdü ve bana dişlerini gösterirken okşadı.

Karanlık bir kıkırdamayla, "Kaçmaya çalış," diye fısıldadı.

Mücadeleyi severdim. En karanlık arzularımı teker teker serbest bırakıyordu. Kendimi yavaş ve zevkten uyuşmuş hissediyordum ama yine de sanki gerçekten kaçabilecekmişim gibi ayağa kalkmaya çalıştım. Beni yakalayıp kısırmadan önce birkaç santimden fazla sürünemedim.

"Acınası." Fısıldarken dişleri kulağımı ısıırıyordu. Başımı serin çimlere bastırdı, avucu yanağımda sıcaktı ve diğer eliyle kalçalarımı yukarı kaldırdı, böylece kığım kalktı, onun için hazırды.

"Bunu istiyor musun, Raelynn?" Sesi bir okşamaydı, bir yılanın pullarının dokunuşu kadar karanlık ve tehlikeliydi. Aleti üzerimde hareket etti, uyarılmamla kayganlaştı. "Küçük amcığını mahvetmemi ister misin?"

"Evet," diye inleyerek cevap verdim, beklenti içindeydim ve titriyordum. "Evet, lütfen -"

Çıkıntılı başı önce girişime, sonra da içime bastırdı, her santimi beni sıkıca sarıyordu. Üzerime eğildi ve itmeye başlarken pençelerini sırtımda gezdirdi. Beni mahvedeceğini söylediğinde ciddiydi. İçime girerken hissettiğim acı ve gerginlik, beni yerimde tutmasaydı pozisyonumu korumak için mücadele etmemi sağlayacaktı.

Yüzüm çimenlere dönük, kalçalarım kaçamayacağımı bildiğim güçlü eller tarafından sıkıca tutulmuştu - bunun için sıırıslıklam olmuşum.

Sesimi duyurmakta hiç sorun yaşamamıştım ama Tanrım, sesim acınası geliyordu. Her itişte inliyordum, kelimelerle hayvani çığlıklar arasında bir yerde. İçimdeki insani her şeyi sikip atmış ve beni kullanması için sadece titreyen, muhtaç bir oyuncak olarak bırakmıştı.

"Nasıl hissediyorsun bebeğim?" Parmakları saçlarıma dolandı, pençeleri kafa derimi tırmaladı. "Sesini kullan, hadi şimdi. Ya da artık konuşabiliyor musun?"

"Çok iyi, lanet olsun, çok iyi acıtıyor." Dilim bu kelimelerin üzerinde tökezledi.

Dil çok zordu. Zihnim hızla sıcak, boğucu bir karanlığa gömülüyordu ama orada boğulmaktan, coşku içinde boğulmaktan son derece mutluydum. Sırtımı dikleştirdim, ağrıya rağmen ona doğru eğildim. Aletinin hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu, hiçbir erkeğinkinin olamayacağı kadar kabarmış ve şişmişti, öyle ki her itışı şok ediciydi.

"Bu senin ruhunun kaderi olabilir." Sadistçe güldü. "Tek gereken basit bir pazarlık ve sen benimsin. Dilediğim gibi kullanmak ve zevk almak için benimsin. İşaretlemek benim, incitmek benim." Bana sertçe bastırdı, o kadar sertti ki inlemem neredeyse bir hıçkırıya dönüştü. Kahretsin, acı zevki çok daha tatlı kılıyordu. "Ruhunu teslim etmeye henüz hazır değilsen sorun değil, ama teslim olacaksın bebeğim. Sen zaten teslim oldun."

Uzun, sabit vuruşlarla içime girdi. İçime boşalmasından, beni doldurmasından başka bir şey istemiyordum.

"Leon... ver... ver bana..." Kelimeleri . Çok iyi hissettirdi. Beni yukarı çekti, böylece dört ayak üzerindeydim, yüzümü kavradı ve yanaklarımı sıktı.

"O da neydi?" diye hırladı. "Yüksek sesle konuş, Rae, seni duyamıyorum." "Ben... senin dölünü istiyorum..."

Daha sıkı sıkarak ağızımı açmaya zorladı. İki parmağını içeri kaydırды, pençeleri dilimin üzerinde tehlikeli bir şekilde keskindi. Ağızım açık kalmaya zorlandı, dilimin üzerine bastırdıkça salyalarım akıyordu. Beni her yönden mahvetmişti ve hızı arttıkça sadece haykırabiliyordum ve aniden sikişimin içimde zonkladığını hissettim.

"Bir daha söyle," dedi sırtıma doğru alçak sesle. Kulağımdaki sesi kafamın içinde yankılanıyor ve kanımın içinde şarkı söylüyor gibiydi. "Bunun için yalvar. İstedığın şey için yalvar."

Parmakları ağızımdayken kelimeleri oluşturamıyordum ama bu denememe engel değildi. Ve işte o zaman fark ettim ki - orada diz çökmüş işe yaramaz bir şekilde gevezelik ederken, salyalarım çenemden aşağı akarken, neredeyse zevkten hıçkırı hıçkırı ağlarken - kesinlikle haklıydı. Çoktan teslim olmuştum. Ona ruhumu vermeyeceğimi söylemişim ama ruhumu çoktan ona vermişim.

Kendimi bir iblise teslim etmişim ve artık geri dönüşü yoktu. "Lütfen...

lütfen... lütfen," tek yapabildiğim buydu. Daha fazla yalvardım, amım daha da sıkılaştı ve kolanının etrafında kenetlenmeye başladı. Son orgazmım beni sarsmıştı ama bu seferki içime işlemişti ve . I

Bunun şiddetiyle hıçkırarak hıçkırarak ağladım ve seslerimi bastıramayayım diye parmaklarını ağzımın içine biraz daha soktu. Sesimin ölüleri uyandıracak kadar yüksek olduğundan emindim.

Aldığım zevk onu zirveye çıkardı ve zaten kalın olan siki daha da kalınlaştı. Zonklayarak içime boşalırken omzumu ısırdı. Parmaklarını ağzımdan çekti ve kalçalarımı geri çekti, boşalırken içime derinlemesine bastırdı, kalçalarımın aşağı damladığını hissedene kadar beni doldurdu.

Bana o geniş, meydan okuyan kahverengi gözleriyle bakıp yapmamı söylediği an, bu kadın için sikildiğimi anlamıştım. Aptalca, delice *sikilmiştim*. Kendini benim gönüllü kurbanım yaptığında, onu hemen o anda cehenneme geri götürmek istedim.

Ona bir anlaşma teklif etmeyi planlamamıştım. Bazı iblisler cehennemdeki statülerini yükseltmek için insan ruhu toplamaktan daha fazla bir şey sevmezler ama ben gerçekten rahatsız . Zahmet etmemeliydim. Ama şimdi bu fikri çıkaramıyordum: O benimdi. Onun ruhuna ihtiyacım vardı. Onu becermek, vücuduna sahip olmak, zevkten titrerken o sevimli küçük iniltilerini dinlemek - bu hızlı bir bağımlılık haline gelebilirdi. Sonsuza kadar bana garanti edilmesini istediğim türden bir şey.

Ben de çok iyi bir pazarlık teklif etmiştim. Koşullar göz önüne alındığında, korumamın bedeli onun ruhundan çok daha ağır olmalıydı.

Başka ne yapmam gerekiyordu? Etrafta kalıp, hayatımı riske atıp, sempati duyduğum için onu mu koruyacaktım? *Nezaketen* mi? Daha iyisini bilecek kadar çok insan tarafından ezilmiştim. Ya parasını öderdi ya da giderdim. Grimoire'u alır ve yoluma giderdim.

Onun tadı dilimde, tatlı kokusu burnumda kaldı. Yakındaki bir mezar taşına yaslandım, onu kendime doğru tuttum.

Karanlık, boş mezarlığı incelerken gözlerim yarı kapalıydı. Orgazmları onu paramparça etmişti ama orada uzun süre kalamazdık. Daha fazla Eld gelecekti.

Rae iç çekti ve bir an için uyuduğunu sandım. Isırıklarım boynunda ve omzunda koyu kırmızı izler bırakmıştı, bu izler sabaha mor çürüklere dönüşecekti. Ben gitmiş olacaktım ama izlerim günlerce onun üzerinde kalacaktı.

Benim. *Benim* insanım, *benim* bebeğim, *benim* hassas bedenim, *benim*.

Belki de ona anlaşılmamı düşünmesi için daha fazla zaman vermeliydim. Belki Dünya'da geçireceğim birkaç gün beni öldürmezdi... ya da belki öldürürdü ve ben bir insan oynucağına feci şekilde kafayı takmaya başlamıştım.

Kıpırdandı ve aniden kaskatı kesildi. Yavaşça, sanki vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalışıyormuş gibi, kollarımdan sıyrıldı ve ayağa kalktı. Eteğindeki otları fırçaladı ve saçındaki yaprakları ve dalları kopardı, elleri hafifçe titriyordu. Aklıma tozlukları olmadan üşüyeceği geldi - tamamen yok ettiğim tozluklar.

"Sana eve kadar eşlik edeceğim," dedim, henüz ayağa kalkmaya zahmet etmeden. Soğuk mezar taşı sırtıma iyi geliyordu. "Grimoire'u bana vereceksin ve ben de gideceğim."

İtiraz etmesini bekledim, daha küstah bir meydan okuma bekliyordum. Ama onun yerine, sırtı bana dönük bir şekilde, "Neden Abelaum'daydın? Ben seni çağırmadan önce?"

"Önceki çağırıcımın hizmetindeydim." "Peki bu neydi?"

"Kent Hadleigh."

Döndü, yüz ifadesi gergin ve çaresizdi. "Bana Kent Hadleigh'in... bir büyücü olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Sihirbaz." Omuz silktim. "En yetenekli olmayan ölümlü bile grimoire'da yazılı kelimeleri kullanabilir. Ama kitap ellerinden çıktıktan sonra, içinde ne yazdığını hatırlamaları imkânsızdır. Metni kopyalama girişimleri hızla silikleşecek ve okunamaz hale gelecektir. Grimoire'u yok ettiğimde, bir daha kimse beni çağıramayacak." Bu düşünce karşısında gururla sıırttım. Özgürlüğüm uzun zamandır geliyordu.

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım. Gece havası serindi ve gökyüzü berraktı, yıldızlarla ve orak ayın soluk parıltısıyla ışıldıyordu. Cırcır böceklerinin şarkıları ve çam iğnelerini tıkırdatan esintinin sesi, o ormanda son bir kez daha koşma isteği uyandırdı bende. Uzun zamandır ilk kez kendimi iyi hissediyordum.

Rae beni şüpheyle izliyordu, gözleri kısılmıştı. Kafasının içinde dönen dişlileri duyar gibiydim.

"Eee?" Başıma mezarlık kapısına doğru salladım. "Eve giden yolu göstermek ister misin?"

Kollarını kavuşturdu. "Kent seni neden çağırdı?"

Derin bir iç çektim. Çok meraklı bu. Bitmek bilmeyen sorular. "Babası ve büyükbabasının beni çağırmasıyla aynı sebepten. Eld'den korunmaya ihtiyaçları vardı."

Yutkundum. Omzunun üzerinden, canavarın cesedinin yattığı şapele doğru gergin bir bakış fırlattı.

"Böyle bir şey nasıl var olabilir?" dedi usulca. "Her zaman insanları öldürüyorlarmış, görülüyorlarmış gibi geliyor."

"Ormanda her zaman insanlar kaybolur." Yanında durdum ve bana doğru baktı. Gözleri vücudumda gezindi, göğsümün üzerinde oyalandı ve kot pantolonumun düğmelerini olmama rağmen bacaklarımın arasına bakmaktan özellikle kaçındı. Sırıttım. "Eld'ler büyüye çekilir. Bir insan ormanın derinliklerinde bir tanesine rastlayacak kadar şanssız olmadıkça, ortalama bir ölümlünün bir tanesiyle karşılaşması pek olası değildir. Eld'ler iyi bir sebepleri olmadığı sürece insan şehirlerine avlanmaya gelmeye zahmet etmezler."

"O zaman sebepleri ne?" dedi. "Grimoire bende olduğu için peşimdeler, bunu anlıyorum." *Bunu anlamamıştı* ama neyse. "Ama Kent'in peşine düşmelerinin tek nedeni daha önce Grimoire'a sahip olması mıydı?"

"Yürümeye başla, ben konuşmaya devam edeceğim," dedim ve onu kapıya doğru ittim. "Grimoire'u elinden ne kadar çabuk alırsak o kadar iyi."

Suratını astı ama bir kez olsun itaatkâr davrandı. Kazağının düğmeleri yırtılmıştı, bu yüzden göğsünün üzerinden sıkıca çekti ve kapalı tutmak için kollarını katladı. Kapıdan birlikte çıktık, eve doğru ilerlerken görünürde tek bir araba bile yoktu.

"Kendimi o şeylerden nasıl koruyacağımı bilmem gerekiyor," dedi aniden. "Beni avlamaktan vazgeçmeyeceklerini söylemiştin, o yüzden..."

"Abelaum'dan uzaklaş," dedim. "Yapabileceğin en iyi şey bu. Artık büyü sana dokunduğu için nereye gidersen git seni avlayacaklardır ama Abelaum'da yaşamak elini arı kovanına sokup neden sokulduğunu merak etmeye benzer."

Bana telaşla baktı ama ben sadece dürüst olmaya çalışıyordum. Grimoire gittiğinde işlerin bir şekilde daha iyi olacağı konusunda ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Eld için biraz daha az çekici olabilirdi ama Hadleigh'ler bambaşka bir sorundu.

"Öylece taşınamam," dedi. "Ben... Henüz param yok..."

"O zaman geceleri evde kal. Pencerelerinizi kapatın. Gün batımından gün doğumuna kadar biberiye ve adaçayı yakın, Eld kokusundan nefret eder. Ve lanet olası Hadleigh'lerden uzak durun."

Kaşlarını çattı. "Neden? Eğer Kent bir sihirbazsa, belki bana yardım edebilir!"

Alay ettim. "O ailenin tek bir ferdi bile *yardım* etmekle ilgilenmiyor. kendilerinden başka kimse yok."

Kaşları iyice çatıldı ve ters ters bakmaya başladı. "Bana karşı nazik davrandılar. Bunu sadece *pazarlığını* kabul etmekten başka çarem yokmuş gibi hissedeyim diye söylüyorsun."

"Kent'in *gerçekte* ne yaptığını bilmek ister misin?" Hayal kırıklığı içinde yürümeyi bıraktım. "Tarih Derneği'nin" - uydurma başlığın etrafına kocaman tırnak işaretleri koydum - "gerçekten ne hakkında olduğunu bilmek ister misin? Abelaum'da canavarlardan çok daha kötü şeyler var. Efsaneleri biliyorsun. Kiliseye gittin. Hadleigh ailesi sana yardım etmekle ilgilenmiyor. Onlar kendi güçlerini arttırmakla ilgileniyorlar."

Dudağını ısırdı, kolları hâlâ bağlıydı. Şüphelerini yadırgayamazdım - benim bir iblis olduğumu biliyordu, elbette yalancı olduğuma inanacaktı. Ama bana inanıp inanmaması önemli değildi. Beni duyduğu sürece. Kendime güvenebildiğim sürece onu uyarmaya *çalıştım*.

Suçluluk iblisler için doğal bir duygu değildi. Bunu öğrenmek için hiç yerimiz yoktu. Genç bir iblis Cehennem'de çuvallarsa, muhtemelen kendilerini ölü bulurlar, kendilerinden daha güçlü biri tarafından katledilirler ya da birini *gerçekten* kızdırırlarsa bir Azrail tarafından infaz edilirlerdi. *Suçluluk duygusuna* yer yoktu. Ya paçayı kurtaracaksın ya da ilk seferde doğru olanı yapacaksın.

Şimdi o sinir bozucu, iğneleyici, rahatsız edici suçluluk *duygusunu* hissetmek, sadece Dünya'da çok uzun süredir bulunduğumu göstermeye yarıyordu.

Bu kadına hiçbir şey borçlu değildim ama borçluymuşum gibi .

Yürümeyi bırakmıştı. Yolda benden biraz ileride, kollarını sarkık kazağına dolamış, soğuktan titreyerek bana bakıyordu. İçimden onu tutmak, sarmak, ısıtmak geliyordu. Lanet olsun, yumuşamıştım.

"Efsanelerin ve kilisenin Hadleigh'lerle ne ilgisi var?" dedi usulca.

"Morpheus Leighman Abelaum'un gümüş madenlerinin sahibiydi," dedim. "Oğlu Benjamin, babasının tarikatı aileyi neredeyse şehirden kovdurduktan sonra soyadını Hadleigh olarak değiştirdi."

Morpheus: Yüzyıllardır öldüremediğim ilk sihirdardı. Dikkatliydi, saplantılı bir . Akıllı bir adamdı. Kuyu çöktüğünde madencileriyle birlikte yeraltında mahsur kaldığında, o uzun zamandır unutulmuş yeraltı mağaralarında birçok şey keşfetti. Eski bir dinin kalıntılarını bulmuştu, karanlıkta kendisiyle konuşan zayıflamış Tanrı'yı merkez almıştı.

Uzun zaman önce güçlü bir cadı tarafından yazılmış olan büyü kitabını buldu... ve böylece benim adımı da bulmuş oldu. Cadının yaptığı, ona benden ek koruma sağlayan demir tılsımı bulmuştu.

Ne kadar istesem de onu öldüremedim, Morpheus büyü kitabını ve tılsımı ona verdiğinde oğlu Benjamin'i de öldüremedim. Esir olarak kaldım, bir asırdan fazla bir süre aynı aileye hizmet ettim, onlar da büyük ölçüde benim sayemde güçlendiler.

"Ailesi bir tarikat," diye mırıldandı Rae, karanlıkta gözleri irileşmişti. "Tanrı'dan bahsediyorsun, değil mi? Madendeki canavardan?" Başını iki yana salladı. "Bu çocukları korkutmak için anlatılan aptalca bir hikâye. Abelaum'daki tek tarikat üyeleri St. Thaddeus'ta takılmak isteyen ve asit alırken eski bir tanrıyla iletişim kuruyormuş gibi davranan sinirli gençler." Alay etti. "Hadi ama. Bu şeyleri gerçekten eğlenmek için araştırıyorum. Abelaum'un kişisel Creepypasta'larından korkmuyorum."

Güldüm. "İyi. Buna inanmayın. Kent o kilisenin yıkılmasını ve maden kuyularının mühürlenmesini engellemeye kafayı takmış durumda çünkü kasabanın tarihine *gerçekten çok önem veriyor*. Victoria ve Jeremiah seninle arkadaş olmayı çok istiyorlar çünkü onlar çok iyi ve nazik insanlar." Onun yanından geçip evine doğru yürüdüm. Başımın arkasında onun bakışlarını hissedebiliyordum.

"Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?" diye tersledi, bana yetişmek için koşuyordu. "Eğer Kent madende bir Tanrı olduğuna inanıyorsa, ne olmuş yani? Tüm Abelaum'a Kool-Aid içirmeyi mi planlıyor? Beni de bu davaya katmaya mı çalışacak?"

"Seni askere almayacağım," dedim. "Seni kurban edeceğim."

Güldü ama sesi şimdi gergindi. "Doğru, tamam. Hadleigh'lerin hepsi insan kurban eden bir tarikatın üyeleri ve ben de onların bir sonraki . Oh, *lütfen*." Sesi soğuktan titremiyor olsaydı daha kararlı görünebilirdi. "Ruhum için yaptığın oyun işe yaramayacak. Anlaşmanız olmadan da hayatta kalabilirim, çok teşekkür ederim."

"Bunu az önce bir iblis tarafından becerilen kız söylüyor."

"Bunu benim başımın üstünde tutamazsın." Saçlarını geriye attı, çenesini gururla kaldırdı. "Bir kadın kendisi için cinsel zevk istemekten asla utanmamalıdır."

"Hayır, olmamalı." Kulübesine giden toprak yola sapmıştık. Cırcır böcekleri rahatsız edici derecede sessizdi ve beni geriye itti. "Ama bir kadın kendini sihir ve canavarlarla dolu bir tavşan deliğine attığında en iyi seçeneklerini düşünmeli."

"Seeneklerimi değerlendiriyorum," dedi, sesi o kadar güven doluydu ki numara yaptığını anladım. "Ruhumu satmak bunlardan biri değil. Grimoire'unu alıp gidebilirsin, ben de bu işi *tek başıma* zerim."

Kulübe hemen ilerideydi, pencereler içeriden sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı. Unutkan olduğu için mi yoksa karanlıkta eve geldiğinde ışıltıyı görmek hoşuna gittiği için mi ışıkları açık bıraktığını merak ettim. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle, "Peki, B planı falan yapmam gerekiyor mu? Bilirsiniz işte..." Eteğini işaret etti. Bu bana kulotunun hala mezarlıkta yattığını hatırlattı ve aniden, *umutsuzca* onu kaldırıp çığlık atana kadar tekrar tüketmek istedim.

Direndim.

"Tam kanlı bir cadı olmadığın sürece korkacak bir şeyin yok," dedim. "Sonuçlarına katlanmadan tekrar tekrar içine boşalabilirim."

Yüzü kızardı ve kulübenin n verandasına geldiğimizde adımlarıma küçük bir yürüyüş geri geldi. Harekete duyarlı ışığı yanıp basamakların hemen üzerinde oturan beyaz ve turuncu bir kediyi aydınlatığında kaşlarını çattım.

Cırcır böcekleri çok
sessizdi. Gece çok
durgundu.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Cheesecake?" Kediye verandadan alırken sesindeki şaşkınlık çok belirgindi. Kedi miyavladı ve bana yavaşça göz kırpmadan önce başını onun çenesine sürttü. "Dışarıda ne yapıyorsun, dostum?"

Benim için alarm çoktan çalmaya başlamıştı, onun içinse sadece birkaç saniye daha sürdü. Işık yandığında, n kapısının aralık olduğunu ve perdenin esintiyile usulca dalgalandığını görebiliyordu.

"Onu kilitledim," dedi usulca, kediyi göğsüne bastırarak. "Kapattım, yaptığımı biliyorum."

O daha gözünü kırpamadan nndeysdim ve vücudumu onunla açık kapı arasına koydum. Evin içine baktım, havayı kokladım, dinledim. Eğer içeri giren her kimse hâlâ oradaysa, ona dokunmadan önce onu parçalara ayırırdım.

Arkamdan biraz daha yaklaşarak etrafıma baktı. Kokusu her yere yayılmıştı, bahçeden geçen orman yaratıklarının ve kucağındaki kedinin kokusuyla karışmıştıAma başka bir şey daha vardı: yumuşak ama son derece tatlı, karamel kadar zengin bir şey.

Bir . Bir cadı buradaydı.

Ve Abelaum'da tanıdığım tek bir cadı vardı: Everly. Yavaşça doęrulдум, içimdeki gerginlik gitmişti.

"Ne oldu?" Rae, sesi telaşla çatlayarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Ne oldu? biri mi var?"

"Artık değil," dedim kapıdan kenara çekilerek. "Burada bir insan vardı ama artık yok."

"Ne oluyor be?" Yanımdan geçip gitti, kedisini mutfak masasına bırakırken temkinli bir şekilde hareket etti ve oturma odasına doğru . Ancak kedinin içeride kalmaya hiç niyeti yoktu. Verandaya geri döndü ve tekrar oturdu, kuyruğu seğirerek merakla ormana baktı. "Biri eşyalarımı karıştırmış! Her yerde kâğıtlar var, kutularımı bile açmışlar!"

Endişe göğsümde düğümlenmeye başladı. Cadı neden buraya gelmişti? Ne istiyordu? Everly babası gibi değildi. Gözlemlediğim kadarıyla, o da benim gibi babasının esiriydi. Annesi de aynıydı: Kent'e sevgiyle ve çocuklarındaki ortak kanla bağlıydı. Kent, Everly'yi değerli bir silahı korur gibi sahiplenici bir takıntıyla koruyordu ve büyü kitabı olmadan Everly şu anda onun *en büyük* silahıydı. Buraya yalnız gelmiş olması tuhaftı.

"Kahretsin! Lanet , hayır!"

Acı dolu, öfkeli çılgılığı beni hemen onun yanına gönderdi. Alçak bir kitap rafının önünde , ciltleri yırtıyor, arıyordu.

"Ne oldu?" Sesim sert çıkmıştı ama bu onu korkutmamıştı. Kafasını kaldırdı, yüzü kıpkırmızıydı, çenesi öfke ve korkuyla sıkılmıştı.

"Grimoire'u aldılar," diye fısıldadı. "Gitmiş."

Başımdan aşağı soğuk su dökülüyormuş gibi hissettim. "Emin misin?"

"*Gitti!*" Başını tutarak ellerini havaya kaldırdı. Sesi gözyaşlarının eşliğinde. "*Lanet olsun, gitmiş, gitmiş* amına *koyayım*, ne oluyor lan!"

Gitmişti... büyü kitabı *yine* gitmişti. Everly onu Kent'e geri mi götürmüştü? Ona geri dönmeye zorlanmak üzere miydim?

Yoksa saklamış mıydı? O büyü kitabı annesinin meclisinin kurucu cadısı tarafından yazılmıştı. Bu onun doğuştan hakkıydı; ondan önce gelen cadıların tüm bilgisiydi. Everly'nin gücü hala vahşiydi, kanında evcilleşmemişti. Ama eğer onu dizginleyebilirse, eğer Kent'ten kaçabilir ve büyüüne hükmetmek için kendini eğitebilirse...

Titredim ama bunun açık kapıdan fısıldayan soğuk gece havasıyla bir ilgisi yoktu. Cadılar hafife alınacak insanlar değillerdi.

"Onu geri almalıyız!" Rae ayağa kalktı, yumrukları sıkılıydı, gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. "Onu kimin aldığını bulmalıyız -"

Onu aniden yakaladım, elimle ağzını kapattım ve öfkeli küfürlerini susturdum. Çırpındı ama sadece bir anlığına.

Sonra o da kokladı.

Ölüm. Havada keskin ve ekşi bir koku vardı. Rae bana doğru sarsıldı, kalbi bir kuş gibi çırpınıyordu. Açık kapıdan ikimiz de kedisinin verandada dikildiğini görebiliyorduk, sırtı kavisli, kuyruğu kabarıktı. Ağaçlardaki bir şeye odaklanmış olan küçük hayvanın boğazından alçak, öfkeli bir hırıltı çıktı.

Ev sanki hazırlık için gerilmiş gibi gıcırdıyordu. *Tırmala, tırmala, tırmala.* Bir şey evin yan tarafını tırmalayınca Rae'nin başı sese doğru kaydı. Yaklaşıyordu, güverteye ve açık kapıya doğru .

Ve kedi.

Elime ıslak bir şey dokundu ve ağladığını fark ettim. Ağzını kapattım ve umutsuzca fısıldadığını duydum: "Cheesecake... buraya gel kedicik, kedicik... içeri gel... içeri gel *lütfen...*"

Ağaçlar inledi. Koku daha da keskinleşti. Cesur küçük kedi beyaz kuyruğunu kıpırdattı ve sanki ormandaki en büyük, en vahşi canavarmış gibi uludu.

Kedileri hep sevmişimdir. Bunun Raelynn'e ait olması, belki de onun öldüğünü görmemek için beni biraz daha kararlı hale getirdi. Onun kalbinin bu şekilde kırılmasına dayanabileceğimi sanmıyordum. Ve bu küçük yaratık çok vahşiydi. Bu kadar küçük başka ne, şişirilmiş bir kuyruk ve birkaç minik pençeyle Eld'e karşı koyabilirdi ki?

"Evden çıkma, Rae," diye fısıldadım sertçe. "Her ne görürsen - Ne duyarsan duy, sakın bu evi terk etmeye kalkma." Nefes alış veriş hızlanıyor, gideceğimi anladıkça korkusu artıyordu. Bu bende onu daha sıkı kavrama, daha yakın tutma ve benimle birlikte sürüklenme isteği uyandırdı.

Ama burada daha güvendeydi.

Bir hışırtı, hızlı bir dal kırılması oldu - ve kedi verandadan kaçırıldı.

Cheesecake'in kaybolduğu anda Leon da kayboldu. Bir an kolları beni sımsıkı sarmıştı; güvenli, sıcak, sahiplenici, geceye karşı bir bariyer. Dışarıda gizlenen, tüylerimi diken diken eden ve midemi bulandıran şeye karşı bir bariyer.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, gitmişti.

Kapı çarparak kapandı. Yalnızdım ve gece, boğazımda düğümlenen hıçkırıklar dışında tamamen, ölüm sessizliğindeydi.

Cheesecake değil. Benim tatlı tombul kediciğim olmaz. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Leon bana içeride kalmamı söylemişti ama kapının beni kedimin peşinden gitmekten alıkoyacak hiçbir tehdit yoktu. Anne ayı dışarı çıktı ve kendimi korumayı ya da normal sağduyuyu bir kenara bırakıp orada öylece duramazdım. Cheesecake'i o şeylere terk edecek değildim. Hayatta olmaz.

Ön kapının yanında bir beyzbol sopası bulunduruyordum ve kapıyı açıp verandadan dışarı fırlamadan önce elime aldığım tek şey oydu. Zihnim şaşkınlık ve öfkeyle dolup taşıyor, adrenalinle dolup taşıyordum ama dünya etrafımda yavaşça hareket ediyor gibiydi. Hayat mücadelesi veren kedimin korkunç çığlıklarını duymayı bekliyordum ama gece çok sessizdi. Çok soğuktu. Gözyaşlarım yanaklarımda buz gibi hissediliyordu.

Cheesecake'in kaçırıldığı yere en yakın olan verandanın kenarındaki ağaçlara doğru yürüdüm. Sopyayı hazır bir şekilde tuttum. Leon'un o Eld canavarının kafatasını ezdiğini *görmüştüm*. Öldürülebileceklerini biliyordum. Kafasına yeterince sert vurursam kedimi geri alabilirdim.

Ağaçlara doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha. Bir adım daha. Ayakkabılarım çam iğnelerine ve düşen dallara çarpıyordu. Sessizce hareket etmek imkansızdı. Kolay bir hedeftim. Önümü birkaç metreden fazla göremiyordum ve o zaman bile, her şey daha karanlık bir arka plana karşı karanlık şekillerden ibaretti. Ölümün iğrenç kokusu çok güçlüydü, burnumu yakıyor ve midemi bulandırıyor.

"Cheesecake?" Fısıldadım. "İşte, kedicik... kedicik, kedicik..." Sesim titriyordu. Dehşetim . Bir kâbusun içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Şak. Soluma doğru döndüm. O ayak sesi bana ait değildi. Terleyen ellerimi sopanın üzerinde sıktım, kollarım titriyordu, vurmaya hazırdım. Birden kendimi çok güçsüz hissettim, sanki ne kadar uğraşırsam uğraşayım, vurduğum anda kollarımın gücü tükenecekti. Ama denemek zorundaydım. Denemek zorundaydım.

Miyavlamak mı?

Bir an için kalbimin yerinden fırlayacağını sandım. Karanlıkta Cheesecake'in belirsiz küçük sesini duymak - canlı, acı çekmiyor - beni sese doğru koşturdu. Ama bir ağaca yaslanmış, kucağında kedim olan karanlık bir figür fark ettiğimde aniden durdum.

Leon.

Neredeyse görülemeyecek kadar karanlıktı ama iri gözlü, darmadağınık kedicigimi uzatırken omzunu çizen ve kolundan aşağıya doğru akan koyu renkli bir şey gördüğüme emindim.

Cheesecake'i sıkıca kavradım ve rahatlayarak nefes aldım. Leon düzensiz nefes alıyordu. Havada belirgin bir demir kokusu vardı.

"Lanet olsun, kadın," diye tısladı. "Sana - *sana* - içeride kalmanı söylemişim."

Yutkundum, eve doğru geri çekilmeye başladım. Karanlıkta, Leon'un ötesinde başka bir ses daha vardı, alçak, hırıltılı bir mırıltı gibi bir şey.

"İçeri gir. Gün doğana kadar sakın dışarı çıkayım deme." Leon ağaçtan indi, altın rengi gözleri karanlıkta bile parlıyordu. "Tarçın, biberiye ve varsa adaçayı. Kapının dışında yak. Pencerelerinizi kapalı ve ışıklarınızı açık tutun - ışıktan nefret ederler. Kendinizi kolay bir hedef haline getirmeyin."

Hızla başımı salladım. Bir kolumda sıkıca tuttuğum kedim ve diğer elimde sopamla eve doğru koştum. Baharat dolabımı karıştırdım, biberiye ve toz tarçın bulana kadar ot kavanozlarını tezgahımın üzerine fırlattım. Titreyen ellerimle de taş bir havana döktüm ve çakmağımla yaktım. Yandılar ama

alev tutmazdı. Yeterli olmalıydı. Ne halt ettiğimi bilmiyordum.

Yanmış ot kavanozunu ön kapımın dışına koydum. Her pencereyi kapattım, her ışığı açtım. Mutfaktaki bloktan en büyük bıçağı aldım ve Cheesecake endişeyle kapıya bakarken nefesimi tutmaya çalışarak kalbim çarparak kanepeye oturdum.

Sonunda cırcır böceklerinin yeniden şarkı söylemeye başladığını duydum. Havadaki gerginlik gitmiş gibiydi, ciğerlerimi sıkıştıran baskı her neyse gitmişti. Cheesecake yanımdaki kanepeye kıvrıldı ve tüylerinden dallar kopararak tımar etmeye başladı. Yorgunluktan başım dönüyordu ve endişeden midem bulanıyordu ama Cheesecake artık tehlike hissetmiyorsa, Leon'un canavarları sonunda kovalamış olması gerektiğini düşündüm.

Bu çok tehlikeli bir şekilde gerçektir. Bunca yıldır doğaüstü olayların peşindeydim ve birdenbire bunların tam ortasına düşmüştüm. Birdenbire iblisler, canavarlar ve büyü kitapları ortaya çıkmıştı ve *ben* bunlara tanık oluyordum.

Sadece tanık olmakla kalmıyor, onunla yakınlaşıyordum.

Gözlerimi kapattığımda Leon'un dilini tekrar üzerimde hissettim. O kadar yanıltıcı ki doğru hissettiriyordu. İnsanlık dışı bir varlıkla, bir *canavarla* sevişmiştim. Pençeleri ve keskin dişleriyle ona bakmış, vücuduna bulaşan kanı görmüş ve onu istemiştin. Bunun için ona *yalvardım*.

Kanepede kıvrılıp yatarken, bıçağım elimin altındayken, Leon'un dışarıda adımlarını söylediğini duymayı umuyordum. Pisliğin tekiydi ama o yanımdayken kendimi daha güvende hissediyordum. Bana korumanın bir bedeli olduğunu söylemiş olsa da, beni zaten bedavaya korumuştun. Evcil hayvanımı bile korumuştun. Bir hayvanı kurtarmak için yaralanma riskini göze alan birinin kötü olabileceğine inanmakta zorlanıyordum.

Ama pazarlığını kabul edemezdim. Tarih boyunca hikâyeler, bir iblisin cazibesine kapılmanın tehlikeleri konusunda uyarıyordu ve korunmak için ruhumu satmanın bedeli kesinlikle felaket olacaktı. Bir paranormal araştırmacı olarak dürüstlüğüme mahvetmiş olabilirdim ama en azından ruhumu satmamam gerektiğini biliyordum.

Leon'un bana anlattıklarının ne kadarına inanmam gerekiyordu? Tanrılar olduğunu iddia ediyordu, Kent Hadleigh'in bir tür insan kurban etme tarikatını yöneten bir büyücü olduğunu iddia ediyordu. Büyü, cinayet ve canavarlar - tüm bunlar sessiz, büyüleyici Abelaum'da mı saklı?

Çocukluğumun Abelaum'u bana bir peri krallığı gibi gelmişti. Ama geri döndüğüm Abelaum, peri krallığı Malefiz tarafından ele geçirilmiş, dikenler ve karanlıkla doldurulmuş gibi hissettiriyordu.

Kanepeye uzandım, rahat etmek için bir yastığa sarıldım. Fazla uyuyabileceğimden ama gözlerim ağrıyordu ve vücudum ağırlaşmıştı. Ben de

dinlenmeye çalıştım. Gördüğüm kâbuslar gerçeklerden daha tuhaf olamazdı.

Geç uyandım.

Kanepeden sıçrayarak kalktım, önceki gecenin anıları geri dönerken kalbim çarpıyordu. Leon, canavarlar, Cheesecake, büyü kitabı... Elimizi yüzümde gezdirdim ve o gün derslere yetişmeye çalışmak zorunda olduğum için dehşete .

Duş almam gerekiyordu; bacaklarım yapış yapıştı, külotum mezarlıkta bir yerlerde terk edilmişti. Yıkanırken ne kadar olduğunu fark ettim. Boğazımda ve omuzlarımda, hatta uyluklarımda bile morluklar vardı. Bir de çizikler vardı, pençelerinin açtığı küçük kesikler. Parmaklarımda altında yumuşacıktılar ama onlara dokunmadan duramıyordum. Boşalırken içimde zonklayan sikiğin anıları dikkatimi o kadar dağıttı ki duştan çıktığımda ilk dersime geç kalmamam mümkün değildi.

Neyse ki Cheesecake yaşadığı çileden daha kötü durumda görünmüyordu. Ben mama kabına biraz mama koyana kadar aç bir şekilde miyavlayarak ayaklarıma sürtündü.

"Senin için gerçeklik krizi yok, ha?" Kahvemi bir fincana doldururken söyledim. "Ormanın canavarlar tarafından istila edilmesi seni hiç şaşırtmadı mı?"

Sonunda o gün Leon'un tavsiyesine uydu ve arabayla kampüse geldim. Park yeri bulmak ve ödemek beni daha da geciktirdi ve ilk dersime girdiğimde profesörümden ters bir bakış ve kafa sallama aldım. Dizüstü bilgisayarımı

Çünkü anlatılanların hiçbirini özümsememe imkân yoktu. Ormanın canavarlarla dolu olduğu, bir iblisle pazarlık yapmamın teklif edildiği ve sözde madendeki Tanrı hakkındaki eski efsanenin gerçek olduğu gerçeğini zihnime yerleştirmeye çalışırken dikkatim çok dağılmıştı.

Gerçek *değildi* tabii ki. Leon belli ki beni korkutup ruhumu ona vermemi sağlamak için yalan söylüyordu. Hadleigh'ler ürkütücü bir tarikat ailesi değildi, yeraltı tanrısı da yoktu. Ama canavarlar gerçektir, bunu inkâr edemezdim. Onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

St. Thaddeus'ta çektiğim görüntülerin olduğu fotoğraf makinemin hafıza kartını getirmiştım. Öğle yemeği için Inaya ve Victoria'ya katılmak yerine kafeteryadan bir sandviç aldım ve kütüphaneye yöneldim. Kısık seslerle konuşan öğrencilerin mırıltısı, sayfa çevirenlerin ve kalem kaşıyanların çıkardığı yumuşak sesler endişemi biraz olsun hafifletti. Kütüphaneler bir şekilde her zaman güvende hissettirmeyi başarıyordu.

Birinci katta sıra sıra dizilmiş kitap raflarının arasına uzun ahşap masalar ama benim daha özel bir yere ihtiyacım vardı. Üçüncü kattaki çalışma odaları mükemmel olurdu, bu yüzden asansöre bindim. Uzak bir köşede, birkaç pelüş sandalye ve avluya bakan iki büyük pencerenin arasına yerleştirilmiş bir masa ile bir alan buldum. Kulaklığımı taktım ve çekimlerimin yüklenmesini bekledim. Tüm maceradan birkaç saatim vardı, iki bölümlük bir video serisi için fazlasıyla yeterliydi.

Kaydettiklerime kimse inanmazdı. Elbette eğlenceli olurdu, ve reklam geliri iyi olabilirdi ama işler çok daha ciddi bir hal almıştı. Artık son viral videoyu yapmakla pek ilgilenmiyordum.

Görüntüleri yükleyecektim ama bu bir yardım çılgılığı olacaktı. Canavarlar beni takip ediyordu ve en iyi savunmam bir beyzbol sopasıydı. Mutlaka birileri bu konuda benden daha fazla şey biliyordu. Belki de bu görüntüleri yeterince göz önüne çıkarabilirsem, birileri bana ulaşabilirdi.

Geriye dönüp izlediğimde, hatta bizzat şahit olduğumda, gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Çağırma çemberinin etrafındaki duman, katılaştıran kan - sonra Leon görüldüğünde her şey parazitlerle kesildi. Ama telefonumda onun görüntüleri vardı, boşlukları doldurmak için kullanabilirdim. Canavarlardan birinin, Eld'in kaydını almaya çalışmam gerekecekti; verandaya birkaç kamera kurarsam, bahçeye tekrar gelirlerse onları kaydedebilirdim.

Müziğimin içinde kaybolmuş bir şekilde kurgulamaya başladım, ta ki ensemdeki hafif baskının giderek arttığını fark edene kadar... sonra daha da *sıkılaştı*...

Kulaklığımı çıkardım ve omzumun üzerinden bakarken fırlama isteğime karşı koydum. Leon oradaydı, sandalyemin arkasına yaslanmıştı, kulaklıklarından çalan müziğin ritmine göre başını hafifçe sallıyordu. Bir iblisin dinleyemeyeceği kadar insani görünüyordu.

Bluetooth'ta müzik çalıyordu ve korkunç bakışlarını gizleme zahmetine bile girmiyordu. Keskin pençeleri sandalyeme vurdu ve bana hınzırca sırtırken altın gözleri benimkilerle buluştu.

"Bizi viral hale getirmeye mi çalışıyorsun, bebek? Buna karşı tavsiyede bulunurdum."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Neden? Sırrının ortaya çıkmasından mı korkuyorsun?"

Kilisenin düşeceğinden mi korkuyorsunuz?"

Kıkırdadı, bir kulaklık çıkarıp gri eşofmanın cebine soktu. Bunları giymek çok *adiceydi*: İçindeki penis izi mstehcendi. Karşımdaki sandalyeye çöktü, bacaklarını açtı, ben doğrudan göz teması kurmak için elimden geleni yaparken gülümsemesi genişledi.

Aşağı bakma, Rae. *Sakin* amının zonklamasına neden olan o kalın et parçasına bakayım deme.

Bacaklarını biraz daha araladı. "Eğer kilise düşseydi, önce seni şeytan çıkarırlardı. Ama endişelenmen gereken aşırı hevesli rahipler değil. Eğer kitlelere benim hakkımda yaygara koparmaya başlarsan, cehennem önce senin için gelir."

Dik dik baktım. Göz teması, lanet olası göz temasını sürdür. "Sanırım bir iblisin videosunun viral olması Cehennem'in halkla ilişkiler departmanını kızdırır?"

"Onun gibi bir şey." Omuz silkti, bu hareket karşısında kısa bir süre yüzünü buruşturdu. Birden dün gece kolundaki kanı hatırladım.

"Yaralanmışsın."

Kelimelerin zerine elini salladı. "Konuyu değiştirme. Bugün biraz daha sakın görünüyorsun. Gördüğün yerde kafamı kırmaya çalışmadın, yani bu doğru yönde atılmış bir adım." Pençeleri çenesinin üzerinde geziniyordu, tıpkı benimkilerin arasında gezindiklerini hayal edebildiğim gibi - "Anlaşmamı yeniden gözden geçirdin mi?"

"Hayır," dedim kollarımı kavuşturarak. "Anlaşma yok."

"Ah, bu küçük bebek neden bu kadar korkuyor? Kapındaki *diğer* canavarlar için endişelenmen gerekirken burada oturmuş akıllıca bir pazarlık için endişeleniyorsun." Sırttı. "Eğer seni tüketirlerse, bu bizim küçük oyunlarımız kadar eğlenceli olmaz."

Yutkundum. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve keskin dişlerinin arasında kırmızı çatallı dilini görebiliyordum. Bacaklarımin arasına dokunuşu içime işlemişti, sanki klitorisim yavaş vuruşları hatırlayabiliyordu.

Yemin ederim lanet iblis aklımı okuyabiliyordu. "Anlaşmamı kabul edersen bundan çok daha fazlasını alacaksın," dedi, oturduğu yerden kalkarken sesi alçaktı. Yavaşça bana doğru geldi, ellerini sandalyemin kollarına dayadı ve üzerime eğildi. "Söyle bana Rae, neden korkuyorsun? Cehennem'in ateş ve kükürtten ibaret olduğunu mu sanıyorsun? Cehennem Dünya gibidir: bazı yönlerden güzel, birçok yönden tehlikeli, ama ben seni güvende tutarım. Oyuncaklarıma iyi bakarım."

Bu pislik, onun oyuncağı olduğum konusunda ısrar ediyordu. Neyse ki ayak parmaklarımdan ayakkabılarımdan içinde kıvrıldığını göremiyordu. "Ruhumu neden bu kadar istiyorsun ki? Bundan çıkarın ne?"

"Statü," dedi. "Güç de, seni fiziksel bir varlık yapan enerji bana bağlandığında. Ve tabii ki yeni bir mülk." Göz kırptı. "Eğer duymadıysan, biz iblislerin ele geçirmeye karşı bir zaafı vardır."

"Ben senin malın değilim," dedim sertçe. "Ve seninle anlaşmak istemiyorum. O yüzden siktir git."

Kendini beğenmiş dış görünüşünde bir çatlak belirdi: Ağzının köşesini sarsan bir kızgınlık titreşimi. Tırnakları oturduğum sandalyenin yumuşak kumaşına batmıştı. Gülümsedim ve gözlerini daha da kısmıştı.

"Benim yardımım olmadan nasıl hayatta kalacağını sanıyorsun?" dedi.

"Bir bulacağım." Omuz silktim. Genel görüşüm şuydu her sorunun bir çözümü vardı. Sadece doğru açıdan yaklaşmam gerekiyordu. *Her zaman* bir yol vardı. "İnternette pek çok kaynak var. Ve eminim Kent Hadleigh yardım etmekten memnuniyet duyacaktır."

Bu onu etkiledi, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Hırlayarak yüzünü benimkine daha da yaklaştırdı. "Sana söylediğim tek bir şeyi bile duymadın mı? Kent senin arkadaşın değil. Hadleigh'ler ellerine geçen ilk fırsatta seni memnuniyetle ortadan kaldıracaklardır."

"Evet, evet, madendeki Tanrı, tarikat..." Elimi salladım. "Eğer Kent bu kadar kötüyse ve ondan bu kadar nefret ediyorsan, neden onu öldürmedin? *Ne* de olsa Grimoire sana *Katil* diyordu. Bu gerçek anlamda mıydı yoksa sadece senin tam bir oyunbozan olduğunu mu ifade ediyordu?"

Alay ederek sandalyeden uzaklaştı. Biraz daha rahat bir şekilde yerleştim. Burada ateşle oynuyordum ama bir iblisin damarına bu şekilde basmak kuşkusuz heyecan vericiydi.

"Kent iyi korunuyor," dedi sandalyemin etrafında yavaşça volta atarak. "Topladığı büyüleri eserler çok güçlü ve onu koruyan bir biblo taşıyor. onu uzun zaman önce memnuniyetle öldürürdüm. Büyükbabasını öldürür ve tüm kanlı aile sona erdirirdim."

"Ama sen yapmadın," dedim, sandalyenin arkasında kaybolurken onu izleme isteğime karşı koyarak. Onu görememek ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Ne katilsin sen öyle."

"Ah, bebeğim." Sesi bir mırıltı gibiydi ve aniden eli sandalyemin arkasından boğazıma dolandı. Pençeleri tenimde keskin bir şekilde duruyordu, sırtımda bir korku ürpertisi vardı. "Bu ismi hak ettim. Hadleigh'lerden önce, beni çağıran sihirbazların hiçbirisi

Katliam. Beni isteğim dışında öldürmek en büyük zevkimdir. Bir iblis gelişigüzel öldüremez ama fırsatımız varsa, bizi köleleştirmek isteyenleri öldürmek bir görev değilse bile bir haktır."

Elini sıkarak başımı geriye doğru bastırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Sandalyenin arkasına yaslanmış, ilginç bir fare yakalamış bir kedi gibi merakla beni izliyordu.

"Kent'i öldüremezdim," diye mırıldandı. "Ve seni de ben öldürmedim."

"Neden?" Sesim umduğumdan daha cırtlak çıkmıştı ama boğazıma bastıran şeytani bir pençe varken suçlanamazdım.

Kaşlarını çattı. "Bilemiyorum. Belki de kararımı yeniden gözden geçirmeliyim." Bir kez daha sıktı ve almaya çalıştığım nefes boğuldu. Altımdaki sandalye minderini kavradım ve kıvranışımdan zevk alan gözlerinin şişmesini izledim.

"Ne tuhaf bir korku tepkin var, bebeğim. Seni korkuttuğumda, uyarılmanın kokusunu alabiliyorum. Bunun merak ediyorum?" Elimi ve bir anlığına ortadan kaybolup sandalyemin yanında belirdi. Elimi çekmeye çalıştım ama yeterince hızlı değildim. Önce bileğimi, sonra diğerini yakaladı ve onları sabitledi. "Korkunun uyarılmasını zevkli buluyor olabilir misin? Acıdan hoşlandığını zaten biliyorum."

Bileklerimi kendine doğru çekti, benden bir inilti kaçtığına bir an durakladı. Yavaşça ellerimi dudaklarına götürdü ve parmaklarımın arkasını teker teker öptü. Dokunuşu büyüleyiciydi, elleri bileklerimin etrafında çok sıcaktı ve dudakları çok yumuşaktı. Parmak ucumu ağzına aldı, dudaklarını parmak ucumun etrafına kapattı ve dilinin iki çatallı tarafının tenimi sardığını hissettim. Nefesim kesildi ve parmağımı ağzından çekerken gülümsedi.

"Bunu benden saklayamazsın." Sandalyenin koluna doğru eğildi ve beni tekrar oraya sabitledi. Kaçmak için hiçbir yolum yoktu ve kaçmak da istemiyordum. "Artan terleme, hızlı kalp atışları, benim için çoktan kayganlaşmış amının o tatlı kokusu..." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ben neredeyse sandalyenin içinde eriyecektim. "Sana tam burada, kütüphanenin ortasında domalmanı ve ben o damlayan amcığını boşalana kadar parmaklarken sessiz kalmanı söylesem, yaparsın."

Bir karşılık bile bulamadım. O haklıydı. Haklıydı ve Tanrım, keşke yapsaydı.

"Ya da belki de bu kadar tartışmacı olduğun için seni ödüllendirmemeliyim." Sesinin tonu koyulaştı. "Belki de seni şu masanın üzerine yatırıp kıcına güzel, parlak, kiraz kırmızısı olana kadar şaplak atmalıyım. Belki de seni sessiz tutmak için bunu yaparken kendi külotunu ağzında tutmanı sağlamalıyım. Belki..." O kadar yakındı ki dudakları kulağıma değdi, sesi bir fısıltı gibi kafamın içine girip beynimi sardı. "Seni yapmalıyım

Ben sana şaplak atarken bacaklarını aç, böylece teninde her iz bıraktığımda ne kadar ıslandığını görebileyim."

Zor nefes alıyordum. O anda lanet olası bir şelale gibiydim. Bileklerimi serbest bırakmıştı ve ben farkına bile varmamıştım. Gözlerimiz buluştu, bakışları bir cehennem gibiydi. "Bacaklarını aç, bebeğim. İstedğini biliyorum."

Bir saniye bile tereddüt etmeden itaat ettim. Sinirlerim onun dokunuşunun beklentisiyle . Titriyordum, bunu çok istiyordum. Beynim tamamen şehvet sarhoşu olmuştu: düşünce yok, sadece ihtiyaç.

Gözleri açık bacaklarıma kaydı, sonra tekrar yüzüme baktı. Başını sallıyordu. "Oh, Rae. Zavallı, acınası küçük insan. Bana yalvaracak mısın?"

"Lütfen..." Tanrım, sesim acınası geliyordu. Umurumda değildi. Beni küçük bir saatli bebek gibi sarmıştı ve duramıyordum. "Leon, lütfen."

Güldü ve sandalyeyi iterek uzaklaştı. Sanki aynı anda ciğerlerimdeki havayı çekip aldı, aramıza mesafe koyarken yüzüme soğuk bir tokat attı. "Senin acı çektiğini görmekten zevk almam senin için gerçekten çok kötü. Ama açıkçası, bir sonraki dersini külotun sırlıslıklamken ve amın hâlâ doldurulmak için yalvarırken geçirmek zorunda kalacağını düşünmek içimi ısıtıyor." Mutlu bir şekilde gülümsedi ve parmaklarını sallayarak arkasını döndü. "*Au revoir, petit jouet*. Eminim benim için çok güzel acı çekeceksin."

Beni öylece bıraktı, sandalyemde sıcaktan titriyordum. Tanrım, ondan nefret ediyordum. *Ondan nefret ettim*.

Anlaşalım ya da , benimle işinin henüz bitmediğini .

Günün geri kalanını atlatmak işkenceden başka bir şey değildi. Zaten konsantre olacak kafa yapısına sahip değildim ama Leon beynimi paramparça etmişti ve muhtemelen sonraki iki dersim boyunca bir zombi gibi göründüm. Tekrar ortaya çıkmasını ve o iğrenç tehditlerini yerine getirmesini bekleyip durdum ama kampüsten ayrıldığımda hala ortaya çıkmamıştı ve bunu kastettiğini kabul etmek zorunda kaldım.

Acı çekmemi istiyordu. Muhtemelen bir yerlerden beni izliyor, gülüyor ve tam bir sapık gibi otuz bir çekiyordu. Videomu yüklemeye hazır hale getirmemi bile engellemeyi başarmıştı, ki muhtemelen başından beri planı buydu.

Ama kirli konuşmalarıyla dikkatimi dağıtması beni küçük pazarlığına uymaya ikna edemeyecekti.

Karanlıkta evimin önüne yanaşmak, gerçekliğin ayıltıcı bir dozunu getirdi. Verandaya yakın bir yere park ettim ama yine de bir dakika boyunca orada oturdum, motor kapalıydı, ağaçların altındaki gölgelere bakıyordum. Arabamın hareketiyle verandanın ışığı yanmıştı ama fazla uzağa gitmiyordu. Eğer o ağaçların arasında bir canavar pusuya yatmış bekliyorsa, bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Arabadan çıktım ve kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde kapattım. Vücudum *kaç* dedi, beynim *ani hareket yapma* dedi. Arabayı çekerken anahtarlarım şingirdadı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki canım acıyordu. Gece havası soğuktu. Ağaçlar yavaşça gıcırdarken göz ucuyla karanlığın yaklaştığını gördüm. İçeri girene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Sürgüyü kilitledim, Cheesecake ayaklarımın etrafında açlıkla miyavlarırken cam kapıdan bahçeye baktım. Hayatımda hiçbir zaman karanlıktan korkmamıştım, ama şimdi içinde neler saklanabileceğini düşünmek beni neredeyse hasta ediyordu. En azından Bu gece bahçeyi yavaşça taradığımda hiçbir şey .

Ta ki gözlerim verandaya ulaşana ve orada, hemen kenarda, parmaklığın altında, ağzı açık iskelet bir köpek kafası bana bakana kadar.

Perdeyi o kadar hızlı kapattım ki Cheesecake telaşla koşarak uzaklaştı. Kapıdan uzaklaştım, ellerimi ağzıma bastırarak umutsuzca dışarı çıkmak isteyen çığlığı tuttum. Veranda gıcırdadı ve pençelerin ahşap üzerindeki yavaş çizikleri geldi.

Çürümenin hastalıklı kokusu evin içine sızdı. Kapıyı kokluyordu, sert nefes alıyordu. Oturma odasına geri dönmüştüm, bıçak almak için mutfığa koşmakla banyoya barikat kurmak arasında kalmıştım.

O şeylerden birini dövüşürken görmüştüm. Eğer camı kırmak isteseydi, bunu kolayca yapabilirdi.

Tilki çığlığı gibi keskin bir çığlık beni sıçrattı ve neredeyse kanepeye düşüyordum. Çok gürültülüydü ama sanki ağzı kapıya dayanmış gibi boğuktu. Daha yumuşak, sanki uzaktaymış gibi, daha uzun bir çığlık cevap verdi.

Sonra bir tane
daha. Ve bir tane
daha.

Ta ki gece uluyan çığlıkların kakofonisine dönüşene kadar.

Uzuvlarım korkudan kilitlenmişti. Diğerlerini çağırıyordu. Burada olduğumu biliyordu. Hepsi *biliyordu*.

Polisleri aramak zorunda kaldım. Bir silah bulmalıyım. Mecburdum -

Boğuk bir hırıltı, bir patlama ve hızlı bir itiş kakış oldu. Sonra... sessizlik. Tam bir sessizlik.

Bir dakika geçti ve sonra güvertede ayak sesleri yavaşça *güm, güm, güm* diye duyulmaya başladı. En üst basamakta gıcırdadılar, sonra toprağın çıtırtısı geldi.

Ayak sesleri gitmişti. Gece sessizdi. Bir dakika sonra cırcır böceklerinin tekrar cıvıldamaya başladığını duydum.

Leon her şeye rağmen izliyordu.

O gece korkunç uyudum. Tarçın ve biberiyemin geri kalanını kullandım, kapının hemen içinde bir kasede yanmaya bıraktım çünkü çok

Kilidi açmaya korktum. En azından evin güzel kokmasını sağlıyordu. Sabah kahvem yanına iki ibuprofen içtim ve çekimlerimi düzenlemek için işe koyuldum. Leon bir gece önce tam zamanında gelmişti ama beni kurtarması için bir iblise güvenemezdin. Bu kanıtı bana yardım edebilecek insanlara hızlıca ulaştırmalıydım.

İkinci kahvemi içtikten hemen sonra Victoria'dan bir mesaj aldım, beni çalışma seansına davet ediyordu. Pazartesi günü ödevim vardı ama açıkçası bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Muhtemelen Pazar gecesi her şeyi zamanında bitirmek için çılgınca bir girişimde bulunacaktım. Onu reddettim ve hemen ardından bir mesaj daha aldım, bu sefer kaydetmediğim bir numaradan.

V'yi reddettiğini biliyorum, ama belki onun yerine benimle çalışırsın? ;)

Bir fikrim vardı ama yine de sordum: *Bu kim? Jeremiah.*

Üzgünüm, lol.

Kız kardeşime verdiğinde numaranı kapmış olabilirim.

Gözlerimi devirmiştin. Bunu biliyordum. Ona numaramı alamayacağını söylememiştim ama bu, sınırlarımın nerede olduğunu görmek için zorluyormuş gibi hissettirdi. Victoria'nın davetini geri çevirdiğimi nereden biliyordu ki?

Leon'un Hadleigh'lerin bir tarikatın üyesi olduklarına dair anlattığı çılgın hikâyelere inanmama konusundaki kararlılığıma rağmen, içimde küçük bir şüphe bayrağı dalgalanıyordu. Tarikat üyesi değillerdi (sanki!) ama Jeremiah yine de bana tuhaf hisler veriyordu.

Victoria'ya söylediğim gibi, bugün zaten planlarım var.

Onun cevabı üzgün bir surat oldu. *Bensiz planlar mı? Bir dahaki sefere davetiye istiyorum!*

Telefonumu bıraktım. Başka bir ukala çocukla uğraşacak vaktim yoktu, endişelenmem gereken canavarlar vardı. Bir fincan kahve daha hazırladım, sonra pijamalarımı değiştirmek için koşarak yukarı çıktım.

Evin kenarına çarpan bir şeyin sesini duyduğumda daha yeni pijamalarımı giymiştin. İçimi soğuk bir korku kapladı ve Cheesecake yatağımın altına saklanmak için sıçradı. Sesler odun yığınının yanındaki duvardan geliyordu; sanki bir şey kütükleri karıştırıyor gibiydi.

Leon bu şeylerin sadece geceleri ortaya çıktığını söylemişti. Yakacak başka otum kalmamıştı. Evde kendime barikat kurabileceğim ve bir canavarın giremeyeceği bir yer olduğunu sanmıyordum.

Belki de gün içinde daha zayıflardı. Belki de bunu saklamamalıyım.

Zaman.

Önce bıçağımı, sonra da ön kapının yanında sakladığım beyzbol sopamı aldım. Bıçaklamak ve vurmak arasında, o canavarlardan birini alt edebileceğimi düşündüm. En son softbol oynamamın üzerinden yaklaşık beş yıl geçmişti ama vuruşlarım hâlâ iyi durumdaydı.

Bu sefer korkuyla saklanmak yok. Çaresiz değildim. Bu canavarların Raelynn Lawson'a bulaşmamaları gerektiğini öğrenmeleri gerekiyordu.

Evden sürünerek çıktım. Gün serin ve griydi, ağaçlarda kuşlar ötüyordu. Kapımın hemen dışındaki tahtada derin çizikler vardı ve şapeldeki canavarın kocaman pençelerini hatırladım. Hızlı hareket etmeliydim, o beni kesmeden önce ben onu ezmeliydim.

Evin köşesine yaklaşırken sopayı yüksekte tuttum, bıçağın sapını dişlerimin arasına , böylece iki elimi de kullanabiliyordum. Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Bu delilikti. İçeride kalmalıydim. Kim olduğumu sanıyordum ki, Van Helsing mi? Ben bir paranormal dedektiftim, canavar avcısı değil!

Köşeyi döndüğümde canavar ters yönden geliyordu. Önümde belirdiğinde çırpındım ve bir çığlık atarak sopayı savurdum.

Sopa temas etti ama bir canavara isabet etmedi.

Onun yerine, Leon'un devasa kollarından birine takıldı ve sıkıca kavrandı.

Eller.

"Oh...aman tanrım..." Ağzım açık kalırken bıçak yere düştü. dehşet içinde açıldı. Leon taş suratlıydı, parmaklarının arasında tuttuğu beyzbol sopasına bakıyordu. Sopayı yakalamak için birkaç uzun tahta parçasını yere düşürmüştü. Ağzı buruşarak yere düşen bıçağa, sonra tekrar sopaya, sonra da bana baktı.

Ve kıkırdamaya başladı, birini çok ama *çok* yaramaz bir şey yaparken yakalamış bir adamın kahkahası.

"Sen tanıdığım en deli kadınsın." Sopayı elimden çekip aldı ve yanındaki odun yığınının arasına fırlattı ama bunu yaparken diğer elinden bir şey düşürmüştü. Yere düşen şeye baktım ve neredeyse tekrar çığlık atacaktım.

"Ne oluyor Leon?" Yere bıraktığı kafa yığınının geri çekildim. *Kafalar* - üç Eld canavarının kopmuş, iskelet halindeki *kafaları* toprakta yuvarlanıyordu. O ters ters bakarken tiksintiyle geri çekildim.

"Lanet olsun, alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var. Bir bıçak. Lanet olası bir beyzbol sopası." Homurdanarak kendi kendine söylenirken, ben usulca eğilip bıçağı kaptım. Yerden kafaları topladı, üzerlerindeki dağınık kürk ve uzun saç parçalarından ve tahta parçalarından tutarak

o da toplamıştı. Beni geçip ön bahçeye doğru ilerledi, sağ bacağında hafif bir aksama vardı.

koşum.

"Ne yapıyorsun?" Ön garaj yolumun yanındaki ağaçların kenarına gitmiş, kafaları tekrar yere düşürmüş ve taşıdığı uzun odun parçalarından birini yere diziordu. Siyah bir tişört ve dar bir kot pantolon giymişti, saçları dağınıktı ve üzerinde belli belirsiz koyu kan izleri vardı. "Dün gece ne oldu? Hepsini sen mi öldürdün?"

Sorular içimden yuvarlanıp gitti. Onu gördüğümde hissettiğim rahatlama - beni öldürmek isteyen bir canavar değil, beni becermek isteyen bir canavar- tüm enerjimi geri getirmişti.

"sen mi öldürdün?" diye alay etti ve sesimi bu kadar tizleştirmesine sinirlenerek kollarımı kavuşturdum. "*Hayır*, hepsini öldürmedim. Onları uzaklaştırdım Raelynn ve öldürebildiklerimi öldürdüm. Benden Abelaum'daki her Eld'i öldürmemi mi bekliyorsun?" Tekrar homurdandı. "*Bunu* benim için öldür Leon - şunu benim için öldür Leon - siz insanların benden sizin için her şeyi öldürmemi beklemenizden ne kadar yorulduğumu biliyor musun?"

Onu son gördüğümde çok daha kötü bir ruh hali içindeydi. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen topallamasıyla ilgili bir şeydi. Sinirlenmesi karşısında irkildim ama omuz silktim. "Çıplak ellerinle kemikleri kırıyorsun. Sen en güçlü insansın, en güçlü..." Bana yavaşça, bıkkın bir bakış attı. "Sen tanıdığım en güçlü varlıksın, tamam mı? Her şeyi öldürebileceğini düşündüm."

"Neredeyse," dedi usulca. Ani ve şiddetli bir sarsıntıyla odunu çıplak elleriyle yere sapladı, dar uç nemli toprağa battı ve dik durdu. Kesik başlardan birini aldı ve tahtanın üzerine mızrakla sapladı. Siyah yapışkan madde kazıktan aşağı sızarken dehşet içinde ona baktım.

"Leon, ne... ne yapıyorsun?"

"Diğer Eld'i uyar," diye mırıldandı. Diğer iki kafayı topladı ve ağaçlar boyunca ilerleyerek onayladığı bir sonraki noktayı bulana ve bir kazık daha çakana kadar tekrar uzaklaştı. Canavarlarla savaşmak için dışarı çıkmadan önce ayakkabı giymeyi akıl edemediğimden ayaklarım çıplak, şefkatle onu takip ettim. Kafalara bakmamaya çalışarak onun yanında oyalandım.

"Kafatasları, hızla çürümeyen tek parçaları," dedi tekrar toprağı eşeleyerek. "Onları etrafta tutmak diğerlerinin avluya girmeye daha az hevesli olmasını sağlayabilir."

Bir sonraki kafatasını kazığa geçirirken tiksintiyle irkildim. İskelet yuvalarındaki bir zamanların beyaz gözleri buruşmuş ve eski üzümler gibi kararmıştı. Kesinlikle iğrençti.

"Kesik kafaları bahçemde öylece tutamam," dedim.

"Ah, özür dilerim." Leon yüzünü bana döndü. "Estetiğinize uymuyorlar mı? *Ölüm* senin estetiğine daha mı uygun?" Durdu ve bana uzun uzun baktı. Gözleri boynumda, orada bıraktığı sayısız morlukta oyalandı ve sadistçe sırıttı. "Kırmızı ve mor sana çok yakışıyor."

Boynumu ovuştururken yanaklarım kızardı. Mezarlıktaki buluşmamızdan beri her gün, o izleri gördüğümde baş döndürücü bir haz duyuyordum. Katlandığım acının coşkusu temsil ediyorlardı. Beni kötü, şehvetli bir kız olarak damgalayan kırmızı bir mektup gibiydiler.

Leon, "Başıma açtığın onca bela için kışını aynı renklere boyamalıyım," diye homurdandı ve ben de itiraz ederek tükürdüm. "Lanet olası Grimoire'u kaybetmek... Onu en başta St. Thaddeus'ta bana geri vermeliydin. Şimdi o şeyi bulmak için Kuzeybatı Pasifik'in dört bir yanına koşmam gerekiyor."

"Tanrım, bugün her zamankinden daha da büyük bir pisliksin." Kollarımı kavuşturdum. Saat gibi işliyordu, tehditlerine karşı azgınlığım yeniden alevlendi. Eğer bana şaplak atmak onu daha iyi hissettirecekse, lanet olsun, bunu yapabiliirdi.

Daha önce de söylediğim gibi: Kendimi korumak için hiçbir şeyim yok.

Onu takip etmeye devam ettikçe ne kadar yorgun göründüğünü fark etmeye başladım. Elleri kirliydi, gömleğinin arkasında bir yırtık vardı, boynuna ve dağınık kan lekeli saçlarına kir bulaşmıştı ve tişörtünün üstünden omzuna doğru hafif, kirli, kırmızı bir yara görünüyordu. Birkaç gece önceki sızan kanı hatırlayarak yutkundum. "Aç mısın? Bir şeyler atıştırmak ister misin? Bu seni sakinleştirir mi?"

Hastalıklı koruma cazibemi göstermek için bir sonraki noktayı seçerken sadece homurdandı.

"Neden buraya geri geldin Leon?" Son kafaya tırmanıp pis ellerini saçlarında gezdirirken, "Neden buraya döndün?" diye sordum. "Grimoire bende değil - ve sana ruhumu vermeyeceğim." Bana ters ters bakarken gözleri parladı. "Öyleyse neden gelmeye zahmet ettin?"

"...boşa zaman harcıyorum," diye mırıldandı. Ellerini ceplerine soktu, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi bana bakıyordu, dudakları ince, sert bir çizgi halinde bastırılmıştı. Yaklaştım, mesafeyi kapattım. Terli kokmuyordu, Bütün gece ormanda koşmuş bir adamdan bekleyeceğim gibi. Onun yerine, hâlâ hafifçe odun dumanı ve limon kokuyordu, bu tür rahatlatıcı kokular bana yaklaşıp gözlerimi kapatmak istememe neden oluyordu.

Gömleğinin yakasına uzandım ama kılını bile kıpırdatmadı. Dikkatlice aşağı çektim ve boğazında görebildiğim kırmızı, öfkeli izin geri kalanını ortaya çıkardım. Ama bu sadece bir izden çok daha kötüydü. Pürüzlü, açık bir

Yara göğsünden aşağıya doğru iniyordu. Derisi yırtılmıştı, yara derindi ve dövmelelerini parçalamıştı. Kirden kararmış, kızarmış ve şişmişti. Bakarken gözlerim büyüdü.

"Leon..."

"İyileşecek," dedi kararlılıkla. "Canavarlar derin kesti. Dikkatli olmaya çalışıyordum..." Sesi alçaldı, "Kediyi incitmek istemedim," derken neredeyse belli belirsizdi.

"Ve topallıyorsun." Kaşlarımı çattım. "Yaralısın Leon."

Boğazını temizledi ve bir adım geri çekilerek elimi gömleğinden çekti. "Önemli bir şey değil. Daha kötülerini de yaşadım."

Ama hiçbir şey değildi. Beni korumaya çalışırken, Cheesecake'i korumaya çalışırken aldığı bir yaraydı. Sevdiğim hayvana zarar verme riskini almaktansa kendisinin yaralanmasına izin vermişti. Cheesecake'in ölmesine izin verebilir ve beni de aynı kadere terk edebilirdi.

Ama .

Ölmem bu iblisin neden umurundaydı ki?

"Çok pis," dedim. "Enfeksiyon kapacak..."

"İblisler insanlardan çok daha iyi iyileşir. Sorun yok."

"İçeri gel." Eve doğru işaret ettim. "Bırak temizleyeyim."

Hızla göz kırptı. Belli belirsizdi ama benimle kulübenin arasına bakarken gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. "İçeride mi?"

"Evet. İçeri gel. Bir duş al. En azından temizlememe izin ver." Ona işaret ettim, kayıp bir köpek gibi beni takip etmesini sağlamaya çalıştım. "Sadece... gel. Lütfen. Sana yardım edeyim."

Sabun tam olarak onun gibi kokuyordu: nane ve adaçayı, cildine her sürüldüğünde onun doğal kokusuyla karışıyordu. Evin her yerinde onun kokusu vardı - belli ki burada yaşıyordu, ama uzun süre bu kokuyla çevrili olmak sikimin gerilmesine neden oluyordu.

Onu becermemin üzerinden iki gün bile geçmemişti ama bana asırlar geçmiş gibi gelmişti. Dün onu kampüste muhtaç ve çaresiz bırakmak düşündüğüm kolay olmamıştı. Onunla çok fazla uğraşmışım ve o kadar huzursuz olmuşum ki mezarlığa geri döndüm ve çimlerin üzerinde onun külotunu buldum.

Onlar hâlâ cebimdeydi, benim kişisel ödülüm.

Boynunda iz bırakmışım ama kendimi onun sabunuyla ovma da beni iz bırakacaktı. Onu arzulamadan bununla nasıl başa çıkabilirdim ki? Zihnimi istila etmişti. Ona sahip olmak için beni çaresiz bırakmıştı.

Sonuçta iblislerin istediği de buydu. Sahip olmak, sahiplenmek. İzlerimizi bırakmayı severdik: bazıları geçici, bazıları daha kalıcı. Sol kulağımdaki yeşil mücevherli gümüş halka Zane tarafından delinip geçirilmişti ve ben de karşılığında onun diline bir iğne batırmışım. İşaret bir bağdı, bir iddiaydı. Yıllardır sevgili olmayan iblisler bile birbirlerinin işaretlerini saklardı.

Ama bağlar zayıflıktı, kırılganlıktı. Zaten acı bir şekilde hissedebildiğim gibi, özellikle insanlar söz konusu olduğunda, sadece birinin incinmesine neden oluyorlardı. İnsanların inceliklerinin doğası onları çekici kılıyordu: onları elde tutmak kolay değildi. Ölüyorlar, kırılıyorlar, yok olup gidiyorlardı. Bir insanı hayatta tutmaya çalışmak insanı delirtebilirdi.

Başımı salladım, suyun içinde homurdandım. Rae uyarılarımı dinlemeyi reddetti, huysuz velet. Eld'i mutfak bıçağı ve beyzbol sopasıyla defedeceğini düşünmüştü - karşılaşmasının kanıtlarını kaydetmek için kamerasını da yanında getirmemiş olması şok ediciydi. Böyle belaya bulaşarak kendini öldürtecekti.

Duş alırken banyonun kapısını açık bırakmıştım. Sürgülü kapının buğulu camından onu göremiyordum ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Dışarıda bir yerde, muhtemelen oturma odasında oturmuş, ilgisizmiş gibi davranıyordu.

Eğer o beni baştan çıkaracaksa, ben de onu baştan çıkaracaktım. Tekrar kırılana kadar onu baştan çıkaracaktım.

Onu sahiplenme, koruma, elimde *tutma* dürtüsü zihnimde o kadar kök salmıştı ki bundan kurtuluş yoktu. Burada bir insan için canavarları öldürüyordum. Bir insan için endişeleniyordum. Bir insan için hayatımı ve uzuvlarımı riske atıyordum.

Hâlâ büyü kitabını bulmam gerekiyordu. Everly'nin onu ne için kullanmayı planladığını, hatta nerede olduğunu bile bilmiyordum ama beni kendisi çağırmak istediğine karar verirse, yapabileceğim hiçbir şey olmayacaktı. Bir kez daha köleliğe geri dönecektim.

Suyu kapattım ve tam zamanında duştan çıkıp Rae'nin hızla arkasını döndüğünü, kanepeye otururken başını eğdiğini gördüm. Başının arkasına bakıp sıırttım ve yaklaştığımda zemin ayaklarımın altında gıcırdadı.

"Oturayım mı?"

Bana baktı, sonra hızla gözlerini kaçırıp, yanaklarında bir kızarıklık oluştu. Yaralarımın ilgilenmek istiyorsa kıyafetlerimi geri giymemin bir anlamı yoktu ve onun umutsuzca bakmamaya çalıştığını görmek durumu daha da iyi hale getirdi. Aniden kanepeden kalktı ve eliyle işaret etti.

"Evet, uh... otur. Otur." Gözlerini aletimden kaçırmaya çalışması çok hoştu ama sonuçta nafileydi. İçinde nasıl bir his olduğunu bildiği hâlâ kızarabilmesi komikti. Ama sonra duştan sızan kanla yaralarımın görüntüsü dikkatini dağıttı. "Tanrım, Leon! Dikiş atılması lazım!"

"Gerek yok." Kanepeye yerleştim, kollarımı kanepenin arkasına uzattım ve kanepenin sert yumuşaklığı hemen içimde garip bir sızı uyandırdı

Nostalji. Cehennemde bir evim vardı - bir asırdan fazla bir süredir oraya adım atmamıştım ama hala oradaydı ve beni bekliyordu. İnsanın sadece eviyle, tanıdık ve güvenli bir yerle ilişkilendirebileceği bazı konforlar vardı.

Siktir, güvenlik bir şeydi?

Rae ellerini havaya kaldırdı ve homurdanarak uzaklaştı, "Yani sihirli süper iblis güçleriniz size kangrenle savaşıma yeteneği mi veriyor? Ya da yeni deri yaratma? Omzun enfeksiyon kapmış!" Kolları bir torba pamuk, bir şişe hidrojen peroksit ve nemli bir bezle dolu geri döndü. Gözleri uyluğumdan dizime doğru uzanan yaraya takıldı ve elindeki malzemeleri yere bırakırken yüzünü buruşturdu.

"Tanrım, bensiz ne halt ederdin?" dedi şakayla karışık ama sesinde gerçek bir endişe vardı. Kaşlarımı çattım ve omuz silktilim.

"Muhtemelen Zane'in evine gidip uyuyarak atlatırsın," dedim. "Birkaç günlük sağlam bir uyku neredeyse her şeyi iyileştirebilir. Gerçi Kent'in kontrolü altındayken yaralandığımda sadece birkaç gün uyumayı *umuyordum*. İblislerin bile iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu hiçbir zaman tam olarak kavrayamadı."

Elinde bezle diz çöküp yaranın kenarlarını dikkatlice silerken kaşlarını çattı. Kent konusunda bana hâlâ inanmıyordu - ya da inanmak istemiyordu. Ama dizlerinin üzerindeki görüntüsü hoşuma gitmişti.

"Zane de bir iblis, değil mi?" dedi. Başımı salladım. "Başkaları da var mı? Abelaum'da mı?"

"Olabilir. Onlarla tanışmadım. Ama insanların olduğu her yerde iblisler de vardır. Parlaklığa çekiliriz: insan hayatları çok parlak ama çok kısa yanar. Bir patlama, gecenin içinde kükreyen bir ateş. Biz iblisler... daha çok için için yanan kömürler gibiyiz. yanarız. Sönüyor ve alevleniyor. Hep daha fazlasını ararız. O ışığa doğru sürükleniriz, onu almak, ona sahip olmak için."

"Neden?"

Merakı karşısında kıkırdadım. "İnsanlar neden hava soluyor ya da su içiyor? Bu gerekli. Karşı konulamaz."

Cevabımın onu tatmin ettiğini sanmıyorum ama bir süre sustu. "Sen ve Zane," dedi yavaşça. "Siz sevgili misiniz?"

Homurdandım. "Bir varmış bir yokmuş. Benzer zevkleri paylaşan yol arkadaşlarıydık."

Güldü ve hidrojen peroksitle ıslatılmış bir pamuğu bacağıma sürdü. "Yoldaşlar, doğru, tamam. Duygularını hiç belli etmiyorsun." Başını salladı. "Bütün iblisler senin gibi mi?"

"Biseksüel mi? Evet, ama siz insanlar gibi ilgi alanlarımızı etiketlemeye ihtiyacımız yok."

Tekrar güldü. "Hayır, kastettiğim bu değildi. Demek istediğim, hepiniz bu kadar kapalı mısınız? Duygularınızı öfke ya da alaycılıkla değiştiriyorsunuz. Hepiniz böyle misiniz?"

Ona ters ters baktım. "Yıllarca süren işkence ve yalnızlık sana öfkenin en güvenli duygu olduğunu öğretecek. En güçlüsüdür. Karanlıkta seni ayakta tutacak bir ateştir."

Yüzündeki şakacı gülümseme kayboldu ve sessizce bacağımı temizlemeye devam etti. Parmaklarının tenime nazıkçe dokunuşu neredeyse irkilmeme neden oluyordu - acıdan değil, çünkü acıya dayanabilirdim, ama sadece *dokunulmaktan*. Yumuşak eller genellikle karşılaştığım bir şey değildi.

Mutlu bir cıvıltı, merdivenlerden uykulu gözlerle inen Raelynn'in kedisinin gelişini haber veriyordu. Doğruca bana doğru geldi, kanepeye zıpladı ve tombul turuncu-beyaz vücudunu yanıma yasladı, pençeleriyle yastıkları yoğururken mırıldandı.

Raelynn kedinin başını okşayışımı izlerken durakladı, pençelerimi kullanarak çenesini düzgün bir şekilde tırmaladım.

"Nadiren insanları ziyarete gelir," dedi. "Genellikle çok utangaç."

"Kediler ve iblisler iyi geçinme eğilimindedir," dedim. "Onlar sadece Hem Dünya'da hem de Cehennem'de bulunabilen bir hayvan."

"Anlaşıldı." Güldü ama sonra yüzü kasvetli bir hal aldı. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim. Gerçekten. O benim için çok önemli."

"Ben sen de onun peşinden giderdin. O zaman da ölü bir kedimiz ve ölü bir kadınıımız olurdu. Hasarı en aza indirmeye çalışıyordum."

Gözleri yüzümde geziniyordu; araştırıyor, merak ediyordu. Sanki yalan söylediğimi anlayabiliyordu; varlığım boyunca yapmaya çalıştığım son şey zararı *en aza indirmektir*. Ben bir katildim. Bir yok ediciydim. Bir şeyleri kurtarmak genelde seçtiğim bir yol değildi.

Dizlerinin üzerinden kalktı. "Tamam, omzuna bakma zamanı."

Üzerime eğildi, gözlüklerini yukarı kaldırdı ve yarayı incelerken burnu kıvrıştı. Pek hoş değildi: yırtık pırtık bir et parçası ve hâlâ kanıyordu. Enfeksiyon kaptığı konusunda haklıydı ama insanın yarasına bu kadar özen göstermesi insani bir şeydi. Unutmak ve uyumak her zamanki planımdı. Eğer bir yaralanma benim için daha büyük bir risk oluşturuyorsa, muhtemelen parçalara ayrılmış olacağım için bunu bilirdim.

Bir pamuk daha aldı ve onu da ıslattı. "Sen, uh... gidiyor musun pantolon giyer misin?"

Sırıttım, biraz daha rahat bir şekilde yerleştim. "Hayır."

Gözlerini devirdi ama yanaklarında bir kızarıklık oldu. Kanın çillerinin arasındaki boşlukları doldurma şekli çok sevimliydi. Yüzünü ellerimin arasına almak ve parmaklarımın altındaki sıcaklığı hissetmek istememe neden oldu.

Kediyi kenara itti ve kolay erişebilmek için kucağıma oturdu. Kasıkları sikime bastırdı ve sikim onun yakınlığı karşısında seğirirken gözleri benimkine kaydı, pamuk top havada durakladı.

Gözlerimi alaycı bir şekilde açtım. "Bu rahat mı?"

Sessizce dudağını ısırdı, yarayı temizlemek için öne doğru eğildi, hassas etin etrafında yavaşça hareket etti. Yüzümdeki sırtışı korudum, kalçaları benimkilere karşı hafifçe seğiriyordu, uyarılma kokusu onu sarmıştı. Gözleri yaptığı işe ama aklı başka yerdeydi.

"Cehennemin Dünya'ya benzediğini söylemiştin," dedi yaraya bakarak, sanki kana odaklanırsa tahrikini bastırabilecekmiş gibi. "Gerçekten öyle mi?"

"Daha büyük," dedim. "O kadar büyük ki sadece en yaşlı iblisler uçlarını görebildi. Geniş boş düzlükler var, ormanlar o kadar derin ve canavarlarla dolu ki sadece en güçlülerimiz girmeye cesaret edebiliyor." tavana baktım. Yüz yıldan fazla bir süredir Dünya'daydım. Bir iblis için o kadar da yaşlı değildim. Hayatımın neredeyse dörtte biri burada esaret altında geçmişti. "Cam kadar berrak ve mürekkep kadar siyah okyanuslar var. Dünyanın en yüksek dağlarından daha büyük ağaçlar. Şehirler... onlar sanat eseri. Metal, cam ve taş, mermer ve ahşaptan oymalar."

Gözleri kocaman açılmıştı. Şimdi tamamen üzerime oturmuştu, sözlerimden o kadar ki kucağımın üzerinde durmaya çalışmıyordu. Evden bahsetmeyeli uzun zaman olmuştu. Zane bu konuyu açmayacak kadar kibardı ve zaten insanları çok eğlenceli bulduğu için zamanının çoğunu Dünya'da geçirmeyi tercih ediyordu.

Ama cehennem için acı çekiyordum.

"Orada ne yapıyorsun?" dedi. "İblislerin... işleri var mı?"

"Çoğu öyle. Tatmin edici bir şeyler yapmak bizi meşgul ediyor. Ama istediğimiz gibi gelip gidiyoruz. Kaynaklar sınırlı değil. Para ve ekonomi yok. Değerli metaller orada toprak kadar yaygın. Canımız ne isterse onu yaparız."

"Cehennemden çok cennete benziyor."

"Cennet abartılıyor. Çok fazla kural var."

Bu sefer gülerken yere baktı. Gözlerindeki utangaç çekingenlik ve gülüşündeki ses bana bir şeyler hissettiriyordu. Ama beynim, beni bunaltan her şeyi karıştırmaya devam ediyordu.

Sanki yüzünü ellerimin arasına alıp sıkarak bu sinir bozucu duyguya bir çıkış yolu bulabilirmişim gibi onu ezme arzusuyla bunu hissediyordum.

Direnmeyi başardım.

"Orada ne yaptın?" Sorusu beni onu sevgiyle ezme fantezilerimden kopardı. "Eğlenmek için mi?"

Artık yaralarımı temizlemiyordu. Beni pür dikkat dinliyor, ne söyleyeceğimi merakla bekliyordu. "Yapacak çok şey var. "Yapacak çok şey var. _"

"Hayır, hayır, ne yapmaktan hoşlanırdın?"

Tereddüt ettim. Cehennem hakkında konuşmak garipti; kendim hakkında konuşmak daha da garipti.

"Ben... Ben sevdim..." Kahretsin, çok uzun zaman olmuştu. "Keşfetmeyi severdim. Dolaşmayı. Cehennemin sınırlarını görmek, türümün diğer üyelerinin bile gitmediği yerleri görmek istedim."

Hiç plan yapmadan ve hiçbir beklentim olmadan bilinmeyene doğru dolaşmak, şimdiye kadar hissettiğim en vahşi şeydi. Binlerce yıldır hiçbir iblisin ayak basmadığı karanlık bir ormanlık alanda uzanmak ya da eski Tanrıların inşa ettiği bir şehrin kalıntılarını bulmak benim özgürlüğümdü.

"Özlüyorsun," dedi usulca.

"Her gün."

Gözlerimiz kilitlendi. O geniş kahverengi gözlerde onun eli kadar sıcak, güneş kadar parlak, orman kadar derin hissettiren bir şey vardı. Cevaplar, içgörü için yüzümü arayan gözler, sanki kafamın içine girip küçük bir kuş gibi orada yuva yapabiliyordu.

"Senin şu lanet merakın," dedim usulca. "Bir zamanlar ben de öyleydim. Sanırım seni kısıkanıyorum, dünyaya hala böyle bir hayranlıkla bakıyorsun."

"Yine de yapabilirsin," dedi kaşlarını çatarak. "Neden olmasın?"

"Karanlıkta yeterince uzun süre yaşarsan, ışığın ne hissettirdiğini unutursun gibi."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ve pamuk topunu fırlattı. bir kenara, sehpanın üzerine bıraktı. Geri döndüğünde elini tekrar göğsüme koydu.

"Şimdi daha iyi iyileşecek," dedi. "Sadece... gözünü ayırma."

"Göz olmam gereken daha önemli şeyler var. Her yoluna girecek."

"Sert adam rolünü bırakabilirsin - göğsünde muhtemelen enfeksiyon kapmış kanlı açık bir yara var," diyerek dudaklarını sinirli bir şekilde büzdü. "İblisler ölebilir mi bilmiyorum ama ölmesen daha iyi olur."

"Beni öldürmek için birkaç hayvandan fazlası gerekecek." Boynumu kırdım ve hareket yaramdan aşağıya doğru keskin bir acı gönderdiğinde yüzümü buruşturdum.

Kol. "Elbette ölebiliriz ama kan kaybı ve şoka dayanacak kadar hızlı iyileşemediğim için paramparça olmam gerekir. Dinlenirsem daha hızlı iyileşirim ama... Grimoire'u bulmalıyım."

"Burada uyuyabilirsin," dedi. "Kanepe oldukça rahattır."

Ona bir kaşımı çattım. "Kalmam için beni ayartmaya mı çalışıyorsun? Bir kanepeden daha fazlasını teklif etmen gerekecek."

Dik dik baktı. Saçları öne düşmüştü, yumuşak siyah teller yüzünü kısmen gizliyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarım kıkırdağına saplanmış çok sayıda çıtçıt ve halkanın üzerinde gezindi. Onları görmek sikimin seğirmesine neden oldu.

"Beni şımart, bebeğim," dedim. "Beni kalmaya ikna et. Bana en derin, en karanlık arzunu söyle."

En karanlık arzularım aklımın bir köşesinde saklıydı, önceki partnerlerime sadece ima ettiğim ama bir şekilde umduğum türden şeylerdi. Yüksek sesle konuşma deneyimine sahip olduğum türden şeyler değillerdi ve onun isteği bu hınzırca gizli korumacı bir şekilde daha da derinlere itmeme neden oldu.

"Bilmiyorum." Bu yetersiz bir cevaptı ve yüz ifadesinden yalan söylediğimi hemen anladı.

Gözlerini devirdi ve ensemini tuhaf bir basınçla sıktı. "Oh, hadi ama, Raelynn. Bana naz yapma."

"Şunu yapmayı kes."

"Ne?" Çarpık gülümsemesi hiç de masum değildi.

"Şu küçük akıl oyunu... hile... şey." Kafa derimin üzerinde gezinen parmakların hissiyle ürperdim. "Bunun sen olduğunu biliyorum. Bu... garip." Zihnimde şehvetten başka bir şey hissettirmeyen bir şekilde garip bir şekilde zevkli.

"Bu seni korkutuyor mu?" Gözleri irileşti. Böylesi görülmeye değerd: tamamen çıplak, duştan yeni çıkmış, o kadar yakındı ki dövmelelerinin çizgilerini parmak uçlarımda altında izleyebiliyordum. "Sanırım seni korkutmamdan hoşlandığımı açıkça belli ettin, bebeğim."

Boğazıma dokunma hissi yerini gerçek eline bıraktığında yutkundum; sıkılmıyordu, sadece tutuyordu. Çenemin altından sıkıca kavradı, böylece başımı eğemedim, böylece gözlerinden kaçamadım. "Devam et," diye fısıldadı. "Bana günahlarını anlat, kötü kız. Yalnız kaldığında ve aklın başka yerlerde dolaşırken ne düşündüğünü söyle. Kendine dokunmayı dayanılmaz kılan şeyin ne olduğunu söyle."

Arzularımdan utanmıyordum - ya da en azından utanmamaya çalışıyordum, ki sapıkça sado-mazoşist ilgiler hâlâ tabu olarak kabul edilirken bu dünyadaki en kolay şey değildi. Bir iblisin beni yargılayacağını ; ona ne söylersem kabul edeceğini biliyordum. Korkutucu da buydu. Şımartmaya hevesli olacağını bildiğim o mahrem parçalarım konusunda ona güvenmek.

Derin bir nefes aldım ve başka tarafa bakamadığım için gözlerimi kapattım. "Beni incittiğini, bana acı çektirdiğini ve bundan ne kadar hoşlandığımı yüzüme vurduğunu düşünüyorum."

Kahretsin, işte . Mazoşist Rae kafesinden çıkmıştı.

Gözlerimi tekrar açtığımda gülümsüyordu, gözleri ruhumun derinliklerine ulaşıyor ve ham kelimelerimin geri kalanını çekip çıkarıyordu. "Beni kanattığını, çılgılık attırdığını, doğru düzgün düşünemeyecek kadar sert boşalmamı sağladığını düşünüyorum. Beni ne kadar kolay öldürebileceğini düşünüyorum ama yapmıyorsun. Beni kullanmak için hayatta tutuyorsun... gibi..."

"Oyuncak bebek gibi," dedi ve sesinde öyle kötü bir açlık vardı ki ürperdim. Aleti bana karşı seğirdi ve neredeyse inliyordum, sesi zar zor bastırdım. "Ne kadar şirin. Sana bu şekilde davranmamı mı istiyorsun? Küçük oyuncağım gibi mi?"

"Evet," diye fısıldadım, bacaklarım beklentiyle titremeye başlamıştı. Hiçbir şeyin bu ihtiyacı durduramayacağı kadar yoğun bir şekilde arzulanma fantezilerim vardı; rıza ile incinmiş ve perişan edilmiş, karanlığın ötesinde hislerle eğlenmeme izin verilmişti. Ama bu hiçbir zaman başka bir insanın bilmesine güvendiğim bir şey olmamıştı.

Yine de buradaydım, bir canavara güveniyordum.

Hayatımı birden fazla kez kurtarmış olan bir canavar.

Leon bir eliyle kıcıımı, diğeriyle ensemini kavradı ve dudaklarımızı doymak bilmez bir öpücükle birleştirdi.

Gözlerimi kapattım ve kendimi onun içinde boğulmaya bıraktım. Beni öperken kıcıma bir şaplak attı ve keskin dişleri dudağımı ısırduğunda acıdan titreyerek ağzına doğru bağırdım. Demir tadı aldım ve öpücüğü keserek üzerimdeki kanı yaladı, çatallı dili tenimin üzerinde oynuyordu. Kalçalarımı ileri geri hareket ettirdim, ona doğru sürtündüm, avucunun şapırtısı beni cesaretlendirdi. Her

Çarpmanın etkisiyle omurgamda ve kafatasımda karıncalanmalar oluştu, ta ki ben nefes nefese kalana kadar ve ağzımı tekrar kendine çekerek sahip olduğum azıcık nefesi de çalana kadar.

Acıdan daha fazlasıydı. Zevkten de öteydi. Bedenimi canlandırdı. Beni aç bıraktı. Onun beni tüketmesini, her şeyimi alıp kullanmasını ve karşılığında benim de onu tüketmemi istiyordum.

İri eli boğazımı sıkarak kolayca kavradı. Dili ağzımın üzerinde geziniyor, hava ciğerlerimi terk ederken ağzımın tadına bakıyor ve geriye sadece belli belirsiz bir süzülme hissi kalıyordu. Zevk içinde nasıl boğulabilirdim? Coşku nasıl olur da içimdeki oksijenin yerini alabilirdi?

Ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı - bir eli boğazımda, diğeri kıkımın altından dolanarak beni tutarken bacaklarım kalçalarına dolandı. Kollarındaki damarlar dövmelerinin mürekkebi kadar siyahlaşmıştı. Gözlerindeki altın rengi ince bir halkaya dönüşene kadar irisleri büyümüşü, bakışlarında bir güneş tutulması vardı.

"Seni kullanmam için yalvar bana, Rae," diye homurdandı, sadece bilincimi korumama yetecek kadar hava almama izin verdi, sadece sersemlemiş bir halde gülümseyip başımı sallayabilecek kadar. Beni acımasızca salladı. "*Kelimeler*, kızım. Yalvar bana."

"Kullan beni... lütfen..." Kelimelerim zayıftı, boğazımdan güçlükle çıkan acınası bir inilti.

"Cehennem'in küçük fahişesisin, değil mi?" dedi. "Tüm kötü şeylerin karanlıktan çıkıp seni almaları için çok heveslisin. Kötü şeyler nazik değildir, Raelynn." Ağzını kulağıma yaklaştırdı, sözleri yumuşaktı. "Karanlıkta oynayarak geçirdiğin onca zaman - beklediğin şey bu muydu? Kötü bir şeyin gelip seni almasını mı?"

Beni üzerine yatırdı, beni tahtaya sabitlerken yüzey altımda serin ve sertti.

"Seni akla gelebilecek her şekilde kıracağım." Kıkırdadı, sonra güldü, sanki yapacağı şeyin düşüncesi içinde kontrol altına alınamayan vahşi bir enerjiyi ateşlemiş gibiydi. "Daha fazla acı için çılgılık atmanı sağlayacağım. Kendi yıkımın için ağlatacağım seni."

Korkuyordum - tabii ki . Her zaman korkuyu kovaladım, böylece onu kendi şartlarımla, tam olarak istediğim şekilde deneyimleyebilecektim. Korkunun içinde arzuyu buldum. Korkuda, *yaşadığımı*, *mücadele ettiğimi* ve *hissettiğimi* bilmemi talep eden tüm kadim hisler yaşıyordu.

Pantolonumu ve sweatshirt'ümü çıkardı, sütyen giymediğimi ve meme uçlarımın havanın dikleştiğini görünce sırtıttı. çıktı, böylece geniş masanın üzerinde onun altına yayıldım ve göğüslerimi ellerinin arasına alıp sıktı, pençeleri tenime batıyordu.

"Acıyor mu, küçük bebek?" Meme uçlarımı parmaklarının altında sıkıştırarak hafifçe yuvarladı. Her çekiştirme ve sıkma ile nefes nefese kalmaya başladım.

Karnımdan aşağıya doğru titriyor. "Neden bunları hiç deldirmedin, hmm? Kulaklarına, burnuna iğneler batırdın - bunlar seni çok mu korkuttu?"

Yüzümü izleyerek ağzını dikleşmiş meme ucumun üzerine kapattı ve dilini ucunda gezdirdi. Kalçalarım yukarı kalkarak ona doğru bastırdı ama boştaki eli belimi kavradı ve beni tekrar aşağı itti. Aynı işkenceli uyarıyı diğer meme ucuma da uyguladı, ta ki ben çaresizce inleyip onun altında titreyene kadar. Dili göğsümün etrafında daireler çizdikten sonra üzerime kapandı ve ben ciyaklayana kadar emdi.

Eğer bu günah olsaydı, cehenneme tek yön biletimi memnuniyetle satın alırdım.

Yine zihnimi , orada olmayan dokunuşları ve kendi bilinçaltımın ötesindeki dürtüleri hissetmemi sağlayan karanlık güç her neyse onu kullanıyordu. Beni bastırıyordu, sanki bileklerimin, ayak bileklerimin ve karnımın etrafındaki bantlar yavaşça sıkılıyor ve beni masaya bağlıyordu. Onları göremiyordum ama zihnim sınırların orada olduğundan emindi. Kısa süre sonra sadece kıvranabiliyordum. Kollarımı kaldıramıyor ya da açılmış bacaklarımı kapatamıyordum.

"Ne yapıyorsun?" Sesim bir fısıltıydı, şehvetle ağırlaşmıştı, içimde kabaran sinirlerle titriyordu. Başını kaldırdı, ağzı meme ucuma yaptığı acımasız işkenceden ayrılıyordu.

"Sadece umutsuzca istediğin şeyi," dedi ve pençeleri yanağımda gezindi. "İstersen kısıtlamalara karşı koyabilirsin. Kolay olurdu. Ne kadar komik..." Üzerimde gezindi, keskin dişleri yakındı. "Kaçmaya bile çalışmıyorsun."

Pençeleri boğazımdan aşağıya, damarlarımdaki kanın hassas nabzının üzerinden, göğsümden aşağıya, aşağıya, külotumun kenarına gelene kadar ilerledi.

"Bunları giymeyi gerçekten bırakmalısın," dedi. "Onları mahvetmeye devam edeceğim."

Külot ellerinde kolayca yırtıldı. Tek bir pençe klitorisimin etrafında dönerken kalbim göğsümden çırpındı, bir tehdit ve bir vaat tek bir acımasız harekete sarılmıştı.

"Unutma küçük bebek," diye homurdandı, başı yavaşça bacaklarımın arasına indi. "Oyunumuzun bitmesini istiyorsan *merhamet* dile. Ama devam etmek istiyorsan durmam için yalvar ve hayatın için yalvar."

Her kelime beni hayal gücümüzün derinliklerine, ördüğü korku ve tutsaklık fantezisinin derinliklerine itiyordu. Benim çaresiz olduğum, onun savaştan avı olduğum fantezisi.

Ama fantezi, kendimi şımartmama izin versem bile doğru değildi. Aldığım her nefesi, göz bebeklerimin şişmesini izliyordu. geçen her kimyasal değişimin kokusunu alabiliyor, kalbimi duyabiliyordu.

hızlanır ve yavaşlardı. Her tepkimi benden daha ilkel bir düzeyde biliyordu.

Benim sözümle duracaktı. Bunu biliyordum. Bu konuda ona güveniyordum. Ama bir son benim istediğimden çok uzaktı.

Hayatım için yalvarmamı mı söylüyorsun? Korkuya olan o derin arzumu, tehlikeye olan açlığımı uyandırdı. "Bırak beni," diye inledim. "Lütfen... lütfen bırak gideyim... yapma -"

"Kapa çenenı," diye yüzümü kavradı, sesi acımasızdı. "Aç şu lanet ağzını, hemen."

İtaat ettiğimde başım dönüyordu. Bekleyen dilimin üzerine tükürüp kalın sikiyle devam ettiğinde, boğazımın arkasına kadar bastırıldığını hissederek inledim. Çok kalındı ve üstümdeki açısına bakılırsa tamamını bile sokamıyordu. Saçlarımı kavradı, başımı onun üzerinde hareket ettirdi, derin bir itişte öğürdüğümde güldü.

"Ah, bu çok mu fazla, küçük bebek? Ama bebekler efendileri ne isterse onu alırlar, değil mi?" Beni bir süre daha tuttu, bırakmadan önce tekrar tıkanmama izin verdi ve nefes nefese başımı arkaya yasladım.

Kalçalarımı kavradı ve beni yüzüstü çevirdi. O görünmez bağlar tekrar üzerimde gerildi ve bacaklarımı açık tuttu. Kıçımı sıkarak beni daha da açtı. "Amin hâlâ acıyor mu?"

İki parmağını içime bastırdı ve beni acımasızca parmaklarken kıvranarak haykırdım. "Hâlâ acıyor," diye soludum ama yine de içimde hareket ederken inledim. Acıya rağmen iyi hissettirdi; acı sadece daha iyi hale getirdi.

"Peki o zaman, senin amını tekrar kullanmak benim için çok kötü olurdu, değil mi? Sanırım onun yerine başka bir deliğe girmem gerekecek."

O kalın siki kıçıma sokacağı düşüncesi vücudumu buz gibi yaptı - *imkânsızdı*- ama sonra dili yanaklarımın arasına girdi ve diğer tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Çatallı tarafları araştırdı, büzülmüş deliğimi öyle bir açıklıkla yaladı ki, yüzünün orada olmasından utanmak için bir an bile bırakılmadım. Çok iyi hissettiriyordu ve parmakları hala amımda çalışıyordu.

"Çok ıslak," diye mırıldandı. "Ne kadar iyi bir küçük sikiş bebeği. Yok edilmeye çok hevesli."

Parmaklarının her hamlesinde, dilinin her kıvrımında içimde zevk dalgaları yankılanıyordu. Gözlerim geri yuvarlandı ve görünmez bağlar daha da sıkılaştı. Çok yaklaşmışım ve orgazmım beni kavradığı anda ağzını çekti ve bir parmağını kıçıma bastırarak ani gerginliği zaten ezici olan zevkle karıştırdı.

Vücutum zonkladıkça haykırdım, amımdaki iki parmak ve kıkımdaki bir parmak birlikte hareket ederek zirvemi o kadar imkansız bir dereceye kadar çıkardı ki titriyordum, kıpırdıyamıyordum, son mantıklı düşünceler beynimi terk ederken ağzım açık kaldı.

"Kahretsin, işte benim iyi küçük fahişem," dedi, sırtıma eğildi, nefesi boynuma karşı sıcaktı. Dili tenimde, üzerimde bıraktığı izlerin üzerinde gezindi, parmaklarının üzerinde dağıldığımda göğsünde bir kıkırdama gürledi. "Üzerindeki izlerimle çok güzel görünüyorsun. Hepsi benim, tıpkı olman gerektiği gibi. Sırada ruhun var, Raelynn. Tek bir kelime ve sonsuza kadar benimsin."

Zevk, acı ve beni uçuran endorfin arasında, neredeyse ona ruhumu verebilirdim. *Neredeyse.*

"Kayganlaştırıcın var mı, küçük bebek?"

Şaşkınlığım içinde, bir şekilde soru sorduğunu kabul etmeyi başardım. "Yatak odası... üst kat... komodin çekmecesı..."

Sadece birkaç saniyeliğine gitmişti ve sonra tekrar eğildi. Buruşuk giriş yerimin yakınında soğuk bir kayganlaştırıcı damlası hissettiğimde nefesim kesildi, ama yanaklarımın arasına sürmeye başladığında parmakları onu çabucak ısıttı. Son orgazmımın artçı şoklarıyla titrerken bir parmağını derin ve yavaş bir şekilde içeri soktu, beni tekrar çalıştırdı.

Sonra ikinci bir parmağını kıkıma bastırdı ve ben de o esnemeyle inledim. Omzumu ısırdı, kalçaları bana karşı hevesle hareket ederken içten içe hırladı. "Leon, lütfen... lütfen... sik..." Yalvarışlarım amaçsızdı; oluşturabildiğimi hissettiğim tek kelimeler bunlardı. Kalçalarımı ona doğru iterek parmaklarını daha derine sokmasını teşvik ettim. Parmaklar beni rahatlatmak için çalışırken sıkıca yayıldılar.

"Oh, oynucağım daha fazlasını mı istiyor? Biraz daha acı mı?" Daha derine bastırdı ve ben inledim, parmakları yavaşça içime girip çıkıyordu. "Senin gibi küçük insanlar sert oynamak ister ama seni kırmak çok kolaydır. Çok fazla gelirse bana söyle, anladın mı?"

"Evet," diye nefes nefese kalmayı başardım. "Evet, lütfen -"

Birden beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdı. Beni tekrar yoklarken saçlarımı kavradı, kıkıma ilk seferinden çok daha kolay bastırdı.

"Şu andan itibaren kığın benim, Raelynn," dedi. "*Benim.* O daracık deliği döllerimle dolduracağım, duydun mu beni?"

"Kahretsin... evet," diye inledim tekrar, parmakları gitmiş, yerine sikinin kalın, korkunç başı girişime dayanmıştı. Nefes nefese kalmaya başladım, katıksız beklenti beni titretiyordu. Beni yukarı kaldırdı, beni sıkıca tuttu, böylece dizlerimin üzerinde ona yaslandım, horozu bana girmeye hazırdı.

Boynumu öptü ve fısıldadı, "Şşş, şşş, küçük bebek. Nefesini tut. Hazır mısın?"

Birkaç uzun, yavaş nefes aldım. Ellerim iki yanımda titriyordu, bacaklarım titriyordu, bedenim endorfinle dolup taşıyordu. Boynuma, çeneme daha fazla öpücük bıraktı ve ağzımı almak için yüzümü çevirdi. Ağlamak istedim - acıdan değil ama yoğunluktan, her şeyin telaşından - ve ağızlarımız ayrılırken birkaç damla gözyaşı kaçtı.

"Ben hazırım," diye fısıldadım.

İçime girmek için acele etmedi ve buna ihtiyacım vardı. Daha önce küçük anal tıkaçlarla oynamıştım; onunla karşılaştırıldığında hiçbir şey değillerdi. Ben bacağına dokunup kıvranmaya başlamadan önce kafasının ilk çıkıntısını ancak içeri sokabildi. Beni orada tuttu, yatıştırdı, tüm vahşiliğine rağmen nazik bir canavardı.

Daha derine - daha sıkı - yavaşça beni tamamen doldurdu. Vücudunu benimkinin üzerine kıvırdı, kolları beni sıkıca sardı, bir eliyle yüzümü yarı şefkatli yarı acımasız bir şekilde kavradı. Başımı omzuna yaslayacak şekilde geriye yatırdı ve sırtım kavislendi.

"Hepsi benim, sikik bebek," diye fısıldadı, içimde hareket ediyordu. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve eli vücudumu okşadı, bacaklarımın arasına girdi ve klitorisime masaj yaptı. "Hepsi benim."

İçime yavaşça ama derinlemesine girdi. Elinin dokunuşu beni daha sıkı sardı, zevk kaslarımı sıktı, ben onun etrafında sıkılana kadar ve onun hızı daha da sertleşti. Ona sığabildiğim için hayrete düşmüştüm, bunu kaldırabildiğim için hayrete düşmüştüm - ve kıcımlı sikerek beni tekrar boşaltacaktı.

"Sikime gel, bebeğim," diye emretti. "Benim için gel."

Orgazmım bir patlama değil, bir katliamdı - içimde paramparça oldu ve beni ağlattı, nefessiz bıraktı, uyarılmam bacaklarımdan aşağı damlarken titriyordum. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki bir santim bile hareket edemiyordum. Sadece orada diz çökebildim, kollarında bağılydım, vücudum beni eziyordu.

Sik bebeği. *Onun* sikik bebeği. Geriye kalan tek düşünce buydu. Karanlığın içinde yüzüyordum, günahla kundaklanmıştım, fantezilerimin hayata geçen kötü doruk noktasıyla titreşiyordum. Artık sertti, kaslarım bunu kaldıracak kadar gevşemişti. Aleti kıcımda zonklamaya başladığında, her titreşimi hissedebiliyordum.

İçime boşalmadan önce çıkardığı inilti o ana kadar duyduğum en ateşli şeydi. İçimde sıcak bir şekilde şişerken onun içinde eridim. Titreyen bir elle geriye uzandım, ensesindeki saçları buldum ve sanki hiç bırakmayacakmışım, onu sonsuza dek orada tutabilecekmişim gibi kavradım.

Leon beni kanepeye yatırdı ve orada bıraktı ama evin içinde bir yerlerde hareket ettiğini duyabiliyordum. Dolaplar usulca kapanıyor, döşeme tahtaları gıcırıyor, kaynar su gibi bir fokurdama sesi geliyordu. Lisedeyken kısa bir süre için atletizme girmeyi düşünmüştüm ama o zaman bile, en yoğun antrenmanlarımdan sonra bile bu kadar tükenmemiştim. İçimdeki enerjinin her bir zerresi süzülüp gitmişti, uzuvlarım gevşekti ve ara sıra seğirmekten başka bir şey yapamıyordu.

Beni yok edeceğini söylediğinde ciddiydi. Tam olarak bunu yapmıştı. Acı içindeydim, sarhoşluğun etkisindeydim, gözlerim yarı kapalı bir şekilde uzanıp sehpayı bakıyordum. O şeye bir daha asla aynı şekilde bakamayacaktım.

Bu benim kurban sunağımdı, günahlarımı yemesi için bir iblise sunduğum tapınak.

"Raelynn."

Yarı yolda oturur pozisyona , sadece başıma verdiği acıyla inledim. Yaklaştığını bile duymamıştım. Giyinmişti ve ben kanepede arkama yaslanırken bana bir tabak ve dumanı tüten bir fincan uzattı.

"Çay ve kurabiye?" Şok içinde hızla göz kırparak uzattığı çayı aldım. En sevdiğim naneli çayı yapmıştı - ki bu mümkün değildi.

benim favorim olduğunu biliyordu - ve tabağa üç tane çikolata parçacıklı kurabiye dizdi.

Kanepenin karşı tarafına çöktü, onu hiç görmediğim yorgun görünüyordu. Sevişmemiz son gücünü de almış olmalıydı; gözlerindeki altın parıltı bile donuklaşmıştı. "Çok fazla kalori kaybettin, hayati besin maddelerini terleyerek . Adrenalinden dolayı küçük şok belirtileri yaşayabilirsiniz." Derin bir iç çekti ve sanki çok açılmış gibi elini salladı. "Bugün henüz bir şey yemediğini bilseydim..."

Bir lokma kurabiye'nin etrafında kaşlarımı çattım. Elbette kesinlikle haklıydı. Titriyordum ve midem açlık sancılarıyla çalkalanıyordu. "Yemek yemediğimi nereden biliyorsun?"

Bir cevap alamadım. Ona tekrar baktığımda başı göğsüne doğru düşmüştü ve yavaşça nefes alarak derin bir uykuya dalmıştı.

Lanet olsun. Sanırım onu da yok etmişim.

Leon bunu asla kabul etmezdi ama benim için çok açıktı - kendini sınırlarına kadar zorlamıştı. Dışarıda o Eld canavarlarından kaç tane olduğunu bilmiyordum ama o üçünü öldürmüş ve daha da fazlasıyla savaşıyordu. Gizemli iblis güçleri yaraları anında iyileştirmiyordu ve yaraları en hafif tabirle endişe vericiydi. İblis olsun ya da olmasın, böyle yaralarla etrafta koşturmak sağlıklı değildi.

Ama şimdi kanepemde uyuyan bir *iblis* vardı. Bu ya bir paranormal araştırmacının ıslak rüyası ya da en kötü kabusuydu. Onu bir yastığa yatırıp üzerine bir battaniye örttükten sonra, her düzgün araştırmacının yapacağı şeyi yaptım: Fotoğraf makinemi çıkardım. Pençelerinin, kollarında hala zar zor görünen siyah damarların, saçlarının altında daha önce fark kulaklarındaki hafif noktanın fotoğraflarını çektim.

Uykusunda daha yumuşaktı. Kendini taşıdığı o korkunç enerji sakinleşmişti. Pençelerine rağmen, bir şekilde her daha insani görünüyordu. Sessiz. Hassas.

Savunmasız. Ha. Sanki gerçekten öyleymiş gibi. Onu küçümsememe izin veremezdim: zayıflamamıştı bile, uyumuyordu bile.

İstilacı kaydımın onu kızdıracağından hiç şüphem yoktu. Ama oturma odamda tam anlamıyla bilinmeyen bir insansı türle karşı karşıyaydım. Gerçekten suçlanabilir miydim?

Bahçede, Leon'un çevreye diktiği iğrenç kafaları yakınlaştırdım. Tanrım, tek umudum Inaya'nın uğramaya karar vermemiş olmasıydı. Ekim ayının başı olabilirdi ama Cadılar Bayramı dekoru kisvesi altında bile iskelet kafalar endişe vericiydi. Kokuları

Tuhaf bir şekilde yaşadıkları zamanki kadar kötü değillerdi, ama küflü, çürümüş bir koku hala etraflarında dolaşıyordu.

Bu videoları kime gösterebilirim ki? Bir rahibe mi? Bir demonolog? Kriptozoolog? Bu videolardan etkilenecek Youtuber'lar tanıyordum ama hayranlık uyandırmaya ihtiyacım yoktu. Ruhumu satmamı gerektirmeyen bir yardıma ihtiyacım vardı.

Bir kez daha düşüncelerim Hadleigh'lere geri döndü.

Leon bana onların düşmanım olduğunu söylerken gerçekten yalan mı söylüyordu? Kendime onu hafife almamam gerektiğini, bir iblisin her şeyden önce kendi çıkarını düşüneceğini hatırlatmaya çalışıyordum ama buna inanmak giderek zorlaşıyordu. Sahip olduğum her mazoşist fanteziye oynamıştı ama bir kez bile kendimi güvende hissetmemiştim. Ona güveniyordum - ama bir şekilde hâlâ ondan şüphe ediyordum.

Ne de olsa yaptığı pazarlık hâlâ benimle onun koruması altına girmem arasında bir engeldi. Günün sonunda, kendi amaçları için beni takip ediyordu.

Hadleigh'ler yardım edebilecek diğer olası bağlantımdı.

Leon günün geri kalanında ve gece boyunca uyudu, akşam yemeği pişirdiğimde ve televizyonu açtığımda bile kıpırdamadı. Battaniyenin altında kıvrılmış, ara sıra aldığı yavaş nefesler dışında taş gibi hareketsiz kaldı. Cheesecake, onu durdurmak için elimden geleni yapmama rağmen, kanepeye zıpladı ve yeni iblis en iyi arkadaşının yanında hemen rahat etti, Leon'un yanına kıvrılmadan önce yüksek sesle mırıldanarak battaniyeyi yoğurdu.

Yatağa girdiğimde onun aşağıda olması kendimi daha güvende hissetmemi sağladı ama yine de birkaç dakikamı yatak odasının penceresinden perdelerin arasından dışarı bakarak ağaçları izleyerek geçirdim. Cırcır böcekleri şarkı söylüyordu, gece boştu. Belki de bu kafalar Eld'i gerçekten uzak tutuyordu.

Sonunda uyku beni ele geçirene kadar müziğim hafifçe çalarken yatağında uzandım. Göz kapaklarımın ardındaki karanlık derinleşti, ta ki bilincim kaybolmanın eşiğine gelene kadar...

"Lawson."

Ses derindi, erkeksiydi - tanıdık değildi. Durup dinlememi gerektirecek ne yaptığımdan bile emin olamadan durakladım. Hava soğuktu. Neredeyse tamamen karanlıktı. Havada ağır bir nemli toprak kokusu vardı, ıslak kayaların güçlü mineral aroması nefes almayı zorlaştırıyordu.

Neredeydim ben?

"Lawson. Bu ."

Döndüm. Uzun, dar bir tünele bakıyordum. Tavan alçaktı ve yere bir dizi ahşap ve metal ray döşenmişti - sanki

bir çeşit araba için.

Tünelin sonunda küçük bir ışık parlıyordu. Ses tekrar seslenirken havada süzülüyor gibiydi, "Yürü Lawson. Patron yeni seviyeye ineceğimizi söylüyor."

Dehşet midemde düğümlendi ama nedeninden emin olamıyordum. Vücudum ağır, hantal ve yabancı hissederek ilerledim. Aşağıya baktım - deri botlar, sert kotlar, bir çeşit kalın tulum -

Ben ben değildim... bu ben değildim... bu benim bedenim değildi.

Önümde yavaşça zıplayan ışığı takip ettim. Işığı tutan adamın dış hatlarını zar zor görebiliyordum: iri yarı, sakallı, kemerinden bir kazma geçirmiş, yürürken bacağına vuruyordu.

"O seviyenin sabit olmadığını biliyorsun." Dilim hareket etti, sesim o sesi çıkardı ama bu benim sesim değildi. Hırçın, derin ve yabancı bir sestti. "Orası da kokuyor. Ölü balık gibi."

"Leighman artık bunu umursamıyor, değil mi?" Öndeki ses kıkırdadı. "Bugün orada olacak. Çocukların yeni bir damar bulduğunu düşünüyor. Herkes iş başına."

Tünel sona yaklaşıyordu. Derin, karanlık bir şaftın üzerinde çıplak ahşap tahtalardan oluşan bir yapı asılı duruyordu ve takip ettiğim adam ağırlığının altında inleyen tahtanın üzerine çıktı. Kendi ayaklarımı durduramıyordum; onun yanındaki platforma adım attığımda sadece yolculuk için birlikteydim. Aşağıda ne olduğunu öğrenince midem bulandı - derin, sonsuz karanlıktan başka bir şey yoktu.

Arkadaşım bir kolu geri çekerken eski asansör sarsıldı. "Aşağı iniyoruz."

Aşağı...aşağı...aşağı. Çevremde, adam sessizce duruyordu. Umutsuzca yüzünü görmek istedim ama çok derin bir gölgenin içindeydi. "Bugün için içimde iyi bir his yok, Kynes."

Başını salladı. "Evet. Seninleyim."

Fenerini biraz daha yukarı kaldırdı ve sonunda başımı çevirdim. Ama asansörde yanımda duran adam bir yüz yerine tamamen boştu. Gözleri yoktu. Ağız yoktu. Burun yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sanki bedeni kil gibiydi, üzeri düzeltilmiş ve unutulmuştu.

Çılgılık atmak istedim. Burada olmamam gerekiyordu. Tüm bunlar yanlıştı. Rüya görmek...evet, tabii ki rüya görmeliydim, görmeliydim-

Yüzüme soğuk bir şey çarptı ve yukarı baktım. Su... yukarıdan su damlıyordu... ve tuzlu su, durgun deniz suyu, güneşte kıyıya vurmuş balık kokusu -

Bir sarsıntıyla uyandım, nefes nefese kalmıştım, boğulma hissiyle savaşmak için yeterince hava yutmaya çalışıyordum. Yatağımda uzanıyordum, günün soluk ışığı perdelerimdeki aralıktan içeri sızıyordu. Perdeleri geri itmek için titreyerek kalktım, yağmurlu bir sabahta dışarı bakarken çıplak ayaklarım yerde üşüyordu.

Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı. O zaman neden bir anı gibi hissettirmişti?

Hafta sonu öğle yemeği için Inaya ve Victoria ile buluşmayı kabul ettim. Leon hâlâ ölü gibi uyuyordu ve onu evde yalnız bırakmak garip geliyordu. Bir iblisin bu kadar uzun süre uyumasının normal olup olmadığından emin değildim ama onu çalışmayacaktım. Victoria geç kalıyordu, bu yüzden Inaya ve ben Pazar brunch'ı sunan küçük bir kafede bir masa bulduk, yağmuru izleyebileceğimiz pencereye yakın bir köşe koltuk.

Mimozalarımızı yudumlayıp bir sonraki film gecemizi planlarken Inaya, "*Midsommar*'ı izlemeliyiz," dedi. "Ya da belki klasiklerle başlayıp *The Exorcist*'i izlemeliyiz."

"Friedkin'in dehası için her zaman hazır olduğumu biliyorsun," dedim. Buradaki mimozalar dipsizdi: benim için şanslıydım, çünkü zaten bir tanesini tamamen mideye indirmiştim. Huzursuzdum ve biraz da çaresizdim, evden çıkmanın yardımcı olacağını ummuştum ama henüz pek bir faydası olmamıştı. "Şarap içip sonra da *Hokus Pokus* izleyebiliriz."

"Oooh, evet, kızım, denediğim şu yeni Pinot'yu getireceğim. O kadar güzel ki. Henüz ziyarete gelmemem gerçekten bir suç. Çok özür dilerim."

"Sakın özür dilemeye kalkma," diye güldüm. "Burası zaten berbat bir yerdi." Bir karmaşa... canavarlar tarafından kuşatılmış, şu anda uyuyan bir iblise ev sahipliği yapıyor... evet, ziyaretçiler için uygun değildi. Hâlâ burayı terk edip etmemeyi düşünüyordum.

Leon'un ne zaman uyanacağını bilmediğim için film gecesini onun evinde yapmakta ısrar ettim. Ya da git. Ya da...

Gitmesini isteseydim bile.

Telefonunda korku filmleri listesinde geziniyor, daha önce izlemediğim bir film bulmaya çalışıyordu. Gözlerimin rahatlamasına izin verdim, dışarıdaki puslu yağmura bakıyordum. Leon'u günlerce aralıksız uyuyabildiği için kıskanıyordum; *benim* de o kadar uzun süre uyumaya ihtiyacım vardı. İnsanlar koşuşturuyor, kapüşonlarını çıkarıyor, ayakkabılarını büyüyen su birikintilerine sokuyorlardı. Yağmuru izlemeyi seviyordum ama gri gün beni her zamankinden daha uykulu yapıyordu.

Yukarıdaki bulutlar kalın ve karanlıktı, sanki bir fırtına yaklaşıyordu. Hızla hareket ediyor, kuru buzdan dökülen buhar gibi dönüyor ve kıvrılıyorlardı.

Inaya yine konuşuyordu ama sesi gidip geliyordu. Bulutlarda garip bir şey vardı. Bulutların böyle hareket ettiğini hiç görmemiştim. Çok karanlıktılar, neredeyse siyah. Arkalarında ışığın soluk parıltısı parlıyordu ama o koyu gri sarmalların bulut olmadığını fark ettim.

Onlar dokunaçlardı: devasa, kalın dokunaçlar boyunca hareket bulutlar ediyordu.

Birden sanki başım sıkılıyor gibi oldu. Her atışımda Kalbim çok sert, çok yavaştı. Başka tarafa bakmak istedim. Gözlerimi kapatmak istedim. Boğulma hissi ciğerlerimi yakıyordu, sanki dün geceki rüyam beni tekrar içine çekmeye çalışıyordu. Nemli toprak, tuzlu salamura, çürük kokusu - panik göğsümde sıkıştı.

Bulutların ötesinde, karanlık dokunaçların ötesinde, gerçekten, anlaşılmaz derecede büyük bir şeyin belirsiz silueti hareket ediyordu.

"Hey! Raelynn!"

Nefesim kesildi ve Inaya şaşkınlıkla geri çekildi. Masanın karşısında kolumu tutmuştu ve bu beni garip halüsinasyonlarımdan çekip çıkarmıştı. Gökyüzü normal görünüyordu. Dokunaçlar yoktu. Siluet yoktu. Yağmurun sesi ve koyu, kalın bulut örtüsünden başka bir şey yoktu.

Inaya geniş ve endişeli bakışlarla bana bakıyordu.

"Az önce ne oldu öyle?" Masanın üzerinden alnıma uzandı, eli tenime karşı serindi. "Hasta mısın sen? Titriyordun ve gözlerin seğiriyordu."

"Ben iyiyim," dedim usulca, gözlüklerimi çıkardım ve sanki anıyı bir şekilde kafamdan atabileceğim gibi gözlerimi ovuşturdum. O devasa şekil... Hatırladıkça midem bulanıyordu, sanki bedenim dünyada bu kadar *yanlış* bir şeyin var olduğu fikrini reddediyordu. "Ben sadece, uhm..."

"Helloooo, bayanlar!" Victoria masaya doğru yürüdü. "Geç kaldığım için özür dilerim, yine aile dramı." Yanıma oturdu ve bana hızlıca sarıldı. Pembe Coach çantasını aramızdaki koltuğa sıkıştırdı ve masanın üzerine bir Tupperware kabı koydu. "Sipariş verdin mi? Aman Tanrım, mimozalar, evet! Bana bir küvet dolusu lazım." Garsonu çağırmak için elini sallamaya başladı, garsonu çağırırken parmaklarını şıklatıyordu.

Daha önce hiç halüsinasyon görmemiştim. Hiç bu kadar tüketen bir dehşet yaşamamıştım. Belki de bir panik atak ya da uyanırken gördüğüm bir kâbustu. Belki de tüm bunların stresi beni sandığımdan daha fazla etkiliyordu.

Ya da belki Leon yalan söylemiyordu. Belki de madende gerçekten bir tanrı vardı. Çünkü o dehşet, bulutlarda gördüğüm o şey, hayal edebileceğim tanrıya en yakın şeydi.

"Rae," Inaya hâlâ bana bakıyordu, sesi gerçekliğe giden tek sağlam can simidim gibi görünüyordu.

Victoria merakla aramıza baktı. " oldu? Ne yaptım ben?

Bayan

" " değil," dedim usulca. "Açım sanırım. . Ben iyiyim." Inaya'nın yüzündeki ifadeden bana inanmadığı anlaşılıyordu. "O zaman sana biraz yemek verelim, kızım! İşte, siz ikiniz benim

eleştiriler." Victoria Tupperware'in kapağını çekerek içindeki çikolatalı kekleri ortaya çıkardı. Her biri mor yenilebilir simler ve küçük şeker hayaletlerle güzelce süslenmişti. "Cadılar Bayramı partisi için bir sürü yapacağım ama önce tarifi denemek istedim. Yeterince içkili mi? Bunlar burbonlu çikolatalı akçaagaç."

Hayatımda yediğim en güzel keklerden biriydi. Bunun saçma bir karakter yargısı olduğunu biliyordum ama bir ölüm tarikatı üyesinin arkadaşları için lezzetli kekler pişireceğini düşünmemiştim. Victoria'nın eski bir Tanrı'ya taptığına gerçekten inanmam mı gerekiyordu? Ya da Jeremiah'a? Ya da Bay Hadleigh'e?

Benim şeytani tarikat görüşüm bu aileyle uyuşmuyordu.

"Bunlar çok güzel," diye fişkırdı Inaya. "Hem partide bolca içki olacak kızım; kimseyi kekle sarhoş etmene de gerek yok."

"Rae, eğer seni daha önce davet etmediysem bunu resmi davetin olarak kabul et." Victoria parlak bir şekilde gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse kimi davet edip etmediğimi hatırlayamıyorum. Kampüsün yarısı orada olacak."

Bir Cadılar Bayramı partisi... Bu mükemmeldi.

"Bunu kaçırmazdım!" Ağzımdaki kek yüzünden kelimelerim boğuklaşırsa diye ona baş parmağımla onay verdim. Leon, Kent'in eserleri ve bir tür koruyucu tilsimi olduğundan bahsetmişti - eğer kitabın kapağını kullanabilirsem

Belki beni koruyacak bir şeyler bulabilirdim. Riskliydi ama Leon'un Hadleigh'ler hakkında söyledikleri doğruysa onlardan yardım *istemek* söz konusu bile olamazdı.

Yemek yedik, sohbet ettik ve birkaç saat boyunca ormandaki canavarları ve koltuğumdaki iblisi neredeyse unutmuştum. Ama ayrılmak için kalktığımızda Victoria aniden, "Bu arada, Everly'yi görürsen beni ya da Jeremiah'ı ararsan çok iyi olur," dedi.

"Ya onu görürsek?" Dedim. "Neden? Bir sorun mu var?"

Victoria gözlerini devirdi. "O... gitti. Bir süre oldu ve babam... endişeli." Sıkıca gülümsedi. "Akıllı başında değil, biliyor musun? Kim bilir ne tür bir belaya bulaşabilir? Ona göz kulak ol. Sadece çok endişeliyiz."

Yollarımızı ayırdık ve arabama doğru yürürken midemde yemek çalkalanıyordu. İçimden bir ses Victoria'nın Everly için endişelenmediğini söylüyordu.

İçimden bir ses Everly evden ayrıldıysa, çok iyi bir Sebep.

Ben yokken Leon'un kıpırdadığına dair hiçbir iz yoktu. Yarasına bakmak için gömleğini aşağı doğru itmeye cesaret ettim ve dövmelelerinin arasından sızan lekeli bir yara izinden başka bir şey kalmadığını görünce şok oldum. Dokunuşum bile onu uyandırmadı; parmaklarımın dokunuşuyla küçük bir iç çekti ama daha fazlası olmadı.

İblislerin bu kadar derin uyuyan kişiler olmasını beklemezdim ama şikâyetçi değildim. O oradaysa, ben de güvendedim. Dokunuşum onu uyandırmamış olabilirdi ama bir canavarın uyandıracağına dair bir his vardı içimde.

Ama uyandığında, burada kalacağını sanmıyordum. Anlaşmasını kabul etmemiştim ve o hâlâ Grimoire'u bulmaya odaklanmıştı. Hadleigh'lerde kendimi koruyacak bir şeyler aramayı ama partiye daha haftalar vardı. Burada onunla biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika yoğun bir şekilde internette gezinmek bir çözüm sundu.

Rastladığım web sitesi yarım yamalak görünüyordu, kodlama bilgisi 90'ların sonunda sona ermiş biri tarafından gelişigüzel bir şekilde bir araya getirilmişti, ancak bilgiler iyiydi. *Bir İblis Nasıl Bağlanır ve İradenize Nasıl Hükmedilir*, National Enquirer'ın kapağından fırlamış gibi görünüyordu ama bu noktada hiçbir şeye burun kıvrımayacaktım.

Açık ve cesur bir şekilde konuşun.

Komutlarınızı mümkün olduğunca basit ve ayrıntılı hale getirin.

İblisi, sadece sizin açık emrinizle çıkabileceği bağlayıcı bir çemberin içine hapsedin

Bir bağlayıcı çember. Grimoire'da bunu okuduğumu hatırlıyorum.
İhtiyacım olan şey buydu.

Bazı eski işaretler ve tuhaf kelimelerle bir iblisin benim emrimle ortaya çıkmasını sağlayacak kadar büyü yapmayı bir şekilde başarmıştım. Peki neden benim başka şeyler yapmasını sağlayamıyordum? Mesela kalıp beni koruması gibi.

Neyse ki kabataslak web sitesi bağlayıcı bir daire çizmek için talimatlar veriyordu. Bir elimde dizüstü bilgisayarım, diğerinde beyaz tebeşirle şeytanımı hapsedmek için aşağıya indim.

Onun ne kadar öfkeleneyeceğini düşünmeme izin veremezdim. Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve ben hayatta kalmak zorundaydım. Halıyı iterek yoldan çektim ve kanepenin etrafındaki yer döşemelerine özenle bir daire çizdim. Rünleri işaretledim, mükemmel bir şekilde kopyaladığımdan emin olana kadar her parçayı kontrol ettim ve tekrar kontrol ettim.

Şimdi yapılacak tek şey beklemektir. Eğer uyanır ve gidemezse, o zaman top tekrar benim sahamdaydı. Abelaum'dan uzaklaşana ya da canavarlar ilgilerini kaybedene kadar beni koruması için ona emir verebilirdim.

Bağlama çemberi işe yaramazsa, ne yapmaya çalıştığım oldukça açık olacaktı. Leon'un daha önce beni tehdit etmesi, onu tuzağa düşürmeye cüret ettiğim için düşüneceği intikamın yanında muhtemelen hafif kalacaktı.

Tutsak iblisim uyanana kadar uğraşmam gereken başka sorunlar vardı, yani bahçemin etrafına diktığım cafcıflı kesik başları gizlemek.

En yakın Target'a arabayla on beş dakika uzaklıktaydı. Doğrudan Cadılar Bayramı bölümüne yöneldim ve siyah ışık şeritleri, sahte mezar taşları, birkaç plastik iskelet ve birkaç kutu sahte örümcek ağı aldım. En iyi hareket tarzının canavar kafalarını göz önünde saklamak olacağını düşündüm. Kimse onların sadece dekorun bir parçası olmadığını düşünmeyecekti.

Ya bu olacaktı ya da belirsiz bir gelecek için evime kimsenin yaklaşmasına izin vermeyecektim. Lanet olsun, dengesiz canavarlar tarafından avlanmama rağmen hâlâ normal bir hayat yaşamaya çalışıyordum.

Eve geldiğimde akşam olmuştu ve Leon hâlâ uyuyordu. Ama pozisyonunu değiştirmişti, bu da bana en azından hareket etmeye başladığını gösteriyordu. Uyanma düşüncesiyle midemde bir gerginlik hissettim ve muhtemelen onuncu kez çember üzerindeki çalışmamı tekrar kontrol ettim.

İşe yarayacaktı. İşe yaramak zorundaydı. Tuzağa düşecekti ve itaat etmekten başka çaresi yoktu.

Çok kızardı.

Bunu yaptığım için memnun değildim. Ama bunu atlatacaktım.

Hâlâ gün ışığı varken, biraz daha şenlikli görünmeleri için kesik başları tutan kazıkların etrafına siyah ışık şeritleri sardım. Biraz balkabağı alıp oymam gerekecekti ama o kısım birkaç gün bekleyebilirdi. Plastik iskeletlerimi bahçede çeşitli kışkırtıcı pozisyonlarda denerken, Hadleigh'ler dışında Abelaum'da olup biten tüm bu garip şeyler hakkında en ufak bir fikri olabilecek tanıdığım tek kişiyi arama zamanının geldiğine karar verdim.

Babam.

"Hey, tatlı bezelye," diye cevap verdi, bana bebekken taktığı lakabı kullanarak. Aklıma İspanya'da düşündüğümünden çok daha geç bir saat olduğu geldi, ama babam her zaman bir gece kuşu olmuştu. "Bize katılmaya karar verdin mi?"

Babam onlarla İspanya'ya gitmek yerine büyüdüğü kasabaya geri dönmeyi seçmemden pek hoşlanmamıştı ve bunun için çok iyi bir nedeni olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Ama ona canavarlar tarafından avlandığımı ve bir iblis üzerinde ustalaşmaya çalıştığımı öylece söyleyemezdim.

"Teklif cazip, ama sanırım burada her şey kontrolüm altında," dedim, tamamen yalan olmasına rağmen gülümseyerek. Her şey kontrolüm altında değildi. Hem de hiç. "Sadece seni arayıp nasıl gittiğini sormak istedim. Orada hava nasıl?"

Babam konuşmayı çok severdi; bana evleri hakkında her şeyi anlattı ve annemin yakında evin fotoğraflarını bana e-posta ile göndereceğine söz verdi. Kasabaya yaptıkları yolculuklar sahil şeridini keşfetmek, küçük kafeleri denemek ve İspanyol aşık olmaktan ibaretti. O konuşurken dekorasyona devam ettim, midemde büyüyen endişeye rağmen saçmalamasına izin verdim. Sesi beni rahatlatıyordu - küçük bir ev parçası, normallik.

Ama artık hiçbir şey normal değildi.

"Orada yeni arkadaşlar edindin mi?" Sonunda bir şeyler söyleyebilmem için bana fırsat tanınmıştı ama yine de cevap vermeden önce bir an kekeledim.

"Uh...Ben, uhm...evet. Evet, burada herkes gerçekten arkadaş canlısı."

Babam kıkırdadı. "Bu küçük kasabalar ya gerçekten dost canlısı ya da gerçekten itici olabilir. İnsanlar sizi hoş karşılamalı."

"Gerçekten çok misafirperverler." Geride durup iskeletlerin en yeni pozisyonunu inceledim; biri diğerinin önünde bir kütüğün üzerine eğilmişti. Bu beni kıs kıs güldürdü, o yüzden devam etmeye karar verdim. "Aslında seninle aynı liseye gittiğini söyleyen biriyle tanıştım. Kent. Kent Hadleigh mi? Tanıdık geldi mi?"

Uzun bir duraklama oldu. Bir an için hattın kesildiğini sandım.

"Hadleigh," dedi babam yavaşça. "Evet. Evet, Kent'i hatırlıyorum. Zengin bir aile. Büyük bir ev... uh..." Düşünceli bir şekilde parmaklarını şıklattığını duydum. "Water Crest Drive'ın dışında. Ona nasıl rastladın?"

"Şehirdeki Sanat Festivali. Çocuklarıyla birlikte gittim, bana çok iyi davrandılar." Bunu sormak beni neden bu kadar germiştir? Duymaktan bu kadar korktuğum şey neydi? "Kent'i çok iyi tanır mıydınız? Arkadaş mıydınız?"

Kıkırdadı. "Arkadaş olduğumuzu söyleyemem, hayır. Farklı kalabalıklarla takılırdık. Ailesi biraz tuhaf bir gruptu, Hadleigh'ler."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?" Tuhaf, eksantrik gibi mi? Yoksa tuhaf, şeytani bir ölüm tarikatı gibi mi?

"Küçük kasabalar böyledir işte," diye mırıldandı babam ve başını salladığını duyar gibi oldum. "Dedikodu dolaşır, insanlar her türlü tuhaf fikre kapılır. Batıl inançlar falan, bilirsin işte. Senin sevdiğin türden şeyler, sanırım, ama onlar bunu gerçekten ciddiye alıyorlar. Hadleigh'ler uzun zamandır Abelaum'da yaşıyorlar. Hatırladığım kadarıyla kurucu ailelerden ."

"Ailemiz de uzun zamandır buradaydı, değil mi?"

"Evet, büyük büyük deden Titus Lawson, burası henüz maden işletmesiyken oraya taşınmış. Biz ve büyükannen taşınana kadar Abelaum'da hep bir Lawson vardı." Durakladı. "Ve şimdi orada yine bir Lawson var. Sanırım o yer bizi geri çekiyor, değil mi?" "Sanırım öyle." Rahatlama ve hayal kırıklığının tuhaf bir karışımını hissettim.

Rahatlamıştım, çünkü babam Hadleigh ismine hemen dehşetle tepki vermemiştir. Ama şimdi cevaplardan çok sorularım vardı. "Büyükannem nasıl bu arada? O ne -"

"RAELYNN!"

Ses evden gök gürültüsü gibi yükseldi, çığlık atmama ve neredeyse telefonumu düşürmeme neden oldu. Kuşlar ağaçlardan uçarak dehşet içinde kaçıştılar. Sırtıma bir şey battı, sanki tırnaklarım beni çılgınca kavırıyor, tutmaya çalışıyor ve başaramıyordu.

"Rae? Raelynn? O da neydi öyle?" Babam telaşlanmıştı ve ben de aceleyle onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Oh, uh, bir şey yok. Her şey yolunda baba. Televizyonu açtım ve çok gürültülüydü..."

"NE LAN, RAELYNN!"

Bok. Bok, bok, *bok*.

"Gitmem gerek baba, kusura bakma, arkadaşım az önce ."

Telefonu kapatmak kendi tabutuma ilk çiviyi çakmak gibi geldi. Onu cebime soktum, parmaklarım aniden acı verici bir şekilde soğudu ve geri döndüm

eve doğru.

Leon uyanıktı.

Onu öldürmeyecektim.

Onu öldürmeyecektim, *lanet*.

Ama, oh, onu *buna pişman* edecektim.

Bilmem gerekirdi. İçgüdülerime sadık kalmalıydım. İnsanlara güvenilmezdi. İnsanlar bencil, çıkarıcı, fırsatını buldukları anda sizden yararlanmaya çalışan şeylerdir. Onun tatlı dokunuşları, kesinlikle karşı konulmaz vücudu ve baştan çıkarıcı kötülüğü - aklımı başımdan almıştı ve gardımı düşürmüştüm. Uyumak için güvenli bir yer bulmayı, nihayet biraz dinlenmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Raelynn'in beni St. Thaddeus'ta çağırırken çıkardığı karmaşadan sonra bir bağlama çemberi oluşturabileceğini hiç düşünmemiştim. Aptalca davrandım. Zayıf kalmıştım. Dersimi aldım.

Kedi, kulaklarını telaşla kafasına yapıştırmış ve kuyruğunu kabartmış bir halde bana bakıyordu. Kanepeyi ve sehpayı da içine alan daireyi arşınlayarak en ufak bir hata, çizgilerde gözden kaçmış tek bir işaret ya da kırık aradım ama bulamadım. Mükemmel bir şekilde inşa edilmişti. Geçilmezdi. Basit ama etkili bir ilkel büyü sınırı.

Bu işten ne elde edeceğini düşünüyordu, tahmin bile edemiyordum. Beni tuzağa düşürmüştü ama beni kontrol etmek başka bir meseleydi.

Tamamen. Sihirli bir şekilde acı çektirmenin bir yolunu bulmadığı sürece, beni çürüyene kadar o çemberin içinde tutmak zorunda kalacaktı, çünkü bana itaat ettiremezdi.

İnatçı kız. Aptal kız.

Yumuşak bir adım sesi duydum ve arkamı döndüğümde onun ön kapıdan içeri süzüldüğünü gördüm. Saçları esintiden dağılmıştı, burnunun yuvarlak ucu soğuktan pembeleşmiş ve çilli yanakları kızarmıştı. Bardağını burnuna doğru itti, sert görünmek için ceketinin ceplerine sokmadan önce gergin parmakları seğiriyordu.

Parmağımı yere vurdum. "Bu da ne böyle?"

Yutkundü. Kalp atışları . Korkusu havada tatlı bir tat bırakıyordu ama onu uygun bir ceza için altımda kıstırdığımda daha da tatlı olacaktı. Ellerini tekrar ceplerinden çıkararak kıpırdandı ve "Bir bağlama çemberi. Eğer buradan çıkmak istiyorsan, dediklerimi yapmak zorundasın."

Gözlerimi biraz daha açsaydım, kaşlarım kafamdan uçup tavana saplanacaktı. "Oh, *bu o* mu? *Aman* Tanrım, açıkladığınız için çok teşekkür ederim, kesinlikle lanet olası bir BAĞLANTI ÇEMBERİ ile *hiç* karşılaşmamıştım."

Sesim yükseldiğinde ev gıcırdadı ve Rae ürperdi ama çenesi gerildi ve bana bakarken kahverengi gözleri sertleşti. "İstemedim Leon. Ama yardımına ihtiyacım var ve -"

"SANA LANET YARDIMIMI ÖNERDİM!" Pencereleden birinin çatırdadığını duyduğuma emindim. Kedi sürekli daha telaşlı görünüyordu ve Rae yay gibi gerilmiş, öfkeme karşı kendini çelikleştiriyordu. "Koruma karşılığında ruhun. Bu kolay bir pazarlık, Raelynn."

Başını iki yana sallıyordu. "Bu *kolay* değil Leon. Bu sonsuzluk. Yapamam... Yapamam öylece..."

Alay ettim, tekrar volta attım, düzgün konuşmak için bile öfkemi zar zor dizginleyebiliyordum. Lanet olası döşeme tahtalarını sökmek istedim. Her pencere kırılana ve temeller sarsılana kadar bağırmak istedim. O ezici, mide bulandırıcı, boğucu tuzak üzerime çöküyordu. Kent'in beton hapishanesini, karanlıkta tek başıma geçirdiğim saatleri, acı ve itaat arasında seçim yaptığım yılları düşündüm.

Hayır. Bir daha *asla*. Onun için bile.

"Sadece beni korumana ihtiyacım var," diye geveledi Raelynn, sanki sözlerinin beni sakinleştireceğini düşünüyormuş gibi. "Sadece kısa bir süre için, sonsuza kadar değil. Sadece ben -"

"Sana kadar, *ne*?" Alay ettim. "Buradan uzaklaşmayı başarana kadar mı? Canavarların bir daha izinizi bulamayacağı kadar uzağa kaçana kadar mı?" Acı acı güldüm. "Lanet olsun, Rae, anlamıyor musun? Bu sensin. *Senin* peşindeler. Gelmeye devam edecekler. *Sana söylemiştim*."

Kaşlarını çattı. "Ne... ne yapıyorsun -"

"Hadleigh'lerin sana bu kadar dostça davranmalarının gerçek nedenini söylemiştim," diye tersledim. "Bu kasabadan ne kadar uzağa gidersen git peşinden gelmeye devam edecekler." Gerginliğinin artmasına izin verdim. Kaynaşmasını istedim. Olması gerektiği gibi dehşete düşmesini istedim. "Sen onların Tanrısı için yaratılmışsın, Raelynn. Sen onların kurbanısın."

Elleri iki yanında kenetlenmişti. "Neden ben?"

"1899'daki felaketten kurtulan üç kişi." Üç parmağımı kaldırdım. "Hemcinslerinin etini yiyen üç kişi. Derin Olan tarafından seçilen üç kişi. Üç can bağışlandı ama Tanrı hiçbir şeyi karşılıksız bırakmaz. Karşılığında, bir gün, o hayatlar geri verilmeli."

Beti benzi atmıştı. Başını sallıyordu. Bıçağı biraz daha derine soktum ve çevirdim.

"Senin eski bir akraban o madenden sağ çıktı, Raelynn," dedim, ayak parmaklarım çemberin sınırına dayanmıştı. "Tanrı onun hayatta *kalmasına izin verdi*. Karşılığında da bir canı geri istiyor: senin canını."

Hayalet görmüş gibi görünüyordu. Sesi titriyordu. "Hayır. Sen bir yalancısın. Sadece beni ikna etmeye çalışıyorsun -"

"Sana tek bir yalan bile söylemedim, Raelynn! Bir tane bile!" O kadar yüksek sesle homurdandım ki bir adım geri çekildi ve mutfak tezgahına tutundu. O anda gerçekten canavar gibi göründüğümü biliyordum. Her kasım gergindi, pençelerim tamamen şişmişti, dişlerim ağzımı tam olarak kapatamayacağım kadar sivriydi. "Lanet olsun, sana karşı dört yüz yıldır yolumun kesiştiği tüm insanlardan daha dürüst oldum! Ve beni çağırmaya cesaret eden *herkese gösterdiğimden* daha nazik, daha merhametli davrandım."

Onu tezgâha sıkıştırmak istedim. Pençelerimi boynunda gezdirmek ve dişlerimi ona geçirip çığlık atmasını sağlamak istedim - ama olsun, *şimdi* bile, şu anda bile ona zarar vermek istemiyordum. Ona istemeden acı çektirme düşüncesi iğrençti.

Nefret ettim. Kesinlikle nefret ettim.

"Bana neden Katil diyorlar sanıyorsun, Rae?" Tısladım. "Sahibimin düşmanlarını öldüren bir muhafız olduğum için mi? Sadece izinsiz girenleri ısırarak lanet bir bekçi köpeği olduğum için mi?" Kaçmak ister gibi görünüyordu - ama nereye gidebilirdi ki? Eğer beni burada kapana kısımak istiyorsa, bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. "Beni çağıran her bir sihirdarı öldürdüm. Her birini ve bunu yaptığım için mutluydum. Siz insanlar kendi çıkarlarınız için istediğinizi *kullanabileceğinizi* sanıyorsunuz. Sanki ben manevra yapılacak, kilit altında tutulacak ve kırılana kadar çalıştırılacak bir araçmışım gibi. *Sikerler*. Benim adımları anan her sihirdar, benim adımları anmayanlara ibret olmuştur."

düşünmeye cesaret edemez. Bak . Paris, 1848. 1941'de Londra. Bir yıl önce İstanbul. Çalışmalarımın güzel bir resmini ister misin? Kahire, 1771. Hâlâ efsaneleri anlatılır. Dürüst olmak gerekirse *en iyi cinayetim*."

Sanki sonunda neye bulaştığının farkına varmış gibi midesi görünüyordu. Bunu bir bağlama çemberinden yapmak zordu, ama yine de zihnine küçük bir şey sokmayı başardım: gurur duyduğum o cinayetin, beni itaat ettirmeye cüret ettikten sonra paramparça ettiğim üç sihirdarın görüntüsü.

"Dur!" Başını tuttu, etkimi bir sineği kovmaktan daha kolay uzaklaştırdı. "Anlıyorum, kızgınsın! Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum... Ben..."

"Daireyi sil, Rae," dedim. "Şimdi."

Çılgınca başını salladı. "Hayır. Asla olmaz. Gitmene izin veremem. Henüz değil. Sadece... sadece bana biraz zaman ver..."

"Raelynn. Şimdi."

Daha fazla kafa sallama. Daha fazla sıkılmış yumruk. Lanet olası velet. Sonra gözlerim Cheesecake'e, o tombul, fazla meraklı kediye takıldı.

Tabii ki. Bir kediye etkilemek bir insanı etkilemekten çok daha kolaydı.

Zihnini dürttüm ve dolana dolana geldi. Tam çemberin kenarına gelmişti ki Raelynn neler olduğuna dair bir ipucu fark etti ve umutsuzca dilini tıkırdatmaya ve tıslamaya başladı, "Oh, hayır, hayır, hayır... kedicik, işte kedicik, kedicik..."

Cheesecake yere düştü ve yuvarlanmaya başladı. Kabarık tüylerini tebeşirin üzerinde yuvarladı ve beni bağlayan sihrin ürperdiğini, sonra da bir sızıntıdan akan su gibi damlayıp gittiğini hissettim. Kedi yuvarlanmaya devam etti, heyecanla yüzünü tebeşire sürüyor ve tebeşiri tüylerine bulaştırıyordu.

Raelynn'in elleri dehşet içinde ağzını kapattı. Zavallı küçük şey, planlarının mahvoluşunu izliyordu - ha! Ellerimi arkamda kavuşturdum, gülümsedim ve kedinin üzerinden geçip bana kurduğu tuzaktan çıktım.

"Oh, Rae. Bir iblisi kızdırdığında ne olacağını öğrenmeye karşı koyamadın, değil mi?"

Ev karanlığa gömülmeden önce gördüğüm son şey Leon'un geniş, keskin gülümsemesi ve haklı bir öfkeyle parlayan altın gözleri oldu. Her şeyi berbat etmişim. Gerçekten sıçmışım. Neden bir iblisi kontrol edebileceğimi düşünmüştüm ki? Neden bu işi yapabileceğimi düşündüm? Biraz tebeşir ve Google araması beni bir sihirbaz yapmadı - ama beni bir ceset yapabileceği kesindi.

Ev tamamen karanlığa gömülmüştü. Gece gibi karanlık değil - boşluk gibi karanlık, sanki tüm ışık emilmiş gibi. Ellerimi yüzümün önünde göremiyordum. Altımdaki zemini göremiyordum. Ama soğuğu hissedebiliyordum, sırtımın üzerine yerleşen buzlu eller gibi etrafımda sürünüyordu. Cheesecake merdivenlerden yukarı kaçarken küçük bir *pat, pat, pat* sesi ve bir zil sesi duydum. Doğru düşünmüştü.

Koş.

Merdivenleri bulmaya çalıştım ama ayağım sert bir şeye çarptı ve küfür ederek karanlıkta tökezledim. Kahkaha sesleri etrafımda karanlık bir şekilde yankılanıyordu. Tırmalayan pençelerin sesi bir yerden geliyor, bir korku filminden çıkmış gibi ürkütücü bir şekilde tavanda sürükleniyordu.

"Kes şunu, Leon!" Korku ciğerlerimin derinliklerine işlemişti. Ellerimi uzattım, karanlıkta bir şey, *herhangi bir şey* hissetmeye çalıştım. "Anlıyorum, tamam mı? Kızgınsın! Ve muhtemelen bunu hak ediyorum." Kulağıma değen bir nefes beni

Etrafta dönüyor, hiçbir şeye vurmuyor. Daha fazla kahkaha. Tekrar döndüm, öfkeliydim, tüylerim diken diken olmuştu.

"Leon! *Çık dışarı!* Benimle böyle oynamayı bırak! Beni cezalandırmak istiyorsan, yap şunu!" Ardından sessizlik geldi. Tam ve mutlak bir sessizlik, o kadar ağırdı ki nefesimi tutmak istedim çünkü çok gürültülü geliyordu. Yutkundum ve fısıldadım, "Leon, lütfen... lütfen dışarı çık..."

Aniden, odanın öbür ucunda, iki altın göz görüş alanıma girdi. Sadece gözler, şekil yok, yüz yok. Bana bakıyorlardı, içime bakıyorlardı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, onunki beni yakardı.

"1902'den beri Abelaum'dayım." Bakışları diğer ucunda olmasına rağmen sesi doğrudan kulağıma fısıldıyordu. "Yüz yıldan fazla, Raelynn. Yüz yıllık kölelik. Sadece çağrıldığında gelip gidiyorsun. Emir verildiğinde öldürmek. Emredildiğinde savaşmak. Uyku yok. Güvenlik yok. Aylar ve aylar boyunca karanlıkta, *hapsedilerek*."

Gözleri kayboldu. Ellerimi uzatarak etrafta dolandım; merdivenleri, kanepeyi, duvarı, kendimi merkeze koyabileceğim herhangi bir şeyi bulmaya çalıştım. "Leon, özür dilerim, tamam mı? Anlıyorum, seni tuzağa düşürmeye çalışmamalıydım."

"Sana bir anlaşma teklif ettim." Sesi şimdi benden daha yüksekti, her zamankinden daha derin ve insanlık dışı geliyordu. "Çok iyi bir anlaşma. Ve çok cömert davranıyorum, çünkü bu anlaşma hâlâ . Sana bir sır vereceğim, Raelynn."

Biraz ışık geri döndü: gri ve soğuk, nefesimin yüzümün önünde bulutlar oluşturduğunu görmeme yetecek kadar.

Elleri beni arkamdan kavradı, biri belime diğeri boğazıma dolandı, dili kulağıma yalarken beni sıkıca kendine doğru çekti ve tısladı, "Ruhunu gerçekten istiyorum, Raelynn. O kadar çok istiyorum ki midem bulanıyor. Şu andan itibaren sonsuzluğa kadar *sana sahip* olmak istiyorum."

Dişleri tenimi ısıtıyor ve dili kulağımın hemen arkasındaki hassas noktayla ben seçirene kadar oynuyordu.

"Cezalandırılmayı hak ediyorsun," dedi. Eli çenemi kavrarken başımı sallamayı başardım.

"Biliyorum."

Belimdeki eli aşağı indi ve kalçamı öyle sert kavradı ki pençeleri kot pantolonumu delip geçti. "Sana külot giymen konusunda ne demiştin ben?"

Beni ileri doğru itti, tökezledim ama kendimi tuttum. Hemen ceketimi çıkardım, gömleğimi çıkardım ve dar kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyırmaya başladım. Karanlıkta sadece onun silüetini görebiliyordum, gözleri parlayarak beni izliyordu.

"Şimdi iyi bir kız olmaya çalışıyoruz, değil mi? Birdenbire bu kadar işbirlikçi oldun. Cezanı bu kadar hevesle çekmenin sana daha yumuşak davranmamı sağlayacağını mı sanıyorsun?"

Kot pantolonum ayak bileklerimdeyken beni tekrar yakaladı ve duvara doğru itti, vücudu benimkine yakındı. Korku ve ihtiyacın tuhaf bir karışımı, kalçası bacaklarımın arasına bastırırken beni inletti. Esareti hakkında konuşmasını duymak kalbime yavaşça saplanan iğneler gibiydi. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Çaresizlikten hareket etmiştim ama bu süreçte ondan faydalanmaya çalışmışım.

İblis olsun olmasın, bunu hak etmemişti. Güvende olduğunu düşündüğü yerde kapana kısılmış gibi hissetmeyi hak etmemişti.

Vermeye karar verdiği cezayı hak etmiştim. Bu korkunç suçluluğun ortadan kalkması için buna ihtiyacım vardı.

"Küçük bebek efendilik oynamak istedi." Başını sallarken bir pençesi yanağımda gezindi. "Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Başımı çılgınca salladım. "Olmadı... işe yaramadı -"

"Hayır, hiç işe yaramadı." Sesinde karnımı titreten bir gümbürtü vardı. Üzerime eğildi, alnını alnıma bastırdı ve usulca "Merhamet?" diye sordu.

Ne yaptığımı biliyordum. Neyi kesinlikle hak ettiğimi biliyordum. "Hayır. Merhamet yok."

Bana nefes almam için biraz yer açarak geri çekilirken karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İyi cevap." Kemerini çözdü, metal şıngırdadı, deri yumuşak bir ses çıkararak kotundan dışarı kaydırıldı. İki katına çıkarırken ellerinin arasında gezdirdi ve iki tarafı birbirine geçirdi. "Merhamet yok."

Elini kaldırıp parmağını bana doğru kıvrmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledim. "Buraya gel. Şimdi."

Yavaş, karışık adımlarla itaat ettim. Korkuyordum. İstiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ne yapacağını, ona ne yapmasına izin vereceğimi çok iyi biliyordum. Önünde durdum, giydiğim için beni azarladığı külot ve sütyenim dışında çıplaktım. Etrafımda yavaşça volta atıyor, acele etmiyor, arada bir kemeri şaklatıyor ve sıçradığımda kıkırdıyordu.

"Biraz gergin görünüyorsun, bebeğim." Tekrar önümde durdu ve kemeri çenemin altına vurarak yüzümü ona doğru eğdi. "Söyle bana, birazdan ne olacağını biliyor musun?"

Yutkundum. "Sen... sen bana şaplak atacaksın."

Sırıttı. "Seni kırbaçlayacağım Rae, kışın kıpırmızı olana ve durmam için yalvarana kadar. Sonra seni dizlerinin üzerine çöktüreğim ve ne kadar üzgün kanıtlayana kadar sikimi ağzına alacaksın."

Vücudum yanıyordu. Suçluluk, aşağılanma ve arzu gerçekten baş döndürücü bir kokteyl oluşturmuştu. Başımı salladım. "Anlıyorum."

". "

İtaat ederken içimden bir inilti kaçtı. Bu şekilde kendimi çok daha savunmasız hissediyordum: belimden bükülmüş, ayak bileklerime doğru uzanmış, neredeyse çıplak. Kolu belime dolanarak beni ona yaklaştırdı ve pürüzsüz deri kemer tenimin üzerinde hafifçe gezindi.

"Bu çok önemli bir ders, bebeğim," dedi ve kemer bana dokunmadan geri çekildi. "Bir iblisi kızdırma."

Kemer yere çarptı ve beni inleten bir ısırıkla derimi parçaladı. Ne ayağa kalkmaya çalıştım ne de mücadele ettim. İkinci bir kırbaç geldi ve tam da ilkinin beni hassas bıraktığı yere indi. Bu sefer çığlığım daha yüksekti ve dudagımı ısırdım.

"Yaramaz kız. Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Bir kırbaç daha, bir çığlık daha. Derimin üzerinde ateş gibi yanıyordu. Ondan kaçma içgüdüsüne direnmek neredeyse imkânsızdı. Nefesimi içime çektim ve "Biliyorum.... biliyorum... bunu hak ediyorum -" dedim.

Kemer tekrar ve tekrar düştü, ben çığlık atana kadar yanma arttı ve o durdu. Bacaklarım titriyordu, her nefes alışımında titriyordum ve gözlerim daha fazla tutamayacağımı bildiğim yaşlarla dolmuştu.

"Nasılız bebeğim?" dedi konuşurcasına ve kemerin tenimi okşayan ani, yumuşak dokunuşu bile irkilmeme neden oldu. "Henüz dersini aldığını sanmıyorum ama Tanrım, sesin çok *acınası* geliyor. Üzgün müsün?"

"Evet," diye inledim. İşinin bitmediğini biliyordum. "Özür dilerim."

Tam şüphelendiğim gibi, kemer tekrar aşağı indi. Çığlık attım, çıplak ayak parmaklarım kıvrıldı ve kendimi bir şeylere tutunmak için kot pantolonunun paçasına yapışırken buldum. Tuttuğum gözyaşları aktı, ama acinası değildi - katartıktı.

Ağlamak iyi hissettirdi. Acıya katlanmak iyi hissettirdi. İçimdeki suçluluk duygusunu yatıştırdı ve arzumun kükreyen cehennemini körükledi. Kemer yine yavaşça üzerimde geziniyor, acıyan tenimde karıncalanıyordu.

"Cehennemde olsaydık, bunu herkesin içinde yapardım," dedi. "Zebaniler iyi bir kırbaçlanma görmeye bayılırlar. O enfes *acıyla* ilgili bir şey var." Kemer ve beni tutmasaydı dizlerimin üzerine düşecektim. "Bunu görmek gerçekten çok güzel."

"Özür dilerim!" Ağladım. "Leon, ben... Ben özür dilerim -"

"Üzgün müsün? Yoksa sadece boşalmak isteyen azgın, zavallı küçük bir ölümlü müsün?"

İki parmağını külotumun üzerinde gezdirirken nefesim kesildi. Ama iç çamaşırmadaki nemi hissetmesi yeterli olmadı; onları kenara itti ve parmakları içime girdi. O kadar kaygandım ki kolayca içeri kaydı, dikkatsizce içime girip çıkarken sanki onaylamıyormuş gibi dilini şaklattı.

"Demek kemer seni ıslatıyor. Zavallı sapık küçük şey."

Beni parmaklamaya devam etti, parmaklarını tekrar içime bastırmadan önce sadece kemeri indirmek için durakladı. Çıglıklarım inlemeye dönüşmüştü. Parmaklarını içime her soktuğunda gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyordu. Çok iyi acıyordu. Bu acı günlerce kıcımda kalacaktı, bana bıraktığı bir başka izdi bu.

Ona ruhumu vermeye ne kadar direnirsem direneyim, onun olduğumun bir başka işareti.

Üç hızlı kırbaçtan sonra soluk soluğa kalmıştım. Nefes almaya çalışırken tekrar "Üzgün müsün bebeğim?" dedi.

"Evet." Sesim küçük bir hıçkırıkla boğuldu, ama şehvetle ağırlaşmıştı. "Özür dilerim Leon, özür dilerim, söz veriyorum, çok özür dilerim."

Kemeri yere atarken bir şangırtı oldu. Beni yukarı çekti ve dik durmaya alışırken bir an başım döndü. Bir eli saçımda, diğeri çenemi kavrayarak beni orada tuttu. Yüzünde hiç öfke yoktu. Sadece arzu ve adını koyamadığım çaresiz, neredeyse *acı dolu* bir duygu vardı.

"Kanıtla," dedi yumuşak bir sesle ve ben de başımı salladım.

Dizler.

Aleti için iyice açmam gerekiyordu ve vurmadan önce hepsini sığdıramıyordu.

Boğazımın arkasına geçti ve ağzımdan bir tıkaç çıkardı. Beni tutmaya devam etmedi; çalışmama izin verdi, ellerimle kalçalarını kavramama ve dilimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirirken ona bakmama izin verdi. Yüzünün zevkle seğirdiğini görmek, ağzımı üzerinde gezdirirken dudaklarının hafifçe ayrılması, neredeyse parmaklarının içimde olması kadar zevk vericiydi.

"İyi kız. Benim için çok iyi karşıladın."

sıkıştı ve onu emmeye devam ederken kendime dokunmaya karşı koyamadım. Bir elim klitorisimdeydi, diğeri elim ise onu boğazıma bastırırken okşamak için sikinin etrafına sarılmıştı. Keskin bir şekilde nefes verdi ve ağzımın içinde nabız attı, tuzlu prekum dilimin üzerine damladı.

"Aynen böyle, lanet olsun. Benim için her damlasını yutacak mısın?"

Hevesle başımı salladım, bir elini başımın arkasına koyup içime girerken yüzündeki zevki izledim. Genişliği öğürmemeye neden oldu ama dayanabilirdim. Derin ve gırtlaktan bir inilti duydum ve bu ses beni kendimden geçirdi.

kenar. Dizlerimin üzerinde titriyordum, parmaklarım beni orgazma sürüklüyordu, ağzım o zevk için kullandıkça gevşiyordu.

Aleti dilimin üzerinde zonkluyor, dölleri boğazıma fıskırtıyordu. Tadı sıcak, tuzlu ve tatlı derecede acıydı. Hepsini yuttum, ağzımdan çıkarıp ona gülümsemeden önce şaftındaki her son damlayı emdim, başım dönüyordu ve zevkten zayıf düşmüştüm.

"İşte benim küçük güzel bebeğim."

Ayağa kalkamadım, o da yanıma geldi ve beni kollarıyla sararak sonunda gevşememi sağladı.

Tenimdeki ateşle noktalanan bir sakinlik çöktü üzerimize. Ona baktım, nefes alışım yavaşladı, sonra eğilip dudaklarımı öptüğünde tamamen durdu.

O kötü ağızdan şefkat hissetmeyi beklemiyordum.

Akşam ışığı ağaçların altında loştu, neredeyse alacakaranlıktı. Çamların kokusu, kavak yapraklarının rüzgârda çıkardığı çingiraklar ve zengin nemli toprak kokusu beni doğruca çocukluğuma götürdü. Bu ormanda koşmak. Ellerimle toprağı kazardım. Sincapların ağaçlara tırmanışını izlemek.

"Geceleri dışarı çıkmayı özlemişim," dedim usulca. Leon yakınımdaydı, arkamdaydı, bir ağaç gövdesine yaslanmıştı. Benimle birlikte ağaçlara doğru yürüyordu, kollarını omuzlarıma dolamıştı, artık tüm öfkesini üzerinden attığı için sessizdi. Kulübenin arkasındaki arazide, ben doğmadan yıllar önce devasa bir çamın devrildiğı bir nokta vardı ve gövdesi hala orada yatıyordu, yosun ve likenlerle kaplıydı. Üzerine tünemiştım, bacaklarımı salladıkça çizmeli ayaklarım tahtaya çarpıyordu. Bir çakmak sesi duydum ve ekşi ot kokusu havaya yayıldı.

Bütün iblisler böyle keş miydi? Leon kafası iyiymiş gibi *davranmıyordu*. Aksine, ruh hali tehlikeli derecede sessiz bir sakinlikten kıyametin yaklaştığı bir öfkeye dönüşüyordu.

"Demek beni dinliyordun," dedi. "Ben burada olduğum sürece hava karardıktan sonra dışarı çıkabilirsin. Eld canavarları özellikle cesaretlenmedikçe, ben geri dönmeyeceklerdir. Tehlikeli olduğumu öğrendiler."

Ayaklarım sallanırken ağaçlara baktım, sanki gözlerim karanlığa nüfuz edebilirmiş gibi. İnsanlar elektrikten, ateşten önce nasıl hayatta kalabilmişti? Karanlıktan nasıl çıkabildik?

Muhtemelen hayatta kalma içgüdüleri benden çok daha iyiydi. Yıllardır körlemesine karanlığa doğru koşuyor, bağılıyor ve bir cevap bekliyordum.

"Kaliforniya'da geceleri hep yürüyüşe çıkardım," dedim. "Biz Sahile o kadar yakın bir yerde yaşıyordum ki, birkaç sokak aşağıya yürüyüp dalgaları dinleyebiliyordum. Ay dolunay olduğunda ve sis çöktüğünde iskelede saatlerce ."

Tekrar ona baktım. Ağzındaki esrarın vişne kırmızısı ucu karanlıkta parlıyor, yüzüne turuncu bir ışıltı yayıyordu. "Ailen nerede şimdi?" dedi. "Buraya yalnız taşındın."

"İspanya. Babam sonunda emekli oldu ve anne tarafım orada yaşıyor. Şimdi muhteşem bir sahil şehrinde bir evleri var." Biraz acı acı güldüm. "Onlarla gidebilirdim. Gitmemi istediler. Ama *bağımsız* olmalıydım." Son kelimenin etrafından dolandım. "Ne kadar farklı bir zaman olurdu."

Yüzünde kaş çatmaya benzer bir ifade belirdi, sonra aynı hızla kayboldu. "O zaman babanın ailesi buralı mı?"

"Burada doğdum. Yedi yaşına kadar burada kaldım, sonra Kaliforniya'ya taşındık. Büyükanmem ve büyükbabam da bizimle aynı zamanda taşınmışlar. Babam öldükten sonra büyükanmem Colville'de yaşıyor."

"Onu ziyaret etmelisin. Eminim seni özlemiştir."

"Kasabayı terk etmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"Kesinlikle."

Parmaklarım altımdaki gövdede bulunan inatçı bir yosun parçasını sürekli koparıyordu. Güneş batarken sıcaklık hızla düşmüştü ve soğuk beni titretiyordu.

Leon parmağını kıvrarak bana işaret etti. "Buraya gel."

Ağaçtan atlayıp onun yanına gittim, beni kendine doğru çekti ve esrarı bana uzattı. Sıcaklığı beni hemen ısıttı ve ben bir nefes çekerken esrarı dudaklarıma götürdü. "Burayı sever miydin? Çocukken?"

"Çocukken Abelaum'un büyüülü olduğunu düşünürdüm," dedim. "Kendimi ikna ettim

perilerin ormanda yaşadığını. Tam şurada." Çatlaklar ve yarıklarla delik deşik olmuş, altında yosunların perde oluşturduğu küçük boşluklar bulunan devrilmiş kütüğü gösterdim. "Eskiden buraya kurabiye kırıntıları ve bal dolu küçük şişe kapaklarıyla gelir ve periler için bırakırdım."

"Eminim bunu takdir etmişlerdir."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Periler gerçek mi?"

". Ama pek hoş değiller. Ve onları gerçekten kızdırmadığınız sürece bir tane bile görmeniz pek olası değil." Sertleşti. "Sakın onları bir video için kızdırmaya kalkma." Güldüm ve omuzlarımdaki kolu yukarı kıvrıldı, çenemin altından yukarı doğru itti ve boğazımı sıktı. Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve ", Rae. Fae'leri ."

"Yapmayacağım," diye boğuk bir ses çıkardım, hâlâ gülümsüyordum çünkü onun kasları boğazımı sıkarken gülümsemeye nasıl karşı koyabilirdim ki? Tutuşunu gevşeterek ağaca biraz daha rahat yaslandı. Birlikte sigara içerken birkaç dakika sessizlik içinde geçti, yüksek beni ona karşı rahatlatı.

Birkaç dakika sonra, "Ee... kaç ?" diye sordum.

"Emin değilim," diyerek cigaranın izmaritini ayakkabısının altında ezerek yere attı. "1700'lerden sonrasına dair hiçbir anım yok. Benim türüm yaşa pek önem vermez."

"O zaman ölümsüzsün?"

Omuz silkti. "Yaşlılık ve hastalık beni almaz. Türümden bazılarının yaptığı gibi sıkılabilir ve yok olabilirim. Ya da parçalara ayrılabilirim - bu beni öldürür. parçalanırsa muhtemelen iyileşemem. Eğer dikkatli olursam ve istersem ölümsüzüm." Sırıttı. "Ben pek dikkatli değilim. Sonsuza kadar yaşamak o kadar da önemli değil."

"O zaman önemli olan ne?"

"Özgürlük," dedi usulca. Cırcır böcekleri cıvılamaya başlamıştı ve birkaç başıboş yağmur damlası ağaçların arasından geçerek yüzüme sıçradı. Karanlık, saran soğuk bir battaniye gibi iyice yaklaşmıştı. Kulübenin içinden bakınca, pencereleri dolduran ve verandanın ışığıyla zar zor geri çekilen karanlık tekinsiz görünüyordu. Ama içinde durmak, sakın ve sessiz, hiç de uğursuz değildi.

Karanlık huzur vericiydi.

"Leon," dedim, birkaç dakika daha sessizlik içinde geçtikten sonra. "Tanrı'nın atalarımın hayatına karşılık bir hayat istediğini söylediniz. Ne... bu ne..." Soruyu nasıl bitireceğimi bilmiyordum. Ne sormam gerektiğini biliyordum ama sormak *istemi*yordum.

O anladı. "Hayatta kalan üç kişi, üç kurban. Derin Olan, taleplerini yerine getirenlere güç vaat etti. Uzun zamandır uyuyordu, zayıftı. Ama üç ruhla birlikte özgür olacak ve insan dünyası bir kez daha kadim bir Tanrı'nın egemenliği altına girecek."

Kulağa çok fantastik, çok *imkansız* geliyordu. Ama o sesi rüyalarımda . Bir şeyler görmüş, bir şeyler hissetmişim.

"Hadleigh'ler beni zaten senin peşinden gönderdi," dedi ve midem düğümlendi. "Bu Kent'in son emriydi: Seni ona canlı olarak getir. Kayboluşun bir kaza gibi görünsün. Öldürülmek üzere götürüldüğüne dair hiçbir kanıt bırakma. Ailen cesedin olmadan bir cenaze töreni düzenlerdi."

Bunu çok sakın bir şekilde söylemişti ama ses tonunda öfkeye benzer bir şey vardı. Leon tarafından avlanmanın, *gerçekten* avlanmanın ne kadar dehşet verici olacağını hayal etmek için fazla bir şey gerekmiyordu.

Asla kaçamazdım. "Neden

yapmadın?"

"Kent büyü kitabını kaybetmişti. Artık onun söylediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değildim." "Ama eğer elinde olsaydı... peşimden gelir miydin?"

Biraz sertleşti ve sessiz kaldı. Sonunda kabaca şöyle dedi: "Kent daha önce bir kızı kurban etmeyi denedi ve başaramadı. Juniper Kynes. Jeremiah ve Victoria'yı onu ormana çekmeleri için ikna etti. Onu uyuşturdu. Kız kaçınca da peşinden beni gönderdi." Dişleri tekrar tekrar birbirine çarptı: yavaş, sinirli bir tıkırtı. "Onu ormanda kaybettim. Kent'in emirlerini yerine getirmemenin sonuçları vardı, bu yüzden onu için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama benden kaçtı."

Ondan kaçabileceğimi hayal bile edemiyordum. İmkansız görünüyordu. "Kaçtı mı? Yaşadı mı?"

"Ben de öyle duydum," dedi. "Bunca yıl Eld'le savaşmayı başarmasına çok şaşırdım. Kent onu bir kayıp olarak gördü ve onun yerine kardeşinin peşine düştüler. Bu başarılı oldu. Marcus şimdi Tanrı ile yatıyor."

Kolunun altından ittim ve dehşet içinde ona baktım. "Marcus? Marcus? Kampüste bıçaklanan çocuk mu?"

Başını salladı. "İlk kurban. İki tane daha gelecek."

"Onu sen mi öldürdün?" Fısıldadım, midemdeki düğüm gittikçe daha da sıkılaşıyordu.

"Hayır." Sesi kararlıydı, ellerini ceplerine sokarken gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kent bir iblisin kurban kesmesine asla izin vermez. Kendi küçük tarikatından birinin, *Libiri*'sinin bıçağı kullanması gerekir. Kendilerini Tanrılarına kanıtlamalıdır. Öldürme işini ben yaparsam Tanrı'nın lütfunu boşa harcamış olurum."

Nefesim titrek ama rahatlamış bir şekilde çıktı. İnsanları öldürdüğünü zaten itiraf etmişti - çok sayıda insanı, muhtemelen düzinelerce - ama bir şekilde Marcus gibi bir masumu öldürüp öldürmediği hâlâ önemliydi.

Bana bakıyordu. Beni izliyordu. Gözlerindeki ateşle beni tüketiyordu. "Bu beni daha az canavar yapar mı?" dedi, sesi karanlıkta sessizdi. "Bıçağı kullanmamış olmam beni bir şekilde kurtarılabilir mi kılıyor? Ben

sadece cesedini mi kazdım? Ben sadece angarya işler mi yaptım?" Gerçekten cevap vermemi beklemiyordu; sadece devam etti. "İtaat ve işkence arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığım için yaptığım zulümler senin gözünde affediliyor mu? Acıdan kaçınmak için olduğunu bilseydin seni kaçırdığım için beni affeder miydin?" Yutkundum. Sesi gergindi, sanki hâlâ acı çekiyormuş , sanki Kent'in itaat etmeye zorlamak için yaptığı işkenceler hâlâ devam ediyormuş gibi. "Sen beni almazdı."

Alay etti. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Yapmazdın," diye fısıldadım. Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum. Belki de yine o kusurlu hayatta kalma içgüdüsyüdü, bir şekilde ölemeyecek kadar özel olduğumu hayal ediyordum.

Belki de karanlıkta eve yürürken beni kamyonetiyle aldığını çok net hatırlayabildiğim içindir. Belki de "Karanlıkta dolaşmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama bu saçmalığı bırakmalısın" dediğinde sesindeki öfkeyi hala duyabildiğim içindi.

"Beni neden korudun Leon?"

Sorum karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. Başını salladı ama ben ısrar ettim. "Neden beni koruyorsun? Neden mi? Beni bir önceki kızdaki farklı kılan ne?"

Şimdi gerçekten kaşlarını çatmıştı; elleri ceketinin içinde çalışıyordu, sanki yumruklarını sıkıp açıyordu. Çenesi de gerilmişti. Ama soruyu havada bıraktım. Bir cevap istiyordum. Anlamadığım bir sürü şey oluyordu, ama o? Biz mi? Bu her ne ? Bilmek istiyordum.

"Seni istediğime karar verdim," dedi basitçe, ama kelimeler dişlerinin arasından zorlukla çıkabildi. "Seni gördüm ve... ve hissettim..." Sanki kelime canını yakmış gibi yüzünü buruşturdu. *Hissetti*. Bir iblis ne hissederd? "Öfke değil. Nefret ya da öfke değil. Sen..." Yüzünü başka tarafa çevirdi ve ağaçlara baktı. "Sen karanlıkta bir ışıksın ve ben çok uzun zamandır karanlıktayım."

Sözleri kalbime vuran yumruklar gibiydi. Ondan bu kadar içten bir şey duymak nedense canımı yaktı. Ve beni dehşete düşürdü, beni *çektiğini* hissetmek, o atan yumrukların kalbime bastırıldığını ve *çektiğini* hissetmek.

Bana tekrar baktı ve nasıl nefes alacağımı unuttum. "Seni istiyorum. Geri dönülmez bir şekilde. Ama senden daha azına razı olamam. Bedenin ve ruhun, Raelynn. Biz iblisler hoşumuza giden bir şey gördüğümüzde ona sahip olmak isteriz. Bu bizim doğamızda var."

Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri attım. Bunun üzerine sırtıttı, keskin dişleri karanlıkta bembeyazdı. "Bu kadar arzulamak seni korkutuyor mu? için

Zaman ya da mesafeden bağımsız olarak seni istediğimi bilmek? Seni benim olarak istediğimi, sorgusuz sualsiz tamamen sahiplendiğimi bilmek mi?"

Tam da istediğim şeyden nasıl korkabilirdim? Sonsuzluğun bir soru değil, bir talep olduğu kadar kararlı bir şekilde arzulanmayı hayal bile edemezdim. Bu sadece bir koruma, güvenlik vaadi değildi. Bu bir sahip olma vaadiydi. Arzu. Kölelik. Sonsuzluğun güvencesiydi.

"Daha azına razı olamam." Yavaşça etrafımda döndü, ayakkabıları dallarda ve yapraklarda çtırdadı, sesi hırıltıya dönüştü, "Seni bu kadar çok istemek beni delirtmeye Rae. Ama Dünya'da çok uzun süre oyalandım." Esprili bir şekilde güldü ve onun tanıdık kafamın içine girdiğini hissettim, omurgamı derimin üzerinde gezinen parmaklar gibi karıncalandıran ince bir etki. "Sana sahip olmak istiyorum ama sen kabul etmedikçe yapamam. Her şeyin laneti bu. Yapamam -" Sözüünü kesti, kelimelerle boğuştu ve sonra, "Burada oyalanıp senin ölümünü izleyemem" dedi.

Sanki bana tokat atmış gibi hızla gözlerimi kırptım. "Ben... Ben ölmeyeceğim." "Ama . Tüm insanlar gibi sen de yapacaksın. O ışık sönecek ve

ölüm *seni* benden *alacak*." O kadar karanlıktı ki, artık yüzünü göremiyordum. Sadece gözleri, olağanüstü parlaktı. "Ama senin ruhunla ölüm sana dokunamaz. Tanrı sana dokunamaz. Hiçbir *şey*, *hiçbir şey* seni benden alamaz."

Göğsüm sıkışmıştı. Sözlerinin ağırlığı boğucuydu ve belki de yüzümü bu kadar sıcak hissettiren oksijen eksikliğiydi.

"Eskiden buraya gelir ve perilerini beslerdin," dedi. "Göremediğin, kavrayamadığın bir şeye inanırdın. Bir zamanlar ben de inanırdım. *Boulevard du Temple*, Paris. 1755. Kemanı olan ve kalbinde ateş yanan genç bir adam vardı. Onun benim olacağına kesin olarak inanmıştım. Ve gençtim. Çok fazla hayal gücü." Başını iki yana salladı. "İnsanlar çok çabuk yaşıyor. uzanan sonsuzluğu gördüğünüzde hayatlarınız göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Yine de tutamadığım, sahip olamadığım bir şeye bal getirmeye devam ettim. O öldü." Sanki bunun doğru olduğunu kendine hatırlatmak istercesine başını salladı. "Ateşi sönmüştü. Çok *kolay*. Ve sonra adım yabancılar tarafından Kahire'ye çağrıldı. Bu arada kendimi kurtarmış ve Fransa'ya geri dönmüştüm..." Elini çırpı. "Mezarını hiç bulamadım. Aradım. Mezarlıklarda o kadar uzun süre dolaştım ki benimle ilgili hikâyeler anlatmaya başladılar. Zane beni orada buldu." Başını iki yana salladı. "Beni cehenneme geri sürükledi. Bana deli olduğumu söyledi. Ruhuna asla sahip olamayacağım bir insan için deli olduğumu."

"Leon..." Ne diyeceğimi bilemedim. Yüzyıllar geçmişti ama sesi hâlâ acıdan pürüzlüydü. Onca yıl ve tek bir insan ölümü onu rahatsız etmişti.

Bir katilin bir ölümle işkence görmesi ironik.

"Mezarlıklarda yeterince zaman geçirdim," dedi. "Eğer bana ruhunu verirsen, ne tanrılar ne de insanlar seni benden alabilir. Ve bu seni korkutuyor."

"Tabii ki öyle." Sesimin kesildiğini duyunca şaşırdım. Korkutucuydu çünkü gerçek gibi gelmiyordu. İmkânsız gibi geliyordu.

Ayrılıklar kolaydı, çok kolaydı. Çünkü boşluğa ihtiyaçları vardı, çünkü yürümüyordu, çünkü ben taşınyordum, çünkü ben çok fazlaydım. Ama bağlılık? Ait olmak? Gerçekten ve gerçekten istenmek? Bu çok zordu.

İnsanlar sonsuzluk konusunda iyi değillerdi. Sonsuzluk için yaratılmamıştık. "Raelynn. Buraya gel."

Hiç tereddüt etmeden yanına gittim ve karşısında kendimi çok küçük hissederek, korkuyla umut arasında bir yerde, sanki tüm bunları anlamlı kılacak bir şey söyleyebilirmiş gibi durdum.

Parmakları yüzümü okşadı ve avucuna doğru eğildim. Bir an için tüm dünya onun elinin dokunuşundan ibaretti. İçindeki sıcaklık. Narenciye dumanı kokusu. Bir an için sonsuzluğu düşündüm.

"Ben gidiyorum."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Grimoire'u bulmam gerek. O zaman Dünya'daki zamanım sona erecek. Burada yeterince uzun kaldım."

Kaburgalarımın aşağı soğuk su damlıyormuş gibi hissettim. Bunu söylediğini duymak istemiyordum ama buna engel olamıyordum. Kalmasını kelimeleri söyleyemedim. Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece vermeye katlanamadığım kararların ciğerlerimin etrafında bir boğaz oluşturmalarına ve canımı acıtana kadar sıkmasına izin verebilirdim.

Belki de bir şey söyleyeceğimi düşündü. Aramızdaki sessizlik uzadı ve elini yüzümden çekti. Soğuktu. Çok soğuktu. Yüzünü aşağı eğdi, ağızlarımız arasındaki boşluk çok küçüktü ama bir şekilde bir uçurumdu.

"İçeri gir," dedi usulca. Ne kadar basit bir kovma. Tüm o tutkuyu, tüm o çaresizliği almış, katlamış ve sanki hiç orada olmamış gibi düzgünce bir kenara koymuştu. Midem burkuldu, daha da sıkılaştı. Ciğerlerim sıkıştı, gittikçe küçüldü.

"Gitmeni istemiyorum," dedim. Kaşlarını çatı.

"O zaman kalmamı sağla. Düzgün bir şekilde. Küçük sihir numaralarıyla değil."

Ruhundan vazgeç.

Korkutucu, çekici. İstedğim ve sahip olmaktan korktuğum her şey. İçimdeki kelimeleri ezecek kadar ağır bir yük.

Leon sırttı.

"İçeri gir, bebeğim. Bu gece ben izleyeceğim. Sabah ben giderim."

"Bu hiç adil değil." Sesim huysuz çıkmıştı. Çaresiz.
Başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle değil. Henüz hiçbir yerde adaleti
Dünya. bulamadım.
"

Uzaklaşmak zorundaydım. . Bu yüzden geri döndüm ve
Ağaçlar, geriye bakmayı reddediyor. Neden takip edip etmediğini ya da çoktan
ortadan kaybolup kaybolmadığını görmek için bakayım ki? İşler çok ciddileşip her
şey çok boğucu hale gelene ve ben bu çabaya değmeyene kadar neden onu *biraz*
daha kalmaya ikna edebileceğim ölümlü bir adammış gibi davranayım ki?

Neden tam olarak istediğim şeyi teklif etmemiş ve ben de reddetmişim gibi
davrandım?
O mu?

Cadılar Bayramı yaklaştıkça günler hızla soğumaya başladı. Bir gün yağmur yağmaya başladı ve hiç durmadı. Sağanak saatlerce sürdü ve azaldığında bile ağır damlacıklar pencerelere vurmaya devam etti ve kampüs boyunca küçük bir nehir sistemi oluşturdu. Inaya ve ben öğle yemeğini içeride, büyük yemek salonundaki ahşap banklarda birbirimize sokularak, gülerek ve ellerimizi ısıtmak için sıcak kahvemizi yudumlayarak yedik.

Victoria ve Jeremiah sık sık bize katılırdı.

Sınıflarımda arkadaş edinebilmişim ve Inaya beni kendi grubundan daha fazla kişiyle tanıştırmıştı, bu yüzden başka insanları davet etmeye çalıştım, ama Hadleigh'ler en istemediğim zamanlarda bile çıktılar. Sanki onlardan biraz uzaklaşmaya çalıştığımı biliyorlardı, bu yüzden her zamankinden daha fazla yakınlaşıyorlardı.

Varlıkları beni endişelendiriyor, Leon'un onlar hakkındaki uyarıları kafamda yankılanıyordu. Bazen yemek salonunda olacaklarını bilmek bana çok fazla geliyordu, bu yüzden onlardan uzak durabilmek için dışarıda yemek yiyebileceğim bir yer buluyordum. Inaya'yı onlar hakkında uyarmak istiyordum ama ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Endişelendiğim şeyler, benim gördüklerimi görmeyen birine saçma gelebilirdi.

Bir iblisin sözlerine güvenmeyi öğrenmemiş birine saçma gelebilirdi.

Kütüphanenin arkasında bazen yemek yediğim bir avlu vardı, binaya karşı küçük bir oyuğa sıkışmış bir bankta oturuyordum. Hava soğuktu ve sandviçimi yerken parmaklarım uyuşmuştu ama dayanmaya kararlıydim. Victoria bütün gün bana mesaj atıp durmuştu. Geçen hafta boyunca beni davet ettiği etkinliklerin sayısı çok . Ne zaman birini , bir başkasıyla geliyordu.

Çok masumca dostça görünebilirdi ama Leon'un uyarısına inandım. Hadleigh'lerin yanında güvende değildim.

"İşte "

Neredeyse sandviçimi düşürüyordum. Jeremiah orada durmuş, kapüşonunu yukarı çekmiş, gülümsüyordu. Paltosundan yağmur damlıyordu ve o yanımdaki banka otururken ben de hızla yanından geçtim. Son dersinin kampüsün diğer tarafında olduğunu biliyordum. Buraya dönmesi için hiçbir neden yoktu - tabii beni aramıyorsa.

"Üşümüyor musun?" Titreyen ellerime baktı ve ben bir söyleyemeden ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. İçgüdüsel olarak geri çekilmek isteyerek gerildim. Parmak uçları soğuktu ve ısıtmak için ellerime üfledi.

Ürpermemeğe çalıştım. "İçerisi çok havasız oluyor," dedim. "Bazen düşüncelerimle baş başa kalmak güzel oluyor."

Durakladı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Düşüncelerinle baş başa kalmak... evet. Bunu anlıyorum." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Victoria ona mesaj atmadığın için endişelendi. Ben de seni arayayım dedim."

Telefonumun çaldığını hissettim. Bakma zahmetine bile girmemiştim. "Oh. Şey. İşte . Tamamen iyiyim. Telefonumun şarjı bitmişti, o yüzden..." Omuz silktim. Lütfen git buradan. Git başımdan, git başımdan.

Başını sallayarak kıkırdadı. Hâlâ ellerimi bırakmamıştı. "Bende fazladan bir şarj aleti var. İçeri döndüğümüzde ödünç alabilirsin."

"Şey, birkaç dakika içinde bir sonraki dersime gitmem gerekiyor, o yüzden -"

"mi? Bir sonraki dersin mi? Şimdiden mi?" Saatine baktı. "Hâlâ otuz dakikan var, değil mi?"

Ellerimi geri çektim. Burada başka kimse yoktu. Kimse bu avluya , özellikle de sağanak yağmurda. "Profesörle konuşmak için oraya daha erken gitmeye çalışıyorum."

Yavaşça başını salladı. "Doğru, doğru. Tamam. Komiksin, Rae." Bunun komik olduğunu düşünmemiştim. Açıkçası onun da sesi pek eğlenmiş gibi gelmiyordu. "Everly'yle mi konuşuyordun?"

"Everly mi? Hayır, ben... ben onun kayıp olduğunu sanıyordum. Onu hiç görmedim."

Genişçe gülümsedi. "Oh, o kayıp değil. Böyle bir kelime kullanmaya gerek yok. İnsanları telaşlandırabilir. Sadece evden ayrıldı. Aklına çılgınca fikirler gelir ve sonunda kendini korkutur."

Eşyalarımı toplamaya başladım. "Gerçekten gitmem gerekiyor -" Kolumu sertçe kavradı. Önce eline, sonra tekrar yüzüne baktım ve "Eğer bırakmazsan çılgılık atmaya başlayacağım" dedim.

Beni bırakmadan önce bir süre bekledi. "Özür dilerim. Özür dilerim, Rae. Sadece... Everly'nin bir dedikodu başlatmış olabileceğinden ve senin de bunu duymuş olabileceğinden endişelendim."

Gözlerimi kıstım. "Ne tür bir söylenti?"

"Gerçekten *iğrenç* şeyler bulurdu, Rae," dedi yaklaşarak. Nefesi balık gibi tuhaf kokuyordu. "Benim ve Victoria'nın onu öldürmeye çalıştığımız gibi çılgınca bir fikri vardı." Güldü. "Çılgınca, gördün mü? Kim kendi ailesi hakkında böyle bir fikir üretir ki?"

Başımı salladım. Gitmeme izin vermesi için her şeyi yapardım. "Evet, çılgınca."

"Sadece böyle bir şeye inanmadığından emin olmak istedim," dedi usulca. "Biz öyle değiliz. Sadece hoş karşılandığınızı hissetmenizi istiyoruz." Sıraya yaslanmış olan eli daha da yaklaştı. Parmak eklemleri uyluğuma değiyordu. "Sadece kendini evinde hissetmeni istiyorum."

Aniden ayağa kalktım, çantamı göğsüme bastırdım, sandviçim hâlâ bankın üzerinde duruyordu. "Şey, onunla konuşmadım ve onu görürsem sana haber veririm."

Bankta arkasına yaslandı. Gülümsemiyordu. Sadece bana bakıyordu, gözleri yavaşça üzerimde geziniyordu. "Pekala. Cadılar Bayramı partisinde görüşürüz, tamam mı?"

Gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Evet, tabii ki. Bunu kaçırmazdım."

"Aferin kızıma." Tepeden tırnağa ürperdim. Bu onun ağzından duymak istediğim şey değildi. "O zaman görüşürüz. Profesörünle yapacağın o küçük toplantıya geç kalmanı istemem."

Kulübe çok sessizdi, özellikle de yağmur yağarken. Sessiz ve yalnız. Biraz yalnız zaman geçirmekten keyif alıyordum ve Cheesecake sevecen bir arkadaşı ama dolduramadığı bir boşluk vardı. Ev ödevlerimle meşgul olmaya çalıştım. Cadılar Bayramı partisiyle ilgili artan endişelerimi görmezden gelmeye çalıştım.

Leon'u düşünmemeye çalıştım. Kollarının bana ne kadar iyi geldiğini hatırlamamaya çalıştım.

Ama uzun, karanlık tünellerden ismimin çağrıldığı kâbuslar görmediğim zamanlarda onu hayal ediyordum. Sesini, dudaklarını, beni tutan güçlü ellerini hayal ediyordum. Tekrar onun sözlerini hayal ediyordum.

Kalmamı sağla. Seni bu kadar çok istemek beni delirtmeye yetiyor Rae.

Yağmurun bir sonucu olabilir ama evimin etrafındaki orman giderek sessizleşiyordu. Cırcır böcekleri yok. Kuş sesleri yok. Sabahın erken saatlerinde bahçede geyik yoktu. Sadece yağmurun bitmek bilmeyen şıpırtısı ve rüzgarda inleyen ağaçlar.

Muhtemelen sadece paranoyaklaşıyordum ama derse gitmek için arabama gittiğimde, sanki gözler gibi boynum karıncalanıyordu. Ama ağaçları kaç kez tararsam tarayayım, orada hiçbir şey yoktu.

Görebildiğim bir şey yok.

Leon'un getirdiği kesik başlar parçalanmaya başlamıştı, kazıklarından düşüp toprakla bütünleştikçe ufalanıyor ve çürüyorlardı. Onlar gittiğinde, ne kadar süre güvende olurum? Eld ne kadar süre uzak kalacaktı? Daha fazla tarçın ve biberiye aldım ve kasabada adaçayı demetleri satan bir dükkan buldum. Büyükanemi aradım ve tabii ki Sonbahar tatili için bana sahip olduğu için çok mutluydu. Ama neredeyse bir ay vardı.

Gün batımından sonra saatlerce pencereden bahçeye bakıp izledim. Elimde kameram, beklerdim. Leon'un uyurkenki görüntülerini oynatır, yüzünün görüntüsüyle rahatlardım. Bana yardım edebilecek birine gönderme umuduyla kaydetmiştim ama şimdi garip bir şekilde ona karşı korumacı hissediyordum. Birine ulaşmaya en çok yaklaştığım an, yerel bir papaza gönderdiğim bir e-postaydı ama silmeden önce e-postanın gövdesine *Sevgili Peder Patterson* yazmaktan başka bir şey yapamamıştım. Bir rahip canavarlarla savaşılamazdı.

Yeterince uyuyamıyordum. Kabuslarım daha da kötüleşiyordu. Yağmur yağmaya devam ediyordu ama ben hâlâ fırtınayı bekliyordum.

Bir şey geliyordu. Bir şey izliyordu.

Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu, bir Cumartesi gününü Inaya'nın dairesinde sadece ikimiz geçirme şansına atladım. Çantama bir şişe şarap sıkıştırdım, en rahat eşofmanlarımı ve kapüşonumu giydim ve yağmur etrafımda yağarken aceleyle kapımı kilitlemeye çalışıyordum ki verandanın korkuluğundaki bir şey gözüme çarptı.

Küpeştenin etrafına bağlanmış bir sicimden sarkan, birbirine bağlanmış dallar ve ince beyaz kemiklerden oluşan bir X vardı. X'in ortasına yuvarlak ve yumrulu bir şey iğneyle tutturulmuştu.

Pütürlü şeyi parmağımınla dürttüm ve midem tiksintiyle kıvrıldı.

Bu bir *gözdü*. Bir balığın göz küresi, dalların ortasına tutturulmuş ve Kemikler.

Ellerimden düştü, ipin üzerinde ileri geri sallanırken içimi soğuk bir korku kapladı. Çılgınca bahçenin etrafına bakındım. Bunu buraya kim bırakmıştı? Bir gün önce burada değildi, yani biri gece gelip bahçeme girmiş ve bu iğrenç şeyi kapımın önüne bağlamış olmalıydı. Midem bulanarak eve geri koştım, bir makas aldım ve bu şeyi verandadan kestim. Ağaçların kenarına gittim ve toplayabildiğim kadar güçle onu ormanın içine fırlattım.

Orada durmuş titrerken bir dalın kırıldığını duydum.

Çalıların ve dalların oluşturduğu kaleydoskopa bakarak donakaldım. Yağmurun sesi kulaklarımda parazit gibi çınlıyor, kapüşonumdan damlıyor ve ayaklarımin etrafındaki çamurda birikiyordu. Bir şey hareket etmişti. Orada bir yerde, gölgelerin içinde bir şey beni izliyordu.

Onu yalnız bırakmaktan çok korktuğum için Cheesecake'i koşum takımına koydum ve benimle birlikte arabaya bindirdim. Sakin olmak için yeterince araba yolculuğu yapmıştı ve ben Inaya'nın dairesine doğru sürerken merakla pencereden dışarı baktı. Bu şehirden, bu eyaletten çıkana kadar sürmeye devam etmek istiyordum. Kaliforniya'ya dönene kadar sürmeye devam edecektim ya da lanet olsun, toparlanıp İspanya'daki ailemin yanına gidecektim.

Ne anlama geldiğini anlamamıştım ama verandama bağlı, üzerinde balık gözü olan bir biblo bulmak iyi bir şey olamazdı.

"Hey, kızım - oh, aman Tanrım, iyi misin?" Inaya'nın yüzü beni gördüğü anda düştü.

"Ben iyiyim, iyiyim, sadece biraz... uh..." Yutkundum, botlarımdaki yağmura titriyordum. "Cheesecake getirdim, özür dilerim, ben sadece..."

Korkmuştum. Çok korkmuştum.

"Woah, woah, evet, oturmalısın." Cheesecake'in yere atlamasına izin verdim ve Inaya beni kanepeye götürüp oturttu. Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim, o sırtımı ovarken derin nefesler alarak paniği savuşturmak oldu. İlgi çekmeye hevesli Cheesecake onun yanına zıpladı ve çenesini kaşımak umuduyla yan tarafına kafa atmaya başladı.

Başımı kaldırdığımda Inaya'nın bir eliyle sırtımı ovduğunu, diğer eliyle de kedimi sevdiğini görünce neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım. "Özür dilerim. Böyle dağınık geldiğim için çok özür dilerim."

"Rae, lütfen özür dilemeyi bırak," dedi Inaya nazikçe. "Bagajında bir cesetle buraya gelebileceğini ve benim de gidip bir kürek alacağımı ." Bana küçük bir sırıtma ve yan gözle baktı. "Ama umarım sorun bu değildir."

Kıkırdadım, yüzümdeki yaşları silerken iğrenç bir şekilde homurdandım. "Bu sefer bagajda ceset yok, bebeğim. Sadece bazı sürüngenler Blair Cadısı bokunu

bahçesinde."

Ona biblodan, izlendiğim hissinden, hatta yolculuğumdan bahsettim. Thaddeus'a doğru yola çıktım ve bunun dikkatleri üzerime çekmiş olabileceğinden korktum - her *ne kadar neyin* dikkatini çektiğimi belirtmemiş olsam da. Sessizce dinledi, Cheesecake onu okşarken mutlu bir şekilde pembe eşofmanının üzerine kıvrılmıştı. Balık gözünün dehşetini anlattıktan sonra nihayet nefes aldığımda, "Bu çok garip. Rae, cidden, o ürkütücü yerlere yalnız gitmeyi bırakmalısın. Ya biri seni kaçırsaydı? Ya yaralanmış olsaydın? Ne -"

"Evet, evet anne, tamam, bir dahaki sefere seni de yanımda sürükleyeceğim!" Kızgınlıkla yüzünü ovuştururken ikimiz de kıkırdadık.

"Bak, ikimiz de buradaki insanların ne kadar tuhaf olabileceğini biliyoruz," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen biri seni kiliseye giderken gördü ve seni korkutmak istedi. Ya da belki Bayan Kathy komşuluk yaptığını düşünmüştür." Gözlerini devirdi. "Ya da, eğer gerçekten düşünürsen, *Ekim ayında*ız. Muhtemelen biri Cadılar Bayramı şakası yapmıştır."

"Evet, sen... muhtemelen haklısın..."

"Birkaç gece burada kal," dedi. "Trent bir haftalığına San Francisco'da; yarın senin için bir çanta hazırlarız ve takılırız. Bir süreliğine ormandan uzaklaşmak senin için iyi olacak."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Kulübeden uzaklaşmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Orada ne kadar uzun süre kalırsam, kendimi o kadar kapana kısılmış hissediyordum: ağaçlarla çevrilmiş, karanlığa gömülmüş, yağmur ve sis gri, ıslak bir dünyada yalnızmışım gibi hissettiriyordu.

O gece Inaya'larda haftalardır uyumadığım kadar iyi uyudum. Cheesecake'le kanepede kucak kucağa yatarken, sabah mutfakta çay için su ısıtıcısını çalıştırırken çıkardığı yumuşak sesleri duyana kadar hiç bile.

Garip rüyalar yok. Gecenin içinde gizlenen şeylerden korkmak yok. Sadece uyku.

Tabii ki Cheesecake kahvaltısını neden hemen hazır etmediğimi anlayamadı. Kulübeye geri dönmeye ve açlıktan ölmek üzere olduğu için çılgılık atmaya başlamadan önce bir hafta boyunca ihtiyacım olan şeyleri almaya karar verdim.

Daha hafif hissediyordum. Daha mutluydum. Kasvetli gökyüzüne ve gök gürültüsüyle gürleyen bulutlara rağmen, biraz umudum varmış gibi hissediyordum.

Bunu atlatabilirim. Bir yolunu bulurdum.

Inaya'nın dairesi körfezin yakınındaydı, evimden arabayla beş dakika uzaklıktaydı. Abelaum'un şehir merkezi sokakları yağmurda bile sıcacık parlıyordu. Akşam olduğunda

Barlar Cadılar Bayramı hafta sonunu kutlamaya hevesli öğrencilerle dolu olacaktı. Leon'un da onların arasında olup olmayacağını, masum insanların arasına karışıp başka bir ruh avına çıkıp çıkmayacağını merak etmeden duramıyordum.

Ellerim direksiyonda sıkıştı. Bana karşı bir şeyler hissettiğinden bahsetmişti, ruhumu sonsuza dek istemesine neden olan bir şey. Yine de gitti. *Gitti*.

Derin bir iç çektim. Bana koruma borçlu değildi. Yaşadığı onca şeyden sonra neden kalmasını bekleyecektim ki? O kadar uzun zamandır burada tutsaktı ki, neden özgürlüğünü felaket bir insan kızın peşinden koşarak geçirmeyi seçsin ki?

Muhtemelen çoktan gitmiştir. Muhtemelen büyü kitabını bulmuş ve ait olduğu cehenneme geri dönmüştür. İyi ki kurtulduk. *İhtiyacım yoktu* -

Arabamın önüne bir şey fırladığında frene bastım. Başım öne doğru fırladı ve başımı direksiyona çarpmamak için tüm vücudum gerildi. Nefes nefese başımı kaldırdım ve gözlüklerimi burnuma doğru ittim. Farlarım önümdeki ıslak yolu aydınlatıyordu, çiseleyen yağmurla birlikte parlayan sarı ışık .

Az önce ne gördüm ben?

Yol boştu ama bir şey gördüğüme yemin edebilirdim. Ay ışığı kadar soluk, insansı ama çıplak bir şey. Uzun, tüm yanlış yerlerde çok uzun. Boynuzluydu, bir geyik gibi boynuzluydu.

Ama orada hiçbir şey yoktu.

Frene hafifçe bastım, artık daha yavaş sürüyordum. Sadece bir geyik olmalıydı. İnsan şeklinde olduğu yanılsaması sadece bir yanılsamaydı, paranoyak beynim ormanda korkutucu şeyler uyduruyordu. Belki de bir doktora görünmeli ve bu kaygı için bir şeyler almaya başlamalıydım. Notlarımı etkilemeye başladığını zaten görmüştüm -

Yine durdum. Yolda bir şey vardı. Sadece bir şey değil, üç şey.

Üç uzun, soluk beyaz figür.

Boyunları çok uzundu. Omuzları sarkıktı ve kolları - çok uzun, çok ince - gevşek duruyordu. Paçavralara mı bürünmüşlerdi yoksa derileri sarkmış ve kırıkmış mıydı emin olamadım. Uzun bacakları tuhaf, iki çatallı toynaklarla son buluyordu, sanki ayaklarına kocaman topuklu ayakkabıları *ters* giymişlerdi. Yolun ortasında dağınık bir şekilde duruyorlardı, sanki geziniyorlarmış da benim yaklaşmam onları duraklatmış gibi.

Hepsi süt beyazı gözlerle bana bakıyor, kocaman soluk boynuzları garip, koyu renkli, yapraklı bitkilerle - deniz yosunu mu?

Titreyen parmaklarımla kapılarımla kilitleyen düğmeyi tıklamayı başardım. Ses onları kıpırdattı ama onun dışında tamamen hareketsizdiler. Sallanmadılar. Göğüsleri nefesleriyle birlikte hareket etmiyordu. Ruhuma bakan o gözler olmasaydı taş olabilirlerdi.

Onlara çarpmadan ilerleyemiyordum. Yol boyunca yayılmışlardı, bu yüzden geçemiyordum. Arkamda ya da önümde farlar görmeyi umuyordum ama yol bizim dışımızda bomboştu. Mantıklı beynim, onları gerçekten iyi kostümler giymiş erken Cadılar Bayramı eğlenceleri olarak düşünmemi istedi. Gerçek değillerdi. Gerçek olmaları mümkün değildi.

Sonra, arabaya en yakın olan hareket etti.

Yavaşça geldi, her hareketine camlarım açıkken bile duyabildiğim eklemlerinden gelen bir çatırtı eşlik etti. Parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz oldu. Hareket etmezsem, belki onu kışkırtmazdım. Hareket etmezsem, belki o süt beyazı gözler beni görmezdi.

Sürücü kapımın hemen dışında duruyordu. Dümdüz önüme baktım, gözlerim yanıyordu, her nefes alışımında inliyordum.

Ne *yapmam* gerekiyordu?

Yaratık öne doğru eğildi ve kemiksi, soluk elini pencereme dayadı. İnce parmaklarının etrafından ıslaklık sızıyordu, sanki su dolmuş gibi, pencere camından aşağıya doğru ağılıyordu.

Sonra, geyik kafatasının arkasından, camı delip geçen sert bir fısıltıyla konuştu: "Seni bekliyor, Raelynn. Derin ve karanlık bir yerde bekliyor."

Gaza bastım. Kemikli vücutlarını lastiklerimin altında ezip ezmediğim umurumda değildi ama arabam onlara doğru hızla ilerlerken yoldan fırladılar, hızları tanık olduğum yavaş, aksak yürüyüşe hiç benzemiyordu. Direksiyonu kırdım, hızımla ve ıslak yolla mücadele ederken direksiyon sallanıyordu. Kulübeye giden toprak yola girdiğimde araba dibe vurdu, tümseklerin ve çukurların üzerinden hızla geçerken beni itti.

Döndüğümde İnaya'ya bu konuda tek kelime etmedim. Titreyen ellerimi sürekli havanın ne kadar soğuk olduğundan yakınlıkla açıkladım. Öğleden önce kendime bir kadeh şarap daha doldurduğumda sadece hafta sonunu kutladığımı iddia ettim. Ağlamak istedim. Saklanmak istedim.

Ama nasıl savaşağımı bulmam gerekiyordu.

Bir kurban olarak ölmeyecektim. Kaybolmayacaktım, bu tanrının unuttuğu ormanda unutulmayacaktım.

Onu terk edemezdim. Kendimi buna teslim etmiştim.

Gündüzleri Grimoire'u ve onu çalan cadıyı aradım. Ama geceleri geri döndüm, canavarların çok yaklaşmadığından emin olmak için karanlıkta Rae'nin kulübesini izledim. . O kadar açlardı ki, hava soğudukça ve ıslandıkça topraktan kurtçuklar gibi çıkıyorlardı. Telsizden kayıp yürüyüşçülerle ilgili haberler gelmeye başlamıştı ve canavarların beslendiğini biliyordum ama bu onları uzun süre meşgul etmeyecekti.

İşler kötüye gidiyordu.

Gollumlar uyanmışlardı. Bütün orman onların çürümesi gibi kokuyordu. Mantarlar deli gibi filizleniyordu. Eğer Tanrı'nın insan hizmetkârları O'na istediğini vermiyorsa, o zaman bunu yapmaları için Gollum'ları gönderirdi: ormanda sessizce dolaşan soluk beyaz varlıklar, zekâları Eld'inkinin çok ötesinde.

Sadece onu bulmamalarını umabilirdim.

Kamyonetimi yola park eder ve ağaçların karanlığında geri çekilirdim. Gölgesinin ışıklı pencerelerin önünden geçişini izler, yemek pişirirken çıkardığı uğultuyu ve dans çoraplı ayaklarının ahşap zeminde nasıl süründüğünü dinlerdim.

Bir insana aşık olmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. İnsanların oyuncak olması gerekiyordu, hazine değil. Ama acıyordu. Kahretsin, *acıyordu*.

Canavarlar bile onu sonsuzluğu kabul etmeye ikna edemezdi. Belki de sonsuzluğun dehşetini, ölümden sonrası için karar vermekle karşı karşıya kalan insanoğlunu saran korkuyu anlayamayacak kadar insandışıydım.

İblisler bazen sadece bir bakışta birbirlerine bağlılık yemini ederlerdi, yine de o sadece...

Yapamazdı. Bunun üzerinde durmanın bir faydası yoktu. Yapamazdı ve ben de ondan uzak durarak akıllıca davranmış olurdum.

Ama yapamadım.

yönüyle harika bir durum.

Eld'i korkutmak için yerleştirdiğim kafatasları çürümüştü, bu yüzden onları caydırabilecek bildiğim diğer tek şeyi bıraktım: Libiri'nin çok sevdiği iğrenç küçük biblolardan biri. Sopalar, kemikler, ipler - ve Derin Olan'ın gözünü simgeleyen bir balık gözü, genellikle Eld'i korkuturdu.

Raelynn'i de ürkütmüştü ama en azından birkaç günlüğüne evi boşaltmasını sağlamıştı. Şehirdeki bir apartman dairesinde saklandığı için bulunması daha zor olacaktı. En azından bir süreliğine daha güvende olacaktı. Bu da cadıyı ciddi bir şekilde avlayabileceğim anlamına geliyordu.

Everly'yi bulmak zorlaşıyordu. Artık Hadleigh'lerle birlikte değildi, bir şekilde Kent'in dikkatli gözetiminden kaçmayı başarmıştı. Ondan aldığım her koku rüzgar gibi hızla uçup gidiyordu ve yavaş, istikrarlı iz sürme sanatında hiçbir zaman çok iyi olamamıştım. Hiçbir zaman sabrım olmamıştı ve şimdi buna ihtiyacım varken, becerim yoktu.

Ama bunu yapan birini tanıyordum.

Zane'le körfezde buluştuğumda saat sabahın birine yaklaşıyordu. Yağmur sisli bir çiselemeye dönüşmüştü, tıpkı sudan yavaşça süzülen sisin içindeki parazit gibi. Dünya yumuşak ve solgundu ve Zane'in eklemindeki kiraz karanlıkta parlıyordu.

"Hâlâ burada olmana şaşırdım." Zane konuşurken dumanın dudaklarından kıvrılmasına izin verdi. "Grimoire'u aldığın anda çekip gideceğini sanmıştım."

"Planlamıştım. Sorun şu ki, o lanet şey bende değil. Ondan çalındı, Raelynn'den." Zane gözlerini kocaman açarak bana baktı. O sefil kitabın ne kadar önemli olduğunu, özgürlüğümün onun sayfalarından adımı silmeye bağlı olduğunu biliyordu. "Ama kimin elinde olduğunu biliyorum ve onu bulmama yardım edebileceğini umuyorum. Bir şey onun kokusunu saklıyor." Kaşlarımı çattım. En iyi avcı olmadığımı itiraf etmekten hoşlanmıyordum ama Zane bunu zaten biliyordu. Tüm suçu kendime yüklemekten kaçınmamın nedeni utanç değildi.

Bir şey cadının kokusunu saklıyor, onu takip etmeyi zorlaştırıyor, her yöne savuruyordu, böylece doğuda mı batıda mı olduğunu asla bilemeyecektim.

Zane omuz silkerek bana uzattı. "geleni yaparım. Kimde bu?

Bir adın var mı?"

"Everly Hadleigh. Genç cadı."

"Aaahh." Zane yavaşça inledi. "Lanet cadı mı? Bok yok mu?"

"Yok artık." Bir nefes çektim ve bir kez daha Dünya'daki otun Cehennem'dekine yakın olmasını diledim. Son yıllarda stokları daha iyi hale gelmişti ama yine de kıyaslanamazdı. Ve lanet olsun, bulmaya ihtiyacım vardı.

Hayal kırıklığına uğruyordum. Ve sinirlendiğimde, umursamaz oluyordum.

Şimdi pervasız olmayı göze alamazdım. Ne Grimoire ile ne de

Rae.

Zane başını sallıyordu. "Onu rahat bırak, Leon. Grimoire'u unut, Cehenneme geri dön." Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. *Zane*, bana pes etmemi mi söylüyordu? "Cadı seni çağırmayacak, güven bana."

Kaşlarımı çattım. "Peki neden ? Neden riske ki?"

"Yapmayacak," diye ısrar ederek cigarayı geri aldı. "Zaten bir Baş İblisi var."

Son nefesimi verirken neredeyse boğuluyordum. Tüylerim kollarımdan aşağıya doğru diken diken oldu ve parmaklarımı soğukta bıraktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü neredeyse kızımı öldürüyordu," dedi Zane acımasızca. "İşte "

Durakladım. "Bir Baş İblis neredeyse seni öldürüyordu... Bir insanla anlaşma mı yaptın?"

"Evet." Zane gururla sırtıttı ama ifadesi bozuldu. "Ve bu kadının seçecek çok büyük bir kemiği var." Bana hızlıca bir aşağı bir yukarı baktı. "Seni görmemesi için elimden geleni yapacağım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü seni hatırlayacak." Bir parmağını başının yan tarafına vurdu. "Gerçekten kin tutabilir." Yüzümdeki soruyu görünce eğildi ve yumuşak bir sesle, "Juniper Kynes. Neredeyse bir kurban olma durumunun onu pek *affedici* hissettirdiğini söyleyemem."

"Ah, ."

"Kendisine haksızlık eden herkesin kanını dökmek istiyor. Eğlenceli bir yolculuk oldu ama *lanet olsun*." Esrarı bir fiskeyle uzaklaştırdı ve esrar sularında kayboldu. "Beni öldürtebilir."

"Juniper," diye mırıldandım. Kent için yaptığım ve ahlaki bir pişmanlık duyabileceğim çok az şey vardı. Ama Juniper'in asitle kafayı bulmuş ve kurban rünleriyle kaplı bir halde ormandan kaçtığı gece

keşke bulaşmasaydım dediğim şeyler arasında. "Onca insan arasında ilgini çeken kişi o olmalıydı. Sana ruhunu mu verdi?"

"O teklif ," dedi. "Zaten onun peşindeydim ama anlaşma onun fikriydi."

Ne kadar kıskanç olduğumu itiraf edecek değildim. "Demek şimdi *senin kız arkadaşın* oldu, ha?

İnsanlara aşık olmamaya ne oldu?"

"Ona aşık olduğumu hiç söylemedim." Zane kaşlarını çatarak duruşunu değiştirdi. O kadar bariz bir yalancıydı ki. "Ama tabii ki o benim. Onu ben sahiplendim."

Kıkırdadım, her ne kadar hala umutsuz bir durum için üzülürken onunla alay ettiğim için lanet bir ikiyezlü olsam da.

"Everly," dedim. "Nerede olduğunu biliyor musun? Ve şu Baş ne kadar güçlü olduğunu?"

Zane bir iç çekti. "Ölümüne bir dövüşte, ikimiz birlikte, ona karşı..." Omuz silkti. "Birkaç dakika dayanabiliriz. Belki."

"Siktir."

"Sana onun peşinden gitmemeni söylüyorum

Leon." "Anlaşıldı. Nerede o?"

"Lanet olası inatçı piç," diye kaşlarını çatı Zane, ellerini ceplerine sokarak. "Buranın kuzeybatısında eski bir cadılar meclisi evi var. Tahmin edebildiğim koordinatları sana mesaj atarım. Juni'yle birlikte oraya
."

"Juni?" . "Lanet ."

"Oh, kapa çeneni." Beni itti ve bir cigara daha almak için ceketine uzandı. "Sanırım ikimiz de senin lanet olası bir romantik olduğunu biliyoruz Leon, bu yüzden benimle alay etme." Cigarayı dudaklarına götürdü ve yaktı, ekşi koku yayıldı. "Her neyse. Yaşlı cadı Heidi'yi arıyorduk. Onu bulamadık."

"Sana onun yıllar önce öldüğünü söyleyebilirdim." Zane bana kaşlarını çatı, ben de başımı salladım. "İntihar. Ben ama Kent muhtemelen beni er ya da geç onun üzerine salacaktı."

"Ah, şey... onun yerine başka bir kötü sürprizle karşılaştık. Everly onu bir kuzu gibi yumuşatmadan önce bizi parçalara ayıracağını düşünmüştüm. Cadı bizimle konuşmaya istekli olduğu için şanslıydık. Eğer , şey..." Ürperdi. "Şu anda burada duruyor olmazdım. O Archdemon ikimizi de öldürmüş olurdu."

"Bir isim buldun mu?"

"Callum." Zane külünü rüzgâra savurdu. "Adını hiç duymadım. Çok eski biri. Tahmin etmem gerekirse Cehennem'den çıkalı uzun zaman olmuş."

"Belki de meclis onu uzun zaman önce çağırmiş ve onunla bir anlaşma yapmışdır."

"Olabilir. Bir cadının ruhu için bile burada kalabilirim." Bana dikkatle baktı. "Bu zahmete değmeli."

"Öyle mi? Juniper'le yaşadığın onca sıkıntıya değdi mi?"

Nefesini sertçe verdi. "O küçük bir canavar. Cehennem kadar kötü, vücudu lanet bir succubus gibi. Buna değer."

Biz orada durup sessizlik içinde esrar içerken gece daha da soğudu. Zane'le her zaman aynı hissettim: her zaman sabit, birkaç yüzyıllık hayatım boyunca değişmeyen tek şey. Hiçbir şey olmamış gibi onlarca yıl ayrı kalabilir, sonra birbirimizin yanında onlarca yıl daha geçirebilirdik.

Bir uluma geceyi delip geçti ve Zane ile ben sahilin uzak tarafındaki ağaçlara doğru baktık. Karanlık, uzun bacaklı şekiller, sinsice dolaşan devasa örümcekler gibi gölgelerin arasında geziniyordu.

Zane kuma tükürdü. "Lanet olası Eld. Bu kadar çok kişiyi bir arada görmeyeli yüzyıllar oldu."

"Raelynn'i avlıyorlardı," dedim acımasızca. "Evini takip ediyorlar. Sürüler oluştuyorlar. Neredeyse kolumu onlara kaptırıyordum." Hassasiyetin hâlâ kemiğe yakın bir yerde, derinlerde kaldığı omzumu sıvazladım. Eninde sonunda iyileşecekti.

"Juniper için de geliyorlar, ama o kendini yeterince iyi tutuyor. Yine de kardeşini bahçeden çıkardılar."

"Marcus?"

Başını salladı. "Onu kulübesinin bahçesine gömdü ve hayvanlar onu çıkardı."

Başımı salladım. "Madene indi ve cesedi çıkardı mı?" "Evet. Ben de onunla gittim. Tavsiye etmem. Berbat bir yer."

Gülmek zorunda kaldım. Kendim için üzülyordum ama en azından Raelynn beni Tanrı'nın kapısına kadar sürüklemiyordu. "Kızgın."

"Tamamen. Sırada Hadleigh'lerin peşinde." Bana sırıttı. "Yaşlı piçi öldürmen için kurtarması konusunda onu ikna edebileceğimi sanmıyorum." "Ölü ."

Omuz silktim. "Ona etmesini söyle. Yeterince zor Raelynn'i hayatta tutmak. Lanet kadının kendini koruma duygusu kırılmış."

"Seninle vakit geçiriyorsa mı? Belli ki öyle."

"Pislik herif." Gitmek için döndüğümde parmak eklemlerimi omzuna doğru ittim ve bileğimi yakalayarak esir aldı.

"Hey, kendini öldürtme," dedi usulca. Alay ettim.

"İyi olacağım."

"Pervasisz olacaksın."

"Henüz beni öldürmedi -"

Parmakları bileğimden boğazıma doğru hareket etti, sıktı ve beni öne doğru çekerek yüz yüze gelmemizi sağladı. "Yapma. Kendini. Kendini. Öldürölme." Her kelime bir sıkmayla noktalanıyordu. O konuşurken dilindeki çubuk gümüş renginde parlıyordu, yıllar önce oraya koyduğum işaret. "Anladın mı, evlat?"

Kaşlarımı çattım. "Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Beni iterek bıraktı ve sigarasından uzun bir nefes daha çekti. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Sen de aynısını yapsan iyi olur."

Kamyonetin titrek bir sokak lambasının altına park yola doğru kumsalda sinsice ilerledim. Oraya varmadan hemen önce döndüm ve "Hey! Ölürsen çok kızarım!" diye bağırdım.

Güldü. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum Leon. Bunu yapan zavallı piçlere ne olduğunu gördüm."

Ben de seni seviyorum, pislik.

Zane'in verdiği koordinatlar beni kuzeybatı ormanlarının derinliklerine gönderdi. Sürekli ıslak ve canlı yeşil, kir ve doğal çürümenin kokusuyla yoğun hava, kısa sürede aradığım kokuyu aldım: yumuşak tatlı ve keskin, çam iğnelerinde ezilmiş meyveler gibi. Cadının büyüü havaya yağmur kadar kesin bir şekilde nüfuz etmişti. Kaçınılmaz ve açıktı.

Büyü kitabı her türlü insani hakka göre onun mirasıydı: ama benim adım, mühürüm ve ona bağı olan özgürlüğüm benimdi. Ve öyle ya da böyle onu geri alacaktım.

Cadılar meclisi evini sabahın erken saatlerinde buldum. Işık soluk, ıslak şaftlar halinde ağaçlara nüfuz ediyor ve sürünen sarmaşıklar ve minik, tomurcuklanan beyaz çiçeklerle kaplı bir malikaneyi aydınlatıyordu. Ormanlık alan tarafından ele geçirilmiş bir katedral gibi görünüyordu: üç sivri kulesi ağaçların arasında yükseliyor, dalları sevgiyle etrafında büyüyor, kökleri temellerin etrafında kıvrılıyor, sanki baldıran ve ladin, yosun ve eğrelti oluşun bir yuvada onu koruyordu.

İlk başta mesafemi korudum, ağaçların arasında geniş bir alanda sinsice ilerledim, pencereleri, kapıları gözetledim, duvarların ötesinde ne olduğuna dair herhangi bir ipucu elde etmeye çalıştım. Cehennem'in korkunç asilzadeleri hakkında sınırlı tecrübem vardı ama yaklaşık bir saat boyunca Zane'in yanılmış olması gerektiğinden emindim: o evde bir Baş İfrit olamazdı.

Ne kokusunu alabildim, ne hissedebildim, ne de bir ipucu görebildim.
Burayı ıslatan sadece cadının gücüydü.

Ben de daha cesur oldum.

Aşırı, pervasızca daha cesur.

Ön kapılardan öylece geçemezdim - özellikle de evin büyük kırmızı çift kapısının, girişin etrafında güçlü koruma kalkanları oluşturan, karmaşık bir şekilde örülmüş ve düğümlenmiş siyah ipliklerle sarılı olduğunu düşünürsek. Pencerelelerin de benzer şekilde korunduğunu gördüm. Ancak evin en arkasında, neredeyse tamamen toprak, yaprak ve yosun yığınlarının altında gizlenmiş, evin temeline yerleştirilmiş küçük bir ahşap kapı buldum.

Bir kiler.

Paslanmış menteşeleri gürültüsüz açmak imkânsızdı ama etmeden açtım ve nemli boşluğa süzıldüm. Konserve rafları ve eski, kilitli kasaların yanı sıra tavandan ot demetleri sarkıyordu. Odanın uzak ucunda tahta merdivenler buldum ve yukarı tırmandığımda kendimi tarçın, karanfil ve portakal kokan büyük, rahatsız edici derecede eski moda bir mutfakta buldum.

Kendime oldukça güveniyordum. Küçük cadının Baş İblisinin evde bile olmadığı bir zamanda bu yere gelmiştim. Giriş salonuna doğru süzülürken yukarıdan bir piyano hafifçe çalıyordu ve garip bir şekilde kuş sesleri duyabiliyordum. Dışarıdaki kasvetli ışığa rağmen, ev bir bahar günü kadar iyi aydınlatılmıştı.

Üst kata çıkan büyük merdivene doğru ilerliyordum ki bir şey boğazımı yakaladı, mengeneyle sıkı ve beni geriye doğru fırlatarak havada uçurdu, ta ki uzaktaki duvara o kadar sert çarptım ki varlığımın bir anlığına cehenneme geri döndüğüne yemin edebilirim.

Ama sadece bir an.

Sonra ayağa kalktım, kaslarım gerildi, pençelerim şişti, hazırdım -

Tekrar yakalandım, ters yöne doğru savrulduğumda kolum yuvasından fırladı ve sert bir şekilde taş zemine düşerek pürüzsüz yüzeyinde kaymaya başladım. Hareket o kadar hızlıydı ki karanlık bir bulanıklıktan başka bir şey göremedim.

Tekrar yakalandım, fırlatıldım ve bu sefer kafatasım tırabzana çarptı ve merdivenlerden aşağı yuvarlanıp ayaklarının dibinde gevşek bir şekilde yattım. Dayağa dayanabilirdim ama lanet olsun, ciğerlerimdeki tüm hava boşalmıştı, kolum yerinden çıkmıştı ve vücudum kafatasımdaki birkaç kırığı onarmaya çalışırken aşırı derecede ısınıyordu. Ayak yerde yavaşça bana doğru ilerlerken ve bir botun tabanı başımın üstüne bastırırken hareket etmeye bile çalışmadım.

Bastırarak - beni taşa doğru ezerek - daha sert - görüşüm parladı -

"Lanet olsun, dur... dur!" Sesim kesildi ama kafatasım yumurta gibi kırılmak üzereyken bunun ne önemi vardı ki? Yerde debeleniyordum ama üzerimde duran ayak bir filin ağırlığını taşıyor olabilirdi.

"Şimdiden merhamet için yalvaracak mısın? Hiç eğlenceli değilsin." Konuşan ses çakıl taşıydı, gece kadar derin, cehennemın en uzak derinlikleri kadar karanlıktı. Kuş sesleri gibi piyano da durmuştu. Tepeden tırnağa ürperdim ve çırpınmayı bıraktım; bunun yerine kanayan dudaklarımı yaladım ve tüm enerjimi olabildiğince hızlı iyileşmeye odakladım.

"Callum," dedim çabucak. "Callum, değil mi?"

Bir duraklama oldu, sonra çizme başımı terk etti ve parmaklar saçlarımda düğümlendi, ayak parmaklarımda sallanana kadar beni yukarı çekti - ve burada olmadığından çok emin olduğum Baş İblis'le yüzleştim.

"Seni tanıyor muyum, cehennem zebanisi?" Simsiyah gözlerinin nereye baktığını anlamak imkânsızdı ama soğukkanlılığımı korumaya çalıştım; acı çektiğimi göstermek tam da onun isteyeceği, onu teşvik edecek şeydi. Benden uzun boyluydu ama daha zayıftı. Koyu renk saçlıydı, ince bir ağzı ve sert bir çenesi vardı. Nasıl olup da onun kokusunu almadığımı anlayamıyordum; kan ve odun dumanı kokuyordu ve varlığındaki enerji hissediliyordu. Ona olan yakınlığımı neredeyse dayanılmazdı, sanki kafamın sessiz bir bas sesiyle dövülmesi gibiydi.

Ama beni yukarı çekerken boğazını açıkta bıraktı. Bana bir açıklık bırakarak

-

Elimi hafifçe kıpırdatmamla yüzümün tekrar uzaktaki duvara çarpması bir oldu. Sersemlemiş bir halde başımı yerden kaldırdım ve taşların üzerine kan tükürdüm. Baş İblis koridor boyunca ilerliyor, sanki görünmez bir ritme uyuyormuş gibi parmaklarını şıklatıyordu.

Ondan nefret ediyordum. Gerçekten, umutsuzca onu parçalara ayırmak istedim.

Beni tekrar fırlatmaya zahmet etmedi. Onun yerine botunun topuğunu suratıma indirdi ve çenemde bir şeyin kırıldığını hissettim.

"Pekâlâ!" Elimi kaldırdım - elimi kavradığını hissettim - piç kurusu bileğimi geri çekerek bir dal gibi kırdı. Onu geri aldım, göğsüme bastırarak öfkeyle bağırdım, "Lanet olsun, dur! Gideceğim, gideceğim, *lanet* olsun..."

"Gitmek mi?" Güldü ya da en azından ben öyle olduğunu tahmin ettim. Ses, ağrıyan başımın içinde derin bir gümbürtüden ibaretti. "Gerçekten hiç eğlenceli değilsin. Neden kapıya doğru kıvrınmayı denemiyorsun?" Yanıma çömeldi, hâlâ lanet parmaklarını şıklatıyordu. "Ona ulaşmana izin vereceğim, söz veriyorum. *Ötesine geçmene* izin vermeyeceğim, ama iyi hissettirmez mi -"

Bu sefer pençelerim yüzüne temas etti ve merdivenin dibine geri sıçradı.

"Siktir git," diye hırladım, ayağa kalktım, burnumdan kan akıyordu, çenem kendini toparlarken gerçekten tuhaf patlama sesleri çıkarıyordu. Callum merakla yanağından dişlerine kadar açtığım yüzüne dokundu ve parmaklarındaki kana son derece sakin bir merakla baktı.

"Zekice," diye mırıldandı. "Ve ben de burada senin acı."

"Son yüzyılı acı içinde geçirdim," diye tekrar yere tükürdüm, sertleşen boynumu kırarak. Kafatasımın tabanında çok mutsuz bazı omurlar vardı. "Buraya sana ya da cadına sorun çıkarmaya gelmedim, tek istediğim -"

Tekrar sırtüstü yattığımda ciğerlerimdeki hava boşaldı ve Callum klinik bir kayıtsızlık ifadesiyle üzerime çömeldi. Yüzü çoktan bir araya gelmişken pençelerini yanağıma batırdı ve gözyaşı dökmeye başladı. "Ne istediğin umurumda değil, cehennem , bir örümceğin bir sineğin isteklerini umursadığı kadar umurumda değil."

Çılgılık atmamaya çalıştım ama lanet olsun, *acıyordu*. İlk defa, bundan canlı çıkamayacağımı düşünmeye başladım.

"Ne güzel dişlerin var, cehennem zebanisi -"

"Callum, dur!"

Baş iblis taş gibi kaskatı kesildi, pençeleri hâlâ yüzüme batıyordu. Orada, merdivenin başında, Everly Hadleigh soluk yeşil bir elbise içinde duruyordu, uzun saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmıştı. Merdivenlerden yavaşça indi, yüz ifadesi asıktı ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bakışları yüzümde sabitlenmişti.

Ona çok kanlı bir sırıtış attım.

"Tekrar merhaba, Everly."

Uzanamayacağım kadar yakınım geldi ve sanki incelemesi gereken nahoş bir numuneymişim gibi bana baktı. Sağlıklı görünüyordu, gözleri parlaktı, adımları hafifti. Kent'in boyunduruğundan kurtulmak herkese çok iyi gelebilirdi.

"Leon," diye yumuşak bir sesle konuştu, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. "Seni peşimden Kent mi gönderdi?"

"Sikeyim hayır." Callum'un pençeleri dişlerime nahoş bir şekilde çarptı ve ben de en azından bir parmağını yakalarım umuduyla misilleme olarak onu tersledim. Öyle bir şansım yoktu ama Callum karşılığında bana zarar vermeye çalışmadı. Cadının emirlerine çok itaatkârdı.

"Kent'e tekrar itaat etmektense kendi bağırsaklarımı deşerim daha iyi. Mührüm için geldim. Tek başıma."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra gözleri farkına vararak genişledi. "Ah... Grimoire, tabii ki..." Elini elbisesinin eteğindeki büyük bir cebe dayadı; bu cepte grimoire şeklinde bir şey olduğunu görebiliyordum. "Raelynn'i çoktan ziyaret ettiniz o zaman. O hâlâ..."

"Yaşıyor musun?" Ben teklif ettim. "Kesinlikle. Bunu gördüm."

Everly gülümsedi. "Gerçekten mi? Bunu senden asla beklemezdim." Bir an sessiz kaldı, düşünürken tırnağını çiğniyordu. "Raelynn'in Grimoire'u asla almaması gerekiyordu. Onu Kent'ten çalmak için pervasızca bir karar verdim ama beni her zaman izlediği için saklayamazdım. Bir kutuya tıktım. Daha sonra geri dönebileceğimi düşündüm ama..." Derin bir iç çekti. "Kader bazen acımasız olabiliyor."

Yani başından beri onun işiydi. Bunu bilmeliydim. Kent büyü kitabını asla kendisi kaybetmezdi; onun için çok değerliydi. Everly dışında hiç kimse kitabı alamazdı, onun büyü büyü kitabının sadece sahipleri arasında kendi isteğiyle taşınması gerekliliğini geçersiz kılacaktı.

"Kent bana bir sonraki kurbanın Raelynn olduğunu söylediğinde buna dayanamadım. Beni bir katil yapmasına ya da bir cinayete *yardım* etmemi sağlamasına izin veremezdim." Kaşlarını çattı, eli gergin bir şekilde yan tarafına vuruyordu. "Kent bunu Jeremiah'in yapmasını istiyordu ve ben de ona yardım edecektim. Kurban töreninde ona rehberlik etmem gerekiyordu, böylece geçen seferki gibi ortalığı karıştırmayacaktı." Sesi mide bulandırıcı geliyordu ve zorlukla yutkundü. "Hayatım boyunca ona itaat ettiğin için seni bir canavar olarak gördüm. Kent beni iblislerin acımasız ve kötü oldukları konusunda uyarmıştı. Ama o gün gittin... onu korudun." Ellerini kavuşturdu, aniden sertleşti. "Onu neden korudun? Neden onun için Kent'e karşı geldin?"

Bulduğum pozisyonda omuz silkmek zordu ama yine de denedim. "Artık o yaşlı piç kurusuna itaat etmek istemedim."

Callum'un pençeleri yüzümü sarsarken usulca güldü. "Gerçek bir cevaba ihtiyacım var Leon. Bana dürüstçe cevap ver yoksa buradan canlı çıkamazsın."

Everly'yi sadece uysal ve sessiz biri olarak bilirdim. Ama ses tonundaki soğukluk bana onun hiç bilmediğim başka bir yönü olduğunu söyledi. Fazla seçeneğim kalmamıştı. Ya gerçeği söyleyecektim ya da Callum'un beni yavaşça parçalara ayırmasına izin verecektim.

Ama lanet olsun, gerçek neydi ki? Onu neden korudum?

Neden onun için hayatımı riske atıyordum?

Gerçeği biliyordum - ama bilmek ve kabul etmek iki farklı şeydi şeyler.

Callum dizini bana sapladı. "Leydim sana bir soru sordu, hellion."

Hanımım. Gag. Bu lanet herif. İki de tam olarak kelimelerle ifade edemediğim duygularımı anlatmanın ne kadar zor olduğunun farkında değildi ama siktir et, denerdim.

"Onu önemsiyorum. Onu korumak istiyorum. Onu hayatta tutmak istiyorum, çünkü..." Onun ruhunu istediğim için mi? Vücudundan zevk almak istediğim için mi?

"Çünkü mü?" Everly'nin sesi sabırlıydı. "*Neden*, Leon?"

İrkildim ve kısa bir an için Callum'un tutuşuna karşı sanki bana bir faydası olacakmış gibi mücadele ettim. Bir santim bile kıpırdamadı.

"Çünkü ona karşı bir şeyler hissediyorum, tamam mı?" Tersledim. "Bu senin için yeterli mi?"

Kaşlarını çattı. Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ne hissediyorsun?"

Tanrım, bu bir işkenceydi. Bu boktan şey yerine bana her gün acı ve eziyet ver. "Bu... bu... lanet olsun, Allah kahretsin... Sanırım onu seviyorum, tamam mı? Onu kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Burada olduğum ve mühürümü geri almak için sizinle vakit kaybettiğim her saniye, onun korumasız kaldığı bir saniye demek ve eğer ona bir şey olursa, vaktimi boşa harcadığınız için ikinizi de şahsen sorumlu tutacağım!"

Sesim geniş salonda yankılandı. Callum yavaşça gözlerini kırıştırdı ve Everly'ye baktı. "Yeterli mi?"

Başını salladı. "Yeterli."

Üzerimden indi ve geride, Everly'nin hemen yanında durdu. Ayaklarıma doğru süründüm, hareketin tatsızlığından tıslayarak, Baş İblis'in beni tekrar odanın diğer ucuna fırlatmayacağına hâlâ güvenemiyordum.

"Çok iyi bir güvenlik sistemi," diye .

"Onu hayatta tutacağını umuyordum," dedi Everly, uzun parmakları elbisesini karıştırırken. "Bir iblisin bir insanı korumak isteyeceğini hiç düşünmemiştim." Bana hâlâ ezmeyi tercih edeceği bir böcekmişim gibi bakan Callum'a baktı. "Onun için Kent'e meydan okuduğunu fark ettiğimde her şey değişti."

"O zaman bana yardım et," dedim. Callum gibi bir bariyeri aşamayacaktım. Yerde kanlı bir posa olarak kalırdım. Cadının işbirliği yapmasına ihtiyacım vardı. "İhtiyacım olan tek şey mühürüm. Ve bir daha asla benimle uğraşmayacaksın."

Kaşlarını çattı ve eli korumacı bir tavırla tekrar cebine gitti. "Sana mührünü vermeye hazırım Leon," derken ifadesi sertleşti. Ama

bana bir söz vermelisin."

"İblisler söz vermez." Teknik olarak doğru değildi ama bir cadıya söz vermeye kalkışacak değildim. "Tabii bir anlaşma yapmaya çalışmıyorsan?"

Callum önerim karşısında hırladı, kemiği için endişelenen kızgın bir köpek gibi. Zaten önermek için aptalca bir şeydi: Everly ona ruhunu çoktan vermişti. Ruhlar paketler halinde sunulamazdı, ya hep ya hiçti.

Everly elini onun koluna doladı ve hırlaması kesildi.

Dokunuşunun yumuşaklığı bana Rae'nin kucagımda oturduğunu ve yaralarımı temizlerken ellerinin ne kadar nazık olduğunu hatırlattı ve tuhaf bir şekilde sıcak bir şey midemden sızıyor gibiydi.

Güvende miydi? Çok uzun zamandır mı yoktum? Ya o -

"Raelynn'i hayatta tutmana ihtiyacım var," dedi cadı. Bu talep o kadar beklenmedikti ki, şaşkınlığım yüzümden okunmuş olmalı ki hızla, "Zaman azalıyor. Derin Olan huzursuz ve babam da bunu biliyor. Eğer Raelynn'i ele geçirirse, o zaman ben..." Derin bir nefes aldı. "Tanrıyı öldüremeyebilirim."

Bir kahkaha attım. "Sen - ne? Tanrı'yı öldürmeye mi çalışıyorsun?" Elbette şaka yapıyordu. Berbat bir şakaydı ama yine de. "Sen -" olamazsın.

"Ciddiyimş," dedi Callum kabaca. "Tanrıların öldüğünü görecektir kadar uzun süredir hayattayım, cehennem zebanisi. Ölümün üstünde değiller."

"Bütün bunlara bir son vereceğim." Everly elini cebine attı ve sonunda o lanet olası küçük kitabı çıkardı. "Derin Olan asla uyandırılmamalıydı ve asla serbest bırakılmamalıydı." Sayfaları çevirdi, parmakları sanki tam olarak nereye döneceğini biliyormuş gibi hızla hareket ediyordu. Üzerinde benim mührümün bulunduğu sayfayı yırttı ve havaya kaldırdı. "Onu sevdiğini *düşündüğünü* söylüyorsun ama sevdiğin çok açık. Kent sana onu almanı söylediği anda belliydi."

Aşk. Ne kadar korkunç, güzel, dehşet verici bir kelime.

Bunu söylemeye cesaret edebildiğim sadece birkaç varlık vardı.

Raelynn'den önce bunu söylemeye cüret ettiğim tek insana ise pişman olmuştum. *Sevilen* bir şeyi kaybetmenin ne kadar acı verdiğini öğrenmişim. Bunu bir daha asla dair kendime söz vermişim. Zahmet etmeyecektim. Buna değmezdi.

Yine de buradaydım, her şekilde buna değdiğinden o kadar emindim ki.

"Elimden geleni yapacağım," dedim, oysa söylemek istediğim şey ona zarar vermeye çalışan her şeyi ve onu güvende tutmak, başının belaya girmediğinden emin olmak için her lanet olası gün onu takip etmek anlamına geliyorsa, bunu yapardım. "Ama ben

bir bekçi köpeği."

Everly'nin ısrar etmesini bekliyordum ama onun yerine Callum sırtarak, "İnsan kadına karşı hislerini pek iyi saklayamıyorsun," dedi. Döndü ve kollarını Everly'ye dolayarak onu çenesinin altına sıkıştırdı ve mırıldandı, "Onu koruyacaktır. Gönder onu. Oyunumuza devam etmek istiyorum."

Yanakları kızardı ve mührü bana vermek için elini uzatırken. Bileklerinin etrafındaki örgülü ipin izini ilk kez fark ettim.

Hay sikeyim. Ben de acilen o oyuna dönmek isterdim.

O mührü ellerime almak gerçeküstü hissettirdi. Parmaklarım ona dokunduğu anda neredeyse küle dönüşmesini bekliyordum. Adımın yeryüzündeki son kaydı, burayla olan son bağım. Benim özgürlüğüm.

Gidebilirdim. Asla arkama bakamazdım. Artık beni burada tutacak hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Ama...

Kâğıdı katlayıp cebime koydum ve tek kelime etmeden kapıya yöneldim. Cadının Tanrıyı öldürmesi, tüm Abelaum'un yanması ya da insanlığın sadist bir Tanrının pençesi altında yok olması beni ilgilendirmiyordu.

Ama Raelynn? O benimdi. Benim olandan vazgeçecek değildim.

"Kahretsin, burası bir ev mi yoksa modern sanat müzesi mi?"

Hadleigh'lerin evine - malikane, konak, belki de gerçek bir müze - giden dolambaçlı yolda arabayı sürerken burnumu arabasının camına olan Inaya bana bakarak kıkırdadı. Geniş, taş duvarlı mülklerinin ağaçları arasına sıkışmış devasa bir yerd. "Kızım, sana bunun aşırı olduğunu söylemiştim. Hadleigh partisi gibi bir partiye hiç gitmedin. Evleri gerçek dışı."

Gerçek dışı olduğu doğrudu. Ev öyle bir şekilde inşa edilmişti ki, üst kat birincisinden daha büyüktü, sanki yerin üstünde yüzüyor gibiydi. Her şey sert kenarlar, çelik, beton, ahşap kirişler ve devasa cam duvarlardan oluşuyordu. Üst katta toplanan kalabalığı camdan görebiliyordum, duymak için arabadan çıkmama bile gerek kalmayan gümbür gümbür bas sesiyle dans ediyorlardı.

Her geçen gün 31 Ekim'e ve üniversite kampüsünün yarısının birdenbire hakkında konuşmaya başladığı bu efsanevi Cadılar Bayramı partisine yaklaştıkça midemde bir endişe düğümü daha da büyüyordu. Sanırım artık Hadleigh'lerle bir tür "ilişkim" olduğu düşünülüyordu, çünkü kampüste tanımadığım insanlar birden fazla kez bana yaklaşıp davetiye alıp alamayacaklarını ya da partinin "sadece herkese açık olup olmadığını" sordular.

Scooby-Doo'daki Velma gibi turuncu bir kazak, kısa etek ve diz çorapları giyerek arabadan inmek, içimdeki endişeli düğümü daha da sağlamlaştırdı. Burada kendimi güvende hissetmiyordum. Aslında burada güvende olmadığımın emindim ama Hadleigh'ler etrafta bu kadar insan varken ne halt edebilirlerdi ki? Bir tür hastalıklı Cadılar Bayramı gösterisi gibi beni kalabalığın ortasında kurban mı edeceklerdi?

Sadece bu da değil, güneş batıyordu. Alacakaranlığın soluk altın rengi ışığı ağaçların arasından süzülüyordu ama gölgeler ağaçların altında kalın bir şekilde uzanıyordu. O karanlıkta neyin gizlendiğini biliyordum. Canavarların beni burada takip edeceğini, izleyeceğini ve beni yakalamak için fırsat kollayacağını biliyordum.

İğrenç kesik kafaları onları bahçemden uzak tutmak için işe yaramış gibi görünüyordu ama o şeyler artık neredeyse çürümüştü. Trent bir iş seyahatinde olduğu için Inaya'da kalmaya devam ettim, onun arkadaşlığı hoşuna gidiyordu. Ama geceleri onun dairesinden bile ulumalar duymaya başlamıştım. Inaya tilkilerin çığlık attığını düşünüyordu ama ben daha iyi biliyordum. Karanlıkta neyin saklandığını biliyordum.

Buraya sarhoş olmaya gelmemiştim ama yine de sıvı cesarete ihtiyacım olacağından emindim. Bu evde bir yerlerde bana yardım edebilecek bir şeyler olmalıydı. Bir silah ya da canavarların beni rahat bırakmasını sağlayacak bazı ipuçları.

Belki de Tanrı'nın bana olan ilgisini kaybetmesi için bir tür büyü.

Ne aradığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu, sadece *bir şeyler* bulmam gerektiğini biliyordum.

Ya da Leon'un anlaşmasını kabul edebilirdim, ama hayır. Gitmeliydim ve o.

Eve bakarken dudağımı ısırdım. Leon'un geri döneceğine dair umutlarım gün geçtikçe azalıyordu ve şimdi, o hiç var olmamış gibi davranmanın daha iyi olacağını düşündüm - sanki amım onu unutmama izin verecekmiş gibi, hain orospu. İblis muhtemelen cehenneme geri dönmüş ve büyü kitabını da yanında götürmüştü.

Pişmanlık için zamanım yoktu. Hayatta kalmak zorundaydım.

Evin önü arabalarla doluydu. Ön kapıyı açtığımız anda bangır bangır çalan müzik bedenimde yankılanmaya başladı. Dışarıdaki soğuğa rağmen, evin içindeki ceset kalabalığı havayı sıcaklaştırıyor, aldığım her nefeste esrar ve alkol kokusu hissediyordum; Inaya gülümseyerek bana dönüp evin derinliklerinde bir yeri işaret ederken, yüksek sesli konuşmaların sürekli mırıltısı ne dediğini duymamı imkânsız hale getiriyordu. Kalabalığın içine doğru onu takip ettim ama daha birkaç adım atmıştık ki bir çığlıkla isminin söylendiğini duydum.

"Rae! Aman Tanrım, gelebildiğine çok sevindim!" Kolları arkamdan beni sardı ve Victoria'nın vanilyalı vücut spreyinin tanıdık kokusu dolaştı. Benzer şekilde selamlamadan önce yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu

Inaya. Dar siyah bir bodysuit, kırmızı topuklu ayakkabılar ve gözlerinin üzerinde deri bir tavşan maskesi vardı, uzun kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Kolunu önce benimkine, sonra da Inaya'ninkine dolayarak kalabalığın içinde bizimle birlikte ilerledi. "Hadi size içecek bir şeyler alalım hanımlar! Uyluklarına bayıldım, Rae, çok şirin!"

Sözcükleri geveliyordu ve Inaya ile ben birbirimize eğlenerek baktık. Bizi, uzak duvara dayalı büyük bir ses sisteminden müzik çalan devasa oturma odasına götürdü. Alttan soluk mavi LED'lerle aydınlatılmış uzun beyaz bir bar, oturma odasını mutfaktan ayırıyordu ve çok sayıda içki şişesi, karıştırıcı, garnitür... ve Jeremiah ile kaplıydı.

Tezgâhın üzerinde durmuş, şişeden çıkardığı tekilayı tezgâha yaslanmış iki kadının açık ağızlarına döküyordu. Jeremiah kahkahalarla gülerken kadınlar alkolün tadını bastırmak için limon dilimlerini kaptılar.

"Sıradaki kim?" diye bağırdı, barın üzerinde arkasını dönerken gülerken. İçeri girdiğimizi gördü ve seslendi, "Hey! Raelynn! Sıra sende!"

"Hayır, teşekkür ederim!" Victoria, iksirlerini ve zehirlerini seçen bir cadı gibi bardan çeşitli şişeler toplamaya başladığında hızlıca söyledim.

Zehirler... Midem biraz bulandı. Ama , değil mi?

Arkadaşımın beni öldürüp öldürmeyeceğini merak etmek gerçekten tuhaf bir deneyimdi. Sanki zihnimin bir kısmı diğerini henüz yakalayamamış gibi, kafamın içinde hâlâ elini umursamazca sallayan ve "*Victoria seni öldürmeyecek, aptal*" diyen o küçük ses vardı.

Jeremiah bardan inip aramıza girerken Inaya başını salladı, tezgâha yaslandı ve bana muzip bir gülümseme verdi. Gömleksizdi, beyaz pantolon ve pantolon askısı giymişti, melon şapkası vardı, yüzü pandomimci gibi boyanmıştı. Onu hiç gömleksiz görmemiştim; futbol onu zayıf tutuyordu ama kaslıydı, karın kasları sertçe belirginleşmiş ve tekila şişesini bana doğru kaldırırken pazuları sıkılaştırmıştı.

"Hadi ooonnn," diye alay etti. "Küçük bir atış."

"Sanki *küçük* bir vuruşun tanımını bile biliyorsun." Inaya alay etti.

Gözlerim biraz fazla dalmış olmalı, çünkü Jeremiah'nın gülümsemesi genişledi ve usulca "Hoşuna giden başka bir şey gördün mü?" dedi.

Bir an için nefes alamadım. Hayalet parmaklar boğazımı sıktı, sıkı, sahiplenici bir sıkma yaptı ve gitti. Nefesim kesildi, gözlerim odanın içinde gezinerek kalabalığı inceledi -

Ve lanet Jeremiah *onun* için nefes aldığımı sandı.

"Rahatla, Rae." Tezgâhtan uzaklaştı ve gözlerinin üzerimde gezinmesi beni sümüklü hissettirdi. "Bu gece çılgın olacak. Bırak kendini

"Çekingenliğini biraz azalt." Göz kırptı ve neyse ki ben kaşlarımı çatmadan önce arkasını döndü. Çekingenliğimin ne kadar düşük olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu; ama onları düşürmek istediğim kişi o değildi.

Jeremiah odadan çıkarken ensemdeki baskı kayboldu ama kalbim hâlâ çarpıyordu. Bu hissi, bu tuhaf hayalet hislerini biliyordum.

Ama Leon'un *burada* ne işi vardı?

"Yılın en çılgın gecesine!" Victoria kırmızı bir Solo bardağını benim ellerime, diğerini de Inaya'ninkine bastırırken neşelendi ve bardağını geriye doğru eğip bizim için hazırladığı karışımı yudumladı. Kafamda alarm zillerini çaldıran endişeye rağmen bir yudum aldım: tatlı, ferahlatıcı derecede soğuk, biraz acı, sadece içinde ne kadar alkol olduğunu zar zor ele veriyordu. Yuttukça sıcaklık yayıldı ve mideme yerleşti. Victoria bu kadar ağır içkiler dolduracaksa, gerçekten dikkatli olmam gerekiyordu.

Gizlice kaçıp etrafı keşfetmek için bir fırsat bulmam gerekiyordu ama Victoria etrafımızda dolanırken bunu yapamazdım. Parti hararetti ama insanlar yeterince sarhoş değildi. Gizlice kaçmak için yeterince güvenli olacağını düşünmeden önce bir, belki iki saat verirdim.

"Bütün bunlar olurken ailen nerede?" Victoria müziğin ritmine uyarak sallanırken ben de müziğin üzerine bağırdım. On dakika olmuştu ve çoktan yaptığı içkiyi bitirip bir diğerine başlamıştı.

"Tatil evi," dedi. "Sound yakınlarında sahil kenarında bir yerleri var. *Aralarındaki ateşi yeniden alevlendirmek* için bazen bir hafta kadar orada kalıyorlar." Gözlerini devirdi, ama en azından artık burnumu sokarken ailesiyle karşılaşmaktan endişe etmem gerekmeyeceğini biliyordum. Bana baktı, gözleri yarı kapalı ve pusluydu. "Ailen nerede?"

"İspanya," dedim, bunu ona daha önce söylediğimden neredeyse emindim. "Orada emekli oldular. Ben de onlarla gidebilirdim ama ne bileyim... bağımsızlığımı kazanmam gerekiyordu." Ben güldüm ama onun yüz ifadesi değişmedi.

"Muhtemelen onlarla gitmeliydin," dedi, mavi gözleri sarhoş halinden beklemediğim bir keskinlikle doğrudan benimkilere kilitlendi.

Ama sonra ifadesi bozuldu ve aceleyle, "Mm... Ben olacağım hemen geri..." Koşarak uzaklaştı, bir eliyle ağzını kapatmış, hâlâ kararlı bir şekilde içkisine sarılıyordu. Alkole rağmen kendimi çok üşümüş hissediyordum. İçkimin kalanını yudumladım ve bir tane daha içmek için bara geri döndüm.

Şimdi cesaretimi kaybedemezdim.

Kalabalığın arasına karışırken Leon'un sahiplenici hayalet dokunuşunu sadece hayal ettiğimi düşünmeye başladım. Belki de sadece orada olmasını dilemişim; bu sadece beynimin rahatsız edici bir etkileşime tepki olarak iblisin yakınımda olduğunu, beni izlediğini, koruduğunu hayal etmesiydi.

İçkimden uzun bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. İçine çok fazla alkol koymuştum ama yeterince karıştırıcı koymamıştım ve bunu düzeltmek için bara dönmek üzereydim ki Jeremiah yanımda belirdi.

Elinde iki fincan vardı.

"Bundan pek keyif alıyor gibi görünmüyorsun," dedi, kötü yapılmış kokteyli göstererek. Onayımı beklemeden içkiyi elimden aldı ve yerine kendi içkilerinden birini uzattı. "Dene bakalım."

Yudumladım - tabii ki benimkinden daha iyiydi. Ferahlatıcı, limonlu, köpüklü. Başımı salladım. "Evet, bu çok daha iyi."

"Bir tane daha istersen bana gel," dedi ve muhtemelen yaptığım alkol dağınıklığını atmak için mutfağa geri dönerken eğildi. Gizliden gizliye beni öldürmeyi planlıyor olsalar bile iyi ev sahipleriydiler.

Kalabalığın kenarında durmuş, içkimi yudumlarken çiftlerin birbirlerine sürtünmelerini izliyordum. İnaya uzaklaşmıştı ve ben hâlâ gizlice kaçmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki odanın uzak tarafında bir çiftin bana baktığını fark ettim.

Birbirinin aynısı siyah takım elbiseler giymiş ve papyon takmışlardı, yüzleri kafatasına benzeyecek şekilde boyanmıştı. Kadının uzun, dalgalı siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı; adamın saçları ise koyu renkti ve geriye doğru taranmıştı. İkisi de uzun boyluydu, bileklerinde ve ceketlerinin yakalarında renkli dövmele göze çarpıyordu. Çok saçma bir şekilde çekici görünen bir çifttiler - bu kadar seksapelin iki kişi tarafından üstlenilmesi neredeyse sinir bozucuydu.

Bana o kadar uzun süre baktılar ki kızarmaya başladım. Adamda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı, sanki onu kampüste görmüştüm... belki de onunla bir dersim vardı. İlk hamleyi yapan kadın oldu, oturma odasını yavaşça geçerek duvar boyunca yanımda durdu. Takım elbisesine rağmen çelik burunlu botlar giymişti ve benden daha *yüksekti*.

Bana gülümsediğinde, birdenbire onun gerçek anlamda üzerime basarsan, teşekkür derim.

"Hey." Sesi boğuktu. "İyi vakit geçiriyor musun?"

Başımı salladım, güzel bir kızın benimle sormadan konuşmasından dolayı çok telaşlıyım. "Evet, oldukça vahşi. Kesinlikle katıldığım en büyük parti."

"Ben Sam." Elini uzattı, adını söylerken sesinde hafif bir kekeleme vardı. Parmakları sıcak ve , sanki elleriyle çalışıyormuş gibiydi.

ellerini çok fazla. "Sen..." Başıyla ortağını işaret etti, ben ona bakarken o da bana göz kırptı. Çok tanıdıktı. Onu nereden tanıyordum ki? "... dans etmek ister misin?"

Onlarla dans kendi ayaklarıma takılıp düşme ihtimalim daha yüksekti. Ama eli elimde çok sıcaktı ve odanın öbür ucunda partneri televizyondaki müzikleri karıştırıyordu ve Apashe'den *Distance* adlı bir şarkı seçti.

Gülümsedim ve başımı salladım, o da beni elimden tutup odanın diğer ucuna götürdü, beni erkeğine yaklaştıırken koyu kahverengi gözleri yüzümdeydi. Sonra o önümdeydi, kolları boynumdaydı ve o da arkamdaydı, elleri belimdeydi ve bedenlerimiz karanlık, kabaran ritimle sallanıyordu. Dans edemememin bir önemi yoktu, çünkü ikisi arasında beni nasıl isterlerse öyle hareket ettiriyorlardı.

Sam'in vücudu yaklaştı, kalçası bacaklarımın arasına girdi ve başı aşağı eğilirken parmakları boynumu okşadı - dudakları kulağıma değerken fısıldadı, "Onu içmeyi bırakmalısın bebeğim."

Ama mesele şu ki, içmeyi bırakmak istemiyordum. Jeremiah bana her ne yaptıysa iyiydi ve alkol sonunda midemdeki o kısır endişe düğümünü hafifletiyordu. Sadece hafifletmekle kalmıyor, tamamen yok ediyordu. Harika hissediyordum. Sıcak hissettim. Gülmek istiyordum. Ve Tanrım, olmuşum. Parmaklarının dokunuşu canlıydı, tenimde karıncalanıyordu ve fincanı tekrar dudaklarıma götürdüm.

Beni öne doğru çekti ve sonra yine kalabalığın içinde bana yol gösterdi. Adamının eli kolumdaydı ve neden artık dans etmediğimize dair kafam gerçekten çok karışıktı, ta ki tuvalete girene ve adam kapıyı kapatana kadar ve o -

"Sana içmemeni söylemişim," diye tısladı ve bardağı elimden alırken ensemden tuttu. "Üzgünüm bebeğim, bu senin iyiliğin için."

Tam ne haltlar karıştırdığını sormak için ağzımı açmışım ki Beni öne doğru çekti, tuvalete eğdi ve parmaklarını boğazıma soktu.

Şekerli alkollü içecekler dışında bir şey içmeyeli saatler olmuştu ve sıvının çoğunu tuvalete kustum. Onu itmeye çalıştım ama şaşırtıcı derecede güçlüydü, beni daha sert itti ve parmaklarını tekrar bastırdı - daha fazla öğürme, daha fazla kusmuk. Adamı kapının önünde nöbetçi gibi durmuş beni izliyordu. Ancak öğürdüğümde ve hiçbir şey çıkmadığında gitmeme izin verdi, sifonu çekip içkimin kalanını arkasından fırlatırken şaşkın bir şekilde duvara yaslanmama izin verdi.

"Ne... senin neyin var?" Nefes nefese kaldım, karnımı tutuyordum, boğazım parmaklarından dolayı ağrıyordu, tüm sırtım onu çabasıyla gerilmişti. Fincanımı lavaboda çalkalayıp musluktan doldururken derin bir iç çekti, sonra diz çökerek bana uzattı.

"Yaşamak istiyorsan çok daha zeki olman gerekecek Raelynn," dedi ve ona adımını hiç söylemediğimi fark ettim. "Jeremiah Hadleigh'in sana verdiği hiçbir şeyi *asla* ama *asla* tüketme."

Suyu dikkatle yudumladım, gözlerim onunla adam arasında gidip geliyordu - İşte o zaman fark ettim: gözleri altın sarıydı. "Zane," diye fısıldadım ve o da bana neşeli bir selam verdi.

"Beni tanıman yeterince uzun sürdü." Alaycı bir şekilde dudak büktü. "Lanet , Leon seni hayatta tutmanın angarya olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi sakinleştirici içiyorsun."

"Roofies?" Sesim alarmla bir oktav yükseldi. "Ne -"

"İçkine ilaç katılmış, bebeğim." Kadın derin bir iç çekti. "Hadleigh'ler senin bu partiden ayrılmanı istemiyor, bunu açıkça belirteyim. Yapacak işlerim var, o yüzden o suyu içmeye devam et, kafanı topla - toparlanıp gitmene ihtiyacım var."

Zihnim dönüyordu, sadece kusma ve kan dolaşımında kalan ilaçlar yüzünden değil. Zane uzandı ve ağzımdaki iğrenç safra tadını hafifletmek için bana bir nane şekeri uzattı. Zane buradaydı... yani bu şu anlama mı geliyordu...

"Leon burada mı?" Boğuk bir sesle söyledim. Zane sadece omuz silkti.

"Buralarda bir yerde," dedi. "Seni yeterince yakından izlemediği kesin."

Sam beni ayağa kaldırdı, parmakları üst kolumda bir mengene gibiydi. "Bak, sana bir Uber çağıracağız ve sen de evine gideceksin. Ya da tercihen şehirden siktir olup gideceksin. Hadleigh'lerin bir sonraki kurbanı kendini sunağa bırakmaya hazır diye her şeyin mahvolmasına izin vermeyeceğim."

Zane'e başını salladı, o da bana başını salladı ve kapıyı açtı - Ancak yolumuzun siyahlar giymiş bir adam tarafından kesildiğini gördük.

İçtiğim içkinin kalıntılarıyla sersemlemiş bir halde, bir an için beni öldürmek üzere olan bir suikastçıyla karşı karşıya olduğumu düşündüm. Adam bana dik dik baktı, yüzünü gizleyen kar maskesinin göz deliklerinden öfkeli bakışlar fırlatıyordu. Ama bu bakışlar güneş kadar altın rengindeydi ve farkına vardığım anda kendimi Sam'in elinden çekip aldım ve kollarımı ona doladım.

Leon'un kokusu beni sardı, yumuşak narenciye ve duman. Rahatlık. Güvenlik. Bir iblisin kollarının beni sardığını hissetmenin böyle bir his vereceğini asla hayal edemezdim ama onu tekrar gördüğüm için rahatlayıp ağlayabilirdim. Tamamen siyah giyinmişti: kargo pantolonu, botlar ve bir çeşit dar askeri ceket. Kimliğini tamamen gizlemek için mükemmel bir kostüm.

"Beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım, bebeğim," diye homurdandı, eliyle enseme sıkıca kavrayarak beni kendine yaklaştırdı. "Bu ikisinin arasında öğütmek için yaptığın küçük şirin bir gösteriydi, ama bana kime ait olduğunu unuttuğun hissini verdi."

Zane kıkırdadı ama Sam ters ters bakıyordu. "Belki biraz daha dikkatli olsaydın buna gerek kalmazdı."

Leon merakla başını eğdi, parmakları saçlarımla oynuyor, sanki çekme dürtüsüne direniyormuş gibi hafifçe çekiştiriyordu. Onun tek parçası

Görülebilen yüzü gözleri ve sırtıtmak için bükülmüş olan ağzıydı. "Juniper Kynes... ne kadar da büyümüş."

Adını duyunca nefesim kesildi. Juniper - son kurban. *Başarısız* kurban.

Yüzü asık kaldı. "Artık korkmuş küçük bir kız değilim. On beş yaşıma göre çok daha iyi silahlanmış durumdayım."

"Beni hatırladığına çok sevindim." Leon temkinli bir şekilde koridora baktı. Artık beni göğsüne yaslamıyordu ama ben yanında dururken kolunu omuzlarımda tutmaya devam etti. "Bu öfkeye tutun. Seni güçlü tutar."

Hiç bu kadar hızlı hareket eden bir insan görmemiştim. Juniper ceketinin altına sıkıştırdığı bıçağı çıkardı ve bıçağı Leon'un ağzına dayadı. Zane inledi ve ben nefesimi emerken Leon'un hafifçe sertleştiğini hissettim.

"Zane'in sana karşı bir ilgisi olduğu için şanslısın," diye tısladı. "Çünkü listemde ilk sırada sen vardın."

Parmaklarım Leon'un ceketini sıkıca kavradı, ellerim yumruk oldu. Eğer bu kaltak *beni* tehdit edebileceğini düşündüyse -

"Sakin ol kızım." Leon'un beni mi, onu mu yoksa ikisini birden mi kastettiğinden emin değildim. Üzerindeki gerginlik gitmişti. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Kadın bıçağı hemen çekmeyince Leon çatallı dilini bıçağın üzerinde gezdirdi. Bıçağın kenarının tadına bakarken kan kabardı ve dudaklarına damlayarak dişlerini lekeledi.

"Partinin tadını çıkarın," dedi, Zane'e hızlı bir göz kırptı ve uzaklaşırken beni yakınında tuttu.

Ama beni partiye doğru götürmedi. Ters yöne, koridorun ilerisine, evin daha sessiz olduğu ve müziğin zemini gümbürdeten hafif bir ritme sahip olduğu yöne doğru ilerledi. Sağımızdaki duvar tamamen camdı ve çimenlerin üzerinden ağaçlara doğru bir manzara sunuyordu. Tek kelime etmedi ama gerginliğinin yeniden arttığını, teninin altında sıcaklık ve sertlik olduğunu hissettim. Bir köşeyi döndük, üst kata çıkan bir merdivenin yanındaydık ve başımı döndürecek kadar hızlı bir hareketle beni yanından çekip duvara yapıştırdı.

Eli boğazımı sararken öpücüğü demir tadındaydı, kanayan dili benimkinin üzerinde oynarken sıkıca kavrayışı zar zor dizginleniyordu. Onu unutup unutmadığımı sormuştu ama bedenim asla unutmayacaktı. Öpücüğü kafamın içinde patlayan havai fişekler gibiydi, ayak parmaklarıma kadar karıncalanan anlık sıcak hücum. Kanı kötü bir adak gibi ağzımı boyadı, vücudu bana bastırdıkça karnım sıkılaştı ve sikişinin sertliğini kalçamda hissettim.

Tadı şiddetliydi, kanı şimdiye kadar içtiğim en tatlı günahtı.

Boğazımı sıktı, ağızlarımız kısa bir an için ayrıldığında ve bana kanlı bir sırtıtmış verdiğinde benden bir inilti çıkarmaya zorladı.

"Siktir!" Nefesim kesilirken sesim çatallaştı. Çatallı dilini uzattı, üzerindeki kesikten hala yavaşça kan akıyordu ve ben dayanamadım. Dilini kendi dilimle tattım, dudaklarımın arasına aldım ve ağızlarımız tekrar buluşana kadar emdim: kanlı ve iğrenç, cehennem gibi sapık.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun, Rae?" Sesi sert ve öfkeliydi. "Şimdiden karşılaştığın bir sonraki şeytani sikin üzerine atlamaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece dans ediyorduk," diye mırıldandım. "I -"

"Merak etme bebeğim." Parmaklarıyla yanağımı okşadı ve boğazımı sıkmaya devam ederken başparmağıyla ağzımın etrafındaki kanı sildi. "Kıskanmıyorum. Bu kadar çaresiz olman çok hoş. Ama sanırım başka kimsenin seni benim gibi beceremeyeceğini biliyorsun."

Yutkundum, üzerime doğru gelirken ona baktım. "Gittin," dedim usulca. "Beni terk ettin."

Omuz silkti. "Beni kalmaya zorlamadın."

"Çok korktum Leon."

Tutuşu yumuşadı, yüzünde bir çekingenlik belirdi. Sanki kaçıp gitmemden korkuyormuş gibi bana mesafe bırakmadı. "Lanet olsun, Rae. Ne halt etmeye buraya geldin?"

"Başka seçeneğim yoktu," dedim, uyarılmış olmama rağmen kaşlarımı çatarak. "Kendimi korumak için bir yola ihtiyacım var ve belki burada bir şeyler bulabileceğimi düşündüm."

Leon'un gözleri koridorda gezindi, duyduğu ses karşısında duraksadı ve şüpheci bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Yani buraya Kent Hadleigh'in evinde gizlice dolaşmaya mı geldin? Silah aramak için mi?"

"Evet," dedim kollarımı kavuşturarak - gerçi boğazımdan duvara yapışmışken bu hareketin o kadar da huysuz bir etkisi yoktu. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Yardım edin -" Tek ve sert bir kahkaha attı. "Dizlerimin üzerinde sana yardım edeceğim."

Tutuşu tekrar sıkılaştı ve içimden bir inilti daha çıktı, bu seferki keskin bir beklentiydi. Serbest eli aşağı indi, kalçamın yanına yerleşti, sonra kıcımlı kavradı ve sert bir şaplak attı.

Kavrayışı, acıdan aldığım keskin nefesimi boğdu. "Seni işaretlemem gerektiğini biliyordum," diye hırladı. "Ben kıskanç bir varlık değilim Rae, ama herkesten önce benim olarak işaretlenmeden oynadığını görmek hoşuma gitmiyor." Gözleri aşağı kayd, sonra başı da aşağı indi. Kazağımı yukarı itti, sütyenimin üstündeki göğüslerimi yavaşça ve şefkatle öptü, sonra da beni inletecek kadar sert bir şekilde ısırdı.

"Sana bunları delmek istediğimi söylemiştim," dedi. "Metalim içindeyken çok güzel görüneceksin."

Bu fikir beni ne kadar korkutsa da daha da azdırdı. Beni "işaretlemek" için meme uçlarımı deldiğini hayal etmek beni ıslatıyordu ve ne yaptığının farkına bile varmadan kalçalarımı ona doğru bastırdım. Beni tekrar duvara önce bu uyarılma beni titretmeye yetmişti.

"Bu *evet* miydi, *lütfe*n yap?" dedi. "Yoksa ne kadar istekli olduğunu hayal mi ediyorum?"

Kahretsin, onu istiyordum - ona *ihtiyacım* vardı, tam burada, hemen şimdi. Onsuz geçen bu haftalar bana sonsuzluk gibi gelmişti. Ama nerede olduğumuzu ve buraya ne için geldiğimi unutamazdım.

"Eğer evin içinde yolumu bulmama yardım beni işaretleyebilirsin," dedim usulca. Teklifimi düşünürken gözleri kısıldı, çenesi sertleşti.

"Mm, bu çok yaramaz bir teklif, Rae." O kadar yakındı ki zorlukla nefes alabiliyordum - kollarımı boynuna dolamamak ve onu tekrar öpmemek, tekrar tatmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. "Seni bu evde istemiyorum."

"Çabuk olacağız," dedim.

"Neden bu evde hayatını riske atmaya geçecek bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Kent'in büyülu eserleri olduğunu söylemiştin. Eğer onu senden koruyacak bir tılsımı varsa, belki beni de Tanrı'dan koruyacak bir şeyi vardır." Gözleri kısılmıştı. Bundan hoşlanmamıştı ama haksız da sayılmazdım. "Bulmama yardım et. Çünkü Şeytani Koruma Planınıza kaydolmayacaksam, kendimi savunmak için *bir* şeye ihtiyacım var."

Maskesinin arkasından bakarken mutlu görünmüyordu ama sonunda ifadesi yumuşadı. "Yani Kent'in zulasını bulmana yardım edeceğim ve o sevimli küçük meme uçlarını deleceğim, öyle mi? Anlaşma bu mu?"

Yutkundum ama kendimden emin bir şekilde "Evet. Anlaşma bu."

"Tamam o zaman. Sessiz olun ve yakın durun."

Merdivenleri sürünerek çıktık ve üst katta, üstü kapalı bir bilardo masası ve büyük, kalın minderli beyaz sandalyelerin bulunduğu bir tür ikincil oturma odasının yanına geldik. Partinin evin ön tarafında kalmayı başarmış olması iyi bir şeydi. Misafirler dağılmış olsaydı bunu başarmamızın imkânı yoktu. Ama üst kat karanlıktı, tüm ışıklar kapalı ve kapılar kapalıydı.

Kimsenin burada olmaması gerektiğinin açık bir göstergesi.

Her kapıyı açmak için can atıyordum ama Leon nereye gittiğini biliyordu. Koridor bir haçla sona eriyordu ve Leon sağa doğru ilerleyerek bizi karanlık avluya bakan cam duvarlı başka bir salona götürdü. Ev o kadar büyüktü ki müziğin gümbürtüsü artık çok uzak görünüyordu. Telefonumun cebimde vızıldadığını hissetmeyi bekliyordum; İnaya yakında nerede olduğumu merak etmeye başlayacaktı. Umarım dikkati yeterince dağılmıştır - yeterince sarhoştur - beni bir süre daha unuttur.

Koridor bir dizi gri çift kapıyla son buluyordu. Leon önce bir parmağını ağzına götürerek uyardı, sonra da kapı kollarına ve kapılar arasındaki çatlağa uzun ve dikkatli bir bakış .

"Ne arıyorsun?" Fısıldadım, ancak sessiz olmam için bana bir kez daha elini salladı. Yavaşça kapıyı açtı, omuzlarındaki gerginlik gitmeden önce kapıyı bir santim araladı ve kadar iterek açtı.

"Koruyucu büyü olup olmadığını kontrol ediyorum," dedi. "Tanrı'dan kaçarken kapı tokmağına dokunduğun için anında öldürülmek gerçekten aptalca bir yol olurdu."

Sadece bir dokunuşla öldürebilecek büyüler olduğunu bilmek, kapıdan içeri çok daha temkinli adımlar atmamı sağladı. Yatak odası genişti, pırıl pırıl ahşap zeminler ve büyük beyaz bir halı vardı. Gri çarşaflardan beyaz yastıklara ve uzaktaki cam duvarın arkasına çekilmiş siyah perdelere kadar her şey tek renkli tonlardaydı.

Leon sessizce kapıyı arkamızdan kapattı ve sanki bu durum onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi odanın etrafına baktı. "Kendimi buraya tekrar sürünerek girerken bulacağımı hiç düşünmemiştim. Bu odadan nefret ediyorum."

"Buraya sık sık gelir miydin?"

"Bir ya da iki kez, o da çok fazlaydı. Kent'in burada aylıklık ederken ceza vermek gibi bir huyu vardı. Sanırım emirlerini yerine getirmediğimde birkaç kemiğimi sihirli bir şekilde kırmak onun için rahatlatıcı bir eğlenceydi."

Böylesine lüks bir mekânın böylesine bir şey için kullanıldığını hayal etmek korkunçtu. Leon'u başka birinin emri altında hayal etmek daha da zordu: O kadar büyük bir güce, o kadar ezici bir kuvvete sahipti ki, sadece bir insan tarafından emredildiği düşüncesi kulağa gülünç geliyordu.

Ama güçlü bir iblis bile acıyla kırılabilir.

Buradaki her şey pahalı görünüyordu: tepedeki modern cam ve çelik avize, devasa düz ekranın altındaki siyah mermer şömine, yatağın üzerindeki yaldızlı çerçeveli devasa tablo. Fırtınalı bir denizin ortasında duran bir kadını tasvir ediyordu, kolunu bir hançerle uzatmıştı

gökyüzünü işaret ediyordu. Siyah dokunaçlar sanki bıçağı onunla birlikte kavramak istercesine kolunun etrafına sarılmıştı. Rönesans döneminde çizilmiş gibi görünüyordu, güzel ve dramatik. Ama bu bir silah değildi.

Buradaki hiçbir şey silaha benzemiyordu.

Ben yanından geçene kadar açık pencereden sadece yansımalarımız görünüyordu ve aşağıda bir projektör yanıp sönerak çimenliğin büyük bir bölümünü aydınlattı. Hareket dikkatimi çekti ve bakarken ağaçların arasında karanlık ve iskelet gibi bir şeyin süründüğünü gördüm.

Beni buraya kadar takip etmişler. Elbette takip etmişlerdir. Nereye gidersem gideyim bu canavarlardan kurtulamıyordum.

Leon'un kolları arkamdan beni sardı ve dişleri kulağımı ısırırken, "Bu evdeki en tehlikeli şeyin ben olduğumu bildiğin halde neden etrafta gizlenenlerden korkuyorsun?" diye fısıldadı. Beni kollarının arasında çevirdi ve parmaklarıyla çenemi dürttü. "Ve ben senin tarafındayım, ne şanslısın ki."

Sırtım pencereye dönükken tüylerim diken diken oldu. olduklarını bilmekten nefret ediyordum. Bu sürekli avlanma hissinden nefret . "Öyle misin?"

Kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

"Benim tarafımda mısın?"

Gerçekten mi?"

Yüz ifadesi ciddileşti, neredeyse kızgındı. Şakacı sırtışı gitmişti. "Öyle olmadığımı da nereden çıkardın, Rae?"

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım. "Yine gitmeyi planlıyorsun, değil mi? Burada kendimi koruyacak bir şey bulamazsam ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. O şeyler beni yalnız bırakmayacak." Pencereden dışarı bakmaya çalıştım ama Leon yüzümü yakaladı ve bakmama izin vermedi.

"Geri geldim," dedi. "Bu bir şey sayılmaz mı?"

"Geçici bir durum," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. Ama korkuyordum ve tüm korkularımı ve hayal kırıklıklarımı sessiz tutuyordum çünkü bu konuda kiminle konuşmam gerekiyordu?

Ondan başka kim anlayabilir ki?

"Ben geçici iş yapmam." Ellerini arkasında birleştirirken sesi hırıltılıydı. Bunu yaptığında artık bir uyarı gibi hissediyordum. Elleri kenetlenmişti ama bu bana dokunmak istemediği anlamına gelmiyordu. Bu onun kendini kontrol ettiğinin bir göstergesiydi, ben yalvarmadan önce çok fazla şey çabasıydı. "Unuttun mu, sen benimsin Rae. Açıkçası aksini düşünmeye cüret ettiğin için seni cezalandırmalıyım."

Ağzım kurumuştı ama amım kurumamıştı. Onun sözleriyle hızla ısınıyor, beklentiyle kabarıyordu. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, fark ettim ki

Kulağa ne kadar aptalca geliyordu. Haftalardır süren yalnızlık ve korku beni ele geçirmişti ve onun ilgisini söyleyebileceğimden çok daha fazla özlemiştim. Ateşini, acımasızlığını, ona ait olduğuma dair sarsılmaz kesinliğini özlemiştim.

Bu güvenceye şimdi umutsuzca ihtiyacım vardı.

"Beni burada cezalandıramazsın," dedim. "Kent'in kendi yatak odasında, buna cesaret edemezsin -"

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Sesi tehlikeli bir şekilde alçalmıştı. Ben orada dururken etrafımda dolanmaya başladı, kalbim onu itmenin heyecanıyla çarpıyordu. Bir tepki ve ona meydan okumak bunu sağlayacaksa, yapacağım şey buydu.

"Ya beni birkaç ay önce burada yakalamış olsaydın Leon?" Arkamdan sinsice yaklaşırken dönme isteğime karşı koyarak söyledim. Dışarıda pusuya yatmış canavar korkusunu zihnimden silmeyi başarmış, tüm dikkatimi ona ve yaptıklarına .

Ne yapmayı planladığını.

"Ya olursa," diye mırıldandı, sonra kıkırdadı. "Ya gerçekten? Hâlâ Kent'in hizmetindeyken seni burada yakalamış olsaydım, sana zarar verebileceğimi mi ima etmeye çalışıyorsun?" Parmaklarını ensemde gezdirdi, saçlarımı okşadı, pençeleri derimi hafifçe çizirken keskindi. "Beni hafife alıyorsun, Rae. Kent'in seni burada yakaladığımı bilmesine bile gerek yoktu. Ama yine de seni cezalandırmak zorundaydım, sadece girmemen gereken yerlere gizlice girme konusunda sana bir ders vermek için bile olsa."

Yutkundum. Elleri belime dolandı, pençeleri kazağımın kumaşını delerek kalçalarımın battı. Dudakları boynuma değdi, sonra kulağımın altını okşadı ve nefesim titrerken gözlerimi kapattım.

"Çok gerginim," dedi usulca. "Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Dikkat dağıtıcı bir şey," diye fısıldadım. "Güvende hissetmeye ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Dudaklarının tenimde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Dikkatini dağıtmak mı? Kent hâlâ bana hükmediyor olsa bile sana zarar vermeyeceğim düşüncesiyle dikkatini dağıtayım mı?" Tekrar önümde durmak için döndü, pençeleri çenemin hemen altındaki hassas deriye bastırana kadar çenem boyunca ilerledi. "Seni cezalandırırken bile, istediğim kadar zalimce ve acımasızca, yine de seni koruyacağım. İhtiyacın olan dikkat dağıtıcı bu mu?"

"Evet. Lütfen."

"Lütfen." Kıkırdadı. "Söylediğinde kulağa çok hoş geliyor. Kendi isteğinle mi boyun eğeceksin yoksa istediğini kabul etmen için seni zorlamam mı gerekecek?"

Yavaşça bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Huzursuzdum, uzuvlarım titriyor, adrenalini karıncalanıyor ve savaşıma, kaçma ihtiyacı duyuyordum.

"Ah, demek zorla." Peşimden geldi, her adımı benimki kadar yavaş ve ölçülüydü. Yüzüm sıcaktı ve gözleri altın rengine dönmeden önce derin bir nefes aldı ve bana geniş, keskin bir sırıtış attı. "Kokusunu . Damlayan uyarılmışlığın, benim için çok heveslisin."

Başımı salladım ama içimden *evet diye* bağıırıyordum. Leon tarafından zorla, ceza olarak alınma fantezisi amımın zonklamasına neden oldu. Dışarıda çok gerçek bir korku gizleniyordu ama burada, onun ellerinde güvendeydim. Korkumu bir keman gibi çalarken bile güvendeydim.

Korkulacak o kadar çok gerçek şey varken tehlikeli fanteziler katartık hissettiriyordu.

"Yasak yerlerde dolaşmamalıydın, bebek. Dolaştığında ne olduğunu gördün mü?"

Bana doğru hamle yaptı ve ben de kapıya doğru koşmak için yatağın üzerinden fırladım. Ona ulaşamayacağımı biliyordum. Kaçmak gibi bir arzum yoktu. Ama yine de beni tutup geri çekerek yatağın üzerine fırlattığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gücü karşı konulmazdı; beni bir bez bebek gibi savurdu, sırt üstü yatmam için ters çevirdi ve üzerime çıktı.

Yumruklarımı ona savurmak, tekmelemek ve kıpırdamak iyi hissettiriyordu. Tüm bunların faydasız olduğunu, kaçamayacağımı biliyordum. Ama mücadele etmek gerginliğimi azaltıyor, içimdeki o gergin enerjiyi hafifletiyordu. Bileklerimi yakalayıp bir eliyle yatağa sabitlediğinde ve diğer eliyle boğazımı , uyarılma içimde bir yangın gibi alevlendi.

Yakınına eğilip hınzırca gülerken altında nefes nefese kaldım. "Bana hatırladığını söyle, Rae. Oyunu ne durdurur?"

"Merhamet," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma." Kavrayışı kabaca sıkılaştı, pençeleri boynuma saplandı. Maskesi takılıyken korkunç ve bilinmez görünüyordu ve onun gerçekten bir yabancı olduğunu hayal edebiliyordum, beni olmamam gereken bir yerde gizlice dolaşırken yakalayan, hiç tanımadığım bir iblis.

"Sessiz olsan iyi olur," diye hırladı. "İşverenimin bunu şimdi öğrenmesini değil mi? Öğrenirse senin için daha kötü ." Başımı meydan okurcasına ondan yana çevirdiğimde kıkırdadı ve dilini yüzümün yan tarafında gezdirdi. Bu hisle ürperdim ve kulağımı ısırduğında içimden bir inilti kaçtı.

"Bırak beni," diye ciyaklayarak elinin baskısı altında işe yaramaz bir şekilde kıvrandım. Çatallı dili ayırık dudaklarının arasından bana doğru fiske vurup benimle alay ederken kalçalarım ihtiyaçla gerildi. "Lütfen, bırak gideyim."

"Hiç şansın yok." Beni yatağın kenarına kadar sürükledi. Yatağın arkasında durdu, beni kenara çekti ve yatağın kenarına doğru eğilmem için karnımın üzerine yatırdı. Eli eteğimin altına kayd, tırnakları siyah çoraplarımın ince kumaşını yırttı. "Ne kadar ciyaklayıp yalvarırsan yalvar, beni kandıramazsın; sana yapacağım şeyin her saniyesine bayılacaksın. Seni mahvedeceğim."

"Siktir, Leon..." Eli bacaklarımın arasına süründü, kaba ve dikkatsizdi. Kendimi ona karşı gıcırdatırken buldum, daha fazla uyarılma için istekliydim, parmaklarının klitorisimin üzerindeki hissi için çaresizdim. Elini çekti, başımın arkasındaki eliyle yüzümü yatağa bastırdı ve kıcıma art arda üç kez şaplak attı.

"Pis küçük sürtük." Tekrar bacaklarımın arasına uzandı, çoraplarımı yırttı ve iki parmağını içime sokmak için külotumu kenara çekti. Parmaklarını acımasızca pompalarken haykırdım, altımdaki sık çarşafları kavradım, zevk acımasızca ele geçirdi.

"Ah, çok ıslak," Leon parmaklarını geri çekti, beni soluk soluğa bıraktı ve yüzümün önünde tuttu. Uyarılmışlığım teninde parlıyordu, parmaklarını açarken parmaklarının arasında ağ gibi örülüyordu. Karanlık bir kahkaha atarak başımı sertçe salladı. "Pis kız. Etrafta savrulmayı seviyorsun, değil mi? Aç ağzını."

Parmaklarını dudaklarımın arasından geçirdi, kendi uyarılmamın tadı beni inlett. , dilim parmaklarının arasından ve ucundan kayıyordu - beni parmaklamak için pençelerini merhametle kılıfına sokmuştu. Kıcıımı tekrar tokatladı, ben de inledim ama hemen ondan kalan son damlayı yalamaya devam ettim.

"Ne kadar yaramaz küçük bir şey," diye hırladı. "Şu ağzını daha iyi kullanalım, olur mu?"

Beni yere yatırdı, bir eli boynumda, diğeri kolumda beni kontrol ediyordu. Ona karşı mücadele ettim, sadece umutsuzca istediğim bir şeyi reddetmenin ve her halükarda geleceğini bilmenin o coşkulu hissini yaşamak için.

Savaşmak ve istediğimi etmek istiyordum.

Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı ve kemerini çözdü. Tokanın şingirtisi ve fermuarının aşağı kayarken çıkardığı tanıdık ses midemin ihtiyaçla kıvrılmasına neden oldu. Ağzım sulanıyordu. Ne olacağını biliyordum. Kalın damarlı ve canavar gibi sert sikini çıkarıp yüzümün önünde tutmasını hevesle izledim.

"Aç."

Meydan okuyan bir gülümsemeyle ona baktım. "Hayır."

Gözleri parladı ve omuzlarını geriye atarak başını salladı. Beni dizlerimin üzerinde daha yukarı çekti ve yüzlerimiz birkaç santim ayrılana kadar eğildi. "Yapma. Sen. *Cüret Etme. Bana hayır* deme. Yoksa yüzündeki o arsız gülümsemeyi atarım."

Daha geniş sıırttım. "yak Leon," diye fısıldadım. "yak."

Kollarındaki damarlar kendini tutma çabasıyla kalınlaşıyor gibiydi. "Cesur kız," dedi usulca. "Bundan emin misin? Bir iblisten sana zarar vermesini istiyorsun; ben kanayan ve ölmeyen, fırlatılabilen ve kırılmayanlarla oynamaya alışkınım."

"Beni kıramayacaksın," dedim. "yak, pislik."

Avuç içi yüzüme çarptı, ağır ve acıtıcıydı - ama mükemmel bir şekilde kontrollüydü. Gücü ölçülüydü. Sadece acıtacak kadar vurdu, başımın yana savrulmasını önlemek için diğer eliyle darbeyi yumuşattı. Bir an ağzım şok içinde açık kaldı, yanağım acıdı ve gözlerim başladı. Benimle birlikte durdu, benimle birlikte bekledi ve gözlerinin üzerimde olduğunu, tepkimi ölçtüğünü biliyordum.

Bakışlarımı tekrar kaldırdım, huysuzlandım ve "Beni korkutmuyorsun" diye tükürdüm.

"Hayır mı?" Saçımı çekiştirdi ve koyu renkli maskenin arkasındaki keskin dişlerin acımasızlığı tüylerimi diken diken etti. "Korkmak mı istiyorsun, küçük velet?" Bir şeyler değişiyordu. Dişleri uzamıştı. İrisleri şişmiş, sadece ince bir altın halka bırakmıştı. Yüzüme alaycı bir şekilde vurmak için dışarı fırlayan dili *simsiyahtı*. "Sana korkacak bir şey vereceğim."

Bana bir tokat daha attı, sonra bir tokat daha. Başım, bu yakıcı acının bana pompaladığı dopamin ve adrenalin karışımıyla uğulduyordu. Tokatları ağırdı ve yüzümde ısıracı karıncalanmalar bırakıyordu. Sadece acıdan zevk almıyordum, dayanabildiğim sürece onun emirlerine direnmekten de zevk alıyordum. Sulanan gözlerimi tekrar ona kaldırdığımda, gerçekten de bir canavara benziyordu; beni ellerinde çaresiz bırakan, kâbuslarımdan fırlamış bir şeye.

"Şimdi korktun mu, kızım?"

Korkmuş - aşık olmuş - bunalmış - cehennem gibi muhtaç. Aynı hem korkmuş hem de sakin olarak var olmamı sağlayan hayal gücümün bu hınzır uzantısı, bu tehlikeli oyun, tam da olmak istediğim yerdeydi.

Başımı meydan okurcasına salladım ve parmakları az önce tokatladığı derinin üzerinde gezinirken irkildim. "Korkmuyorum. Senden korkmuyorum."

"Çok cesurca," dedi ve alaycı bir tavırla dudağını büzdü. "Ve çok aptalca. Zavallı küçük ölümlü. Bir iblise meydan okumak iyi hissettiriyor, değil mi?" Bir eliyle yanaklarımı sıktı ve diğer elinin parmaklarını

elini dudaklarıma götürerek çenemi açmaya zorladı. "Şu güzel küçük ağzı görmeme izin ver. Sikim için çok mükemmel." Parmakları dilime bastırdı. Neredeyse öğürecektim ve bunu yapmamak için gösterdiğim çabayla gözlerimden yaşlar süzüldü. Kukumun damladığını, arzuyla kenetlendiğini hissedebiliyordum.

Bana bir oyuncaktan başka bir şey değilmişim gibi baktı ama sesini alçaltıp tekrar konuştuğunda sözlerinde saygı vardı. "Ağzın mükemmel. Vücudun mükemmel. Zihnin, o lanet olası meraklı zihnin, mükemmel." Beni tutuşu nazik değildi ama alnıma kondurduğu öpücük öyleydi. "Sen benimsin, buna inanmasan bile. Ve benim olana değer veririm. Şimdi aç şu lanet ağzını."

Bu sefer itaat ettim.

Sikini dudaklarıma bastırdı. Dilimin üzerindeki etinin tadı sarhoş ediciydi ve o içime girerken gözlerim kapandı. Ağzımı acımasızca sikti, beni cezalandırdı - ödüllendirdi. Ancak sonunda ağzımdan bir tıkaç çıktığında hızını yavaşlattı ve ağzımı kendi zevki için kullanırken başımı yerinde tuttu.

"Kahretsin, sikimi çok iyi alıyorsun." Sesindeki sertlik beni inletti. Zorlukla kontrol edebildiğim sözlerindeki zevki duyabiliyordum ve dilimi şaftı boyunca hareket ettirdim, zonklamasını hissetmeye hevesliydim. "Ah...*siktir*, bebeğim..."

Bu evcil hayvan ismi içimde bir şeyleri harekete geçirdi, karnımda hafif, çırpınan ve sıcak bir şeyler. Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Evcil hayvan isimleri her zaman alaycı bir ton taşırdı, ama bu seferki - bu seferki zevkle doluydu, bu seferki sanki hiç düşünmemiş gibi dudaklarından döküldü, sanki bir kırılmalı anında ortaya çıkmış gibiydi.

Bu, içimdeki yoğun uyarılmanın daha da alevlenmesine neden oldu. Kalçalarını kavradım ve başımı onun itişleriyle aynı ritimde hareket ettirmeye başladım. Parmaklarımı içine soktum, sonra etrafına uzandım ve sırtını tırmaladım. Üzerinde izlerimi bırakmak istedim. Kan akıtmak istiyordum. Bu canavara acı hissettirip hissettiremeyeceğimi bile bilmiyordum ama denemek istiyordum.

İticiliği daha da sertleşti ve avucunu acıyan yanağıma koyarak beni ona bakmaya teşvik etti. "Her damlasını , değil mi?" diye homurdandı ve ben başımı kolanının etrafında sallamayı başardım. Onun tadına hasret kalmıştım, bunu o kadar çok istiyordum ki inledim. Başımı yerinde tuttu, siki dilimin üzerinde zonklarken derinlere doğru itti, sonra ağzımı dölleriyle doldurdu.

damlasını yuttum. Ona yapıştım, bir damlasını bile kaçırmamak için onu boğazımın tuttum. Onu yutarken ağzım her sıkıldığında kalçaları öne doğru seğiriyor, sırtı titriyordu.

Ağızından çekildi, çenemi kavradı ve dudaklarım hala onunla ıslakken, girmek isteyen, beni bütünüyle yutmak isteyen bir açlıkla beni öptü. Dudağını ısırdım ve o da ısırdı, sonra dili ağızımdaydı ve kendimi onun pençesinde gevşek buldum, onun tüm tatları ağızımda sarhoş edici bir kokteyldi.

"İğrençsin amina koyayım," diye fısıldadı, benden konuşacak kadar ayrılmıştı. Gülümsedim - gözyaşı lekeli yüzüm, çenemden aşağı akan döl, akan rimel.

"Beni daha pis yap."

Dudaklarıma tükürdü ve onu yalamamı izlerken, kontrolünü gerçekten kaybedebileceğini düşündüm. Gözlerindeki hırçınlık, oradaki açlık, dehşet verici olmaktan başka bir şey değildi. Dehşet vericiydi ama yine de hiç kimseyi bu kadar istememiştim. Vücudumdaki her sinir yanıyordu, dokunuşa karşı duyarlıydı. Beni yerden kaldırıp yatağın üzerine fırlattığında bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum ve şık çarşafların ve yumuşak yastıkların üzerine düştüm. Çırpındım, yine işe yaramaz bir mücadele girişiminde bulundum ama beni sırtüstü yatırdı ve eteğimi çekti.

"Hâlâ sert misin?" Sanki bariz olanı göremiyormuşum gibi nefes nefese kaldım. Sanki orgazm olmamış gibiydi: siki hâlâ , bacaklarımı ayırırken ucundan inci gibi bir prekum damlası kayıyordu.

"Ne olduğumu unutma bebeğim," diye hırladı. "İstediğim sürece sertim." Daha yakına eğildi, tenime bir fısıltı gibi. "Ve seni mahvedeceğime söz verdim."

Sırılsıklam olmuşum ama içime girerkenki gerginliği hâlâ çığlık atmama neden oluyordu. Eliyle ağızımı kapattı ve içimi derinlemesine doldururken çıkardığım sesi bastırdı. "Unutma," diye tısladı sertçe, konuşurken boynumu ısıırıyordu. "Çıkmak istiyorsan üç kez dokunacaksın." Sinyalin hatırlatması beni bir an için yere indirdi, bana gerçekliği hatırlattı, sonra tekrar o lezzetli, karanlık fanteziye daldım.

Onu üzerimde izlerken, yüzü maskeli, gözleri parlak, dudaklarında dişlerimden kalan kanlı izler, beni neredeyse anında orgazmın eşiğine getirdi. İçimdeki sikiinin gerginliği ve klitorisime sürtünen parmakları beni uçurumdan aşağı itti ve kendimden geçmeme neden oldu.

Etrafında kenetlendim, beni unutulana kadar becerirken eline karşı çığlık attım. Hızını yavaşlattı, zevkin her saniyesini çıkardı. Ama sonra, dalgalar geri çekilip nefesimi tutmayı başardığımda bile, başım hafif, fısıldadı, "Henüz bitmedi. Tekrar boşalmanı görmek istiyorum. Benim için tekrar çığlık at."

Bacaklarımı kaldırdı, daha da derine ulaşabilmesi için onları yukarıda tuttu. açıl. Titreyen amım tekrar sıkıştı, aşırı hassas, şişmiş klitorisime her dokunuş beni seğirtti. "Lütfen, lütfen, ," diye ağlıyordum.

Zihnim düşüncesiz bir mutluluğa sürükleniyordu. Boynumu ısırды, dudakları tenimde bir gülümsemeye dönüştü, ben ona doğru yükselirken, gerginliğim daha da sıkılaşıırken nefes almakta zorlanıyordum.

Eline karşı haykırırken hayvan gibi ses çıkardım, altında titriyordum, endorfin seli beni hıçkırır hıçkırır ağlatıyordu. Elleri gözyaşlarımı silene, yüzümü öpene ve mırıldanana kadar ağladığımın farkına bile varmamıştım: "Sakin ol bebeğim. Çok iyidindin, çok güzelsin."

Yanımda uzanırken yüzümü göğsüne bastırmak için başımı . Ağladığım için kendimi aptal gibi hissediyordum: Üzgün değildim, korkmamıştım, incinmemiştim. Ama o kadar güzeldi ki, o kadar çılgınca tüketmişti ki, göğsüne yaslanıp bir dakika daha ağlamak bana katarsis gibi geldi.

"Özür dilerim." Burnumu çekerken kıkırdadım, her tarafım darmadağın olmuştu. "Ağladığım için özür dilerim -"

Bir parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Sakin özür dilemeye kalkma. Nasıl istersen öyle gel. Ben senin yanındayım."

Orada sessizce uzanmış, müziğin uzaktan gelen gümbürtüsünü dinliyorduk. Sakinleştikçe, günlerdir bana eziyet eden endişe düğümünün çözöldüğünü fark ettim. Parmaklarıyla, diliyle, hınzır sözleriyle düğümü çözmüştü. Dışarıda gizlenen hiçbir şey onun kadar tehlikeli değildi.

Ve ben . Kendine ait olana değer verirdi.

"Senin için yeterince dikkat dağıtıcı mı?" Bana sırtıttı ve ben de yüzünü görmek istediğim için taktığı maskeyi kaldırdım. Onu son gördüğümünden bu yana o kadar da uzun zaman geçmemişti ama yine de nefesimi kesmişti. Güzelliğı tehlikeliydi, çekiciydi. Tıpkı o parlak renkli zehirli kurbağalar gibi, dokunulmak için yalvaran ama parmak uçlarınızın bir dokunuşuyla sizi öldürebilecek bakışlara sahipti. Ama yine de ona dokundum, parmaklarımı yüzünde gezdirdim.

"İyi bir dikkat dağıtıcıydı," dedim.

"Umarım o endişeli düşünceleri kafandan atmışımıdır. O tatlı korkuyu aşağılık yaratıklara harcama, ben buradayken olmaz."

Ama burada ne kadar kalacaksın?

Sonsuza kadar orada yatamazdık. Bana korkmamamı söyledi, ama hala tetikte olduğunu biliyordum: hala ayak seslerini dinliyordu, gözleri hala pencereye, kapıya doğru kayıyordu. O endişeliydi, bu yüzden benim endişelenmeme gerek yoktu. Ama bir dakika daha, sadece orada yatmak, sadece nefes almak, sadece parmaklarının saçlarımda oynadığını hissetmek iyi geldi.

"Bir iblisin güvenli bir kelime kullanmasına şaşırdım," diye mırıldandım, tepemdeki avizeye bakarak. Yatak son derece rahattı ama arkamdaki kadın resmi aşağıdan bakan gözler olduğu yanılsamasını veriyordu.

Başını sallayarak burnunu çekti. "Biz iblisler özgür iradeye her şeyden çok değer veririz. Zorlandığımız yanılsamasıyla oynayabiliriz, ama kurbanınız sizi umutsuzca istemiyorsa bunun ne eğlencesi var? Biz buna cehennemde *güvenli sözcük* demeyiz. Hepimiz oyunun bitmesi gerekiyorsa merhamet demeyi biliriz. Bu, 'Dur yoksa seni durdururum' demenin daha kibar ve daha samimi bir yoludur." Omuz silkti ve bir süre sonra sırtarak kendini yataktan kaldırdı.

"Hep bu yatağı kirletmek istemişimdir," dedi ve kalkmama yardım etmek için elini bana uzattı. "Sonunda düzgün bir şekilde kirletebildim."

"Kent onu yakmak zorunda kalabilir," dedim, o beni kollarıyla sarıp tekrar kendine yaklaştırırken. Dudakları başımın tepesine bastırdı ve ben fısıldadım. "Seni özledim."

Ciddiydim ama bunu yüksek sesle söylemek kalbimin çarpmasına neden oldu. Gerildi, beni kavrayışı hafifçe sıkılaştı. "Neden?"

Çünkü beni güvende, sıcak, arzulanır hissettiriyorsun ve bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatan canavar bir penisin var.

Bakışlarını tam olarak karşılayamadım. "Etrafımda olman hoşuma gidiyor."

Sonunda başımı kaldırdığımda, sanki söylediklerim kafasını karıştırmış gibi kaşları birbirine yaklaşmıştı. Saçlarını karıştırarak başının arkasını ovma için beni bıraktı. "Bunu söyleyen ilk insanlardan biri olduğun kesin." Beceriksizce boğazını temizledi. "Burada yeterince zaman geçirdik. Hadi aşağıya inelim."

Kent'in bodruma inen yolu açtığını hiç görmemiştim; bağlayıcı çemberim aşağıda olduğu için Kent'in emriyle oraya ışınlanabiliyordum. Çemberden sadece onun izniyle çıkabiliyordum ve genellikle komutlarını öyle bir şekilde ifade ediyordu ki görevlerim bittiğinde hemen çembere geri dönmem gerekiyordu. Bodrum, bir daha asla ayak basmak istemediğim, görmek, koklamak ya da yaklaşmak istemediğim bir yerdi.

Ama işte .

Girişin ana yatak odasında bir yerde olduğunu biliyordum ve uzak duvarın karşısındaki devasa kitaplık ile bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum, altta sanki altında bir ray varmış gibi garip bir boşluk vardı. İlk incelediğim yer

Rae'yle oynamak, o bana aynısını yaparken gergin enerjimi ondan çıkarmak, bu lanet evde olmaktan duyduğum huzursuzluğun bir kısmını yatıştırmıştı. Ama yine de kafatasımın arkasında bir endişe sızısı vardı. Bu odadan nefret ediyordum. Kokusundan nefret ediyordum. Tertemiz halılardan, bembeyaz duvarlardan ve Kent'in içmeyi sevdiği puroların havada hâlâ belli belirsiz bir koku bırakmasından nefret ediyordum. Burada bir an bile daha fazla kalmak istemiyordum, Jeremiah ve Victoria'nın sarhoşluklarını ve gürültülerini uzaktan duyuyordum. Dışarı çıkıp onları katletme isteği çok güçlüydü ama Cehennem'in

Yetkili kraliyet ailesi iblislerin insanların önünde kendilerini hoş karşılamazdı.

Hadleigh kardeşleri sarhoş üniversite öğrencilerinden oluşan bir kalabalığın önünde katletmek kulağa eğlenceli geliyordu ama ardından gelecek cehennem azabına değmezdi.

"Sanırım büyü kitabını bulamadın?" Rae arkamdan sordu, rafların alt tarafını yoklarken beni izliyordu.

Evet, büyü kitabını buldum. Ama seni bırakamayacak kadar sana takıntılıyım, bu yüzden buradayım, hala sana yakın olmak için hayatımı ve uzuvlarımı riske atıyorum, hala sesin, kokun ve gözlerin tarafından tamamen çıldırıtılıyorum -

"Hayır, henüz bulamadım." Omzumun üzerinden geriye baktım ve ona göz kırptım. "Şanslısın."

Ona hâlâ burada olduğum için ne kadar "şanslı" olduğunu hatırlattıkça kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Gitmemi engelleyen tek şeyin Grimoire olduğunu ima etmek aşağılık bir yalandı ve buna daha fazla inanması mümkün değildi. Genelde bir olduğumu memnuniyetle kabul ederdim, ama Rae ona karşı... iyi... olmamı istiyordu.

Sadece onun için. Diğer herkes sikilebilirdi.

Rafın uzak bir köşesinde, parmaklarım ahşaba yerleştirilmiş soğuk bir metal plakanın üzerinde gezindi. Ona bastım, geri çekildim ve kitaplık sessizce raylar boyunca hareket ederek duvara kayd ve karanlığa bir merdiven ortaya çıktı. Rae soluk soluğa kaldı, sanki karanlığa doğru koşmaya hazırmış gibi hevesle öne doğru adım attı. Elimi göğsüne bastırdım, floresan ışıkları yanıp sönererek soğuk, beton merdiven boşluğunu aydınlatırken onu sakinleştirdim.

"Aşağıda kameralar var mı?" diye fısıldadı, sanki merdivenlerin kendisi duyup ötebilirmiş gibi. "Ya da hareket sensörleri?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Aşağıda girdiğim sadece bir oda var. Çabuk olmalıyız."

Kararlılıkla başını salladı. Yüzü kızarmıştı ve kalp atışları yeniden hızlanmıştı. Heyecanlıydı - tabii ki . Tehlikeli bir macerayla yüzleşmek mi? Görünüşe göre parkta yürümekten daha iyi.

Bu küçük kadının gözü kara cesaretinde acı verici derecede ateşli bir şey vardı.

O önden gitti, ben de arkasından gittim, iç duvardaki başka bir metal plakaya basarak arkamızdaki kitaplığı kapattım. İki kat merdiven indik ve tepemizde daha fazla ışık yandı.

"Vay canına." Rae etrafına gözleri büyüdü. "Burası bir süper kötünün karargâhına benziyor."

"Öyle de olabilir." Burada olduğum için sırtımda ürpertici, iğrenç bir his vardı. Siyah boyalı beton duvarlar ve ahşap zeminler

Bu yerin klostrofobik ezici ağırlığını gizlemek. İblislerin yeraltında olmaması gerekirdi ama Hadleigh'ler beni hep orada tutmuşlardı.

"Bu onun şeytani konferans masası mı?" Rae kendi şakasına gülümseyerek odanın ortasına kurulmuş, sandalyelerle sıralanmış uzun, parlak ahşap masanın etrafında dolaştı. Cebinden telefonunu çıkarmıştı ve etrafta dolaşırken kayıt yapmak için telefonunu havaya kaldırdı. İnsanların adalet sistemlerine pek inancım yoktu ama Hadleigh'ler kızımı ortadan kaldırmak istiyorlarsa, nerede olduğuna dair ne kadar çok kayıt olursa işleri o kadar zorlaşırdı. Burada yaptığı keşifleri kaydetmek muhtemelen iyi bir fikirdi.

"Bazen konuştuklarını duyardım," dedim. "Libiri'nin en yakın üyeleri onunla burada buluşurdu."

"Peki tüm bu kapıların ardında?" Odanın içinde bir aşağı bir yukarı, tuş takımlarıyla sabitlenmiş kalın metal kapılara baktı. "İçeri nasıl girebiliriz?"

"Elektrikli kilitleri etkilemek yeterince kolaydır," dedim. "İstedigini seç. Sondaki hariç hiçbirinin arkasında ne olduğunu bilmiyorum."

Odanın uzak ucuna ve oradaki sıradan metal kapıya doğru baktı. Kent'in emri altındayken, o odaya girip çıkmanın tek yolu onun izniydi. Şimdi mi? Oraya tekrar adım atmaya hiç hevesli değildim.

"İçeride ne var?" Rae içini çekti ve ben de enerjimi odanın diğer ucuna yayarak kapının kilidindeki elektriği etkiledim ve kilidi açtım.

"Kendiniz görün."

Kapının menteşelerinin gıcirtısı tanıdıktı. Bu evin tamamında Kent'in gıcırdamasına izin verdiği tek kapının bu olduğuna yemin edebilirdim. Ve içerideki koku - durgun, nemli, toz, küf. Sırf soluk floresan ampulünün tanıdık titreşimini görmemek için açık kapıya doğru döndüm.

Kent ne yaptığımı anlayana kadar her gün o ampülü kırardım. Sonra o da benim parmaklarımı kırdı.

Burada olmak istemiyordum. Soğuk nemli betonun, metalik demirin kokusunu almak istemiyordum. Havalandırma deliklerinden gelen hava filtreleme sisteminin uğultusunu duymak istemiyordum. Soğuk, steril havayı içeri üfleyen havalandırma delikleri dışında duvarlar betondan ibaretti. Hiçbir şey gibi kokmayan, duvarlar kadar bunaltıcı ve boğucu bir hava.

"Bomboş," dedi. "Sadece boş bir beton oda. Soğuk." "Aşağı bak."

Keskin nefes alışından anladığım kadarıyla öyle olduğunu sanıyorum. Sesi titreyerek, "Leon, seni... seni burada mı tuttu?" diye seslenene kadar diğer kapıların kilitlerini açmakla oyalandım.

Cevap vermedim. Benden başka bir silah istiyordu, ben ona bir tane bulacaktım. Kilidi devre dışı bırakıldıktan sonra ilk kapıyı kırarak açtım, içeride basit bir çalışma odası buldum: masa, kitaplık, sandalye. Yararsız. Bir sonraki kapıya döndüm -

Ve onu orada dikilmiş, yolumu kapatırken buldum.

"Leon." Sesi incinmiş gibiydi. Acı çekmiş. Bundan nefret ettim. Sesinin bu şekilde çıkmasını istemedim. "Kent seni o odada mı tuttu? Yerde bir bağlama çemberi var, değil mi?"

"Demek gerçekten de Google'dan büyü öğrenebiliyorsun," diye mırıldandım. Kulağa kaba *geliyordu*, belki de öyleydi. Konu ona gelene kadar, gözlüklerinin arkasındaki o iri kahverengi gözlerdeki duyguyu görene kadar sesimin nasıl çıktığı hiç umurumda olmamıştı. Etrafından dolaşmaya çalıştım ama yine önüme geçti.

"Evet, orada tutuldum," dedim, niyet ettiğimden daha keskin bir şekilde, ama keskinlik acıya - korkuya karşı daha iyi bir seçenektir. "Yüz yıl kadar aralıklı olarak. Burası eski evin bodrumuydu, Kent o süslü cam ve beton bloklarla yeniden inşa etmeden önce. Kent daha fazla beton döküp kapıyı mühürleyene kadar köklerin toprak duvarlardan büyümesini izledim ve ışık, sıcaklık, hiçbir şey yoktu." Başının üzerinden o odaya doğru baktım. Hadleigh'lerin çeşitli kuşaklarının bana ihtiyacı olmadığı zamanlarda orada saatler, günler, haftalar geçirmiştım. Benim için tekrar bir görev düşünmeden önce karanlıkta saklanan bir araçtım sadece. O lanet olası küçük odada, o lanet olası küçük dairede sıkışıp kalmış, zihnim uyuşana kadar duvarlara bakmıştım.

Beni hasta etti. Beni -

Kollarını bana dolamıştı. Başını göğsüme yaslayarak kollarını ortama sımsıkı doladı. Burnunu çekti ve biraz daha sıkı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

İlk içgüdüm uzaklaşmaktı. Teselliye ihtiyacım yoktu, özür dilemesine ihtiyacım yoktu, benim için üzülmesine ihtiyacım yoktu. Acımdan nefret ederdim. Özür dilemesi de boştu çünkü beni buraya kapatan o değildi. Yüzyıllar boyunca insanlar yapabildiklerinde benim türümü hapsetmiş, yapamadıklarında ise bizden kaçmışlardı. Karşılığında biz de onları ayarttık, avladık, kullandık. İnsanlar bencil ve vefasızdı, kısa ömürlü fırsatçılardı. Onlara güvenilmezdi, sadece zevk için iyiydiler.

Ama kolları hâlâ sımsıkıydı ve tekrar burnunu çekerken bana sarılıp titriyordu. Bu onu neden incitmişti ki? Bana ne olduğu neden umurundaydı ki?

Karşılığında kollarımı ona dolamak garip hissettirdi. Olması gerekenden daha sıcak. Daha yumuşak. O tutundukça, gerçekten istemediğimi daha iyi anladım. Daha büyük içgüdülerim hala mücadele ediyordu, itiyordu, ayarlıyordu

Bana bu anda oyalanmanın zayıf ve yararsız olduğunu söylemek için her alarm zilini çaldı.

Ama bu öfke, beni ayakta tutan bu hiddet onun için değildi. Hiçbiri onun için değildi. Duvarlarımı kendimi korumak için örmüştüm, onu dışlamak için değil.

"Fazla zamanımız yok." Sesim sert çıktı, sadece yumuşak olmasını engellemek için. Benden biraz uzaklaştı ve aceleyle gözlerini sildi. Benim için neden ağladığını tam olarak anlamamıştım ama insanlar bir başkasıyla empati kurduklarında garip şeyler yapıyorlardı.

Bir insanın benim acımı düşünmesi çok garip.

Ama yaralarımı temizleyen de onun nazik elleriydi. "Doğru." Çenesini kaldırdı, çenesi gergin ve kararlıydı. "Hadi bulalım

Bu piçlerin canına okuyacak bir şey."

Ona tekrar sarılmak istedim. Onun savaştırmak zorunda kalmasını istemedim. Onun güvende olmasını, korunmasını, *benim olmasını* istedim. Bunun yerine bir sonraki kapıyı açmasını izledim ve içerideki ışık yanıp söndüğünde gözleri parladı.

"Bingo," dedi ve omzunun üzerinden içeri baktığımda nedenini hemen .

İçerideki siyah duvarlar, yaş ve büyü kokan eserlerle kaplı raflarla kaplıydı. Odanın ortasında daha fazla raf kümelenmişti ve köşelere yığılmış, üzerlerinde ölü midyeler birikmiş, su lekeli sandıklar vardı. Rae içeri girip etrafına bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Okyanus gibi kokuyor," dedi usulca. Başımı salladım.

"Bunların hepsi madenden gelmiş olmalı." Parmaklarımı raflardan birinin üzerine yığılmış birkaç kitabın çatlayan sırtlarında gezdirdim. "Bunların hatırlıyorum. Madeni su bastıktan ve Kent'in büyükbabası Morpheus beni çağırdıktan sonra, bana verdiği ilk görevlerden biri madene inmek ve bulabildiğim her şeyi yukarı çıkarmaktı."

O zamanlar neyin içine getirildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elli yılı aşkın bir süredir ilk kez çağırılıyordum ve çağırانlarımlaın çoğunun aksine Morpheus hiç hata yapmazdı. Dikkatli, sakın ve hesaplıydı. Her emri açık ve netti. Her şeye rağmen, ilk başta bana iyi davranmıştı.

Ta ki Tanrı dokunaçlarını kafasının derinliklerine sokana kadar. Kulağına fısıldadı. Aklını basit bir meraktan açgözlülüğe çevirdi.

"Aşağıdaki tünellerin hepsini su bastı," diye hatırlayabildiğim pek çok ıvır kaplı raflarda ilerledim. "Haftalarımı bu saçmalıkları bulup gündeme getirmek için harcadım. Ve daha uzun

ne kadar aşağıda , Tanrı o kadar yüksek sesle konuşur. Daha çok ilgi . Kafanıza girmeye çalışır."

Kaseler, aletler, mumlar. Kitaplar, heykeller, mücevherler. Madencilerin kazara girdikleri en derin iç odalardan elime geçen her şey burada saklanıyordu. Uzun zaman önce başka insanlar da Derin Olan'a tapmışlardı ve Morpheus onların eserlerini istiyordu.

Kent'in nasıl kullanılacağını bana karşı kullanacağından korktuğum şeyler bu objelerdi.

Cam bir vitrinde bir dizi siyah hançerin bulunduğu odanın en ucuna ulaştık. Sapları karmaşık bir şekilde oyulmuş, düğümlü kırmızı iplerle sarılmıştı ve onlara yaklaştıkça dokunamayacağımdan daha da emin oluyordum. Midemi bulandıracak kadar güçlü bir enerjiyle titreşiyorlardı, yılların mayaladığı eski bir büyü, o bıçakları görmek bile sırtımda bir ürperti yaratana kadar daha da güçlenmiş ve gaddarlaşıyordu.

"Şunlar," dedi Rae, "onlardan birine ihtiyacım var."

Kasa eski moda metal bir asma kilitle kilitlenmmişti, bu yüzden içeri girmek için eski moda bir yöntem gerekiyordu. Dirseğimi cama kırdım ve Rae şaşkınlıkla bağırdı.

"Tanrım, Leon," diye tısladı. "Beni uyarabilirdin!"

Kıkırdadım ve o nahoş büyülü uğultunun yakınında olmak zorunda için kasadan hızla geri çekildim. "Seç bakalım, bebek. Ve sanki o piç kurusu yanıma yaklaşacakmış gibi İsa'yı çağırma."

Bana gözlerini devirdi, bir süre merakla parçalanmış kutuya baktı, sonra cam parçalarının arasından dikkatle bir bıçak seçti. Bıçağı kınından çıkardı ve sapına sarılı ip gibi mürekkep gibi siyah, düz bir bıçak ortaya çıktı. Bıçağı şakacı bir şekilde bana doğru salladı ve geri çekildiğimde şok olmuş gibi baktı. Onun gözünde sanki bir metre geriye ışınlanmışım gibi görünüyordu.

"Woah." Önce bıçağa, sonra da bana baktı. "Bu... bu seni gerçekten korkutuyor mu?"

"Tatsız bir şey," diye homurdandım. "İçinde eski, vahşi bir büyü var. Herhangi bir fikre kapılma - eğer o şey beni kesseydi, çabuk iyileşmezdi. Ama Eld için de aynı şey geçerli olacaktır." Sırıttım. "Yakınında tut ama benden uzak tut. Kötü kokuyor."

"Hiçbir koku almıyorum." Şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve sanki insan burun delikleri bir şekilde o büyülü kokuyu alabiliyormuş gibi bıçağı kokladı. Koluna hafifçe vurdum.

"Uzaklaş, Rae. Kaldır şunu, lanet olsun." Hızla eteğinin bandı içine, kazağının altına soktu. "Buradan çıkmamız gerek. Hadleigh'ler bu kadar uzun süre gözlerinden uzak kaldığın için mutlu olamazlar."

Heyecanla başını salladı, eline şeker tutuşturulmuş bir çocuk gibi sevinçliydi. İstedliğini elde etmişti ama ben kendimi daha iyi hissetmiyordum. Eski bir bıçak kullanmak zorunda kalmasını istemiyordum, bu küçük insanın canavarları savuşturmasını istemiyordum. Onu kendim koruyabilecek güçteydim.

Ancak ben korumamı şartların ve anlaşmaların ardına kilitlemiştim ve o güvenliğini sağlamaya kararlıydı.

Merdiven boşluğuna geri dönerken, "Eld'in şimdi benim için geldiğini görmek istiyorum," dedi. Müzik sesini, sarhoş insanların gülüşmelerini ve bağırıışlarını duyabiliyordum. Herhangi bir konuşmayı ayırmak için çok fazla gürültü vardı, bu da beni tedirgin ediyordu. Burada bile puro kokusu güçlüydü. Belki de yatak odasındakinden bile daha güçlüydü. Umarım o bıçak buna değerdı, çünkü burada kalmak gerçekten almamamız gereken bir riskti.

Rae kapıya önce ulaştı ve kitaplığı açmak için metal plakayı itti. "Pençelerini bana geçirmeye çalıştıklarını ve yüzlerini - oh." ile doldurduklarını görmek isterdim.

Onun *oh'u* mideme bir taş gibi düştü.

Kent Hadleigh ağzında purosuyla orada oturmuş bizi bekliyordu.

Kent kızgın görünmüyordu, hatta şaşırması bile görünmüyordu. Kalın minderli deri bir koltuğa oturmuş, purosunu üflüyordu; purosunun vanilya-mahun kokusu odanın içinde dolaşıyordu. Soluk gri takım elbisesinin düğmeleri açıktı, sanki rahat bir akşam geçirmek için yerleşmiş gibiydi.

Burada olmaması gerekiyordu. Bana verdiği gülümseme omurgamdan aşağı kayan buz gibiydi. Kalbim acıyla çarpmaya başladı. Leon'un nerede olduğundan emin olmak için arkama baktım: yakınım, hemen yanımda, taş gibi hareketsizdi.

Omurgamdan aşağı akan buz mideme iyice yerleşti. Avuçlarım terlemeye başladı. Çaldığım bıçak kalçama saplanıyordu ve suçluluk duygusunun yüzümün her yerine yansıtacağından emindim.

"Bayan Raelynn, vay, vay, ne kadar meraklı bir kuzusunuz," diye düşündü Kent, yanındaki masanın üzerinde duran küçük taş tepsideki purosunu dikkatle küllerken. Burada kameraları olmalı. Her şeyi izliyor olmalıydı. "Ve sen... maskeni yukarı çek, evlat."

Leon hareket etmedi. Gerginliği hissediliyordu, fiziksel bir güç yayılıyordu. Kent onaylamaz bir tavırla tısladı ve ellerini masumca iki yana açtı. "Burada kimsenin başı dertte değil. Ama ikinizin de özel odama gizlice girdiğinizi, kim olduğunuzu bilmem kibarlık olur. Şimdi..." Bir parıltı vardı, bir

Çelik parıltısı - ve Kent'in elinde bir tabanca vardı. Çarpan kalbim tamamen durdu, göğsümde ağrıyordu. "Maske, evlat. Oyun oynamıyorum."

Bu sefer Leon hareket etti. Yüzünü açtığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu: Kent'in ifadesi bana her şeyi anlatıyordu. İlk kez şaşırmış görünüyordu.

Sonra öfkeleni. O kadar öfkeliydi ki parmağı silahın üzerinde kıpırdadı ve içimden hıçkırık ile boğuk bir nefes arasında bir ses çıktı.

"İblis," diye yavaşça başını salladı. "Oğlumu neredeyse öldürdükten sonra Dünya'yı terk edeceğini düşünmüştüm ama hayır. Hâlâ buradasın, hâlâ işlerime karışıyorsun." Leon, Jeremiah'yı öldürmeye mi çalışmıştı? Kısa bir an için merakım korkumun önüne geçmeye çalıştı ama silahın horozunun uğursuz dehşetimi tekrar yerine oturttu.

"Beni öldürmez," dedi Leon çabucak. Başım hafiflemişti ve düşmemek için umutsuzca bir yere yaslanmak istiyordum. Ama yanlış bir hareketin beynime bir kurşunun girmesine neden olacağından emindim. "Kaç kurşunun var Kenny? Beş mi? Altı mı? Seni parçalamadan önce beni yavaşlatmaya yetecek kadar mı?"

Kent'in ifadesi kıpırtısızdı, hoşnutsuzluk içinde donup kalmıştı. Sonra silah bana doğrultulmak üzere belli belirsiz hareket etti.

"Kahretsin, Bay Hadleigh, bekleyin -" Ellerimi kaldırdım, önce kızardım sonra soğudum. Bu şekilde ölemezdim. Burada ölemezdim. Ama Kent bana bakmıyordu bile.

"Kız tek bir kurşunla ölecek," dedi sakince. "Fedakârlık yapmak için en ideal yol değil ama ölüm ölümdür."

"Kurban" kelimesi dudaklarımdan bir dua gibi döküldü, inançsızlık ve yalvarma kelimenin etrafını sarmıştı. "Ben... Ben... Ben kurban değilim... Ben..."

"Ona değer veriyorsun, değil mi?" Kent kıkırdayarak başını salladı. Hâlâ Leon'a odaklanmıştı ve onda gördüğü şey onu çok eğlendiriyor gibiydi. "Ne kadar komik. Düşünsene, iblis oyuncağının kırılmasını istemiyor. Bu kadar kolay kontrol edilebileceğini bilseydim, seni büyüyle cezalandırmak için onca asla girmezdim. Ama tabii ki, istediğin oyuncak elinde tutamayacağın bir oyuncak." Huysuz bir çocukla uğraşır gibi iç çekti ve gözleri yavaşça bana kaydı. "Kaçınılmaz olanın şok edici olabileceğini anlıyorum Bayan Raelynn. Korkunç olabilir. Ve hiç şüphe yok ki bu iblis size bizim hakkımızda yalanlar söylüyor. Tanrımız ve amacımız hakkında. Sizi yozlaştırıyor."

"Beni koruyordu," diye nefes nefese kaldım ve Leon'a yaklaşmaya cesaret ettim. Kolu hemen etrafımı sararak beni sıkıca arkasına itti.

"Eğer onu öldürürsen," diye hırladı. "Kendi ölümünü mühürlersin."

Kent yavaşça gülümsedi. "O zaman bir çıkmazdayız. Kaderin cilvesi. Katil, koruyucuya dönüşüyor. Neden?" Kıkırdadı, sanki her şey büyük bir oyunmuş gibi purosunu üfledi. "Amcığı çok mu zevkli? Öldükten sonra da kullanabilirsin. Ne düşünce ama: Sen, aşağıda, madende, kuduz bir köpek gibi cesedine sürtünüyorsun."

Midem bulanıyordu. Leon'un pençeleri şişiyordu ve ondan yayılan sıcaklık neredeyse dayanılamayacak kadar . Kapı çok yakındı, sadece birkaç adım ötedeydi.

Birkaç adım ve bir silah.

"Her şeyin zamanı var," dedi Kent, hâlâ kendi küçük iç şakasına kıkırdıyordu. "Korkarım bugün öleceğiniz gün değil Bayan Raelynn, her ne kadar çocuklarım başarılı olacaklarını düşünmüş olsalar da." Purosuna hafifçe vurdu. "İkisi de sabırsız. Sürekli rekabet halindeler. Bence sağlıklı bir başa çıkma mekanizması. Onlar da kaçınılmaz olanla yüzleşiyorlar, biliyorsun. Bir zamanlar bağışlanan üç can, şimdi verilmesi gereken üç can. Tanrımız açık. Bir Lawson, bir Kynes, bir Hadleigh. Üç hayat, üç ruh."

"Kendi çocuklarından birini kurban edeceksin," diye fısıldadım, farkına varmıştım. Kent ciddiyetle başını salladı ve purosundan bir nefes daha çekti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki normalmiş gibi.

"Babam beni böyle bir olasılığa karşı hazırladı," dedi. "Seninkinin senin için aynı şeyi yapmamasına üzüldüm. Baban, paranoyak olduğu kadar, inançlarını her zaman mantığa sıkı sıkıya bağlı tutmayı tercih etti. Daha büyük bir resim olduğunu düşünmesine asla izin vermedi. Ama mantığa meydan okuyan şeyler vardır. Tüm insan bilgisine, tüm bilime meydan okuyan şeyler." Purosunu söndürdü ve tabancasını indirmeden ayağa kalktı. Leon beni yana, kapıya yaklaştırdı ve Kent elini kaldırdı. "Burada işim bitmedi. Bir çıkmazda olabiliriz iblis ama Bayan Raelynn'e hâlâ söyleyeceklerim var. Duymayı hak ettiği bir şey."

"O senin yalan sözlerini hak etmiyor," diye hırladı Leon. Ama silah hâlâ kuruluydu, hâlâ nişan almıştı ve bir iblis bile bir kurşunu durduramazdı.

"Çocuklarım bana okültizme ilgi duyduğunuzu söylediler," dedi Kent. " bir şey. Bu yüzden babanızın reddettiği bilgeliği göreceğinizi biliyordum - *biliyordum*."

"Ne bilgeliği?" Sesim çok boş geliyordu, bedenim bir kabuk gibiydi. Sanki onu boşaltabilir ve bu kâbustan ayrılabilir, her şeyin çok daha az tehlikeli ve çok daha mantıklı olduğu bir dünyaya geri dönebilirdim. Babam tüm bunlara güler, başını sallar ve saçmalık olarak nitelendirirdi. Her şey için son derece mantıklı bir açıklama getirirdi.

Ama burada mantıklı bir açıklama yoktu. Mantık lanet pencereden uçmuş, bir telefon direğine çarpmış ve alevler içinde yere düşmüştü.

alev.

"Bu fedakârlıklar açgözlülükten kaynaklanmıyor, Bayan Raelynn," dedi

Kent. "Onlar

sadece bir gerekliliktir. İnsanların kendi ölümlerine direnmeleri, hayatta kalmaya odaklanmaları doğaldır ama bu sadece üç hayattan çok daha büyük bir mesele. Derin Olan uyanıyor."

Raelynn.

Sıçradım. Sanki isim tam kulağıma fısıldanmıştı, sanki heceler kafatasımın içinden kayarak beynimin içine yerleşmişti. Kent başını sallıyordu.

"Onun çağrısını duyuyorsun. Onun için yaratılan herkes duyar. Çocuklarım yıllarca bunun hayalini kurdular. Sonunda biri seçildiğinde, kaderlerinin tüm insanlık için merhamet sağlamaya yardımcı olacağını anlıyorlar."

Leon, "Saçmalık," diye tısladı ama Kent hiç oralı olmadı.

"Biz ona yardım etsek de etmesek de Tanrı uyanacak. Ve uyandığında, Dünya üzerindeki egemenliğini geri aldığı anda, biz insanların sözlerimizi tuttuğumuzu bilecek. İyi hizmetkarlar olduğumuzu. Merhamete layık olduğumuzu bilecek."

"Eski Tanrılar tarafından yönetilen bir dünyada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu herhangi bir Baş İblise sorun," diye tersledi Leon. "Her biri size *merhamet* sahibi varlıklar olmadıklarını söyleyecektir."

"İblis yalan söylüyor. Ne kadar tipik." Sonunda Kent yavaşça silahını indiriyordu. "Bu gece Derin Olan'a gitmeyeceksin, Raelynn. Ama yakında. Yakında gideceksin ve senden tek istediğim sözlerimi dikkate alman: fedakârlığın tüm insanlar için merhameti güvence altına alacak. Dünya değişiyor. Büyük uyanış gerçekleşmek üzere. Acı olacak, kan dökülecek ama sonunda barış olacak. Senin fedakarlığın sayesinde barış. Bu yüzden ölmeye geldiğinizde, Bayan Raelynn, bunun için yaratıldığınızı ."

Silah indirildi, horoz gevşedi ve başka bir şey söylemeden Leon beni kaptığı gibi kapıdan dışarı fırlattı.

Bir arka çıkış yolu bulduk, güverteye açılan cam bir kapı. Leon kendisi aşağı atlamadan önce beni dikkatlice yan tarafa indirdi. Sonra evin etrafını saran ağaçlara doğru beni karanlıkta nefes nefese sürükledi, göğsüm panikten ve soğuk havadan ağrıyordu, sonunda durması için ona yalvarmak zorunda kaldım.

"Çabuk hareket etmeliyiz," diye ısrar etti, ben iki büklüm olmuş, yere diz çökmüş, kusacak mıyım, bayılacak mıyım ya da her ikisini birden mi yapacağımdan emin olamadan volta atarken. "Abelaum'dan çıkman gerek Raelynn. Onun bakmayacağı, seni bulamayacakları bir yere." Hâlâ volta atıyor, yumruklarını sıkıp açıyor, dişlerini öfkeyle birbirine geçiriyordu, "Seni benden alabileceğini sanıyor. Ona izin vermeden önce ellerini koparacağım -"

"Leon..." Ayaklarımın üzerinde sallandım, panik hala kalbimin etrafında öyle sıkı bir şekilde kenetlenmişti ki canımı acıtıyordu. "Beni bir daha bırakma... lütfen... lütfen yapma... ben... ben yapamam..."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Beni tuttu, yarı nazik, yarı hırçın - sanki kollarımı sıktıkça söylediklerine inanmaya zorlayabilecekmiş gibi. Gözlerinin beyazı kararıyordu, gözlerindeki altın rengi gece gökyüzündeki ateş gibiydi ve ön kollarındaki damarlar bile artık siyah akıyordu. "Hiçbir şey seni benden alamayacak. *Hiçbir şey.*"

"Ama-ama ruhum, dedin ki... dedin ki -"

Elini ağzımın üzerine bastırdı. "Şşş, şşş, dur. *Dur.*" Eli titriyordu. Pençeleri yanağıma bastırıyordu, küçük acı iğneleri. "Ruhunu alacağımdan hiç kuşkun olmasın. Kaçmana izin vermeyeceğim. Hiçbir şeye izin vermeyeceğim" - beni o kadar sert, o kadar sıkı kavradı ki zorlukla nefes alabiliyordum, sıcaklığı dalgalar halinde üzerime geliyordu - "*hiçbir şey* seni benden alamaz. Seni benden çalmalarına izin vermeden önce Cennet'i, Cehennem'i ve bu lanet Dünya'yı parçalara ayıracağım."

Daha önce de onun olduğumu iddia etmişti ama hep ruhumun bir gereklilik olduğu uyarısıyla. Şimdi mi? Sanki sahiplenilebileceğim fikri iğrenç ve *aşağılayıcıydı*. Belki bu da beni korkutmalıydı, ama kalbim hâlâ çarpıyor olsa bile göğsümdeki ağrı yatıştı. Birkaç saniye boyunca aramızdaki tek ses nefes alış verişlerimizdi: sert, ağır.

Bu korku, bu özlem, bu kaçınılmaz arzu ciğerlerimdeki her nefesi çalmak istediğinde dünyadaki hiçbir oksijen yeterli değildi.

Leon yavaşça ağzımı açtı ama yanaklarımı hâlâ parmaklarının arasında tutuyordu. Başını dik tutuyordu, çenesi kilitlenmişti. "Hiçbir lanet şey seni benden alamaz bebeğim. Ne bir insan, ne de bir Tanrı. Hepsini öldüreceğim."

Çabuk.

Beni o kadar hızlı geri çekti ki neredeyse kamçılanacaktım, bedeni benimle karanlıkta bir adım atmış olan her neyse onun arasında kaldı. İlk defa ormanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Ne kadar bunaltıcı bir şekilde boş . Ne cırcır böcekleri, ne de çalıların arasında hareket eden küçük yaratıkların hışırtısı vardı. Rüzgar bile durgundu.

Ama bir koku vardı. Nemli bir kiler gibi. Küf gibi.

Uzun boylu, zayıf, kemik gibi solgun bir figür yaklaşık yüz metre ötede ağaçların arasında duruyordu. İlk bakışta bunun kırık bir kavak ağacının gövdesi olduğunu düşünebilirdim. Ama bir saniye sonra başındaki beyaz boynuzları, uçlarına yapışmış yosun dallarını, uzun, yumru bacaklarını, geriye doğru bükülmüş çok uzun bacaklarının üzerindeki toynakları gördüm.

Gözler.

Büyük süt beyazı gözler, bakıyor.

"Leon." Sesim titriyordu. Ellerim gömleğine karşı yumruk şeklinde düğümlenmişti. Yavaşça, ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek maskeyi yüzünden çekti ve yere bıraktı.

Maske düştüğünde yaratık sarsıldı; hareket etti - bir fotoğrafın hareketsiz kareleri gibi hızla, sarsılarak, doğal olmayan bir şekilde - her harekete sanki kemikleri patlıyormuş gibi bir tıkırtı eşlik etti.

Göz açıp kapayınca kadar elli metre yaklaşmıştı.

"Bu da ne böyle?" Panik boğazımı sıkarak fısıldadım.

"Bir Gollum," dedi. Eli donmuştu, maskeyi düşürdüğü yere uzanmıştı, sanki tekrar hareket ettirmeye cesaret edemiyormuş gibi. "Çürümüş topraktan bir yaratık. Tanrı'ya hizmet ederler. Onun iradesi onların iradesidir, onun etkisinin bir uzantısıdır. Beni dinleyin. Dikkatle." Başı bana doğru seğirdi ve Gollum da seğirdi. Sonra uzun, kemiksi parmaklarındaki hafif bir seğirme dışında tamamen hareketsiz kaldı. "Ben hareket edince bıçağı çıkar. Hazırda tut."

Ellerim o lanet bıçakla bir şey yapamayacak kadar soğuk ve uyuşuktu. "Onu öldürebilir misin?"

Kaşını kaldırıp bana baktı, ağzında bir sırıtış vardı. "Senin için, bebeğim, her şeyi öldürebilirim."

Gollum ileri atıldı ve Leon, kalan mesafenin yarısını bile geçmeden onu karşıladı. Karanlıkta, hareketlerini takip edebilmemin tek yolu Gollum'un soluk beyaz formunun ani parıltılarıydı. Ses gök gürültüsü gibiydi, birbirine çarpan tahta sütunlar gibiydi. Gollum çığlık atıyordu, korkunç çığlıkları ormanda ama yere düşmüyordu. Leon'un gücü ve hızıyla eşleşerek savaşmaya devam etti. Bıçağı kazağımın altından , geri çekilirken önümde tuttum, ta ki bir çamın gövdesine dayanana kadar. Kalbim kulaklarımda , adrenalin koşmamı isterken beynimde hâlâ var olan azıcık his beni olduğum yere sabitliyordu. Bu şeyleri daha önce de görmüştüm. Orada bir şey olduğunu biliyordum.

Birden fazla. Eğer bu buradaysa... O zaman diğerleri neredeydi?

Büyük bir çatırtı duyuldu ve Leon uzun bir ağaç dalını beyzbol sopası gibi fırlatarak Gollum'a öyle sert vurdu ki vücudu bir örümcek gibi buruştu. Ama bu sadece bir an içindi. Yaratık tekrar ayağa kalktı, bunu yaparken tıkırdadı ve seğiren kafası bana doğru sabitlendi.

Ağzını açtı, hızla bana doğru sarsılırken ağzından korkunç bir inilti çıktı.

Leon onun kolunu yakaladı ve geri kopardı. Gollum sırtına sıçramadan önce ona doğru hamle yaptı, uzun kollarını etrafına doladı ve onu *sıktı*. Leon pençeleriyle, dişleriyle onu parçaladı, canavarı bulabildiği herhangi bir yüzeye çarpmak için kendini geriye doğru savurdu. Kolunu parçaladı ve kazağıma kan sıçradı, ya da en azından ben ilk başta kan olduğunu düşündüm. Gömleğimden aşağı damladıkça ve dehşet içinde dokundukça, kalın bir çamur gibi hissettiğimi fark ettim.

Canavar gitmesine izin vermiyordu. Leon'un uzuvlarında açtığı yaralara rağmen daha sıkı kavırıyordu. Leon vahşice hırlayarak boynuna dolanan elleri kavradı ve *şak* - uzun parmaklar ellerinde çıtırdadı ve canavar tekrar çığlık atarak sonunda onun üzerinden düştü.

Ama onu bıraktığı an, benim için geldi.

Arkamda ağaç varken kaçamazdım. Beynim seğiren yaratığın üzerimde olduğunu algılayana kadar, kırık parmakları kafatasımın etrafını sarıyordu ve sıkıldığı anda her şey karardı.

Karanlık... ama ellerimin altında sert, nemli bir toprak vardı.

Karanlıktı ama havada toz ve ıslak toprak kokusu vardı.

Karanlıktı ama önümde bir yerde su damlıyordu.

Kendimi yavaşça yerden yukarı ittim ve körlemesine uzandım. Solumda toprak bir duvar hissettim... ve sağımda. hiçbir şey yoktu. Arkamda da.

Ne halt ? Neredeydim ben? Burası orman değildi.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu, ciğerlerim . Neredeydi

Leon

mu? Canavar neredeydi?

Raelynn.

Ayağa kalkmaya çalıştım, kendimi duvara yasladım.

hiperventilasyon, çok yüksek olmamaya çalışıyorum. Rüyalarımındaki sest. Kabuslarımda beni çağırdığını duyduğum ses.

Tanrı'nın sesi.

Bıçağım gitmişti. Ne kadar göz kırparsam kırpayım, ne tarafa bakarsam bakayım, karanlıktan başka bir şey yoktu. Panik pençelerini derinlere batırıyordu. Yakınlarda bir yerde damlayan su şimdi daha hızlı damlıyordu. Sadece bir damla değildi. Bir dereydi.

Bir adım attım ve ayağım suya battı.

Görüşüm sarsıldı, sanki gözlerimdeki parazit kesildi ve bir anlığına canavarı tekrar gördüm, bana yapışmıştı, Leon'un elleri onu arkadan boğarcasına sararken beyaz gözleri benimkilere bakıyordu -

Karanlığa geri döndüm. Artık ayak bileklerime kadar su vardı. Şırıl şırıl akan dere, sanki akan bir nehir gibiydi.

Bir sel... Tüneli su basıyordu.

Raelynn. Bana gel. Sana yardım edeyim.

Tökezleyerek ilerledim. Sesin tehlikeli olduğunu biliyordum ama burada durup boğulmayı bekleyemezdim. Su hızla yükseliyordu. Birazdan dizlerime kadar . Sesi takip etmek zorundaydım. Onu bulmak zorundaydım. Belki bir şekilde bana yardım edebilirdi.

Gece gökyüzü görüş alanıma girdi ve sanki boğuluyormuşum gibi nefes nefese kaldım. Sırt üstü yatıyordum, başım yanıyordu, o kadar sersemlemiştim ki hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim, bulutlar ayın üzerinden geçerken iğneleri yıldızlı gökyüzünü delen çamların yırtık dallarına bakmaktı.

ayak sesleri vardı... daha yakın... daha yakın...

Leon başımda dikiliyordu. Yüzüne bir şey bulaşmıştı; kan ya da çamur, emin olamadım. Yavaşça , beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı.

Gömleği ıslak ve lekeliydi. Yürümeye başladığında, daha önce olmayan bir sertlikle yürüyordu.

Konuşmaya çalıştım, ne olduğunu ve güvende olup olmadığımı sormaya çalıştım. Ama dilim pamuktan yapılmış gibi hissediyordum ve elimin hâlâ bıçağı mengene gibi sıkıldığını fark ettim.

"Sadece uyu bebeğim," diye mırıldandı, adrenalinin azalmasıyla yorgunluğum artarken ve kendimi ağrıyan gözlerimi zar zor açık tutabilirken bulurken bile. "Sana onu öldüreceğimi söylemiştim. Bir şeyin yok. İyi olacaksın."

Yatak örtüleri başımın üzerine kadar çekilmişti, yumuşak yastıkların üzerinde yatarken nefesim sıcak bir koza oluşturunuyordu. Sersemlemiş beynim bunun benim yatağım olmadığını biliyordu ama aynı zamanda dün gece kötü bir şey olduğunu da biliyordu ve nerede olduğumu görmek için örtüleri aşağı itmek oldukça korkutucu görünüyordu.

Bir yerlerde akan bir duş vardı. Çarşaf lar yeni temizlenmiş gibi kokuyordu ve otel gibi gevrekti. Partideki kostümümü değil, belirgin bir şekilde duman ve narenciye çamı kokan büyük boy bir kazak giyiyordum. Leon'un kokusu.

Yorganı geriye ittim, yavaşça göz kırptım. Perdeler, küçük bir kasabanın çatıları etrafında kümelenmiş, karla kaplı çam ağaçlarından oluşan bir denizin üzerindeki gri bir güne doğru geriye atılmıştı. Oda şüphesiz bir ana süitti ve manzaraya bakılırsa en üst kattaydı. Yatak büyüktü, duvarlar lekeli ahşaptan yapılmıştı ve dekor modern bir kulübenin içini andırıyordu.

Ayağa kalktım, gözlerimi ovuştururken komodinin üzerinde duran gözlüğümü ve bıçağımı fark ettim. Birdenbire her şey midemi bulandıran bir telaşla geri geldi - uyuşturucu, Juniper ve Zane, Kent, ormandaki Gollum. Vücudum hâlâ tehlike olduğunu düşünüyordu ve Gollum bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi canlı bir şekilde hatırlayabiliyordum.

Maden... o soğuk, su dolu tüneller...

Banyonun kapısı açıldığında sıçradım ve Leon çıplak bir şekilde dışarı çıktı, saçlarına bir havlu sürerken göğsündeki mürekkepli sanat su damlıyordu. Uyanık olduğumu fark etti, sırtı ve havluyu omuzlarına atarak durakladı.

"Sonunda uyandım," dedi. Sırtındaki ayna, dövme ve sırtının ve kıcının - erkeklerin kıcılarına hak ettikleri değer çok nadiren verilirdi- salyalara layık bir görüntüsünü veriyordu. Yüzümde beliren kızarıklığın görünmemesini umarak başımı salladım. Daha önce kaç kez görmüş olursam olayım, bacaklarının arasındaki canavar alete bakmamaya çalışmak imkânsızdı.

"Peki sen nasıl hissediyorsun?" Yatağın kenarına kadar geldi. Göğsündeki suyu yalamak istedim.

"Sanki beş yıldır bir şey yememiş gibiyim," dedim dürüstçe. Midem kendini yutmak üzereydi. Korkunç olaylar muhtemelen iştahımı kapatmalıydı ama umutsuzca büyük bir kahvaltı yapmak istiyordum.

Leon da o kahvaltının bir parçasıysa, daha da iyi.

"Güzel, oda servisi sipariş ettim bile. Birazdan burada olur." Havluyu bir kenara fırlatıp yatağa süründü ve kalbim tekledi. "İlk yemek sensin, bebeğim."

Önceki gecedен kalma makyajım muhtemelen yüzüme bulaşmıştı ve dişlerimi fırçalamamıştım ama o gerçekten umursamadı. Beni yastıkların üzerine geri itti ve büyük beden gömleğimi yukarı itti, bacaklarımı ayırırken önce bir meme ucumu sonra diğerini emdi. "Anlaşmamızı unutma," diye mırıldandı, dilini artık sertleşmiş meme uçlarımla üzerinde gezdirirken. "Bu tatlı küçük tomurcukları deleceğim. Yakında - aslında bugün."

Unutmuştum, ama bana hatırlattığı anda başım ateşle doldu. Kalçalarımı kavradı, beni yatağın biraz üzerinde tutacak şekilde pozisyona çekti, sırtım kavislendi ve beni son yemeğiymiş gibi yemeye başladı.

Keskin bir şekilde nefes aldım, klitorisim dilinin alıştırması ve ağzının emişi arasında şişti. Parmaklarım saçlarına dolandı, beni titreyen bir inilti çıkarmaya zorlarken sıkıca kavradı.

Kıkırdadı, bacaklarım başının etrafında sallanırken kısa bir ara verdi. "Saçımı böyle çekmeye devam et, bebeğim. Ben de acıyı severim."

Bana taktığı yeni evcil hayvan ismi hoşuma gitmişti; karnımı ısıtmıştı ama kabul etmesi de öyle. Yaptığım herhangi bir şeyin onu gerçekten incitebileceğinden şüphe etsem de saçlarını sıkıca kavradım. Ama ben çekiştirdikçe o da bana karşı inledi. Kalçalarımı indirdi ama sadece bir elini serbest bırakabilmek ve klitorisimi yalamaya devam ederken iki parmağını içime sokabilmek için.

"Siktir, boşalacağım..." Ecstasy üzerime sert ve hızlı bir şekilde yıkanıyor, beni boğuyordu. Parmaklarını daha hızlı pompaladı, titreyen bacaklarımın kapanmaması için kalçamı aşağı bastırdı ve parmaklarının üzerinden fişkırana kadar dilini acımasızca üzerimde döndürdü, çarşafları ıslatırken nefes nefese kaldım.

Ve durmadı.

"Yine mi bebeğim," diye homurdandı, parmakları hâlâ beni çalıştırıyordu, altında kıpırdandıkça sadistçe gülümsüyordu, uyarılma neredeyse çok fazla, neredeyse acı verici ama çok iyi.

"...yapamam!"

Bir eliyle hala beni parmaklarken, diğer eliyle boğazımı kavradı.

- Sıkmadan, sadece beni yastıklara sabitleyerek, "Yapabilirsin ve yapacaksın. Başka seçeneğin yok."

O haklıydı. Dili ve parmakları sihirlerini konuştururken, tekrar orgazm olduğumda gözlerim yuvalarından fırladı. Yavaşça başını kaldırıp parmaklarını yalayarak temizlerken konuşmak bir yana nefesimi bile alamıyordum. "Çok lezzetli," diye mırıldandı. "Ve ana yemek için tam zamanında

Elbette."

Oda servisi geldiğinde kapı çalındı ve Leon belinde havluyla kapıyı açtığı anda titreyen bedenimi hemen yorganın altına sakladım. Garson, Leon'un başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarken sesi özellikle telaşlı geliyordu.

Aşırı yüklü tepsi küçük masanın üzerine bırakıldı ve Leon giyinip yatağa uzanırken ben de yemeğimi yedim. Kahvaltı menüsündeki hemen hemen her şeyi sipariş etmişti, ben de benedict yumurta ve çilekli krep ile başladım.

"Neredeyiz biz?" Lokmalar arasında sordum.

Omuz silkti. "Abelaum'un kuzeydoğusunda. Duracak bir yer bulana kadar yürümeye devam ettim."

Kaşlarımı çattım. "Bana telefonumu atar mısın?"

Tahmin ettiğim gibi, Inaya'dan gelen bir düzine cevapsız arama ve çılgınca sesli mesajlar vardı. Dün gece onu terk etmekten başka seçeneğim olmamasına rağmen suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Saat neredeyse sabahın on biriydi, ben de onu geri aradım.

"Lanet olsun, Raelynn, kaçırıldığını sandım!" Onun selamıyla irkildim. "Kızım, ? Tam da kayıp ihbarında bulunacaktım.

."

"İyiyim, iyiyim, çok özür dilerim," dedim çabucak. Gözlerini soru sorarcasına kısan Leon'a baktım. "Ben... Dün gece erken ayrılmak zorunda kaldım. Biri içkime ilaç katmış."

Telefonda bir süre tam bir sessizlik oldu. "Aman Tanrım... Aman Tanrım, sen...?"

"Ben iyiyim, söz veriyorum. Seni aramadığım için özür dilerim.

."

"Özür dileme, Tanrım, iyi olmana çok sevindim!" İçindeki rahatlama ses beni daha da suçlu hissettirdi. Tam olarak yalan söylemiyordum ama ona tüm gerçeği söyleyemezdim. "Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Sorun değil, ben iyiyim. Birkaç günlüğüne Cheesecake'e bakabilir misin? Yakında gelip onu alacağım, söz veriyorum."

"Tabii ki!" Arka planda Cheesecake'in küçük miyavlamasının sesi kalbimi acıttı. "İhtiyacı olduğu sürece İnaya Teyze'nin yanında kalabilir." Bir duraklama daha. "Sen... sana kimin ilaç verdiğini biliyor musun? Bir şey denediler mi? Kızlarına tekmeyle basacağım Rae."

Derin bir nefes aldım. "Bana içki uzatan tek kişi Jeremiah'tı. Bütün gece elimden bırakmadı." Ona tüm gerçeği söyleyemezdim ama Hadleigh'lere güvenebilirmiş gibi de davranmayacaktım.

Daha fazla sessizlik. Endişe midemi bulandırdı. *Lütfen bana inan, İnaya, lütfen.* Bariz bir suçlama değildi ama ne demek istediğim açıktı. Onun arkadaşları olduklarını biliyordum ama o onları *tanımıyordu*. Neler yapabileceklerini bilmiyordu.

"O zaman bir daha bize yaklaşmayacak," dedi ve ben de telefonda uzanıp ona sarılabilmeyi diledim. "Siktir et onu. Victoria'ya söylememi ister misin?"

"Hayır," dedim. "Hayır, ben... Bilmiyorum, inanacak mı... inanmayacak mı..."

"onu da sikeyim!" Ağır bir şekilde iç çekti, anne ayısı yavaşça sakinleşti. "Ama anlıyorum. Anlıyorum. Başka birine söylemeye hazır olmadığın sürece bu aramızda kalacak. İyi olmana sevindim."

Telefonu kapatmadan önce birkaç dakika daha sohbet ettik. İnaya'nın Jeremiah'a güvenilemeyeceğini bilmesinin verdiği rahatlama *-sebebinin* sadece küçük bir kısmını bilse bile- sırtımdan büyük bir yükü kaldırdı. Telefonu kapattıktan sonra biraz daha hevesle yemek yedim, çıtır çıtır mücverleri ağzıma attım.

Sonunda doydum, topallayarak yatağa geri döndüm, şiltenin üzerine süründüm ve kendimi Leon'un çıplak göğsüne yasladım. Yüzüm ona gömülüyken, "Ne yapacağız?" demeden önce bir an için kendimi onun sıcaklığında erimeye bıraktım.

Biz. Birkaç gün önce bunu düşünmeye bile cesaret edemezdim. Şimdi bile, o beni alıp götürmüş ve saklamışken... bir yerlerde... *Biz* demeye cesaret etmekten hâlâ endişe duyuyordum. Tüm bunların içinde biz neydik ki? Sadece sahiplenici bir koruyucu ve onun evcil hayvanı mı? Arkadaş mı yoksa sevgili mi?

Bir çağırıcı ve onun iblisi mi?

"Sana ne yapacağımı ve senin ne yapacağını söyleyebilirim," dedi, kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendisine yasladı. "Seni güvende tutacağım. Sen de beni dinleyeceksin ki ben de seni gerektiği gibi koruyabileyim."

Başımı kaldırdım, muzipçe sııttım. "Dinleyeceğim. dinleyeceğim anlamına gelmiyor. itaat et."

Kolumu sıkarak homurdandı. "Bundan böyle hayatını tehlikeye atmanın bedeli ağır olacak, Rae. Bir velet olmaya karar vermeden önce iki kez düşün."

"*Bundan böyle* mi?" Kıkırdadım. "Sizin 17. yüzyıl biraz orada ortaya çıktı."

"Benim ..." Çakıllı bir yaşlı adam sesi takındı ve kolayca Beni sırtüstü yatırdı, peşimden geldi ve ben orada yatarken üstüme çıktı. "İnsanların iblislerden korkması, onlarla alay etmekten çok daha doğru bir şey bebeğim." Keskin ve kötücül dişlerini sıktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Hâlâ dalga geçmek istiyor musun?"

Gözlerindeki şakacılık kalbimi yerinden oynattı. Parmaklarımı göğsünde gezdirdim, yara izlerinin pürüzsüz soluk çizgilerini buldum ve onları takip ettim. İşkence izleri, savaş izleri, bu saçma derecede güçlü, ölümsüz bedende kalan acı hikâyeleri. Parmaklarımın hareketini izledi, aniden taş gibi hareketsiz kaldı ve merak ettim, acaba bunun nedeni ona ilk kez nazıkçe dokunduğumda olduğu gibi ürküp kaçmamaya çalışması mıydı?

"Burada güvende miyiz?" Fısıldadım. Ne kadar güçlü olursa olsun, onu tekrar dövüşürken görmek istemiyordum. Hayatta kalmak ya da *benim* hayatta kalmamı sağlamak için bir hayvana dönüşmek zorunda kalmasını görmek istemiyordum.

"Şimdilik. Bir süre burada kalacağız... sonra Hadleigh'ler ya da canavarlardan herhangi biri nerede olduğunuzu öğrenirse harekete geçeceğiz."

"Sonsuza kadar saklanamam."

"Biliyorum. Ve yapmayacaksın. Sadece güvenli olana kadar."

"Dün geceki dışında başka Gollumlar da olduğunu biliyorum." Yutkundum. "Onları gördüm."

Kaşlarını çattı. "Ne zaman?" "Sen gittiğinde."

Kaşları daha da çatıldı ve yataktan kalktı. Yerden siyah uzun kollu bir gömlek alıp geçirirken ben de doğruldum, ellerim battaniyenin içinde gergin bir şekilde düğümlendi. "Giyinmelisin," dedi. "Kapının yanındaki çantalarda birkaç giysi var. Bugün biraz keşif yapmam gerekiyor, kimsenin peşimizde olmadığından emin olmak için. Ve ben yokken seni oyalamam gerek, böylece başıboş dolaşmazsın."

Ona tasmasız dolaşan bir köpek yavrusu olmadığını hatırlatacaktım ama yalan söylemeden önce kendimi durdurdum. Ben bir gezgindim ve sıkılırsam ne yapacağım konusunda endişelenmekte kesinlikle haklıydı. *Ben de sıkılırsam* ne yaparım diye endişeleniyordum. Kapının yanındaki plastik torbaların içinde çoğunlukla siyah, kahverengi ve lacivert olmak üzere çeşitli giysiler vardı.

"Bedenimi nereden biliyorsun?" Aynanın önünde uzun mavi ekose bir eteği belime kadar kaldırarak söyledim. "Ve tarzımı... Bu çok şirin..."

"Aylardır seni gözlemliyorum," dedi botlarını bağlarken. "Bunları nasıl bilemem?"

Bir çift kalın botun doğru numarasını bile almıştı. Eteğin üzerine siyah balıkçı yaka ve gri kot ceket giydikten sonra aynaya döndüğümde, ellerini spor pantolonunun ceplerine sokmuş beni izlediğini gördüm.

Eski sevgilim bir keresinde tarzımın "Janis Joplin'in Sisters of Mercy ile çocuk yapması" gibi olduğunu söylemişti. Seksi olmaktan çok tuhaftı, ki bu da çoğu zaman düşündüğüm bir şey değildi - doğaüstü seksi bir iblisin beni tekrar yemeyi düşünüyormuş gibi bana baktığı zamanlar hariç.

"Neden kızarıyorsun?" Yüzümü ellerinin arasına aldı, bu da kızarmamı çok daha kötü hale getirdi, çünkü ondan başka bir yere bakamıyordum. "İçindeki tüm utancı çoktan attığımı sanıyordum." Alnımdan öptü ve kolunu omuzlarıma doladı. "Görünüşe göre seni biraz daha bozmam gerekiyor bebeğim."

Leon beni "meşgul" edeceğini söylediğinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum - ama beni birkaç saatliğine otelin spa'sında bırakma ihtimali radarımda bile yoktu. Çamur banyosuna girdikten sonra tırnaklarımı yaptırmak ve sırtıma masaj yaptırmak son birkaç haftayla tuhaf bir tezat oluşturuyordu; çok normal, çok *güvenli* hissettiriyordu.

Spa günü yapmak benim için hiç de normal bir şey değildi. Bu benim üniversite öğrencisi, beş parasız vlogger bütçeme uyan bir şey değildi.

Leon'un bunun için parayı nereden bulduğunu da anlayamıyordum. İblislerin parası var mıydı? Kredi kartları var mıydı?

"Omuzlarınızda çok fazla gerginlik taşıyorsunuz." Sırtıma masaj yapan kadın sarışındı, güzeldi, benden birkaç yaş büyüktü, sesi o kadar yumuşaktı ki muhtemelen ASMR videoları kaydederek bir servet kazanabilirdi. "Yavaş, derin nefes al... Buradaki düğümleri çözeceğim."

Bana şarap vermişlerdi ve bir kadehten sonra, muhtemelen tüm bu gerginliğin canavarlar ve bir ölüm tarikatı tarafından avlanmaktan ziyade işteki veya okuldaki stresten kaynaklandığını düşünmesini oldukça komik buldum.

Komik. Sadece komik.

Yine de işini yaptı. Aylardır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim. O akşam vücudumu jöle gibi hissederek odaya geri döndüğümde şunu fark ettim

Abelaum'dan taşınmak için sabırsızlanıyordum. O lanet kasabayı geride bırakmak için sabırsızlanıyordum.

Çocukluğumun büyüyle yeniden bağlantı kurmayı sikeyim. Mezun olduktan ve Inaya'nın düğününü gördükten sonra buradan olabildiğince uzağa taşınacaktım. Para bir sorundu ama gerekirse Doğu Yakasında bitmemiş bir bodrum katını kiralayabilirdim.

Ve Leon.

Onun benimle geleceğini hayal etmek çok kolay hale gelmişti. Benimle yaşaması. Benimle *kalmasını*. Ama odaya geri döndüğümde ve akşam yemeği için tekrar oda servisi sipariş ettiğimde, bunun tehlikeli bir düşünce zinciri olduğunu biliyordum. Tehlikeliydi çünkü bu konuda umutlanmamam gerekiyordu.

Leon bir iblisti. Bir ölümsüz. Bir canavar. Ruhumu istiyordu. Evcilleşmek üzere değildi ve ben de evcilleşmesini istemiyordum. Beyaz çitli çekirdek aile idealinin şeytani bir varyasyonunu istemiyordum. Sadece gitmesini istemiyordum.

Onun yokluğu dolduramayacağım bir boşluk olacaktı, buraya taşındığımdan beri geçirdiğim ömrün aslında sadece birkaç ay olduğu düşünülürse bu çok aptalca görünüyordu. Ama ilk kez bir hayalet gördüğüm an gibiydi; çok kısa ama çok keskindi ve ne olduğunu anladığım anda bunun peşini asla bırakamayacağımı anlamıştım. Kısacık bir anın tüm hayatınızın değiştirebilmesi çok tuhaf.

Akşam yemeğini bitirdim ve güneş battı ama Leon hâlâ dönmemişti. Televizyonda Youtube'u açtım ve 1970'lerden kalma çözülmemiş bir gizemi derinlemesine inceleyerek kafamı dağıtmaya çalıştım. Beynimi yatıştırmak için iz bırakmadan kaybolan bir kadının hikâyesini izlemek gibisi yoktu.

Tap, tap, tap.

Videoyu duraklattım ve kaşlarımı çatarak odaya baktım. İlk başta yağmur damlalarının cama çarpma sesi olduğunu düşünmüştüm ama ses çok sabit, çok maksatlıydı. Bekledim, geldiğini anlamak için tekrar dinledim.

Dokun, dokun.

Yataktan yavaşça kalktım. Tahtaya vuran bir parmağın sesine benziyordu ama hiç mantıklı değildi - ses uzak köşeden, balkona açılan sürgülü kapının yanından geliyor gibiydi. O köşenin diğer tarafındaki tek şey içerideki banyo ve dışarıdaki balkondo. Duvara, parlayan, kabaca cilalanmış ahşaba baktım, kalbim çarpmaya başladı.

Neden ses duvarın *içinden* geliyor gibiydi?

Arkamdaki hareketin pencereye yansıdığını gördüğümde, Leon elini ağzıma kapatmış ve diğer elini de

boğazımın etrafında.

"Korku sana çok yakışıyor bebeğim," diye mırıldandı ve bir eli hâlâ ağzımda, diğer eli de sırtımda sımsıkı sarılı halde ona bakmam için beni döndürdü. Bana keskin dişlerini gösterdi, gözleri parlıyordu. "Bugün seni özledim. Döndüğümde sana ne yapacağımı düşünerek saatler geçirmek işkence gibi."

Ağzımı açtı. Nefes nefese ona gülümsedim, çarpan kalbim yavaşlamaya başlamıştı. "Güvende miyiz? Peşimizde kimse yok mu?"

"Güvendeyiz," dedi, beni kendine yakın tutarken hâlâ bir santim bile kıpırdamama izin vermiyordu. Biraz kaşlarını çattı. "Haddleigh'leri bulamadım. Bir şeylerin peşindeler ya da..." Başını iki yana salladı. "Bizi takip etmeyi başaramadılar. O yüzden daha iyi konulara geçelim."

Ayağıyla yerdeki siyah kâğıt torbayı , ben de merakla aldım. İçindeki plastik ambalajı çıkarırken ağzım açık kaldı.

"Kahretsin, Leon, sen... sence *sığacak* mı -"

"Ben sığıyorsam, oyuncak da ," dedi, ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde çantadan çıkardığım dildoya bakarken. Saçma bir şekilde kalındı, yaklaşık aynı boyuttaydı ve tabanında bir vantuz bulunan mor silikondan kalıplanmıştı.

"Oyuncaklarla ilgilendiğini bilmiyordum," dedim.

"Seni çılgın attırmak için kullanabileceğim her şeye varım." Ben çantayı biraz daha karıştırıp içinde mavi beyaz bir vibratör olan başka bir kutu çıkarırken sırıttı. "Bu geceki oyunumuzun dikkat dağıtıcı bir şey olmadan çok yoğun geçebileceğinden şüphelenmiştim."

Aklında bu gibi oyuncaklar olan her şey için heyecanlıydım ama merakımı yakaladı. "Yoğun mu? Ne... Ne demek istiyorsun?"

Paketleri açmak için pençelerini kullandı ve işi bittiğinde oyuncakları bana geri verdi. "Git onları temizle ve hatırlamaya çalış: Sana bugün ne yapacağımı söylemişim?"

Hatırlamam sadece bir dakika sürdü ve korkunun soğuk parmakları tekrar sırtımdan yukarı kaydı. Korku ve sıcak uyarılma içimde bir yılan gibi kıvrılıyordu; aynı derecede tehlikeli ve aynı derecede dehşet vericiydi. Oyuncakları temizlerken televizyondan müzik çalmaya başladı ve akıldan çıkmayan, çakıllı tonu Ghostemane'in *Anti-Sosyal Mazoşist Öfke*'si olarak tanıdım. Ve ben her zaman müzik zevkimin ürkütücü olduğunu düşünmüştüm.

Banyodan çıktığımda yatağın kenarında oturmuş, ayaklarının dibinde bir şişe izopropil alkol, kalın bir çelik iğnenin üzerinde pamuk gezdiriyordu.

O iğneyi görünce donakaldım. Kahretsin. *Lanet* olsun.

"Daha önce hiç bir insanı delmemiştim," diye . "Zane'in dilini deldiğimde herhangi bir enfeksiyon konusunda endişelenmeme gerek kalmadı." Bana baktı ve göz kırptı. "Merak etme. Araştırmamı yaptım. Küçük bebeğimi kırmak istemem."

Kapıya doğru koşmak istedim. Çığlık atmak istedim. ... Onun yapmasını istedim. Ellerim titremeye başlamıştı bile. Kalbim, kaburgalarımın kafesine hapsolmuş çırpınan bir kuş gibiydi. Başım bir balon kadar hafifti.

Leon pençeli parmağını bana doğru kıvırdı. "Buraya gel, bebeğim."

Önünde durdum, oyuncakları ne kadar sıkı tuttuğuma rağmen neredeyse unutmuşum. İğneyi yatağın üzerine serdiği bir havlunun üzerine, bir çift metal pensin ve iki ucunda toplar olan iki küçük paslanmaz çelik çubuğun yanına koydu ve vibratörü ellerimden aldı. "Oyuncağı yere bırak. Üzerine diz çökebileceğin şekilde yerleştir."

Ağzım aniden kurumuştı ama amım kesinlikle . Dildoyu yere yerleştirdim, ayaklarının dibindeki parlayan ahşaba emdirdim ve kendime diz çökecek kadar yer açtım. Merakla vibratörü açtı, vızıltı sesi içgüdüsel bir uyarılmayı ateşledi. Evde kullandığım vibratörü çok seviyordum ama lanet olsun, o şey beni acı verici bir hızla sıfırdan yüze çıkarabiliyordu.

Tekrar kapatırken karanlık bir kahkaha attı. "Oh, Rae... Sana çığlık attıracağım."

Güldüm, sayılır. Ses tamamen kahkaha olamayacak kadar histerikti. Beklenti, vücudumdaki her kasın seğirmesine ve klitorisimin sıcaklıkla şişmesine neden için kesinlikle acımasız bir adrenalın yüksekliği idi. Uzandı ve tek bir pençesini yavaşça yanağımda gezdirdi. "Güvenli kelimen nedir?"

"Mercy," diye
fısıldadım. "Aferin
kızıma. Soyun."

Gömleğimi çıkardım, eteğimi aşağı çektim ve tüylerim diken diken oldu. Sütyenimin kancasını açıp külotumu indirirken bana dokunmadı. Sadece izledi, altın rengi gözleri aç bir kurdun yavaş ve hesaplı bakışlarıyla her santimetremi inceliyordu. Önce neremi ısıracağını planlıyordu.

"Islak amının kokusunu alabiliyorum." Kıkırdadı. "Kendine dokun. Ne kadar ıslak olduğunu hissetmeni istiyorum."

İtaat ettim, parmaklarımı aşağı kaydardım. Kaygandım ve parmaklarımın klitorisimin üzerinde kayma hissi beni ürpertti. Nefes almamaya çalıştım ama gözlerim dalgalandı ve iniltimi bastıramadım.

"Parmaklarını ağzıma sok."

Yine itaat ettim. Çatallı dili iki parmağımın arasına girdi ve onları emip temizlemeden önce üzerlerinde döndü. Gözlerini kapadı, tadın tadını çıkardı ve dudaklarından yaladı.

"Diz çok. Oyuncağı bastır."

Soğuk, pürüzsüz ahşabın üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Bir şişe kayganlaştırıcı uzattı ve kaygan karışımı altımdaki dildonun üzerine sürebilmem için elime sıktı. Ne kadar ıslak olsam da, bu kadar kalın bir oyuncak kolay kolay içeri girmeyecekti. Onu girişime yerleştirirken yutkundum, o da beni izlerken gözlerini izledim.

"Benim için kendini oturt, bebeğim."

Kendimi oyuncağın üzerine bıraktığımda inledim, kalınlığı beni acıtana kadar gerdi, yarı yolda durmak zorunda kaldım, nefes nefese kaldım. Eğildi, elini yüzümde gezdirdi ve başımın arkasındaki saçları kavradı. "Daha derine."

İçimdeki gerginlikten inleyerek aşağı doğru bastırdım. Sonunda dizlerimin üzerine , bacaklarım titrerken topuklarımın üzerinde dinleniyordum. Saçlarımı kaldıraç olarak kullanarak başımı yukarı kaldırdı ve ağzımı yavaşça öptü, dili benimkiyle oynarken acele etmedi.

Beni öperken vibratörü açtı. Gözlerim kapalıyken, titreşimler klitorisime baskı yapana ve ağzına doğru haykırana kadar ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni daha sert öptü, oyuncağı bana doğru tutarken bu zevk çılgınlıklarını boğdu ve bacaklarımda titreme yarattı. Ancak orgazmın eşiğine geldiğimde geri çekildi, çaresiz nefes alışlarıma hınzırca sırıttı.

"O siki sür, bebeğim. Yavaş ve derin."

Bacaklarım titriyor ve güçsüz düşüyor olsa da dediğini yaptım. İçimdeki dildonun dolgunluğu beni inletti, kendimi tekrar aşağı indirirken amım onun etrafında kenetlendi. Ben bunu yaparken Leon başka bir pamuğu izopropil alkolle ıslattı ve göğsümü eline aldı.

"Sürmeye devam et, güzel ve yavaş, aynen ."

Önce bir meme ucunu, sonra diğerini dezenfekte etti, nemli pamuk sertleşmiş tomurcuklara karşı soğuktu. Sonra pensi aldı ve uğursuzca birbirine vurdu. "Sonuna kadar, Rae. Doldur kendini. Şimdi bunu klitorisine doğru tut." Titreyen ellerimle bacaklarımın arasında tuttuğum vibratörü uzattı. İğneyi eline aldı. "Benim için olabildiğince hareketsiz dur."

"Siktir," diye soludum, titriyordum, dehşete kapılmışım, o kadar tahrik olmuşum ki boşalmama sadece saniyeler kaldığını biliyordum. Ama o iğneyi bana batırmasına sadece saniyeler kalmıştı ve karnımın sıkışmasına bakılırsa, bedenim bu acı için can atıyordu. Bu samimi, nazik şiddeti arzuluyordum.

Forsepsi meme ucumun etrafına sıkıştırdı, ben iri gözlerle ona bakarken sıkıca , beklenti nefesimi kesiyordu. "Bana bak, bebeğim."

Kafamı kaldırdım ve bana o keskin, şeytani sırıtışını yaptı. "Korkuyor musun?"

"Sikeyim evet."

"Bu işareti istiyor musun?"

Hızla başımı salladım, vibratörün içimde yarattığı zevk dalgalarıyla tüm vücudum titriyordu. "Evet. İstiyorum. İşaretini istiyorum, lütfen."

İğne derimi delip ; görüşüm parladı ve başım aydınlandı. Acı keskin ve sızlatıcıydı ama yabancı değildi. Daha önce de piercing taktırmıştım, ama *oraya* değil. Ama bu acının zevkimle buluşması, beklentimin nihayet ulaştığı zirve, beni ince bir cam gibi paramparça etti. Çılgılık attım, acıdan değil ama serbest bırakılmaktan, mükemmel duyum kokteylinden.

İğne içime girdiğinde boşaldım. Sıkıştırıcı, acımasız acı beni uçurumun kenarına getirdi. Leon mücevheri takarken inleyerek titredim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı ve başımı ellerinin arasına aldı. "Çok iyi karşıladın, şu haline bak." Gözleri üzerimde gezindi - yüzümde, göğsümde, titreyen bacaklarıma kadar. "Güzel kız." Alnımı, yanağımı, az önce deldiği göğsümü öptü, ben kendimden geçmiş bir halde süzülürken, artçı şoklar içimi titretiyordu. "Bir tane daha, bebeğim. Bir kez daha. O siki tekrar sür."

İtaat edecek enerjiyi nereden bulduğumu bilmiyordum. Boyun eğmenin, zevkin, gönüllü çaresizliğin o mutlu kafa boşluğuna o kadar dalmıştım ki. Korkunun olmadığı, son birkaç aydır üzerimde asılı duran dehşetin olmadığı bir boyuttu. Güvenliydi, güzeldi, çok iyi hissettiriyordu. Başka bir iğneyi şeffaf plastik mühründen çıkarıp temizlerken, amım o kalın oyuncağın etrafında gerildi ve zonkladı.

"Benim için sabit dur. Vibratörü tekrar aç."

Klitorisim o kadar hassastı ki vibratörün uğuldayan başının ona hafifçe dokunması bile beni inletiyordu. Kıpırdamadan durmak artık çok daha zordu. Titrememi durduramıyordum, sanki vücudum ona akan çok sayıda hissi kontrol edemiyormuş gibi. Forsepsi gözlerimi yüzünden ayırmadım ve iğneyi tutarken gözlerinde zar zor parlayan heyecanı gördüğümde gülümsedim.

Canavar gibiydi ama *benimdi*. Ve ben de sanki ruhumu çoktan ele geçirmiş gibi onun olmuştum.

Yıllarımı karanlığı kovalayarak, ona ulaşmaya çalışarak, onu çağırarak geçirmiştım ve şimdi içine batmıştım. Beni kucaklamıştı ve başka türlüünü istemiyordum.

yol. Karanlık keskindi ama Tanrım, sıcaktı. Korkutucuydu ama güvenliydi.

Karanlık, gözlerinde ateşle üzerime eğilmiş, "Sen benimsin bebeğim," diye fısıldayan bir iblisti.

İkinci iğne daha çok acıttı ama beni aynı şekilde paramparça etti. Başım arkaya eğildi, gözlerim kapandı, o acımasız keskinlik ve damarlarımdan akan karıncalanma, ateşli zevkle inledim, göbeğimden ayak parmaklarımdan ucuna . Vibratörü bıraktım, uyarılma dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Başım çok hafifti, çok derine batıyordum.

Leon düşmeme izin vermedi. Yanımda diz çökmüştü, kollarını bana dolamıştı, yüzüme öpücükler kondururken beni göğsüne yasladı ve fısıldadı, "İşte benim kızım. Sakin ol. Sakin ol. Derin nefes al, bebeğim."

Müziğin değiştiğini fark ettim. Tanıdım... Cigarettes After Sex... *Nothing's Gonna Hurt You Baby*. Orada süzıldüm, gözlerim kapalı, paramparça ve sıcak, onun kollarında korunuyordum. Bu duvarların dışındaki tüm tehlikeleri unutabilir ve karanlığın burada sığınağım olmasına izin verebilirdim. Kötülüğün sığınağım, sapıklığın terapim ve bir canavarın sevgilim olmasına izin verebilirdim.

"Onları kendim temizleyebilirim, biliyorsun... Bu seni iğrendirmiyor mu?"

Pamuklu çubuğu dikkatlice meme ucuna doğru iterken gözlerimi ona diktim. "Zevk için çoğu insanı kusturacak kadar iğrenç şeyler yaptım. Sana verdiğim izleri temizlemek iğrenç olmaktan çok uzak, Rae."

Ben diğer barı temizlemek için hareket ederken sııttı. Onu büyük küvetin kenarına oturttum, gömleğini çıkarmış, alt yarısının üzerinde bir çift büyük boy pijama vardı. "İğrenç şeyler, ha? Ne gibi?" Koyu renk gözleri, beynimi ateşe veren o yaramaz şekilde parlıyordu. Bu şakacı merak beni çılgına çevirdi, tıpkı bana ilk kez karşılık verdiğinde olduğu gibi.

Bu kız için boku yemiştim. İyice ve gerçekten sikilmiştim.

Dün gece bana yaslanmış, gevşek ve bitkin bir şekilde uyuduğunda bu hissin ne olduğunu biliyordum - göğsümdeki ağrı, ona sarıldığımda hissettiğim acı çok tatlıydı. Pek çok şeyin beni korkuttuğunu söyleyemem ama bu korkutmuştu. Metalimi onda gördüğümde hissettiklerim, o lüks yumuşak, karşı konulmaz göğüslerde parlayan, beni o kadar derinden dehşete düşürdü ki neredeyse nefesimi kesecekti.

Bir insan için hiçbir şey *hissetmemem* gerekiyordu. Ama işte buradaydım, bu küçük cehennem ateşi kadın için hayatımı ve uzuvlarımı riske atmaya hazırdım.

Tuzlu su solüsyonunu ve pamuklu çubukları bir kenara bıraktım ve önce sol göğsünü, sonra sağ öptüm; sonra sıcak ve kanla titreşen boynunu; sonra yumuşak ve kıkırdarken kızaran yüzünü. Kahkahaları beni hırlattı, onu yere yatırıp kıkırdamaları zevk çığlıklarına dönüşene kadar onunla oynama arzumu ateşledi.

"Ah, dikkat et, ağrıyorlar!"

Küvetin kalkmasına izin vermek, sonra da soyunmayı bitirip duşa girmesini izlemek için kendimi kontrol etmem gerekti. "Perdeyi açık tut," dedim lavaboya yaslanarak. "Seni görmek istiyorum."

Kendimi daha fazla kontrol edemedim. Soyundum ve sabun hala teninde kayganken, nefes nefese haykırana kadar onu duvara yaslayıp becerdim ve kahretsin, adım onun ağzından çıktığında kulağa çok hoş geliyordu. Ellerini fayans duvara dayamış eğiliyordu, ben de uzanıp yüzünü sıktım ve "Adımı tekrar söyle bebeğim. Benim için ağla."

Yaptı ve lanet olsun, bu cennetti.

Ona yine çok fazla yemek sipariş ettim ama kahvaltı tabaklarının geldiğini görünce yüzünün aydınlanması hoşuma gitti. Telefonu çaldığında şeftali ile doldurulmuş kalın Belçika waffle tabağının ortasındaydı ve ekrana bakarken gözleri endişeyle kısıldı.

Yüzünde belirsizlikle bana baktı. "Ben Victoria."

Yataktan kalktım ve Hadleigh'li kadının niyetini sadece bakarak anlayabilecekmişim gibi telefonuna baktım. Sesli mesaja geçene kadar çaldı, durdu... sonra tekrar çalmaya başladı.

"Bakalım ne istiyor," dedim usulca. Hadleigh'lerin ellerinde hangi teknolojilerin olduğundan tam olarak emin değildim - örneğin bir telefon görüşmesiyle yerimizi tespit edip edemeyeceklerinden - ama yine de yerimizi değiştirmenin zamanı gelmişti. Ne tür yalanlar uydurmaya çalışacaklarını şimdi bilmek, karanlıkta kalmaktan daha iyiydi.

Rae şaşırtıcı derecede arkadaş canlısı bir ton takınarak cevap verdi, "Hey, kızım! Ne -"

Yüzü soldu ve Victoria'nın sesini net bir şekilde duyabiliyordum. "Babam öldü. Bitti, tamam mı? Bitti amına koyayım."

"Victoria, neden bahsediyorsun?" Rae'nin gözleri kocaman açılmıştı ve bana bakarak, "*Ne oluyor ?*" diye mırıldandı. Aklım başımdan gidiyordu. Duymayı beklediğim tüm hikâyeler arasında bu yoktu.

"Babam öldü, Raelynn!" Victoria'nın sesi boğuktu, nefesi kesilmişti; korkmuştu. Neden korkmuştu ki? "Tanrım, buna üzülmiyorum bile. Ben nasıl bir kızım böyle?" Sonra, yumuşak bir sesle, "Nasıl bir baba

Çocuğunu öldürmek mi?" Bir hıçkırık, sonra acı bir kahkaha. Temposu ve hızlı nefesiyle hızlı hızlı yürüyor, neredeyse koşuyordu. "Hiçbir önemi yok. Artık hiçbirinin önemi yok. Üzgün bile değilim Rae, yapmam gerekeni yaptım. İkimiz de yaptık." Bir duraklama oldu. Nefesini tutuyordu.

Saklanıyordu.

"Victoria, baban için çok üzgünüm -"

"Aptal numarası yapma." Sesindeki duygu kaybolmuştu. "Üzgün değilsin. Ben de değilim. Ama olan oldu. Sen ve o iblis de yapmanız gerekeni , değil mi? Belki de sana teşekkür etmeliyim." Bir acı kahkaha daha. "Güle güle, Rae. Gerçekten, tebrikler. Hayatta kaldın."

Telefonu kapattı. Raelynn elindeki telefona baktı, yavaşça gözlerini kırıştırarak düşünmeye başladı. Az önce ne halt ? Ses tonundan Victoria'nın yalan söylemediği anlaşıyordu. Numara yapmıyordu. Dehşete kapılmıştı.

"Kent Hadleigh öldü." Raelynn bana baktı, dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey belirdi. "O... o *öldü*. Aman Tanrım. Sen... Sen miydin?"

"Keşke öyle olsaydı." Düşündükçe adım atmaya başladım. Kent ölmüştü. Libiri kaos içinde, bir lider için çabalıyor olacaktı. Savunmasız. Ve sözlerine bakılırsa Victoria da katilin ben olduğumu düşünüyordu. Karanlıktaydılar; onlara kimin saldırdığını bile bilmiyorlardı. "Size söyledim, Kent kendini korudu. Herhangi bir iblisin ona zarar vermesi zor olurdu. Ama Juniper... Juniper onu öldürebilirdi."

"Tabii ki! Partideydi." ve aniden sandalyesinden sıçradı. "Bu iş *bitti* Leon! O *öldü*!" Kollarını doladı ve irkildim, ama coşkusu hassas piercinglerini bana bastırmasına neden olduğunda o da irkildi. Bu bile onu caydırmadı. Gülümsüyor, heyecanlandığında yaptığı o aptalca dansla omuzlarını oynatıyordu.

Keşke onun heyecanını paylaşabilseydim.

"Geri dönebilirim!" Kollarını başının üzerinde gerdi ve tüm gerginliğini iç çekerek dışarı attı. "Sadece bir gün ders kaçırdım, bu dönemi gerçekten atlatabilir ve geçebilirim!"

Ama bu çok kolay, çok uygun görünüyordu. Kent'in öldüğüne inanıyordum ama bu işin onunla bittiğine inanmıyordum.

Bu iş daha bitmemişti. Ama bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Tehlikenin şimdi nerede olduğunu bilmiyordum.

Kent'in yerini kim alacaktı?

"Inaya'yı arayıp Cheesecake'i bu gece alacağımı söyleyeceğim," dedi Rae heyecanla. Aramayı yaparken onu durdurmadım ama onu Abelaum'a geri götürmek çok tehlikeli geldi. Çok erken olduğunu hissetti. Libiri'nin bundan vazgeçmesi mümkün değildi.

kolayca. Hadleigh'ler sadece bir aileydi ama Derin Olan'a sadakatlerini sunan tek aile onlar değildi.

Ya da belki de Rae'nin artık benim korumama ihtiyaç duymaması fikrinden gerçekten hoşlanmıyordum. Belki de benim için pek çok kötü anıyı barındıran o kasabaya geri dönme fikrinden hoşlanmıyordum. Belki de kızımı oradan başka bir yere götürmek, onun gönlünce hayalet avlamasını izlemek ve bir daha Libiri'yi düşünmek zorunda kalmamak istiyordum.

Evet. Bu muhtemelen lanet olası bir şeydi. "Leon?"

Telefonu kapatmıştı ve yarısı yenmiş waffle'larının önünde oturmuş, aniden ayılmış görünüyordu. "Bu... yani... sence geri dönmek güvenli mi?"

Bir elimi yüzüme sürdüm. Neden geri dönmek istediğini biliyordum. İnsanların yerlere ve eşyalara bağlandığını ve onun için rahat hale gelen tüm manzaraları kokuları terk etmenin zor olduğunu biliyordum. Okulu bitirmenin önemli olduğunu düşündüğünü ve o kediye sevdiğini biliyordum. İnsanların normallik görüntüsüne sahip olduklarında en iyisini yaptıklarını biliyordum. Ev. Güvenlik.

Onu uzaklara götürmenin ve her şeyi geride bırakmaya zorlamanın işe yaramayacağını ya da onu sürekli otelden otele taşımanın onu strese sokacağını biliyordum.

"Bilmiyorum." Verebileceğim en dürüst cevap buydu. "Kent gittiğine göre Libiri'nin ne yapacağını bilmiyorum. Libiri olsa da olmasa da, Tanrı seni hâlâ istiyor." Korku yüzünde titreşti ve ağır bir yutkunmayla yutuldu. "Hizmetkârları hâlâ peşinde olacak. Canavarlar hâlâ peşinde olacak."

Yüzünün düşüşü ve tüm o gergin umudun yok oluşu, kaburgalarımın inen bir çekiç darbesine benziyordu. Yatağın kenarına oturdum ve onu yanıma çağırdım. Önümde durdu, göğüs uçlarındaki yeni metal tişörtüne baskı yapıyordu, parmakları pijama pantolonuyla oynuyordu. Parmaklarımı dudaklarında, yanaklarında ve saçlarının yumuşak tellerinde gezdirdim. Nazik olmak konusunda iyi değildim; parmaklarımın seğirmesine neden oluyordu. Ama yüzünü elime yasladığını hissetmek kendimi tutmama değdi.

"Geri dönmek istiyor musun?"

Başını salladı. "Burada gerçekten daha güvende değilim, değil mi? Canavarlar şehir sınırlarını umursamıyor. Burada hava karardıktan sonra dışarı çıkamam ya da tek başıma dolaşamam." İç çekti. "Yani, ben... Ben hala... Sana yanımda ihtiyacım var."

"Sen benimsin," dedim basitçe. "Bir yere gitmiyorum."

"Bunu her gün düşünüyorum, biliyorsun." Dudağını ısırdı, benimkilerle karşılaşmamak için gözlerini kaçırdı. "Teklif ettiğin anlaşma. Bunu düşünüyorum. Bu

sadece..." Arkasını dönmeye çalıştı ama ben ensesinden tutmaya devam ettim. Yüzünü, gözlerini görmek istedim. Korkularını benden saklamasını istemiyordum. "Bu büyük bir karar Leon."

Onun ruhu için duyduğum acı neredeyse dayanılmazdı. Zihnimin arkasında sürekli bir baskı, ulaşamadığım bir kaşıntıydı. Ona tamamen sahip olma ihtiyacı. Biz iblisler neredeyse istediğimiz her şeyi alabilecek güce sahiptik, ama bir insan ruhu?

Bunu isteyerek yapmalıydı. Bu lanet bir işkenceydi.

Yataktan kalktım ve bana bakması için başını geriye doğru çekerken alnından öptüm. "Biliyorum. Bekliyorum, Rae. Hiçbir yere gitmiyorum. Eninde sonunda bana vereceksin." Sırıttım ve omuz silktim, kadar şaşırmamış gibi davrandım. "Toparlan bebeğim. Hadi seni eve götürelim."

Gün ortasında bile yoğun sis Abelaum'u gizliyordu. Sokak lambaları hâlâ yanıyor, soluk sarı renkte parlıyor ve arabalar dar banliyö sokaklarında ağır ağır ilerliyordu. Kasaba nemli bir örtüyle kaplıydı, sanki sis sırlarını saklayan bir pelerin gibi onu kendine çekmiş ve orada tutuyordu.

Üzerimden bir yükün kalktığını hissetmeyi umuyordum ama tedirginliğim artıyordu; bunun nedeni kısmen Leon'un açıkça tetikte olmasıydı. Kamyonu Ana Cadde'de sürerken koltuğunda kaskatı kesilmişti, gözleri kaldırımlarda geziniyor, her geçeni izliyor, her arabaya dikkat kesiliyordu.

Kent'in ölümü eyalet haberlerine yansımada ama kasabanın küçük gazetesinde yer aldı. YEREL TARİH DERNEĞİ BAŞKANI Web sitelerinin başlığı "İNTİHAR" idi. *İntihar*.

Başlığı yüksek sesle okuduğumda Leon kararlı bir şekilde "Hayır," dedi. "O adam bu işi kendi başına bitiremeyecek kadar kendini beğenmiş biriydi. Katilleri sadece izlerini nasıl örteceklerini biliyorlardı."

Cheesecake'i almak için önce Inaya'nın dairesinde durduk. Inaya kapı çerçevesine yaslanıp endişeyle, "Victoria'ya hiç ulaşamadım. Jeremiah büyükannesi ve büyükbabasıyla kalmaya gittiğini söyledi.

zaman, ama..." Pembe cilalı bir tırnağını çiğnedi. "Bu çok korkunç, Rae. Kent'in bu şekilde mücadele edeceğini hiç düşünmemiştim. Zavallı ailesi."

Doğal eğilimim onunla aynı fikirde olmaktı. Ama Kent'in ölmüş olması beni öldürmeye çalışmadığı anlamına geliyordu. Bu yüzden ona sarılıp vedalaşırken sempatik bir yüz ifadesi takınsam da aslında tek düşünebildiğim, "*Tanrı'ya öldü - Tanrı her neyse benim yanımda olduğu için şükürler olsun.*" oldu.

İçeri girdiğimizde kulübe soğuktu. İçinde insan yaşamayan birkaç günün ardından, burası şimdiden biraz daha az dost canlısı hissettiriyordu. Tuhaftı, terk edilmiş eski yerlerde o kadar çok zaman geçirdikten sonra, oraların hissini, kokusunu, havanın oralarda nasıl daha durgun hissettirdiğini biliyordum. Kulübenin böyle hissetmeye başlaması hiç de uzun sürmemişti.

Dışarıdaki kasvetli gün ışığına rağmen tüm ışıkları açtım, birkaç mum yaktım ve bakımsız sukulent bitkilerinden oluşan pencereyi suladım. Leon, kendisini bir türlü rahat bırakmayan Cheesecake'le birlikte kanepede oturmuş, kediciğin başını kaşıyor, kaşları zihninde büyüyen ve dile getiremediği bir soruyla daha da sıkılaşıyordu.

"Hâlâ doğru gelmiyor, değil mi?" Beni meşgul edecek işe yaramaz görevlerin tükendiğini söyledim.

Başını iki yana salladı. "Tehlike geçmiş değil, Rae. Kent açık bir tehditti ama Tanrı hala yaşıyor. Hâlâ hizmetkârları var. Bu iş daha bitmedi."

Ellerim kazağımın kenarında düğümlendi, tırnaklarım kumaşın içinden bile avuçlarıma batıyordu. "Hadi markete gidelim. Stres atıştırmalıklarına ihtiyacım var."

Market Ana Cadde'nin hemen dışındaydı, titrek neon *Food Mart* tabelası etrafındaki çam ağaçları tarafından cüceleştirilmişti. Leon kapının yanına park etti ve ben kamyonun inmeden önce kolumdan tutarak park yerine uzun uzun baktı. Memnun olunca tutuşunu bıraktı ve "Ben kapıya göz kulak olurum. Güvende olacaksın."

Onun koruyuculuğu içimde düğümlenen korkunun çözülmeye başlamasına neden oldu. Koltuğa doğru eğildim, onu öperken parmaklarımı sarı saçlarına geçirdim

- Dudakları önce şaşkınlıkla yumuşadı, sonra beni kendisine doğru sürüklerken hırçınlaştı, dili sahiplenici bir açlıkla ağzıma bastırdı. Bana taktığı hassas piercingler göğsüne bastırdı ve ağzına doğru inledim, tutuşu sıkılaştı ve sesim üzerine pençeleri içime battı.

"Seni kamyonun kasasına yatırıp sikmem için beni kışkırtma," diye homurdandı ve ben nefesimi tutarken bana sırtıttı.

"Seni şimdiden baştan çıkarıyorum," dedim, gözleri altın renginde parladığında sırtımda bir heyecan ürpertisi belirdi.

"Kıçını oraya soksan iyi edersin," diye homurdandı. "Yoksa yiyeceğin tek şey boğazına boşalmam olur."

Bunu ne kadar istesem de, gerçekten atıştırmalık da istiyordum. Onun üzerinden sürünerek kamyonetten indiğimde kıçımı tokatladı ve içeri girdiğimde hala gülümsüyordum, cam kapının zilleri arkamda şingirdiyordu.

"Food Mart'a hoş geldiniz," diye seslendi kasiyer, telefonundan başını kaldırıp kısa bir süre bakarken yüzünde can sıkıntısı vardı. Sanırım onunla aynı sınıfı paylaşıyordum, ama muhtemelen bu şehirdeki yirmili yaşlardaki çoğu kişiyle aynı sınıfı paylaşıyordum. Bir sepet kaptım ve doğrudan cips reyonuna yöneldim, kurabiyelere geçmeden önce Fritos ve bir kutu fasulye sosu aldım. Çikolata parçacıklı ya da fıstık ezmeli... Çikolata parçacıklı ya da...

Çevresel görüşümde, koridorun en ucunda birinin durduğunu görebiliyordum. Yaklaşmıyordu, kimseyle konuşmuyordu, sadece... orada duruyordu.

Nihayet uzaklaşırken kafamı kaldırıp baktım. Genç bir adam, muhtemelen aynı sınıfı paylaştığım bir başka kişi. Bir sonraki koridora yöneldiğinde göz göze geldik ama telefonu elindeydi ve muhtemelen bir mesaja cevap vermek için orada duruyordu.

Çok paranoyakça davrandım. Leon dışarıda kamyonun içindeydi. Korkacak bir şeyim yoktu. Fıstık ezmeli kurabiyeleri aldım, sonra dondurma almak için donduruculara doğru yöneldim. O kadar çok seçenek vardı ki, nasıl seçim yapacaktım? Dondurucunun kapısını açtım, cam hemen buğulandı.

Soğuk havanın üzerime üflediği bir dakika boyunca orada dikildikten sonra, buğulu cam kapının diğer tarafında birinin durduğunu fark ettim.

Aşağı baktım, elim dondurucunun sapına sıkıca yapışmıştı. Görebiliyordum. temiz beyaz spor ayakkabıları kapının altında, yakınımda durup bana bakıyordu.

Hızlı bir adım atarak kapının kapanmasına izin verdim. Jeremiah orada durmuş, elleri ceketinin ceplerinde, gülümsüyordu.

"Hey, Rae." Neşeyle gülümsedi. "Pazartesi günü okulda ve Cadılar Bayramı partisinde seni özledim. Beni erken mi ektin?"

Yutkundum. Eminim Leon onun buraya geldiğini görmüştür. Kesinlikle. "Oh, uh...evet...evet erken çıktım. Kendimi iyi hissetmiyordum."

Başını salladı. "İçkine attığım o küçük ikramdan sonra olmaz herhalde. Çok eğlenebilirdik." Bir adım öne çıktı, ben de hızlı bir geri adım attım, bu da onu güldürdü. Ciddi miydi? Bana ilaç verdiğini bu kadar kolay mı itiraf edecekti? "Ama senin kafayı bulmuş kıçını mahvedeceğim bir gece yerine, altı saat boyunca polis sorgusunda, *sevgili babamın kendini neden öldürdüğüne* dair bildiğim her şeyi açıklamaya çalıştım." Etrafına büyük tırnak işaretleri koydu.

Son kısmı. Kahretsin. Bu kötü oldu. Gözlerim marketin en ucundaki kapıya doğru kaydı, kaçmaya hazırdım.

Ama koridorun sonundan bana baktığını gördüğüm adam yoluma çıktı.

Bok. Bok, bok, bok.

"Sanırım sana ve o hain iblisinize teşekkür etmeliyim," dedi Jeremiah. "Sonunda babamı aradan çıkardığın için. Uyanık olduğun her anı kendi babanı seni kurban olarak seçmemesi için ikna etmeye çalışarak geçirmek kafanı gerçekten karıştıracak." Omuz silktili. "Ama sonuçta Rae, itiraf etmeliyim ki bu konuda hâlâ çok kızgınım. Tüm o lanet *taziyeler* ve *kaybın için çok üzgünüm* saçmalıkları. Yas tutuyormuşum gibi davranmak çok sıkıcı oluyor."

Leon'un Kent'i öldürdüğünü düşündü. Babasının ölümünden bir şekilde *benim* sorumlu olduğumu düşünüyordu. Etraflarından dolanmaya çalışarak ileri atıldım ama Jeremiah ve arkadaşı beni kolayca engelledi.

"Ah, Rae, yine benden kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?" Jeremiah kıkırdarak etrafımda dönmeye başladı. Sırtım donduruculara dönüktü ve hâlâ etraflarından dolaşabileceğime dair umudum vardı. Ta ki Jeremiah, "Kapıyı kilitle, Tommy!" diye bağırana kadar.

Sepetimi ona doğru fırlattım ve kapıya doğru koştum. Yüksek bir metalik takırtı göğsümdeki adrenalini sarstı ama duramazdım, kapıya varmak zorundaydım.

Metal güvenlik kapısı girişin üzerine yuvarlanmıştı. Durdum, nefes nefese kaldım, kalbim acıyla çarpıyordu, çünkü isim etiketinde *Thomas* yazan kontrol görevlisi güvenlik kapısını yerine kilitlerken sırtıyordu.

"Babamın durumun gerçekliğini sana açıkladığını sanmıyorum, Raelynn, o yüzden izin ver açıklayayım." Jeremiah, diğer arkadaşı da arkasından yaklaşırken dönüp baktım. "Abelaum Libiri'ye aittir. Her zaman öyleydi ve öyle kalacak. Elbette, Inaya gibi bazı zavallı saf ruhlar bulacaksın." Gözlerini devirdi. "Ama sınıf arkadaşların" - Thomas bana sırtı - "komşuların, sokakta yanından geçip gittiğin tatlı yaşlı çift, onlar bizim." Jeremiah durakladı ve usulca kıkırdadı. "Ya da şöyle diyeyim, onlar benim. Hepsi *benim*, Rae. Ve sen de öylesin."

"Hayır." Sesim bir fısıltı gibi çıktı, korkudan zayıftı. Leon burayı kilitlediklerini görmüş olmalıydı. O da gelecekti. Her an gelebilirdi.

Arkamdaki cam kırıldı, ardından bir kükreme ve taşın metale çarpması gibi bir ses geldi. Jeremiah şaşırmış görünmüyordu ama arkadaşlarının yüzleri düştü, içeri girmeye çalışan canavara bakarken gözleri büyüdü.

Benim . olduğum *tek* canavar.

"Nick ve Will'in onun dikkatini dağıtacağını sanıyordum J," dedi Thomas, arkamdan bir patlama sesi daha gelirken gözleri endişeyle Jeremiah'ya kayıyordu. Onlara arkamı dönmeye cesaret edemedim ama kopan metalin çıkardığı gıcırtilı sesler Leon'un işinin bitmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Jeremiah ceketini çıkarıp dikkatsizce yere fırlattı. "Yaptılar. İşleri bitti. Bir intihar görevine katıldıklarını fark etmemeleri için gerçekten aptal olmaları gerekirdi." Jeremiah Thomas'a baktı, yüzünde geniş, sinir bozucu bir gülümseme vardı. "Aptal olma, Tommy."

Yırtık bir metal şerit başımın üzerinden uçup raflara çarparak içki şişelerini yere saçarken Tommy hasta olacakmış gibi görünüyordu. Bir sıcaklık hücumu oldu ve Leon'un kolları beni sardı, sarmaladı, beni kollarında yakın ve güvende tuttu. Gömleği nemliydi, kanla lekelenmişti ve metalik kokusu havada keskin bir şekilde hissediliyordu.

Nick ve Will'e ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Oh, bravo, ne gösteri ama, Leon." Jeremiah ellerini çırpı. "Yine de biraz yavaşsın, aslında seni bekliyordum" - kolundaki saate baktı - "neredeyse bir dakika önce. Lanet olsun. Ben de senin değerli küçük insan etini önemseydiğini sanıyordum."

Arkasında Jeremiah'nın isimsiz arkadaşı kıkırdadı. "Onu daha iyi kullanacak birine vermelisin -"

Leon'un kolları, adamın kafasının vücudundan ayrıldığı anda beni terk etti. Başsız ceset bir an sallanıp kan fışkırdıktan sonra bir yığın halinde yere yığıldı. Bir elimi ağızıma kapattım, mide bulantısı beni ele geçirmişti. Thomas çığlık atmaya başladı, ses kulaklarımda çınılıyordu, ta ki sıvı bir çağılıyla boğulana kadar; Leon'un eli arkadan boğazına sarıldı, daha sıkı, daha sıkı sıkı, nefes borusunu ve sonra - duyulabilir bir çatırtıyla - omurgasını ezdi.

Katliama bakarken başım hafiflemişti. Leon omuzlarını kıvrarak Jeremiah ve benim aramda geri çekildi. Gömleğindeki kana rağmen sırtına bastırdım ve çılgınca fısıldadım, "Beni buradan çıkar, lütfen, gidelim, gidelim, lütfen."

"Sakin ol, bebeğim." Beni kolunun altına aldı ve başımı öptü. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Jeremiah başını salladı. "Kahretsin, o tatlı, şefkatli canavar rolünü gerçekten çok iyi beceriyorsun, değil mi? Kızın buna bu kadar kanması acınası. Etkileyici, Leon. Babamı öldürdüğün için seni cezalandırmam gerekecek ama ondan sonra sana hizmet etme fırsatı verebilirim."

Leon güldü. "*Beni* cezalandırmak mı? Babanla aynı yoldan gitmek üzeresin evlat."

Bu kez, Leon yanımdan ayrıldığında, gözlerimi önceden kapatmayı başardım. Bir çığlık, bir kan sıçraması bekliyordum - boğuşma seslerini beklemiyordum.

Leon, Jeremiah'yı yerde kıstırmıştı, kollarındaki damarlar kalınlaşmıştı, boğuşurlarken keskin dişleri ortaya çıkmıştı. *Boğuşuyorlardı*. Jeremiah onun gücüne karşılık veriyor, bir şekilde pençelerin boğazına geçmesini engelliyordu. Bu imkânsız olmalıydı. İmkânsızdı. Hiçbir insan çıplak elle bir iblisle baş edemezdi. Leon'un neler yapabildiğini görmüştüm.

Ama Yeremya'da bir *sorun* vardı.

Gözleri buğuluydu, sanki irislerinin üzerine sis çökmüş gibiydi. İfadesizdi, mücadelesinin tek gerçek işareti kollarındaki şişkin kaslar ve bacaklarındaki seğirmelerdi. Leon ısırarak için çenesini kadar açarak eğildiğinde, Jeremiah'nın ağzının kenarından koyu, yoğun bir sıvı damladı.

Tekrar çarpışıp birbirlerinden ayrılmadan önce ani bir hareket telaşıyla yuvarlandılar. Jeremiah yere çömelmiş, nefes nefese kalırken Leon yavaşça kalktı, gözleri kısılmıştı.

Jeremiah *güliüyordu*.

Leon beni geriye, yıkık metal güvenlik kapısına doğru itti. Jeremiah başını kaldırdı, öksürdü ve dudaklarından daha kalın, siyah bir yapışkan madde damladı. Elinin tersiyle sildi ve ayağa kalktı, yumruklarını sıkıp açarak şaşkınlıkla kollarına baktı.

"Lanet olsun," dedi usulca. "Oh, bu bir hediye..."

Gözleri bize doğru kaydı ve yavaş yavaş normal rengine dönmeye başladı. Dışarı kaçmakla Leon'un yanında kalmak arasında gidip geldim ama sonra Jeremiah konuştu. Onu zar zor duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle, "Tanrı beni seçti. O beni seçti." Tekrar güldü, neredeyse histerik bir ses tonuyla. "Ben fedakârlıklarımı yaptım. İki, benim adıma *iki*." Konuyu vurgulamak istercesine iki parmağını kaldırdı. "Tanrı fedakârlığı ödüllendirir. Tanrı beni ödüllendirdi."

"Kamyona bin Rae," dedi Leon. "Şimdi."

Geri çekildim, tökezledim ve neredeyse güvenlik kapısının yıkıntılarına düşüyordum, ayakkabılarım kırık camlara çarpıyordu. Bagaja doğru koşarken dışarıdaki soğuk hava gerçekliği yüzüme çarpıyor, betonun üzerinde yatan parçalanmış cesede ya da marketin yan tarafına ikinci cesede bakmamaya çalışıyordum.

Az önce ne oldu öyle? Jeremiah nasıl bu kadar güçlü olabilir? *Nasıl?*

Başımı ellerimin arasına alarak kamyonete tırmandım ve birkaç saniye sonra Leon sürücü koltuğuna oturduğunda sıçradım. Geri geri giderken lastikler gıcırdadı ve yola çıkarken gaza bastı,

Kamyonu sınırlarına kadar zorluyordu. Körfez boyunca kıvrılan uzun yoldan eve dönmek için Ana Cadde'den kaçındı.

"Ne oldu?" Nefesim kesildi, çığlık atmamaya, ağlamamaya ya da az önce tanık olduğum vahşeti tekrar tekrar yaşamamaya çalışıyordum. "Leon, nasıl... nasıl -"

"Yeremya kendini Tanrı'ya teslim etti," dedi acımasızca. Kelimeler anlamsızdı ama içimdeki endişe düğümünü kusacağımı düşünene kadar sıkılaştırdılar. "Bu güç onun değil. Tanrı'nın gücü."

O cipsleri ve kurabiyeleri gerçekten istiyordum.

Ama Thomas'ın çığlıkları ve isimsiz adamın kafası kesilmiş bedeni aklımdan çıkmıyor ve midemi bulandırıyor, ta ki o gün yediğim azıcık yemeği etmek elimden gelene kadar. Jeremiah'ın gözlerindeki soğuk, soluk sisin, ağzından sızan siyah sıvının hatırası da aynı derecede rahatsız ediciydi. Sanki bir şey onu içten dışa çürütüyordu.

Jeremiah'ın yaptığı fedakârlıkların ödülü, ölümlü bedeninin zorlukla kontrol altına alabildiği doğaüstü bir güçtü.

"Bir insanın bir güce sahip olması gerekmiyor," dedi Leon. "Ölümlü bedenler bunu sürdürmek için harcadıkları çabadan dolayı bozulmaya başlarlar, bu yüzden Jeremiah sonsuza dek bu şekilde hayatta kalamaz. Ama bu onu daha az sorunlu yapmaz." "İkinci kurban kimdi?" Evin içinde volta atıyordum. Oturdum, dikkatimi dağıtmazsam tamamen çökeceğimden korkuyordum. Leon'un daha önce canavarları öldürdüğünü görmüştüm ama insanları asla. Kendi güvenliğim için olsa bile insanların ölümünü izlemek bambaşka bir şeydi.

Bütün gün korku filmleri izleyebilir ve onları sevebilirdim. Sahte olduğunu bildiğim halde vahşetten zevk alabilirdim. Ama bu gerçektir. Hem de çok gerçektir.

"Kurban Victoria olmalı," dedi Leon. Banyodaydı ve saç çizgisine sıçrayan kanı temizliyordu. Sadece benim

Rahatsız ettiğini ima ediyordu. Üzerine kan sıçradığını fark etmemiş gibi görünüyordu. "Hadleigh çocuklarından birinin kaderinde ölüm var. Jeremiah'ın Tanrı'nın lütfuyla ortalıkta dolaştığını düşünürsek, kız kardeşinin işini çabucak bitirdiğini söyleyebilirim." Omuz silkti ve suyu kapattı. "Listesinde bir tek sen kaldın. Artık tüm dikkatini sana verecek." Kaşlarını çattı ve merakla dövme kollarını yokladı. Mürekkepten görünmüyorlardı ama Jeremiah'nın onu morarttığından yakındığını duymuştum.

Uzaktan belli belirsiz siren sesleri duyabiliyordum. Daha önce dikkatimi dağıtmak için Facebook'ta kısa bir süre gezindiğimde, birinin *Food Mart*'ın yandığını paylaştığını görmem uzun sürmemişti.

Cesetleri bulabilecekler miydi? Olanların güvenlik kayıtları var mıydı? Belki polis Jeremiah'ın ne yaptığını görebilseydi, belki...

Hayır. Polis bana yardım edemezdi. Ben ve Leon'du - ve dışarıda bir yerlerde Juniper ve Zane hala Libiri'den intikam almak için dışarıdaydı. Kan banyosu bitmemişti.

Daha yeni başlıyordu.

Banyodan çıkan Leon beni kaptığı gibi kanepeye taşıdı ve televizyonun önünde kucağına oturttu. Tırnağını çiğneyerek tamamen mahvettiğim başparmağımı dudağımdan çekip aldı ve iki elimi de bir elinin içinde sabitledi.

"Bana bak." Çenemi yukarı kaldırdı ve başparmağını somurtan alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Jeremiah gibi bir adamın senin zihninde bu kadar zaman izin verilmez. Sen kime aitsin?" Biraz daha somurttum ve eli yüzümden göğsüme doğru ilerledi, oradaki piercingin üzerinden hafifçe alay etti. "Sen kime aitsin, bebeğim?"

"Sen," dedim usulca ve nefes alamayana kadar ciğerlerime baskı yapan endişeye rağmen alnımı öptüğünde gülümsedim.

"Sen benimsin ve benim olanın benden alınmasına izin vermem. Benim olanı korurum. Anlaşıldı mı?" Başımı salladım ve beni omzuna yasladı. "Jeremiah hâlâ etten kemikten biri. Güçlü olabilir ama o da bir ölümlü. Seni almaya çalıştı ve bunun için kendi ölümünü çoktan mühürledi."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. O yeri, o duyguyu asla terk etmek istemiyordum: kollarının beni sarmasının verdiği mutlak güvenlik ve rahatlık. Benim için savaşağını, *benim* için her şeyi göze almaya hazır olduğunu bilmek kalbimi sızlatıyordu.

Beynimin söylemek istediği ama dilimin kurmayı reddettiği kelimeler vardı. "Anlaşmanı kabul etmek istiyorum" gibi sözler aslında sadece "ruhumu almanı istiyorum" anlamına çünkü teklif ettiği anlaşmaya çoktan karşı çıkmıştı. Bu

Korumasının bedeli ödenmedi ama o . Tehlikenin en büyük olduğu anda bile.

Gelecek için plan yapmaktan gerçekten nefret ederdim, büyük ve korkutucu kararlar almaktan nefret ederdim, ama bu? Bu artık o kadar da korkutucu gelmiyordu. Doğru hissettirdi. Güvende hissettirdi. Yaşayacağım en büyük maceraya bir kapı açıyormuşum gibi geldi.

istedim.

Söylemek istediğim başka bir şey daha vardı, beni aynı anda hem ateşleyen hem de sakinleştiren, beni dehşete düşüren kelimeler. Yüreğimde çınlayan ama ağzımdan çıkamadan engellenen üç basit kelime

Ama cesur
olabilirdim. "Leon -"

Ev gıcırdadı ve o gerildi. Yer sarsıldı, tepedeki kirişler inledi ve ışıklar titredi. Cheesecake mutfaktan dışarı fırladı, üst kata fırlayıp yatağın altına saklandı, kuyruğu kabarmıştı.

Sarsıntı durdu. Sadece titreyen ışıklar kaldı. "Deprem mi?" Ardından gelen sessizlikte sesim çok yüksek çıktı.

Leon başını salladı ve yukarıdaki ışığa baktı. Daha hızlı, daha hızlı titriyordu, elektrik duyulabilir bir şekilde çatırdıyordu ta ki -

Ampul patladı, yere cam yağdı ve evi karanlığa gömdü. Leon yavaşça ayağa kalktı, gözleri karanlıkta parlıyordu. Burnunu çektiğini duyabiliyordum, her nefesi hızla soğuyan havada bir bulut oluştuyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Sıcaklık o kadar hızlı ki titriyordum. Pencere camlarının buz tutmasını izlerken Leon'un kolu hâlâ etrafımdaydı ve beni ısıtan tek şeydi.

"Ne haltlar dönüyor?" Fısıldadım. "Leon, ne -"

Bir çığlık, bir *uluma* geceyi doldurdu. Ormanda yankılandı, unutulmuşluğun en karanlık derinliklerinden gelen bir çığlıktı, hem çok hayvani hem de çok insancaydı. Bu bir Eld'in çığlığı ya da bir Gollum'un hırıltısı değildi. Bu ses... *daha büyüktü.*

"Bir Azrail," diye mırıldandı Leon. "Lanet olası bir Azrail çağırmış."

Bir çığlık daha geldi ve ses midemi bulandırırken kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Çok doğal değildi, çok vahşi, ilkel ve yabancıydı. Böyle bir ses yeryüzünde var olmamalı, insan kulağı tarafından duyulmamalıydı. Ama Abelaum'da bunu duymayan tek bir kişi bile olamazdı. Bu şey her neyse, saklanmaya bile çalışmıyordu.

"Buradan çıkman gerek." Leon bana anahtarlarımı uzatıyordu. Onları almak için hareket ettiğini bile fark etmemiştim. "Kediyi al. Sürmeye başla. Sakın durma. Hiçbir şey için durma. Buradan uzağa git."

Titreyen elimdeki anahtarlara baktım. Leon kapıda durmuş, ağaçlara bakıyordu. Üç geyik koşarken bahçenin hareket ışığı yanıp sönüyordu.

Avluda, yavruları sırtına yapışmış bir keseli sıçan tarafından yakından takip ediliyordu. Sincaplar güvertede koşuşturup uzaklaşıyor ve kargalar tepemizde garklıyordu.

Hayvanlar kaçıyordu.

Hemen üst kata çıktım ve Cheesecake'i yatağın altından sürükleyerek çıkardım. Aşağı inmeden önce dehşete düşmüş kediye zar zor koşum takımına sokmayı başardım. Leon hâlâ onu bıraktığım yerdeydi, güvertede gömleksiz bir şekilde duruyordu, pençeleri dışarıdaydı ve sırtı gergindi.

"Leon, ben hazırım, hadi gidelim."

Bana döndü ve yüzündeki bir şey kalbimin bir taş gibi düşmesine neden oldu. "Dikkatinin dağıldığından emin olmak için bana beş dakika ver. Sonra sürmeye başla."

Yutkundum ve başımı salladım. "Hayır. Hayır, benimle geliyorsun."

"Beş dakika, Raelynn. Dediğimi yapmalısın." Yüzü , orada görmeye alıştığım o ukala kararlılık tamamen kaybolmuştu. Kendimi hasta hissediyordum. Çok üşümüştüm.

"O zaman bana yetişirsin," dedim kararlı bir şekilde. "Önce ben sürmeye başlayacağım ve sen de bana yetişeceksin. Tamam mı?"

Dönüp içeri doğru yürüdü. Çıplak ayakları buz gibi güvertede buharlı izler bıraktı. Kot pantolonunun cebine uzandı ve katlanmış sararmış bir kâğıt parçası çıkardı.

"Buradan uzaklaştığında beni geri çağırmaya çalış." Kâğıdı uzattı ve ben almaya cesaret edemeyince göğsüme bastırdı. Cheesecake' tasmasından tutarak yere bıraktım ve kâğıdı açtım.

Hemen tanıdım.

"Bu senin işaretin." Gözlerim yanıyordu. "Grimoire'dan. Henüz bulamadığını söylemiştin..."

"Eğer Azrail beni öldürmezse, beni tekrar çağırabilirsin." Sırıttı ama bu sırıtış yanan gözlerine ulaşmadı. "Beni çağırması için kimseye izin vermedim. Ama eğer yapabilirsen, beni sana geri getir."

Bunun ne olduğunu biliyordum. Kabul etmek istemiyordum çünkü çok acı veriyordu ama biliyordum.

Azrail beni öldürmezse... ama buna inanmıyordu. Veda ediyordu.

Veda ediyordu ve ben...

Kollarımı ona doladım ve olabildiğince sıkıca sarıldım. istemiyordum, beni bıraktıramazdı ama o da beni tutmuyordu. Nazikçe - çok nazikçe - beni itiyordu.

"Özür dilerim." Gözlerimdeki sızı artık iyice artmıştı. Bunu yapamazdı. Bu şekilde değil. "Çok üzgünüm Leon, lütfen, lütfen yapma -"

"Üzgün olduğunu söyleme." Geri çekilirken sesi sadece bir fısıltıydı, sanki ona tekrar sarılacağımdan korkuyormuş gibi aramıza mesafe koydu. "Hiçbir insan sonsuzluğa hazır değildir ve sonsuzluk benim sahip olduğum tek şey. Ama sen bana hayatından bir parça verdin, ölümlülerin hayatları bu kadar kısıyken." Yumuşak bir şekilde güldü. "Sanırım ruhunu kurtarmak ona sahip olmak kadar iyi olabilir, bu yüzden hayatta kalsan iyi edersin." Dondurucu bir rüzgâr saçlarını karıştırırken ve başka bir çılgık geceyi paramparça ederken ağaçlara baktı. Korkunç ses kaybolurken, "Seni sevdiğimi bilmelisin, ne olursa olsun. Hayatta kal. Bu fani hayatı boşa harcama."

Beni orada, kapının önünde gözyaşlarım yüzümden akarken ve elimde onun adı varken bıraktı.

Yer böceklerle doluydu. Fare ve tavşanların yanı sıra kirkayaklar ve sürüngen örümcekler de kaçışıyordu. Kuşlar tüneklerinden kalkmış, yaprak şakırtıları ve kanat çırpışlarıyla uçuyorlardı. Bir tilki ve yavruları beni görünce durakladılar, sonra koşarken başlarını eğerek aceleyle ilerlediler.

Sadece ben akıntıya karşı gittim. En genç bitkiler - küçük fideler, fidan ağaçlar, taze otlar - soluyor ve ölüyordu. Hava kan ve küf kokusuyla keskindi, bir kasabın mezbahası gibi burnuma geliyordu.

Cehennemde bir hiyerarşi vardı: İblisler, Baş İblisler ve hepsinden önemlisi Onlar bir zamanlar cellattı, Baş İblis kraliyetiyle sadece dışlanmış iblisleri öldürmek için hassas bir anlaşma yapmışlardı.

Ama Ölüm Melekleri'ne güvenilmezdi. İblisler ruhları avlardı, Ölüm Melekleri ise ölümü. Ölümü arzuladılar, ona açtılar. Tanrılar kadar eski ve neredeyse onlar kadar tehlikeliydiler.

Büyücülerin onları çağırmaya çalıştığına dair efsaneler duymuştum. Adak olarak yeterince insan öldürürseniz, belki bir tanesinin ortaya çıkmasını sağlayabilirdiniz. İblisler gibi kontrol altına alınamazlar, bizim gibi komuta edilemezlerdi. Onlara yeterince ilgi çekici bir görev teklif edersen, belki kabul edebilirlerdi.

Ya da belki onları rahatsız ettiğin için seni öldürürler.

Orman ölüm sessizliğine bürünmüştü. Sanki dünya ağır bir pelerinle örtülmüş, boğulmuş ve nefessiz kalmış gibiydi, hava ürkütücü bir şekilde durgundu. Durdum, derin nefes aldım, kulaklarım en ufak bir ses için gerildi.

Yakın olmak zorundaydı.

Bir dal kırıldı ve pençelerimi uzatarak etrafımda döndüm - hiçbir şey yoktu. Sadece o boş, karanlık orman. Beni geçip gidecek miydi? Doğruca Raelynn'e mi yönelecekti? Şimdiye kadar araba olmalıydı - aptalca, katı kafalı fikirlere kapılmadığı sürece. Lanet olsun, bu sefer bana itaat etmek zorundaydı. Buna mecburdu.

Ama muhtemelen Azrail onun için burada değildi. Benim için buradaydı. Beni yolundan kalıcı olarak çekmek ve onu savunmasız bırakmak için buradaydı. Ben öldüğümde, Libiri korkusuzca Raelynn'in peşine düşebilirdi.

Ona kaçması için daha fazla zaman kazandıracaksa ölümle olabildiğince uzun süre savaşırdım.

Azrail dalları kırarak ve uluyarak gelmedi. Ensemde buz gibi bir nefesle geldi. Yavaşça döndüm ve gözlerimi üzerimde beliren uhrevi canavara diktim.

Siyah bir örtü, yanıp sönen beş gözün soluk hayalet parıltısı dışında yüz hatlarını gizliyordu. Boynunu pürüzlü kemiklerden, boynuzlardan ve pençelerden oluşan bir yaka koruyordu. Sırtından devasa siyah kanatlar uzanıyordu ve kararmış metal ve taştan zırh giymiş uzun iskelet uzuvları üzerinde yükseliyordu.

Siyah halkalarla süslenmiş uzun, kemikli parmaklarının üzerine gerilmiş gri derisiyle gergin bir elini kaldırdı. Göğsünden dişler, kemikler ve buruşmuş et parçaları sarkıyordu. Ölüm, çürüme ve acının yürüyen bir karışımıydı.

"İblis." Kadim sesi içimde çınladı. "Ölüme boyun eğmeye mi geldin?"

Gülümsedim. Damarlarım derimin altında siyah ve sıkı bir şekilde zonkluyordu. Kendimi en canlı hissettiğim anların ölümünden önceki anlar olması ne garipti. "Asla."

"Oh güzel." Bir gümbürtü, gürleyen kahkahası ağaçları salladı. "Mücadele etmen çok daha hoşuma gidiyor."

Hızını hiç beklemiyordum. Elinin tersiyle vurduğu bir darbe ciğerlerimdeki havayı ezdi ve beynimin ne olduğunu anlaması için geçen saniyeler içinde, başımı bir zamanlar durduğum yerden yüz metre yerden kaldırıyordum, sırtımdaki ağaç ona çarpmamın gücüyle parçalanmıştı.

, ağaçların arasında daldım, daire çizdim, bir açıklık aradım. Bacaklar - ince kemikler, kırılabilir - zırhlarına rağmen bir zayıflık. Ona doğru hamle yaptım ama saldırımı önceden sezmişti. Pençeleri göğsümü yırttı, derimin derinliklerine saplandı ve asit gibi yaktı.

Sadece çizikler, sadece kan. Dayanması kolay.

Nereden kaçsam, oradaydı. Yaptığım her hareketle eşleşiyordu. Başım dönüyordu, durup kendimi toparlayamıyordum. Koşmalıydım - onu ormanın derinliklerine çekmeli ve kendime zaman kazandırmalıydım. Gömleğim kanla ıslanmıştı. Yaralarım hâlâ kanıyordu. İyileşmiyorlardı.

Önemli değildi.

Sadece kan. Sadece acı. Dayanılabilir.

Daha derine, daha derine koştum. Ağaçların en sık olduğu, cüssesi nedeniyle daha yavaş hareket etmesi gereken yerleri arıyordum ya da ben öyle sanıyordum. Ama uzun kollarıyla, kayarak geçtiğim her dar aralığın arasında bir örümcek gibi sürünerek ve yassılaşılarak ilerliyordu.

Ondan kaçabileceğimi düşündüm. Yeterince hızlı olabileceğimi düşündüm. Bunun yerine, kaçmaya çalıştığım da pençeleriyle kafa kafaya çarpıştım ve pençeleri karnıma ve sırtımdan dışarı doğru battı.

Oh, siktir...*siktir*...

Bileklerini kavradım, kemikleri tüm gücümle geriye doğru büküm ve o tatmin edici çatırtıyı duydum - sonra Azrail uluyup elini geri çekerken bağırsaklarımın parçalandığını hissettim, kemikler gevşek bir şekilde sarkıyordu. Sırıtmak istedim... Sırıtmaya çalıştım. Ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum. Dişlerimi, dilimi kaplıyordu. Boğazım kasıldı ve daha fazlası . Lanet olsun.

Her hareketim kalın çamurda yürümek gibiydi. Azrail'in bileğini kırmıştım, bu yüzden oraya saldırdım, koluna tutundum ve o çırpınırken beni yerden kaldırmasına izin verdim ve omzuna doğru tırmandım. Oradaki kemikleri de kırdım ve dişlerimi o çürümüş ete geçirdim - siyah, kokuşmuş kan ağzıma doldu, dilimde acı bir tat bıraktı.

Beni fırlattığında, bir şeylerin kırıldığını anladım ve yere çarpıp yuvarlanmadan önce bunun kötü bir şey olduğunu anladığım bir an vardı. Kulaklarımda bir çınlama vardı. İncelemek için sağ kolumu kaldırmaya çalıştım ama...oh.

Oh. O kol artık işe yaramazdı. Lanet olsun. Düşündüğümde de kötüydü.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Vücudum reddetti.

Hayır. Hayır, henüz değil. Daha değil. Kalk lan ayağa.

Azrail tepemde belirdi, kanatlarını ardına kadar açmıştı. Kahkahası kırık kemiklerimin arasında gürlledi ve acı başımı deldi. Boğazında açık bir yara bırakmıştı ve bir uzvu zayıf ve işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu ama hâlâ ayakta idi.

Parlayan gözleri hâlâ sakince aşağıya bakıyordu. Şaşkın değil. Endişesiz. O biliyor
dum. Biliyordum.

Daha iyi bir veda etmeliydim. Onun için daha uzun süre savaşmak isterdim.

Ama en azından ona söyledim. En azından beni en çok korkutan şeyi itiraf etmiştim. Azrail, son itirafımla kıyaslandığında onun yarısı kadar bile korkutucu görünmüyordu: Onu sevdiğimi. Onun için ölebileceğimi.

Tuhaf, hep kızgın öleceğimi düşünmüştüm. Nefret ve öfke için öleceğimi. Aşk için ölmek daha az acı vermedi; muhtemelen daha çok acı verdi. Ama düşündüğümünden daha iyi hissediyordum.

Azrail eğildi. Yüzünü örten siyah tülün ardında, keskin beyaz dişlerin parladığını gördüm.

"Ölüm, Tanrıları kızdıranların kaderidir," diye gürledi, görüşümün kenarları bulanıklaşırken, her uzvum sefil bir şekilde ağırlaştı. "Ama Tanrı'nın seninle hâlâ oynamak gibi bir isteği var. Seni burada bırakıyorum iblis. Tanrı'ya meydan okuyacak kadar aptal değilim."

Gözyaşlarım önümdeki yolu bulanıklaştırdı ve artık araba kullanamaz hale geldim. Ormanın derin karanlığı iki yanımı sarmışken kenara çektim ve Grimoire sayfasını tutup çaresizce hıçkıra hıçkıra ağladım.

Lanet olası *çaresiz*, işte ben . Bir sorumluluk, kendini kurtaramayan, başkalarının onun için savaşa girmesi gereken, çırpınan aptal bir kız. Böyle olmayı hiç istememiştim. Kendime her zaman dünyanın bana gönderdiği her şeyle başa çıkabileceğimi söyledim.

Ama şimdi... şimdi biliyordum. Bu aşktı.

Evimin korunduğundan emin olmak için geri gelmesini seviyorum.

Sessiz bir muhafız gibi beni izlemesini seviyorum.

Özgürlüğünü, adını bana teslim etmesini seviyorum.

Korkmasına rağmen, geri dönmeyeceğini düşünmesine rağmen karanlıkta kaybolmasını seviyorum.

Kağıt ellerimde titriyordu. Eski sayfa o kadar yıpranmıştı ki bir arada durması bile dikkat çekiciydi. Ve orada, en üstte, onun adı olan sembol vardı. Şimdi baktığımda tanıdık geliyordu ama o kâğıt olmasaydı, çizgilerinin ve kıvrımlarının benim için tamamen kaybolacağından emindim.

Onu terk edemezdim, o beni hiç terk etmemişken.

Arabayı döndürüp hızla yola geri dönerken lastiklerim çakılların üzerinde patinaj yaptı. Cheesecake nefes nefese yanıma yaslanmıştı ve keşke onu Inaya'nın evinde bıraksaydım diye düşündüm. Keşke onu da tehlikeye atmasaydım.

Kimse benim için ölmeyecekti. Aşk, asla tek başına savaşmamak demektir. Belki çoğunlukla çaresizdim ve belki de gerçekten lanet olası bir yüküm, ama korkak değildim.

Hayatım boyunca karanlığa doğru ilerledim. En önemli anda durmayacaktım.

Cheesecake'i eve kilitledim ve Inaya'ya sabah onu alması için yalvaran hızlı ve umutsuz bir mesaj gönderdim. Geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordum. Neler olduğunu açıklamak için bir şansım olacak mıydı, en iyi arkadaşımın düğününde yürüyecek miydim ya da mezun olabilecek miydim bilmiyordum. Ailemle tekrar konuşup konuşamayacağımı bilmiyordum ve onları daha çok aramam gerektiğini fark ettim.

Onları daha çok sevdiğimi söylemeliydim.

Inaya'ya daha uzun sarılmalıyım.

Leon'a onu sevdiğimi söylemeliydim.

Ama henüz bitmemişti. bitmek zorunda değildi.

Leon'un hangi yöne gittiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, ormanda yeterince uzağa koşarsam onu bulacağımı. Bulmak zorundaydım.

Orman gece bambaşka bir canavardı. Bir elimde bıçağım, diğer elimde el feneri açık telefonum vardı. Grimoire sayfası katlanmış ve cebime sokulmuştu. El feneri tek bir soluk ışınla karanlığı yarıyor, yumuşak çam iğneleri ve nemli yapraklardan oluşan orman zeminini, kararmış otları ve sayısız mantarı aydınlatıyordu.

Burası benim bildiğim orman değildi. Burada şeytani bir şey kök salmıştı ve bulunduğu yaşamı boğarak büyüyordu. Işığım büyük, seğiren bir örümcek formunun üzerine düştü, soluk mantar sapları göğsünden filizlenirken uzuvları havada sallanıyordu. Hava donmuş bir havuza atlamak gibi yoğun ve nefes alması zordu. Çok karanlıktı. Her şey aynı görünüyordu. Ağaçlar karanlık silüetlerden oluşan sonsuz bir ordu halinde uzayıp gidiyordu.

Işığım kırık bir ağacın üzerine düştü. Gövdesi sanki bir roketle vurulmuş, parçalara ayrılmış gibi görünüyordu, tüm ağaç geriye kalan az miktardaki odunla desteklenen tüm ağırlığıyla tehlikeli bir şekilde eğiliyordu. Zemin parçalanmış, toprak sanki pençeler tarafından çizilmiş gibi derin, ince çukurlar açmıştı.

Titreyen ışığımla uzaklaştırdığımda kanı gördüm.

Ağaçların üzerinde kırmızı ve keskin çizgiler, yaprakların üzerinde koyu ve birikmiş. Kokusunu alabiliyordum, küf kokusunun altında keskin ve metalik bir koku. Işık salladı

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken, elimde yavaşça sahnenin üzerinde parlatırken, soğuk, mide bulandırıcı dehşet köklerini karnımdan yukarı doğru yayıyordu.

Sonra, ışığım yerde kıvrılmış, kırmızı lekeli bir forma düştü.

İlk başta, uzaktan bile insansı olduğunu fark edemedim. Ama yaklaştıkça, bir zamanlar giysi olan parçalanmış kumaşı ve ıslak, parlak kırmızı kanın altında dövmelerle süslenmiş deriyi gördüm. Sırılsıklam ve lekeli saçların rengi bile ayırt edilemiyordu. Bir kol imkansız bir açıyla aşağı sarkmış, omzu yırtılmıştı - yüz kızarmış, morarmış, kesilmişti

- ama o yüzü tanıyordum.

"Leon?" Adını söylemeye cesaret etmek fiziksel olarak acı vericiydi, sanki bu kırık bedeni adıyla çağırmak onu bir şekilde gerçek kılacakmış gibi.

Yumuşak yaprakların üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Telefonumu cebime soktum, hançeri botumun içine soktum ve parmaklarım titreyerek ona doğru uzandım. Ona dokunmaya dayanamıyordum. Dokunamadım. Kesinlikle o değildi; sıcaklığını hissedemiyordum.

Elimi onun yanına koydum. Sıcaklık yoktu, o çok rahatladığım için için yanan sıcaklık yoktu. *Soğuktu*. Buz gibi gece havası kadar soğuk. Dokunduğumda küçük bir titreme geçirdi ve bu beni bir şekilde sersemlemiş dehşetimden kurtardı.

Yaşıyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, kanı parmaklarıma yapışmıştı. Göz kapakları seğirdi ama açılmadı ve acı dolu zayıf bir nefes verdi. "Buradayım Leon," diye fısıldadım. "Seni bırakmayacağım, söz veriyorum, bırakmayacağım."

Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Zavallı, parçalanmış koluna bağlı olmayan eli yüzüme uzandı ve yanağıma sürtündü. Ona doğru eğildim, kan ve kir parmaklarına yapışmıştı. Gözleri tekrar seğirdi ve bu sefer onları açmayı başardı - kan çanağı, bir gözbebeği büyümüş ve diğeri bir iğne ucu kadar küçüktü.

"...geliyor," sesi titriyordu ve tekrar denedi. "Jeremiah... geliyor. Git."

"Sensiz olmaz. gitmiyorum."

"Yürüyemiyorum." Öksürdü ve dudaklarına sıçrayan kanla boğulurken gözyaşlarını tutmak zorunda kaldım. "İyileşemiyorum. Yeterince...lanet olsun...güçlü değilim."

Soğuk ve kanlı parmaklarımı karıştırarak cebimden Grimoire sayfasını çıkardım. "Bana nasıl yapacağımı söyle Leon. Lütfen. Ruhumu nasıl söyle. Onu almanı istiyorum, lütfen. Sana biraz güç verecek, değil mi? Ve iyileşebilirsin..."

Gözleri tekrar kapanıyordu ve aniden arkamızda, ağaçların arasında ayak sesleri duydum. Hâlâ uzaktaydılar ama çok kalabalıklardı ve karanlıkta hareket eden el fenerlerinin ışınlarını belli belirsiz görebiliyordum.

"Oh *Raaaaaelyn!* Nerede saklanıyorsun, kızım?" Ses uzaktı ama tanıdıktı, sessiz ormanda yankılanıyordu. Jeremiah'tı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve Leon'a dönüp baktığımda gözlerini kocaman açtığını görünce şok oldum.

"Git." Beni itmeye çalıştı, ama o kadar az güç vardı ki, ancak bir dokunuş oldu. "*Kaç, Rae. Sen...sen...*"

"Nasıl teklif edebilirim?" Israr ettim. "Seni bu şekilde bırakmayacağım, Leon!"

Bana ne yapacağımı
söyle!"

"Zaman yok..."

Kanlı elini tuttum, sesler yaklaşırken ve Jeremiah'nın sadist kahkahaları geceye yayılırken bile ona doğru eğildim. "Ruhum senin, Leon. Senindir. Lütfen. Lütfen bana nasıl olacağını söyle, ben de gideyim. Sadece... lütfen."

Bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu, gözleri neredeyse geri kayıyordu. Ama dişlerini sıktı ve parmağı kâğıdın kenarına zar zor dokundu. "Benim adım... senin etinde... ve... kanında..."

"Aww, ne kadar *tatlı!* Zavallı, ezilmiş iblisin için geri geldin."

Döndüğümde kalbim küt küt atıyordu. Jeremiah beyaz bir takım elbise giymiş, beyaz cüppeli ve geyik kafatası şeklinde maskeler takmış birlikte orada duruyordu. Jeremiah yüzünde geniş bir gülümsemeyle bize bakarken sessiz ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz duran bir düzine kadar kişi vardı.

"Reaper'ımın işini yaptığını görüyorum. Gördün mü Leon? Seni cezalandıracağımı söylemiştim. Şimdi *Raelynn*" - elini uzattı, sanki gerçekten tutmamı bekliyormuş gibi

- "*Kaçmayı bırakmanın zamanı geldi.*"

Bu gücü nereden bulduğunu bilmiyorum ama Leon kendini yukarı itti. Emekleyerek ve bir kolunu sürükleyerek de olsa Jeremiah'la arama girdi ve dişlerini göstererek yere kan tükürdü. Jeremiah bir kaşını oynattı, yüz ifadesi yarı eğlenmiş, yarı kızgındı.

Beyaz pelerinli figürler etrafımıza yayılıyordu. Kaçacak yerim yoktu ama kaçamıyorsam savaşacaktım. Parmaklarım kıpırdadı, botumdaki hançere uzanmaya hazırdım, ta ki hareket edemeyeceğimi fark edene kadar.

Jeremiah'nın gözleri benimkilere kilitlenmişti ve sis gibi solgundu. Sanki uzun bir tünelin sonundan ona bakıyordum, etrafımda karanlıktan başka bir şey yoktu ve onun şekli dalgalanıyor, şekil *değiştiriyor, mutasyona* uğruyordu. Başını sallıyor ve hâlâ elini uzatıyordu ama o artık bir el değildi. Gri ve kalın bir dokunaçtı, tüm formu yaprakların arasında sürünüyordu.

büyümüş gibiydi, o kadar büyük ve o kadar doğal değildi ki, dehşet içinde dizlerimin üzerine çökmeden ona bakmak imkansızdı.

Leon ona saldırınca görüntü paramparça oldu. Jeremiah Leon'u boğazından ve onu yere yıktı, yaralı iblisin gücü tükenmişti. Jeremiah Leon'u tek eliyle yere iterken parmaklarını şıklattı ve sakince şöyle dedi. "Al onu."

Eller beni arkamdan yakaladı, kollarım yanlarıma sabitlendi. Sert plastik bileklerimi ısıırken çırpındım, tekmeledim ve çığlık attım, fermuarlı bağlar beni zapt etmek için sıkıldı. Başımı geriye attım ve beni sıkıan kolları ısırmaya çalıştım. Ağzıma ve burnuma aniden bir bez bastırıldı, tatlı aseton gibi bir koku kafamın içine doldu.

Tökezledim, kaslarım gevşedi ve uzuvlarım itaat etmeyi reddetti. Başım dönüyor, görüşüm kayboluyordu - son gördüğüm şey Jeremiah'nın yaklaşırken gülümsediğiydi, Leon arkasında yerde topallıyordu.

Tanrı beni .

Karanlıkta, soğukta, kafatasımın etrafındaki ince etkisini okşayan ses beni sadece *çağır mıyordu*, beni *çağırıyordu*, cevap vermemi talep ediyordu. Aylardır duyduğum, rüyalarım, kâbuslarıma musallat olan sestir bu. Şimdi daha yüksekti. Çok yakındı.

Uyanamıyordum ama gerçekten uyuyamıyordum da. Kendi bedenime hapsolmuştum, etrafımda bir hareket duyduğumda, kolumda bir iğnenin sızısını hissettiğimde sözsüz çılgınlıklar atıyordum. Beni bilinçsiz ve çaresiz bırakıyorlardı. Sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi... ya da belki de sadece saatler geçmişti.

Tek bildiğim, her zerremi üşüten bir kesinlikle, öleceğimdi.

Bana verdikleri ilaç her neyse beni sakinleştirdi, ama panik oradaydı. Bir şekilde savaşmam gerektiğini biliyordum. Leon'a geri dönmeliydim.

Leon'un hayatta kaldığını ummak zorundaydım.

Yavaş yavaş ayak parmaklarımı, sonra parmaklarımı ve en sonunda da gözlerimi hareket ettirebildiğimi fark etmeye başladım. Sert ve pürüzsüz bir şeyin üzerinde yatıyordum; metal, belki de metal bir masa. Vücudum bağlanmıştı ve başımın üzerine bir şey çekilmişti, bu yüzden gözlerimi açtığımda bile görebildiğim tek şey karanlıktı.

Artık etkisini yitirmiş olan sakinleştiricinin engellediği panik beni çarptı ve çılgılık atmaya başladım. Beni aşağıda tutan kayışlara karşı mücadele ettim ama bu kadar hareketsiz bir şeye karşı zorlanmak beni sadece yordu. Kol ve bacaklarımdaki ani titreme bana en az bir gün -muhtemelen daha uzun- olduğunu söylüyordu.

- Yemek yediğimden beri. Çılgılık atmak beni nefessiz bırakıyordu, bu yüzden sustum ama adrenalin acı veren patlamalarla içime hücum ediyordu, vücudum karıncalanıyor, kalbim hızla çarpıyor, savaş ya da kaç yeteneğim ikisini de yapamadan harekete geçiyordu.

Kıpırdandım ve hançerimin hâlâ içine sokulu olduğu ve bileğime bastırıldığı botlarım da dâhil olmak üzere tüm hâlâ giydiğimi fark ettim. Telefonum artık arka cebimde değildi ama çakmağım hâlâ oradaydı ve eğer yanılmıyorsam büyü kitabından koparılmış sayfa da hâlâ oradaydı.

Hâlâ umut vardı. Henüz pes edemezdin. Hala silahlıydın. Sadece sabırlı .

Ama umut ve sabır her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Bir gıcırta duyuldu ve uzaklarda bir yerde bir kapı çarparak kapandı, ağır ayak sesleri takip etti. Adımlar yaklaştı... yaklaştı... bir tuş takımına basılan rakamların yumuşak bip sesi duyuldu... ve ardından açılan kapı sanki tam yanımdaymış gibi ses çıkardı.

"geldi, Raelynn. Uyanık mısın?"

Ses tanıdık değildi; Jeremiah değildi. Hemen tekrar çırpınmaya başladım, beni aşağıda tutan kayışları çekiştiriyordum. "Yardım ! Yardım edin, lütfen, lütfen, beni öldürecek, lütfen -"

Ses, sanki söylediklerim aptalcaymış gibi hafifçe, azarlarcasına güldü.

"Yardıma ihtiyacın yok, Raelynn. Tanrı'yla birlikte dinleneceksin. Bugün neşeli bir gün." Soğuk, mide bulandırıcı bir korku içime çöktü. "Hayır... hayır, hayır, hayır, yapamazsın,

lütfen -"

Eller üzerimdeydi ve ayak bileklerimin etrafına metal sıkıştırılarak yerine oturtuldu - bir çeşit pranga. Bir bileğimin bağı , ancak diğer bileğim metal kelepçelerle bağlandı. Mücadele etmeye devam ettim ama kayışlar çıkarılıp sert bir omzun üzerinden atıldığında, güçlü kollar beni taşıırken, merdivenlerden yukarı çıkarken, daha fazla kapıdan geçerken ve nihayet dışarıdayken hala iyice kısıtlanmışım.

Başıma geçirdikleri bez torbanın içinden bile temiz hava beni rahatlatmıştı. Tenime çarpan birkaç damla soğuk yağmur beni toprakladı ve sonunda mücadele etmeyi bıraktım. Gücümü korumam gerekiyordu. Cırcır böcekleri cıvıldıyor, bir arabanın motoru çalışıyor - başka bir kapı açıldı ve pürüzsüz deri koltuklardan büyük bir aracın sıcak iç kısmına itildim.

Hareket etmeye başladığımızda, aynı savaş ya da kaç paniği beni tekrar yakaladı. Sakin kalmalıydım, *kalmalıydım*. Aracın dönüşlerini takip etmeye çalıştım, sanki nereye gittiğimizi anlamama yardımcı olacakmış gibi dakikaları saymaya çalıştım. Araçta benimle birlikte her kim varsa konuşmuyordu; müzik setinden Chopin çalıyordu, ölüme sürüklendiğimden bu kadar emin olmasaydım bu beni sakinleştirebilirdi.

Leon'un yerde kanlar içinde yattığı anı aklımdan çıkmıyordu. O tanıdığım en güçlü varlıktı, ama bir iblis bile bundan nasıl ? Sonunda bile, hiç gücü kalmamışken bile, yine de onlarla savaşmaya çalışmıştı.

Koltuğun içine doğru biraz daha kıvrıldım ve gözyaşlarımı ısırdım. Eğer yaşıyorsa, benim için gelecek miydi? Yoksa Jeremiah onu da bir yere bağlamış, o çok nefret ettiği korkunç beton odaya geri mi hapsetmişti? Ya da Jeremiah onu orada, tekrar ayağa kalkacak gücü olmadan yavaşça ve yalnız ölmeye mi terk etmişti?

Düşünceler boş midemi düğümledi ve çabalarım rağmen gözyaşlarım yüzümden aşağı kayarak başımın üzerindeki bezi ıslattı.

O kadar uzun süre yol aldık ki neredeyse uyuyacaktım, açlıktan halsiz düşmüştüm ve titriyordum. Sonunda durduğumuzda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, aracın dışına vuruyordu. Motor kapandı ve beni yine panik kapladı. Kapılar açılmaya başladığında zaten çırpınıyordum ve biri beni sürükleyerek sokağın karşısına geçirip tekrar omzuna attı.

Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık attım. Bağırdım, çırpındım, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki metal derimi kesene kadar mücadele ettim - hepsi işe yaramadı. Yağmurda sürüklendim, havada ağır bir çam ve nemli toprak kokusu vardı. Sonra odun ateşi gibi bir duman kokusu geldi ve ardından bir kapının tahta tahta sürtünme sesi duyuldu.

Bir ses mırıltısı vardı ama aniden sustular. Bir an için düştüğümü sandım ama onun yerine yavaşça yere yatırıldım, bacaklarım altımda katlandı ve başımı örten torba çekilip çıkarıldı.

alışırken hızla kırıştırdım, altımdaki tozlu ahşap zemini, etrafa saçılmış yaprakları, loş ışığı aldım - burası tanıdık. Başımı kaldırdım ve kalbim sanki bir yumruk tarafından sıkılmış gibi hissetti. Bir kilise nefinin sonunda diz çökmüş, geyik kafatası maskeleri takmış beyaz pelerinli figürlerden oluşan iki uzun sıraya bakıyordum. İki sıranın sonunda, onların arasında beyaz takım elbisesi içinde Jeremiah duruyordu. Yanan beyaz mumlarla kaplı bir minberin önünde duruyordu, mumlar etraflarında damlayan yığınlar halinde yığılmış, balık kılçıkları ve dallardan yapılmış o tanıdık küçük biblolarla süslenmişti.

Beni St. Thaddeus'a geri getirmişlerdi. Yağmur yukarıdaki kırık tavandan aşağı dökülüyor, sessiz izleyicilerin sırasının arkasında birikiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım, geriye doğru tırmanmaya çalıştım - ancak beni getiren kişinin bacaklarına doğru koştum. O da diğerleri gibi kapüşonlu ve pelerinliydi: yüz­süz, ben tekrar çığlık atmaya başladığımda tamamen umursamazdı. Beni sıra sıra dizilmiş figürlerin arasından Jeremiah'ya doğru yürümeye zorlarken ona karşı mücadele ettim. Her şeyi sakın bir şekilde izliyordu, onca kafatasının arasında gülümseyen tek yüz, her nasılsa hepsinin en ürkütücüsüydü.

"Bunu yapamazsın!" Ayaklarının dibinde diz çökmeye zorlandım, gardiyanım beni yere yatırdı ve sonra başımı geriye çekti, böylece Jeremiah'ın yüzüne bakmak zorunda kaldım. Sakin ifade, herhangi bir duygudan tamamen kopukluk

- Ayaklarının dibinde debelenen bir böceğe bakıyor da olabilirdi. Ağzım çok kuruydu, yoksa yüzüne tükürebilirdim.

"Bırak beni Jeremiah." Nefesim kesilmişti, boğuşmaktan ve susuzluktan sesim kısılmıştı.

Sadece başını salladı. "Neredeyse bitti," dedi usulca. Sonra daha yüksek sesle, "Kardeşlerim, neredeyse sona ermek üzere! Uzun mücadelemiz, adanmışlığımızın doruk noktası - Tanrımıza sadık bir adanmışlığın sonsuzluğundan önce. İnsanlık Çağı'nın sonu geldi. Bununla, son kurbanımızla, Dünya'yı Tanrı'ya geri veriyoruz."

Kalabalık hep bir ağızdan, "Tanrı'ya geri dönün," diye mırıldandı. Yeremya ona doğru döndü.

Arkasındaki balmumu sunağı kaldırdı ve tekrar bana döndüğünde elinde ince bir bıçak vardı. Çömeldi ve bıçağın ucunu çenemin altına bastırdı.

"Şimdi, seni gereksiz yere incitmeme gerek yok, Raelynn," dedi yumuşak bir sesle, sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle. "Ama mücadele edersen, telaşlanırsan, bu bıçak kayabilir ve her şey olması gerekenden çok daha kötü olur."

"Siktir git," diye tısladım, sonra da bağırdım. "cehenneme! amına koyayım!"

Jeremiah sabırla gülümsedi, sonra kabaca gömleğimi tuttu ve bıçağıyla o kadar hızlı kesti ki, keskin ucu etimi sıyırdı ve göğsümde uzun ince bir kan çizgisi bıraktı. Jeremiah sütyenimi yakalayıp onu da kesince, göğsüm çıplak kaldı ve mahvolmuş giysilerim omuzlarımdan sarktı.

Tüylerim diken diken oldu. Bana sırtıttığında ona ters ters baktım ve uzanıp hassas meme ucu piercinglerimden birini fiskelediğinde kaçmaya çalıştım. "Ne kadar şirin," diye alay etti. "İçinde bir ucube olduğunu biliyordum. Bu gerçekten çok kötü, Rae. Çok eğlenebilirdik ama..." Omuz silkti. "Başkasına söz verdin. Seni elimde tutamamam çok yazık."

Bir başkasına söz vermiştim ama bu o değildi ve onun şeytani Tanrısı olmayacaktı. Bıçağı tekrar kaldırdı ve derime bastırdı. Nefesimi tuttum, acıyı, beni kesip açmasının sürükleyici yanma hissini görmezden gelmeye çalışırken başım hafifledi.

"Dominus dedit, Dominus abstulit," dedi ve kalabalık onu yankıladı: "Dominus dedit, Dominus abstulit!"

Yere bakmamaya çalıştım ama elimde değildi. Derimi çizen kanın görüntüsü görüşümü bulanıklaştırdı. Ama çığlık atmayacaktım, ona yandığını bilme zevkini tattırmayacaktım. Çizgiler ve daireler, rünler, anlayamadığım bir dil - hepsini derime kazınmıştı, tıpkı bir zamanlar bu döşeme tahtalarına o çağırma çemberini çizdiğim gibi. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Bir ömür boyu.

Yenilmez olduğumu düşündüğüm zamanlar. Hâlâ en büyük maceramın bir hayaleti kameraya çekmek olduğunu düşündüğüm zamanlar.

Ama şimdi, gördüklerime kimse inanmayacaktı. Kimse her şeyin nasıl sona ereceğine inanmayacaktı.

Jeremiah ayağa kalktı ve bana bakarken bıçağının kenarındaki kanımı yaladı ve gülümsedi. "Kardeşlerim, zamanı geldi. Zincirlerini çözün ki Tanrı'ya doğru yürüyebilesin."

Muhafızım beni kollarımdan kavrarken maskeli başka bir figür gelip bileklerimi ve ayak bileklerimi çözdü. Özgürlük mücadelemi yeniden canlandırdı ama açlığım, susuzluğum ve kan kaybım yüzünden mücadelemlerim zayıftı. Ayağa kaldırıldım ve Jeremiah arkamdayken yürümeye zorlandım; arkamızdan yaklaşıp bizi takip eden beyaz pelerinli figürlerin sıralarının arasından geri döndüm. Şapelin kapısından çıktık, yağmurun içinde, ormanın içinde. Ağaçların arasından dar bir patikaya çıktım, beni takip edenlerin mutlak sessizliği iliklerime kadar ürperti.

Yol düzleşti ve orada, ağaçların arasındaki yamaca yerleştirilmiş, bir maden kuyusunun eski ahşap kirişleri vardı. Etrafına daha fazla balık kılçığı biblosu asılmıştı, girişin tahtasına okuyamadığım kelimeler kazınmıştı. Jeremiah kollarımdan tuttu ve beni muhafızların yanından uzaklaştırdı. Etrafında toplanan maskeli yandaşları beni girişe doğru sürükleyişini izliyordu ve sanki ormanın kendisi nefesini tutmuştu.

Kuyu karanlıktı, hiçliğe doğru iniyordu. Kenarda Jeremiah'ya yaslandım ve başımı salladım.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Yapma. Yapma bunu."

Nefesinin kulağıma dokunuşuyla ürperdim. "Güle güle, Raelynn. Şimdi Tanrı'ya git."

Beni karanlığa doğru itti.

Çamura çarptım, yuvarlandım, bir çıkıntıdan kaydım ve buz gibi suya dalana kadar düştüm. O kadar soğuktu ki , umutsuzca yüzmeye çalışırken kaslarıma kramp girdi. Yüzeye çıktım, çırpındım ve ayaklarımın aşağıdaki kalın çamura değebileceğini fark ettim. Karanlıkta kollarımı açmış, tamamen kör bir şekilde ilerlemeye çalıştım. Su sığlaştı ve ıslak, çakıllı zemine sürünerek çıktım.

Gözlüklerim düşerken kaybolmuştu. Üstümde, itildiğim giriş, zifiri karanlıkta soluk gri bir kareydi ve az önce tırmandığım havuza yağmur damlatıyordu. Ben izlerken, o soluk ışık bile çekiç sesleriyle birlikte kaybolmaya başladı.

Şaftı kapatıyorlardı. Beni karanlığa kapatıyorlardı. Titreyerek, tek ışık kaynağımın yok oluşunu izleyerek kendimi ağlamaya bıraktım.

Hıçkırı hıçkırı ağladım, umutsuzluk beni sarmıştı ki bir an için sadece oraya kıvrılıp beklemek istedim. Ölmeyi, karanlıkta yok olmayı ya da burada hangi canavar yaşıyorsa onun tarafından götürülmeyi bekledim. Çekiç sesleri kesilene kadar ağladım ve sonra sessizlik çok daha kötüydü.

Yalnızdım. Tamamen ve tamamen yalnız.

Leon, Azrail'in onu bıraktığı o ormanda ölmüş olmalı. Koruyucum gitmişti, hayatı benimkini korumak için feda edilmişti - hem de bir hiç uğruna. Libiri son kurbanını vermişti. Tanrı serbest bırakılacaktı. Belki de

Böylesi daha iyiydi, kötü bir Tanrı'nın yönetimi altındaki bu dünyaya ne olduğunu göremeden ölecektim.

Ama gözyaşlarım dindikçe ve dakikalar geçtikçe, öylece uzanıp ölmeyi bekleyemeyeceğimi anladım. Leon benim için bu kadar mücadele etmişken olmazdı. İçimde hâlâ biraz güç varken olmazdı. Hâlâ bir silahım varken olmazdı.

Hançerin hâlâ orada olduğuna emin olmak için botumu karıştırdım. Bilinmeyen büyülü özelliklere sahip küçük bir bıçaktı ama bu tamamen çaresiz olmadığım anlamına geliyordu. Gözlüklerim olmadan görüşüm berbattı ama arka cebimden çakmağımı çıkardım ve birkaç denemeden sonra yakmayı başardım. Etrafımdaki mağara, birkaç tanımlayıcı özelliği olan karanlık şekillerden oluşan bir bulanıklıktı, ama en azından şimdi bir çukura girmek üzere olup olmadığımı anlamak için önümü yeterince görebiliyordum.

Titrek ışıktaki, yanımdaki çamurda yatan, bulanık suya yarı batmış bir şey olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak çakmağı biraz daha yaklaştırdım.

Ve Victoria'nın çamurlu, çıplak cesedine baktığımı fark ettim.

Çırpınarak uzaklaştım ve öğürdüm ama midemde yukarı çıkacak bir şey yoktu. Mağaranın arka tarafında bir tünel vardı ve oraya doğru tökezledim; cesetle arama mesafe koymak için her şeyi yapardım. Leon haklıydı: Jeremiah kendi kız kardeşini öldürmüş ve karanlıkta çürümesi için buraya atmıştı. Şiddetle titriyordum ve paniğimi bastırmak için tünelin ağzına yaslanmak zorunda kaldım. Victoria'nın beni öldürmeye niyetli olduğunu bilsem bile, onu ölü görmek dehşet vericiydi.

Onunla yedim, onunla içtim, onunla güldüm. Kötü adam ya da değil, bir zamanlar arkadaşım olduğunu düşünmüştüm.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Hareket etmeye devam etmeliydim. Bir yerlerde, mutlaka başka bir çıkış yolu olmalıydı. Sonum böyle olmayacaktı. Yeraltına terk edilmiş unutulmuş bir ceset .

Hayır. Sikeyim hayır.

Mağaralar ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Dar tünelde ilerlerken botlarımın çıkardığı sesler yankılanıyor, sadece çakmağım yolumu aydınlatıyordu. İki dallanan tünelde durakladım ve hızlı nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalıştım. Bunun bir hilesi vardı, değil mi? Bir tünelden esinti geliyorsa, çıkış oradadır gibi bir şey mi? Ama çakmağımı iki yola da tuttum ve ikisi de bir fark yaratmadı.

Sağa doğru gittim.

Tünel çok soğuktu, giysilerim sıırıslılamdı ve kontrolsüzce titriyordum. Buradaki koku tuhaftı: nemli, küflü, mantar ve hafif okyanus kokusu. Havada tuzlu su kokusu vardı ve keskin koku da öyle.

çürümüş balık. Derinlere indikçe, kendimi yine kâbuslarımdan birinde geziniyormuş gibi hissediyordum. Bu kara tüneller sonsuz görünüyordu. Her adımda, titreyen alevimin karanlıkta bir şeyi aydınlatmasından korkuyordum. Her nefes alışımında, daha da derine yeterince oksijen alamayacağımdan korkuyordum.

Tünel daraldı ve dik bir şekilde aşağıya doğru eğildi. Kendimi yokuştan aşağı bıraktım, botum suya değince kayarak durdum. Önümdeki yol sular altındaydı, su ne kadar derin olduğunu göremeyecek kadar bulanıktı. Devam etmek yüzmek ve başımı tamamen suya sokmam gerekiyordu.

Bu tünelin ne kadar uzun olduğunu ya da ne zaman tekrar yüzeye çıkabileceğimi bilmiyordum. Eğer daha derine inmeye devam ederse, yolun geri kalanının tamamen su altında olma ihtimali vardı. Risk almaya değmezdi, görmek için çok karanlık olacaktı. Geri dönmeli, diğer dallanan tüneli kullanmalı ve beni aşağı yerine daha yukarı götürmesini ummalıyım.

Geri dönmek için döndüm ve aniden durdum. tünelde bir şeyin hareket ettiğini duyabiliyordum. Havayı kokluyor, yavaşça yürüyordu - takip ediyordu.

Ses çıkaramayacak kadar korkmuş bir halde nefesimi tuttum ve ışığımı uzattım. Karanlığa zar zor nüfuz ediyordu, ışığının ötesindeki siyahlık tamamen tamamlanmıştı. Ama yavaşça, uzun, ince, kemiksi bir uzuv ışığa doğru adım attı. İskelet gibi bir köpek kafası. Çürümüş, kürkle kaplı bir vücut.

Canavar ağzını açtı ve uludu, başka seçeneğim yoktu. Çakmağımı cebime soktum ve suya daldım.

Su buz gibiydi ve zaten soğuk olan bedenimi sıkıyordu. Yüzerken acı veren kramplarla savaşmak zorunda kaldım, çırpınan kollarım ve tekmeleyen ayaklarım dar tünel duvarlarına çarpıyordu. Gözlerimi açtığımda beni sadece karanlık karşıladı. Ciğerlerim ağrıyordu ve biraz hava çıkardım. Daha hızlı yüzmeliydim.

Bir şey ayağıma sürtündü ve çılgınca tekmelediğimde kayboldu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Kalbim daha sert atmaya ve ciğerlerim hava almak için çılglık atmaya başladı. Artık geri dönemezdim. Tünel o kadar daralmıştı ki yüzmekten çok sürünüyordum, duvarlar ve tavan çok yakın olduğu için kollarımı açamıyordum. Çılgınca kıpırdanarak ilerlerken klostrofobi baş göstermiş, tünelin her an hareket edemeyecek kadar daralacağından korkmuştum. Ciğerlerim hava için yalvarıyor, içlerinde durgun halde duran karbondioksiti serbest bırakmak için yanıyordu.

Bana gel.

Panik son oksijenimi de serbest bırakmama neden oldu. Sanki ciğerlerimin üzerine bir ağırlık çökmüş ve onları yavaşça baskı altında eziyormuş gibi hissediyordum. Artık çıldırmıştım. Kendimi çekmek için tırnaklarımı toprağa batırmak zorunda kaldım, çünkü tünel ayaklarımı tekmeleyerek ilerleyemeyeceğim kadar dardı.

Gel... Gel...

Ses kulağımda bir fısıltı, suda bir titreşim, kafamın içinde yankılanan istilacı, yayılmacı bir düşünceydi. Onu ittim, düşüncelerimi kararlı bir iç mantra ile duvarlamaya çalıştım: *Sadece devam et. Devam et. Devam et. Devam et.*

Tünel açıldı. Açık sudan yukarı, soluk gümüşü bir parlıtya doğru yüzdüm. Nefes nefese yüzeye fırladım, öksürüyordum, ciğerlerim çılgınca alabildikleri kadar oksijen alıyordu. Hava loştu ama burada ışık vardı: her şey gri ve solgundu. Karanlık bir kıyı görebiliyordum ve oraya doğru yüzdüm, kendimi sırt üstü uzandığım nemli taşın üzerine çektim, yüzüme buz gibi su damlatan yukarıdaki sarkıtlara baktım.

Ancak ciğerlerim ağrımayı bıraktığında doğrulabildim. Kendimi içinde bulduğum oda genişti, soluk gri ışığın kaynağını belirlemek imkânsızdı. Uzak duvara yığılmış eski tahta kutular vardı ve odanın ortasında başka bir havuz vardı. Tamamen siyahtı, dökülmüş mürekkep gibiydi. Bunun ötesinde, başka bir tünel girişinden bir moloz yığını çökmüştü.

Çıkış yolu yoktu. Sadece geri, suyun içinden, diğer tarafta bekleyen canavara doğru.

Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Orada sessizce oturdum, gözlerim ağrıyana kadar karanlık havuza baktım. Midem gurulduyordu ve ağzım o kadar kuruydu ki az önce yüzdüğüm tüneldeki bulanık sudan biraz yudumladım, ama tadı acı ve çamurluydu ve susuzluğumu gidermek için hiçbir şey yapmadı.

Bu o olamaz. Olamaz. Kimse beni burada bulamaz. Ailem... Inaya... Bana ne olduğunu asla bilemezler. Cheesecake neden eve gelmediğimi asla anlamayacaktı. Karanlıkta çürüyüp gidecektim, asla gömülmeyecektim, yüzyıl önceki madenciler gibi kaybolacaktım.

Arka cebimi kazdım, ışığın etrafına uzandım ve büyü kitabından yırtılmış, nemlenmiş sayfayı çıkarırken parmaklarım titredi.

Sayfadaki Latince yazıyı okuyamıyordum. Leon'u çağırmak için çizdiğim dairenin ayrıntılarını ne kadar çalışsam da hatırlayamıyordum, çecek tebeşirim de yoktu. Hâlâ hayatta olma ihtimali çok zayıftı. Sadece kaçırıldığımdan bu yana günler geçtiğini tahmin edebiliyordum ve eğer beni henüz bulamadıysa...

O zaman yapmayacaktı.

Ruhum onun içindi, bir Tanrı için değil. Bundan emindim. Ruhum beni koruyan, ölümlü bir hayat için ölümsüz hayatından vazgeçen içindi. Ona daha önce sunmalıydım. Bunun her şeyi farklı kılacağından şüpheliydim ama en azından bu hayattan ayrıldığımda onu tekrar bulabileceğime dair bir umudum olurdu.

"Benim adım... senin etinde... ve... kanında..."

Artık çok geç olduğunu biliyordum. Pişmanlık duymak için çok geçti, yararsız sembolik jestler için çok geçti. Ama yine de Grimoire sayfasını dikkatlice serdim. Botlarımı çıkardım ve sırlıslıklam pantolonumu sıyırıp bir kenara koydum, çıplak bacaklarım tüylerim diken diken olmuştu. Jeremiah beni Tanrı için işaretlemişti ama ben onun Tanrısına ait değildim. Eğer ruhumun nereye gideceği konusunda bir seçim şansım olsaydı, ona sahip olmak istediğim tek bir varlık vardı.

O kadar üşümüştüm ki bıçağı kalçam boyunca kestiğimde bunu hissetmedim bile. Leon'un izinin kıvrımlarını ve çizgilerini takip ederek derimde yeniden yarattım. Karıncalandı ama Jeremiah'nın bıçağı gibi acımadı. Sadece yumuşak bir baskı vardı. Kanamaya başladığında korkmadım.

Artık kanamam umurumda değildi, yeter ki bunun için kanayayım: aşk için. Sunabileceğim tek teşekkür buydu - muhtemelen verdiğimi bile bilmeyeceği son bağlılığım. Ama en azından artık seçimim netti. Tanrı onu çalmış olsa bile ruhum Leon'undu. Her zaman onun olacaktı, tıpkı benim gibi.

Bıçağı yere bıraktım, uyluğumdaki ize bakarken kendimi sakın ve küçük hissediyordum. Bu bir teselliydi, göğsümdeki çirkin kesiklere bir meydan okumaydı. Kendimi mağaranın duvarına yasladım ve ağır bir iç çekişle bacaklarımı göğsüme doğru çektim.

"Ruhum senin olsun Leon," diye fısıldadım. "Eğer hâlâ hayattaysan... beni duyabiliyorsan... senindir."

Yorgunluk ağır bir battaniye gibi üzerime çökerken gözlerimi kapattım. Şimdi uyumak istiyordum; her şey bitene kadar uyumak. Ama bulanık gözlerim ağırlaştıkça, kapanmadan hemen önce, o mükemmel şekilde hareketsiz duran siyah havuzun *hareket ettiğini* gördüm.

Bir şey ortaya çıkıyordu.

Jeremiah mavi gözleri parlayarak bana baktı. Botuyla beni dürttü ve ben inlerken alay etti. "Azrail seni kırdı. Artık işe yaramazsın, değil mi?"

"Siktir...sen..." Sesim, ağrıyan boğazımdan boğuk boğuk çıkıyordu. Onu parçalamak istedim ama hiç gücüm kalmamıştı. Rae'yi almışlardı. Çılgılık atarak götürmüşlerdi. Ve ben hiçbir şey yapmadım.

Hiçbir şey yapamadım.

"Onu burada çürümeye bırakın. Bozuk bir alete ihtiyacım yok."

Jeremiah gittikten, Rae'nin kokusu etrafımdaki ormanda yitip gittikten çok sonra bu sözler yankılandı. Saatler geçmişti. Belki de günler. Zaman bir saatin tik taklarıyla değil, kemiklerimin yavaşça bir araya gelirken çıkardığı çatırtılarla geçiyordu. Kaslar ve sinirler yeniden oluşuyor, kan damarlarımda acıyla pompalanıyor, kalbim o kadar çok çarpıyordu ki ne kadar güçsüz olsam da beni uyanık tutuyordu. Uyuyamıyordum.

Etrafıma yağan yağmurdan üşüyerek sadece orada yatabiliyordum. Yaratıklar yaklaşıyor, merakla kokluyorlardı ama hiçbiri çöpleri karıştırmaya cesaret edemiyordu.

Ölmemiştım.

Henüz

ölmedim.

Tek düşünebildiğim oydu. Orada yatarken, ölümsüz büyü bu etli bedeni tekrar bir araya getirirken, onun yüzü aklımdan çıkmıyordu. Geri gelmişti. Peşimden gelmişti. Lanet olası inatçı kadın. Kendi hayatını kurtarmak için itaat edemezdi. Ama sanki beni koruyabilecekmiş gibi geri gelmişti. Sanki benim yanımda savaşabilirmiş gibi.

Sadece bu bile göğsüme biraz sıcaklık gelmesini sağladı. Çok aptaldı ama beni seviyordu.

O söylemişti.

Neredeyse gülünçtü, çünkü bu kadar , bu kadar hayat dolu bir kadın neden cehennemden gelen bir canavarı sevsin ki? Onu korumak için elimden geleni yapmışken, karşılığında verecek başka bir şeyim , neden benim için geri dönmek için hayatını riske atsın ya da ruhunu sunsun?

Sevgi. Çünkü o beni sevdi.

Kulağa ne kadar basit ve aptalca geliyordu. Dört harfli bir kelime içimdeki çaresizliği, arzuyu, ona geri dönme *ihtiyacını* anlatmaya yetmiyordu. Onu benden alanlara, ona el sürmeye cüret edenlere karşı duyacağım mutlak öfkeyi tarif yetmezdi. Ve eğer onu öldürselerdi...

Hepsini yok ederdim. Onları avlardım, her birini, Libiri'ye bağlılık göstermeye cüret eden her insanı. Hepsini merhamet için yalvartacak ve hiçbirini vermeyecektim. Bana ün kazandıran cinayetler, salacağım katliamın yanında bir hiç kalırdı.

Hâlâ hayatta olduğuna inanmak zorundaydım. Onu kurtarmak için hala zamanım olduğuna inanmalıydım.

Sağanak yağış şiddetliydi ama nihayet el ve ayak parmaklarımı hareket ettirebiliyordum. Her yerim ağrıyordu ama hareketlerim geri dönüyordu. Çok güçsüzdüm, çok *güçsüzdüm*.

Yağmur okyanus gibi kokuyordu ve bu beni korkutuyordu. Tanrı'nın etkisi artıyordu. Onu ele geçirmediyse bile yakında geçirecekti.

Bir şey zihnime dokundu, yumuşak, neredeyse bir çağırıcının çağrısı gibi ama bir şekilde daha nazik. Bir çağırıcının derin, delici kancalarına kıyasla bir tüy dokunuşuydu. Bir dürtme, derin varlığıma karşı bir okşama.

İsmimin ancak bir iblisin gizli isminde olabileceği şekilde söylendiğini anlamam birkaç dakikamı aldı: Biri ismimi yazıyordu.

Onu Rae'ye vermiştim ve Jeremiah'ın onu giysilerinin arasında bulup almadığına dair hiçbir garantim olmamasına rağmen, içimden bir ses bunun Jeremiah'ın işi olmadığını söylüyordu. Yaralarımı temizlerken ellerinin göğsüme dokunuşu ya da gözlerinin bana bakışı gibi çok hassastı.

Ya da dudaklarının o hevesli gülümsemesiyle kıvrılması. Yumuşaktı, uzanmış eller gibiydi, bir fısıltı gibiydi. "Bu senin."

Gözlerim kocaman açıldı. Sıcacıktım.

Sadece bu da değil, kanım damarlarımda alev alev yanıyordu, kalbim göğsümde bir kömür gibiydi. Ciğerlerim ağrısa da tekrar derin nefes alıyordum. Bir şekilde *güçleniyordum*.

"...eğer beni duyabiliyorsan... senindir."

Çok hızlı kalkmaya çalıştım ve bacaklarım büküldü. O olduğunu biliyordum ve adımı yazanın onun elleri olduğunu da biliyordum. Tekrar denedim ve ayağa kalkmayı başardım, iyileşmem acı verici bir şekilde hızlanırken nefes nefese kaldım ve her yeni hücrenin oluştuğunu, birbirine kenetlenen her kas lifinin sıkıca çekildiğini hissedebiliyordum.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Neden aniden onun zihnime dokunduğunu hissedebildiğimi, neden sesini duyabildiğimi, onu sanki oradaymış gibi hissedebildiğimi biliyordum.

Yapmıştı; ruhunu bana vermişti. Geçen her saniye bizi birbirimize daha sıkı bağlıyor, onun canlı ölümlü ruhunu benimkine kilitliyordu. Onu bir iplik gibi hissedebiliyordum, etrafımda daha sıkı ve daha sıkı bağlanıyor ve çekiştiriyor, umutsuzca çekiştiriyor, yaklaşmaya çalışıyordu.

Yaşıyordu. Dışarıdaydı ve yaşıyordu. Ve onu kaybetmeyecektim.

Her geçen saniye güçleniyordum. Önce yürüyecek, sonra koşacak kadar güçlendim. Onun kokusunu bulacak kadar güçlü, ruhunun benimkini çekişini takip edecek kadar güçlü. onu Tanrı'nın elinden bile çalabilirdim.

"Sonunda bana geldin, Raelynn Lawson."

Zihnim gözlerimin gördüklerini kavrayamıyordu. Gözlüklerim olmamasına rağmen, her nasılsa önümde uzanan şey tamamen netti. Siyah havuzdan çıkan varlık hem anlaşılmaz derecede büyüktü hem de sadece bir insan boyundaydı. Sürekli şekil değiştiriyor, büyüyor ve küçülüyordu; renk, ışık ve mutlak karanlığın bir karışımıydı. Bu imkansız olmalıydı; hiçbir dünyevi varlık bu şekli alamamalıydı. Konuştuğunda, ağartılmış kemikler kadar eski ve soğuk bir sesle konuşuyordu.

Rüyalarımın musallat olan sestir. Tanrı'nın sesi.

Ve Tanrı hem acı verici derecede güzel hem de kelimelerin ötesinde dehşet vericiydi.

Nemli taşların üzerinde yavaşça bana doğru ilerleyen ayaklarının sesi beni ürpertti ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü ona bakmaya dayanamıyordum. Kaçmak, saklanmak istedim. İçin kendimi bir çukura atabilirdim. Ama hareket edemedim. Gözlerimi kapatmak için ellerimi kaldırmak bile büyük bir çaba gerektiriyordu ve onları kapalı tutmak daha da kötüydü. Buna dayanamıyordum. Ellerim titreyerek yanlarıma düştü ve yanan gözlerim, gözyaşlarım yüzümden sel gibi akarken bile kapanmadı.

Önümde duruyordu, devasa, her şeyi kuşatan. Etrafımızdaki mağara sonsuza kadar genişlemişti, duvarlar bulanıktı, gerçek kütleyi içine alamıyordu.

İçimdeki varlık. Yakınlığı beni hasta etti ama aynı zamanda o kadar büyük bir zevkle dolup taşı ki zorlukla nefes alabildim.

Varlığını oluşturan hızla değişen, adlandırılmayan renklerin içinde, konuşurken yavaşça açılıp kapanan çok sayıda gözle, sis kadar soluk bir insan yüzü gibi bir şey görebiliyordum.

"Sadece bir yüzyıl önce, türünüzden üç kişiyi dünyaya geri dönmeleri, onu benim için hazırlamaları ve uyanış sözünü yaymaları için bağışladım. Bağışlanan üç hayat, bir gün geri verilmeli. İş tamamlandı. Yemin yerine getirildi. Bana , ölümlü."

Ağlayarak, göğsüm boğulacakmış gibi ağrıyarak baktıkça, sisli yüzü daha da katılaştı. Mermere oyulmuş olabilirdi, Michelangelo tarafından resmedilmiş olabilirdi ya da bir bilgisayar algoritması tarafından sarsılmaz bir mükemmellikle yaratılmış olabilirdi. O kadar güzeldi ki korkutucuydu, o kadar bunalıtcıydı ki sadece bakışlarını üzerimde hissettiğim için eriyip gideceğimi ve bir hiç olacağımı düşündüm.

"Seni bekledim, Raelynn Lawson. Evinden çok uzaklara gittiğinde bile seni çağırdım. Ama sen olması gibi bana döndün."

Başımı sallamaya çalıştım ama hareketlerim çok yavaştı. "Hayır," diye fısıldadım. "Ben senin değilim. Değilim."

Mükemmelliğinde bir aksaklık vardı. Güzelliğin ötesinde gri, sümüksü bir deri görebiliyordum. Sarmal dokunaçları olan, düzinelerce yanıp sönen soluk beyaz gözle kaplı devasa bir form görebiliyordum. Çürüyen balık kokusunu alabiliyordum. Okyanusun kokusunu alabiliyordum.

Tanrı mükemmel beyaz dişleriyle gülümsedi. Parazit gibi Televizyon ekranında bir an için o dişler okyanusun en derin yerlerinden gelen bir yırtıcı hayvan gibi sivri, kıvrık ve keskindi. Sonra kayboldu ve sanki beynimde bir düğme açıldı ve nasıl korkacağımı unuttum.

"Kaderinizden korkmayın." Sesi mağarada yankılanıyor, kemiklerimin derinliklerinde gürlüyordu. "Her zaman benim için yaratılmıştın. Her zaman geri dönmen gerekiyordu. Bu yer seni geri çağırdı ve sen de isteyerek cevap verdin." Başka bir daha duyuldu, daha derin ve daha karanlıktı, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir ses. Tanrı gülüyordu. "Bana geldin. Aileni geride bıraktın. Rüyalarında sesimi takip ettin. Bu derin yerin karanlığında dolaşırken bile seni bana götürecek yolu seçtin."

Buraya isteyerek gelmedim, *gelmedim*. Ama O konuştuğunda, itirazlarım neredeyse hiç mücadele etmeden öldü. Bana doğru uzandı ve ben kaçmayı, çığlık atmayı ve savaşmayı çok istedim ama yapamadım. Yüzüme dokundu, ama parmakları

et ve kan gibi hissediyordum. Soğuk, kalın ve sümüksüydü ve bana dokunduğu her yerde tenim uyuşuyordu.

Sonra avucunu alnıma bastırdı ve sanki kafatasım yarıldı, bir yumurta gibi çatladı. Anılar, sanki onları yeniden yaşıyormuşum gibi parlak ve canlı bir şekilde gözlerimin önünden geçti. Çocuktum, çıplak ayaklarla ağaçların arasında koşuyor, devrilmiş kütüklerin üzerinden tırmanıyor ve kendimi yosunlu kütüklerin çekiyordum. Beni çağıran bir ses duymuştum ve bunun perilerim olduğunu düşünmüştüm. Koştum, koştum, sanki bu bir oyundu ve benden saklanıyorlardı. Sonra durdum, diz çöktüm ve kulağımı toprağa bastırdım. Ses *aşağıdaydı*. Sanki ona ulaşabilecekmişim gibi minik parmaklarımı toprağa gömdüm.

Sonra anılar kayboldu ve ben başka bir zamanda, başka bir yerdeydim.

Kaliforniya günbatımı okyanusun üzerinde soluk pembe ve kan kırmızısıydı. Ayaklarım iskelenin kenarından sarkmış, suyun üzerinde sallanıyordum. Dönen köpüklere, iskelenin sütunlarına çarpan dalgalara baktım ve o karanlık derinliklere battığımı hayal ettim. Yeterince derine inersen her şeyin sessizleşeceğini hayal ettim. Aklımın bir köşesinde sürekli olarak bir şeyi unuttuğumu, yapmam gereken çok önemli bir şey olduğunu ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ne olduğunu bilmediğimi hissediyordum. Huzursuzdum, çok huzursuzdum. Belki dalgaların altına batarsam, belki yeterince derine inersen huzursuzluk sona ererdi.

Başım daha da yarıldı. Dayanılmazdı, bunaltıcıydı. Vücudumun şiddetle seğirdiğini, çığlık attığımı, sonra da nöbet geçirdiğimi biliyordum ama duramıyordum.

Ailem yine İspanya hakkında konuşuyordu. Taşınmak istiyorlardı, bir ev alıp sahil kenarında emekli olmak istiyorlardı. Babam bana baktı ve "Peki planın ne, tatlı bezelye?" diye sordu.

O anda eve gitmek istediğimi anladım. Eve, Abelaum'a. Evime, ağaçlara, yağmura, çocukluğumun hayaletlerine. Eve, beni çağırmaktan hiç vazgeçmeyen yere. Belki geri dönersem huzursuzluğum sona ererdi. Belki de ne yapmam gerektiğini hatırlardım.

Dizlerimin üzerine çökmüştüm. Taşlar çok soğuktu ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, gözyaşlarım Tanrı'nın ayaklarının dibindeki su birikintilerine karışıyordu. Acı vericiydi ama neşeliydi de. Hayal edebileceğim en derin, en gerçek dehşetti, o kadar korkunçtu ki ölmek istedim.

Her şey anlamlıydı. Burada olmam gerekiyordu. Gelmem gerekiyordu. Her Attığım her adım, yaptığım her seçim beni buraya getirdi. Kaçmak için umutsuzca mücadele ettiğim zamanlarda bile tehlikenin içine geri kaçmışım.

Kendimi koruma duygum sadece kötü değildi - beni buraya, yeraltının derinliklerindeki bu soğuk mağaraya, Tanrımın ayaklarına kapanmaya itmişti.

"Görüyor musun, çocuğum? Senin ruhun benim, daha önce gelenlerin arasında sonsuza dek acı çekeceksin. Marcus Kynes, Victoria Hadleigh ve şimdi de sen, Raelynn Lawson. Kurban tamamlandı. Buradan kaçtığım da ve dünya ellerimin altında değiştiğinde, şeyi göreceksin. Acıyı, ızdırabı, insanlığın haklı korkusunu hissedeceksin. Seçtiklerimin kaderi budur, benim için sonsuza dek acı çekmekle kutsanmak. Böyle bir acıyı hissetmek güzelliştir. Bu, ruhunuzun son ve nihai amacıdır."

Başımı kaldırıp gözyaşlarımın bulanıklığı arasından Tanrı'nın yüzüne baktım. "Ölecek miyim?"

"Asla," dedi. "Bedenin çürüyecek, hizmetkârlarım tarafından tüketilecek. Ama sen benimle sonsuza dek yaşayacaksın. Sonu olmayacak. Dinlenmek yok. Ne mola ne de rahatlık olacak. Sadece mükemmel, kutsal acı."

Tanrı'nın ötesindeki gölgelerde bekleyen Eld'i görebiliyordum, onların ölümcül kokusunu alabiliyordum. Beni açlıkla izliyorlardı, sivri dişlerinden kalın salyalar damlıyordu. Beni parçaladıklarında henüz ölmemiş olacaktım. Yavaş yavaş ölecektim, ruhum bu bedeni terk edene kadar parçalanacaktım.

Tanrı çenemi kavradı ve bakışlarımı tekrar onun güzel, korkunç yüzüne çevirmeye zorladı. "Sen benimsin. Sonsuzluk seni bekliyor. Zamanı geldi."

Başımın tekrar yarıldığını hissetmek çılgılık atmama neden oldu. Sanki zalim, soğuk parmaklar kafatasımın çatlaklarına bastırıyor ve onu parçalara ayırıyordu. Ama bu sefer içine girmeye zorlandığım anılar değildi. Tanrı'nın varlığını oluşturan dönen renkler beni çevrelemişti. Düşüyor muydum yoksa süzülüyor muydum, parçalara mı ayrılıyordum yoksa yakında varlığım sona erecek kadar sıkı mı sıkıştırılıyordum bilmiyordum. Bakmak acı veriyordu, canımı yakıyordu ama gözlerimi kapatamıyordum. Sayısız rengin içinde, yanardöner ışıktan yapılmış şekiller, yapılar görebiliyordum. Kör edici derecede parlak ve çok soğuktu.

Sonra çılgılıklar geldi.

Benim değil, onlarca, hatta yüzlerce, *binlerce* sesin çılgılıkları. Gerçek ıstırap çılgılıkları, sadece duymak beni hasta eden türden sesler. Çılgılıklarım onların arasında eridi ve bunun asla bitmeyeceğini anladım. Boğazımdaki bu çiğ his edecekti, bu acı edecekti, bu yırtılma hissi durmayacaktı. Tanrı'nın bahsettiği sonsuz, kutsal acı buydu. Bu benim ruhumun kaderiydi.

Ama beni ne kadar parçalamış olursa olsun, zihnim onun pençesinde ne kadar paramparça olursa olsun, bağlanmışım ve ruhum gitmeme izin vermiyordu. Tanrı beni alamazdı, çünkü kendimi bir başkasına bağlamışım.

Leon'a.

Ve bunu fark ettiğimde, etrafımdaki renkler aniden kayboldu ve ben , çırpınıyor, sonra da Tanrı'nın kurtulup "Hayır!" diye bağıırıyordum.

Hayır, , *hayır!* Ben senin değilim!"

Nefes nefese mağaranın taş duvarına , görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyordu. Tanrı'nın mükemmel yüzü seçiriyor, güzel ve iğrenç arasında hızla şekil değiştiriyordu. İllüzyon kırılıyordu ve sanki her ikisini de aynı anda görebiliyordum: Devasa dokunaçlı formunun korkunç gerçekliğini ve güzel bir varlığın fazla mükemmel maskesini.

"Beni alamazsınız!" Ne kadar yüksek sesle bağırsam o kadar çok nefes alabiliyor, o kadar çok hareket edebiliyordum. Üzerimdeki kontrolüne karşı koyabilirdim ve onunla acımasızca savaştım. "Buradan asla kurtulamayacaksın çünkü son kurbanını *asla veremeyeceksin!*" Elimini Leon'un uyluğumdaki izinin üzerine koyduğumda histerik bir şekilde güldüm, kesikler hâlâ hassas ama artık kanamıyordu. Bir yerlerde Leon hâlâ yaşıyordu. Hayatta kalmıştı. Tanrı beni almaya çalıştığında, bedenimi ve ruhumu ayırmaya , ona olan bağımın gerildiğini ve beni geri tuttuğunu, bırakmayı reddettiğini hissetmişim.

Aldığım her yol, önemsiz gibi görünen her karar beni bu ana getirmişti. İki sonsuzluk arasındaki seçim, sadece bana ait olan bir seçim. Ben seçmişim. Ruhumun kime ait olduğunu biliyordum ve bu acımasız bir Tanrı değildi.

Başka bir canavara aitti, beni bulan ve karanlığına rağmen beni koruyan bir canavara. Şu anda bile bana ulaşmaya çalıştığını bildiğim bir iblise aitti. Beni korumak için, beni kurtarmak için. Daha önce hiç bu kadar korkmamış olmama rağmen duvara karşı biraz daha dik durdum.

Belki de öldüğüm gün bu olacaktı. Belki de bu gerçekten benim kaderimdi. Ama sonuçta seçim yine de bana aitti. Bu karanlığın en derinlerini bulmuş ve gerçek dehşeti görmüştüm. Yolun her adımında savaştım.

Eğer öleceksem, savaşmaya devam ederek ölecektim.

Tanrı'nın öfkesi mağaranın duvarlarındaki taşların çatlamasına neden oldu. Her şey sarsıldı, yer sanki bir deprem olmuş gibi yuvarlandı. Kaçmaya çalıştım ama kaslarımın gücü tükenmişti ve dizlerim büküldü. Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken devasa bir dokunaç etrafımı sardı, tam parmaklarım hançerimin sapına dolanırken beni havaya kaldırdı.

"Ne yaptın sen?" Tanrı'nın sesi soğuk, keskin bir telin kulak zarımı dürtmesi gibi kulaklarımın içine süzüldü. "*Ne yaptın sen?* Ruhunu bir başkasına sundun! Tanrına ihanet ettin!" Kükredi ve mağara duvarlarındaki çatlaklar yayıldı, taş parçaları düşmeye başladı. Eld uludu, mağara etraflarına çökmeye başladığında panikledi.

Tanrı artık güzel değildi. Okyanusun en derin, en karanlık derinliklerinden sürünerek çıkmış bir canavara benziyordu. Gri eti o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı ve mavi damarlardan oluşan bir örümcek ağıyla kaplıydı. Çok sayıda dokunaç, düzinelercesi, mağaranın etrafına, duvarlara ve suyun içine dolandı ve etrafımda acımasızca sıkıldı. Beyaz gözlerle kaplıydılar, emiciler arasında göz kırıyor, vahşi bir öfkeyle etrafa bakıyorlardı. Tanrı'nın yüzü artık sis ve dönen renkler değil, geniş soğanlı gözleri ve çok uzun boynu boyunca çırpınan solungaçlarıyla cılızdı.

Dokunaçları gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Mağara tamamen çökmüştü ve çamur, kaya ve su arasında aşağıya doğru batıyorduk. Hiçliğin içine düşüyorduk, karanlık etrafımızda her yöne doğru uzanırken toprak ve taşlar uçuşumun içinde kayboluyordu. Uzaklarda şimşekler çaktı ve hava kalın beyaz bir sisle doldu. Şimşeklerin kısa süreliğine aydınlattığı devasa varlıkların silüetleri damarlarımda adrenalin neden oldu.

"Sen benimsin!" Sesi gırtlaktan geliyordu ve sanki yüzlerce ses aynı anda bağırması gibi çarpıktı. "Kurbanımı benden alamazsın!"

Karanlık, dondurucu suya daldık. Tek görebildiğim etrafıma yayılmış sayısız gözle kaplı dokunaçlardı, suyun içinde korkunç bir ağ. Gittikçe daha derine indik. Basınç artıyordu, vücudum suyun ağırlığı altında ağrıyordu.

"Benden kaçamazsın, ölümlü. Sen benim için yaratılmışsın. Senin dünyanın benim için."

Hançeri olabildiğince sıkı kavrarken parmaklarım ağrıyordu. Ne kadar derine gidersek gidelim, ne kadar acıtırsa acıtsın tutunmaya kararlıyım. Vücudum , dokunaçların pençesinde ve suyun basıncında yavaşça eziliyordu. Ama kollarım serbestti.

Hançeri geriye doğru salladım ve beni kavrayan dokunaçtaki soluk gözbebeklerinden birine olabildiğince sert bir şekilde sapladım.

Suyun içinden mide bulandırıcı bir ürperti geçti ve neredeyse gözlerimin geri dönmesine neden olacak bir öfke kükremesi duyuldu. Kolumu geri çektim ve hançeri kabzasına kadar sokarak tekrar sapladım. Tanrı'nın çıkardığı seslerin şiddeti ve dehşeti kelimelerin ötesindeydi. Böyle bir gazabın dile ihtiyacı yoktu. Hissediliyordu, derinliklere doğru sürüklenirken bedenimi acıyla kavuruyordu. Bıçağı tekrar sapladım ve acı daha fazla bilinçli düşüncüyü imkansız hale getirdiğinde bıçağı orada bıraktım.

Dokunaçların beni kavrayışı gevşedi.

Su dönüyor, beni yuvarlıyor, aşağıya, aşağıya, aşağıya çekiyordu. Su ciğerlerime doldu. Her şey yanıyor, her şey ağrıyordu. Neyin yukarı ya da aşağı, neyin sol ya da sağ, neyin hava ya da su olduğunu anlayamıyordum. Sadece karanlık vardı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir karanlık.

Ölüyordum.

Ölüm soğuk hissettirdi. Rahatsız edici. Ama düşündüğüm kadar korkunç olur.

değildi. Sessizlik güzeldi. Soğuk... bir süre sonra... iyi hissettirdi.

Başaramayacağımı kabullenmenin bir katarsisi vardı. Bununla barıştım.

Belki bir süre sürüklenebilirim. Belki uyuyabilirim.

Uyumak istiyordum. Sadece uyumak. Çok yorulmuştum. Ama...

Karanlıkta gümüş bir iplik vardı, parlak ve güzel parlıyordu ve gözlerimin kapanmasına izin vermiyordu.

Ona baktım, önce hissizleştım ve biraz da sinirlendim. Neden buradaydı? Karanlığımı rahatsız ediyor, sürüklenmeme izin vermiyordu. Sonra çekildiğini hissettim. Tüm kaburgalarımı aynı anda çekiyormuş gibi görünen küçük, titrek bir çekiş. Kalbimi yerinden oynattı. Beynimi uyandırdı.

"Raelynn!"

O ses...çok...yumuşak...çok uzakta. Ona ulaşmak için sonsuza kadar yüzmem gerekirdi.

Yüzmek istemedim. Sürüklenmek istedim.

"Raelynn! Devam et! Sakın pes etme!"

Nereye? Sormak istedim. Sana nasıl ulaşabilirim? Ses çok tanıdıktı ama çok uzaktaydı. Ellerimi gümüş ipliğe doladım ve kendimi karanlığa doğru çekmek için kullandım. Artık suyun içinde olup olmadığını bilmiyordum. Nefes almıyordum. Hava gerekli görünmüyordu. Ama soğuk, kalın ve garipti. Sonsuza kadar böyle mi kalacaktı?

Sonsuza kadar karanlıkta kalmak istemedim. Kendimi hazır hissetmiyordum.

İpliğe daha sıkı sarıldım. Titriyordu, ellerimin altında bir kalp gibi atıyordu. İlk başta tek ışık oydu, ama ilerledikçe yukarıda bir parıltı görmeye başladım. Bulutların ardındaki güneş gibi soluk ve altın rengi.

"Neredeyse vardın, bebeğim!"

Leon...Leon'du.

Yorulmuştum. Derinlikler yumuşaktı ve burada her şey daha çok acıtıyordu. Şimdi yukarı bakabiliyordum ve suyun yüzeyini, gri bulutları ve yüzeyi çukurlaştıran yağmuru görebiliyordum.

Sonra su sıçratıyordum, çılgınca yüzeye çalışıyordum, parmaklarım toprağa değdi ve suyun sığ olduğunu fark ettim. Kıyı şeridiydi. Başımı yukarı kaldırdım ve ağaçları görebildim.

Sıcak kollar beni yakaladı, sudan çıkardı ve ciğerlerime hava girene kadar sırtıma vurdu. Oksijen başıma hücum etti, başımı hafifletti ve başım yüzmeye devam ederken geri kalan kısmım karaya vurunca bir an için bayıldım. Toprak vardı, ellerimin altında harika bir katı toprak vardı. Çamların, yağmurun, narenciye'nin ve dumanın kokusunu alabiliyordum.

"Nefes al Raelynn, lütfen!"

Nefes almak acıtıyordu. Her şey acıyordu. Ama acıyorsa, bu yaşadığım anlamına geliyordu.

Hâlâ ve Leon beni kucağına almış, başımı çenesinin altına almış bir bebek gibi kucaklıyor, kulağıma : "Çok üzgünüm bebeğim, çok üzgünüm. Sadece nefes al. Benim için nefes al. Ben yanındayım. Bir şeyin yok."

Gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgundum. Açlıktan halsiz düşmüştüm, susuz kalmıştım ve ciğerlerim yanıyordu. Ama nedense kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Yüzümü göğsüne bastırdım, kokusunu içime çektim, bir yaz ateşi kadar sıcak, çamlar kadar keskin ve karanlıktı. "Beni senden almaya çalıştılar," diye mırıldandım, sadece yarı aydınlık, bir rüya ile yüzerek çıktığım o derin karanlık arasında bir yerde. "Denediler ama... ama ben seninim. Ben seninim."

"Sen benimsin, bebeğim." Kolları çok sıkı, çok güçlüydü, sanki onu son gördüğümde kırılmamış ve kanamamışlardı. "Sen benimsin ve bir daha hiçbir şey seni benden alamayacak."

Bilincim gidip geliyordu. Leon tişörtünü üzerime çekmiş ve beni sıcak tutmak için kendisine doğru yaklaştırmıştı. Hâlâ tam olarak gerçek hissetmiyordum, sanki bedenim etten kemikten mi yoksa hâlâ o korkunç, çılgık atan *başka bir* yerde mi sürüklendiğinden emin değildi.

Gök gürültüsü yağmurun yumuşak sesini bastırdı ve ben sarsılarak gözlerimi açtım.

"Şşş, iyisin." Leon'un parmakları kolumu okşayarak içimdeki korkuyu hafifletti. Ağaçların arasında yürüyorduk ve ben onun kollarına sarılmıştım. Kendimi çok ağır ve ağırlı hissediyordum ve başım zonkluyordu.

Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi boğuk bir ses, zihnimde öfkeyle bağırان bir ses duyabiliyordum. "Raelynn! Raelynn, sen benimsin!"

Ürperdim ve yüzümü göğsüne doğru yaklaştırdım. Cildinde artık daha fazla yara izi olduğunu biliyordum, daha yeni iyileştiği için hâlâ pembe olan izler. Onları öpmek, ona bir şekilde teşekkür etmek istiyordum ama o kadar korkmuştum ki başım patlamak üzere olan bir balon gibi hissediyordum.

"Tanrı beni çağırıyor," dedim. "Hâlâ beni çağırıyor. Leon, durmayacak."

"Duracak," dedi. "Seni alamaz, Rae. Başka birine isteyerek verilmiş bir ruhu alamaz."

Gözlüklerim olmadan yüzü bulanık olsa da ona baktım. "Öldüğünü sanmıştım Leon. Azrail'in seni öldürdüğünü sandım." Bu düşünce beni boğdu, onun kırık ve kanlar içinde yattığını hatırladım.

"Seni o kadar kolay bırakmayacağım bebeğim." Gülümsedi ve parmakları kolumun etrafında sıkılaştı. "Artık benden kurtuluş yok. Bana yapıştın kaldın."

Biz yürüdükçe Tanrı'nın sesi boğuklaştı, sadece hafif bir mırıltıya dönüştü. Sonra tamamen kayboldu ve şimşek çakarken gök gürledi.

gökyüzünü aydınlattı.

Leon kıkırdadı. "Tanrı çok öfkeli. Ne fırtına ama."

"mi?" Gök gürültüsü kulaklarımı acıtacak kadar şiddetliydi. "Ne zaman duracak?"

"Onu yaraladın," dedi Leon. "Zayıfladı. Cadı Everly bana Tanrı'yı öldürmeye niyetli olduğunu söyledi. Tanrı yaralandığına göre, belki de şimdi onun için bir fırsattır."

"Everly... bir cadı mı?" Bana sanki ruhumu görebiliyormuş gibi bakan, kaderim hakkında beni uyarmak için kartlar çeken o yumuşak dilli kızı düşündüm. O kadar sessiz olmasına rağmen vahşi hissettiğini hatırladım. Evcilmiş gibi davranmaya zorlanan vahşi bir varlık.

Gözlerimi tekrar kapattım. Tamamen sıırılsıklam olmuştum ama Leon'un vücut ısısı titrememi engelliyordu. "Sence bunu yapabilir mi? Bir Tanrı'yı öldürebilir mi?"

"Annesi tanıdığım en güçlü cadılardan biriydi," dedi. "Kızı da bu mirası taşıyor. Eğer bir Tanrı'yı öldürebilecek biri varsa, o da odur."

Bu kadar büyük, bu kadar anlaşılmaz derecede güçlü bir varlığın nasıl yok edilebileceğini hayal bile edemiyordum. Bunu düşünmek başımı ağrıttı ve göğsüne doğru usulca inledim. "Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum, bebeğim. Yapacağız. Ama bir daha kimsenin seni benden alamayacağından emin olacağım."

Daha fazla soru sormak istedim ama yorgunluk galip geldi. Yorgunluk bir saniye daha uyanık kalmama izin vermedi. Bir Katilin, benim Katilimin kollarında, *benim* adıma daha fazla kan dökmek için beni götürürken uykuya daldım.

Rae'yi kollarımda tutmak kadar doğru, eksiksiz hissettiren bir şey olmamıştı. Yorgunluktan bitkin düşmüş, uykusunda seğiriyordu ama yine benimleydi. Ait olduğu yere. Hırpalanmış ve yaralanmıştı ama yaşıyordu.

Kâbusların haftalarca ona işkence edeceğini ve bunun anılarının asla kaybolmayacağını biliyordum. Vücudunda yara izine dönüşecek kesikler gibi hep onunla kalacaktı. Bunun için kendimi affedemiyordum, onun için yeterince mücadele etmediğim için, Jeremiah ve yordakçıları onu aldığıında orada öylece yattığım için.

Ama bunu düzeltecektim.

Callum yanıdayken, Everly'nin Derin Olan'ı yok edeceğine inanıyordum, bu onu da öldürse bile. Bir kez serbest bırakıldığıında imparatorlukları, dünyaları ve hatta tanrıları yok edebilecek o vahşi büyüü onun içinde hissettim.

Bu onun hikayesi, onun kaderiydi. Belki de kurtulup kurtulmadığını asla öğrenemeyecektim.

Canlı.

Benim için gerçekten önemli değildi. Sadece Raelynn önemliydi. Onu güvende tutmak,

Küçük kızımı bir daha hiçbir şeyin benden alamayacağından emin olmak her şeyden önemliydi.

Jeremiah'ın göğsünde açtığı kesiklere baktım ve o kadar öfkeyle dolmuştum ki göremiyordum. Kızımı işaretlemişti ve bunun için

Ellerini kıracağımı, her bir kemiği paramparça olana kadar parmaklarını tek tek ezeceğimi düşündüm. Yürürken, ona yapacağım her korkunç şeyin hayalini . Tanrısı ölüyordu ve o sadece bir ölümlüydü. Tanrı'nın onu ödüllendirdiği güç sadece geçiciydi.

Yavaşça ve acı çekerek ölecekti ve ben her saniyenin tadını çıkaracaktım.

Yoldan geçen hiç kimsenin beni göremeyeceğinden emin olmak için yürürken ağaçların arasında kaldım. Kesinlikle görülmesi gereken bir manzara olacaktı: kot pantolonum yırtılmıştı, Raelynn'e örtünmesi için gömleğimi verdiğim için göğsüm çıplaktı ve Azrail'in bana bıraktığı yaralar ancak zar zor iyileşmişti, hala pembe ve öfkeliydi. Kendimi gizleyemeyecek kadar öfkeliydim, bu yüzden pençelerim dışarıdaydı, gözlerim parlaktı, dişlerim keskin ve Libiri'nin bulabildiğim herhangi bir üyesini parçalamaya hazırdı.

Yangını görmeden çok önce kokusunu almıştım. Kül rengi yanık kokusu havada çok güçlüydü, duman yağmurun altında bile hissediliyordu. Hadleigh arazisinin kenarındaki ağaç sınırına ulaştığımda alevleri görebiliyordum.

Onu bir saniye bile yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ama Rae'yi uzun bir çamın dibine, budaklı köklerin arasında saklanabileceği bir yere yatırdım. Onu yatırdığımda usulca iç çekti, başını yastıklamak için kolunu kıvırdı. Ona bakmanın acısı neredeyse çok fazlaydı, yanından ayrılmak için dönmeden önce saçlarını yüzünden geriye doğru taradığımda göğsümde tatlı bir acı hissettim.

Aşk. Ne garip bir şey.

Ağaçların ötesine süründüm. Çimler aşağıya, Hadleigh'lerin evinin tamamen alevler içinde kaldığı yere doğru eğimliydi. Alevlerin sıcaklığını ve havadaki keskin duman kokusunu hissedebiliyordum. Sağanak yağmura rağmen yağmur yangını yetmemişti. Tüm camlar patlamıştı, evin etrafındaki zemin paramparça olmuş parçalarıyla ışıldıyordu.

Bu doğal bir yangın değildi. Havadaki gazın kokusunu alabiliyordum. Bir çatlak oluştu ve duvarın büyük bir bölümü içe doğru çöktü. Ev yakında beton temellerinden başka bir şeye dönüşmeyecekti.

Çimenlerin biraz ilerisinde iki figür yan yana oturuyordu. Zane'i hemen tanıdım, üstü başı kül içindeydi ve kanlar içindeydi. Yanında Juniper ona doğru döndü ve benim bile duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadı. Yanındaki çimenlerde bir tüfek yatıyordu ve yüzü yara bere içindeydi ama Zane uzanıp yanağını avuçladığında Juniper onun eline doğru eğildi. Gözlerini kapattı ve orada sessizce oturup evin yanışını izlediler.

Beni ele geçiren tuhaf melankoli duygusunu anlamaya çalışarak onlarla birlikte izledim. O evde hiçbir şeyin canlı olmadığını biliyordum. Biliyordum.

Eğer Jeremiah hayatta kalsaydı, Juniper burada oturuyor olmazdı. Hâlâ onu avlıyor olurdu.

Ayağa kalktılar ve gitmek için döndüler. Ama Juniper beni orada görünce hemen tüfeğini kaldırdı, nişan aldı ve ateş etmeye hazırdı. Zane elini onun omzuna koydu.

"Sakin ol Juni," dedi. Ellerimi kaldırdım ve Juniper yavaşça, endişeyle silahını indirdi.

"Beni burada yendin," dedim. "Bütün eğlenceyi benden önce yaşamalıydın, değil mi?"

Zane gülümseyip başını salladı ama Juniper daha da yaklaştı. Üzerindeki çürükler düşündüğümünden de kötüydü, cildinde öfkeli mor çiçekler açmıştı. Bana dikkatle baktı, gözleri şüpheyle kısılmıştı ama silahını tekrar kaldırmadı.

"Raelynn nerede?" diye sordu.

," dedim. "Saklı. O güvende."

Başını salladı. "Kimseyi sağ bırakmadık. Hadleigh ailesi gitti. Libiri gitti."

Sıçrayan alevler artık sönmüştü ama küller hâlâ için için yanıyordu. "Jeremiah da mı?"

"Bir korkak gibi öldü," dedi. "Bunu görmeyi çok isterdin." "Bunu yapmayı çok isterdim."

Güldü ve tüfeğinin kayışını omzuna astı. "İntikam için ruhumu sattım. Onu almak benimdi. Ama artık bitti." Eve doğru baktı, alevlerin yansıması gözlerini neredeyse benimki kadar altın sarısı yapıyordu. "Her şey bitti."

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı. Zane geldi ve saçının birkaç telini hafifçe çekti. "Gitmeliyiz. Burası yakında insan kaynayacak."

Başını salladı, gidecekmiş gibi döndü, sonra aniden geri döndü ve elini uzattı. Bunun bir tokalaşma olduğunu anlamam bir anımı aldı. Garip bir insan yoldaşlığı. Elini tuttuğumda, "Seni affediyorum. Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum ama affediyorum."

Affetmeyi hiç önemsememiştım. Bu sadece suçluluk duygusunu hafifletmek ve kapanışı sağlamak içindi. Ama onlar giderken ve siren sesleri yükselirken, için için yanan kalıntılara son bir kez baktım ve kapanışa *ihtiyacım* olduğunu fark ettim.

Tüm bunların sonunda bittiğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Çok az zamanımız vardı.

Onu evden geriye kalanlara doğru taşıırken Rae hâlâ uyuyordu. Alevler artık neredeyse tamamen sönmüştü, geriye sadece kömürleşmiş

Evin iskeletini geride bıraktım. Karşılaştığım birkaç ceset vardı ama onlar umurumda değildi. Aradığım tek bir ceset vardı.

Jeremiah'ı bulduğumda, insan gözüyle asla tanınamazdı. Parçalanmış camlar ve yanmış ahşap kirişler arasında yatan kararmış bir kabuktan ibaretti. Ama ben onu tanıyordum. Ölü ve yanmış olsa bile ona bakarken nefret hissettim.

Her şey gerçekten bitmişti. Küllerden başka bir şey kalmamıştı.

Molozların arasından geri dönerken Rae kollarımda biraz kıpırdandı, gözlerini yavaşça kırıştıtarak açtı. Etrafına bakarken kaskatı kesildiğini hissettim ve usulca, "Korkma bebeğim. Güvendesin."

"Neredeyiz biz?" Etrafına bakmak için başını çevirmeye çalıştı. Ayakkabıları yoktu, bu yüzden onu yere bırakacak değildim.

"Hadleigh evi."

"Bunu sen mi yaptın? Sen mi yaktın? Ne zamandır uyuyordum?" Uykulu olduğunda sesi daha kalın ve biraz da hırıltılıydı. Çok tatlıydı.

Neredeyse yalan söylüyordum. Neredeyse ona yaktığımı, Jeremiah'ı öldürdüğümü, yaptıklarını ona ödettiğimi, onun intikamını aldığımı söyleyecektim. Ama ona yalan söyleyemezdim, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetsem de.

"Ben yapmadım. Juniper ve Zane buraya önce geldi. O intikamını aldı." Yolda yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. İtfaiye araçları gelmişti. Adımlarımı hızlandırdım, evin arkasından aşağı atladım ve ağaçların arasına daldım. Rae'nin gözleri hep üzerimdeydi, gözlükleri olmadan bulanık görse de yüzümü izliyordu.

"Ya Jeremiah?" diye fısıldadı. Sözlerinde korku vardı ve bu öfkenin kabarmasına neden oldu. Korkmayı hak etmiyordu. Keşke korkusunu öldürebilseydim. Onu parçalara ayırıp kalıntılarını yakabilmeyi diledim.

"O öldü, bebeğim. Keşke ben yaptım diyebilseydim, ama onu yakaladılar. önce."

Yağmur yavaş yavaş çiselemeye başlamıştı, yavaşça aşağıya doğru damlıyordu.

Ağaçlar. Kalın bir çam ağacının altında durdum ve Raelynn'in birkaç dakika ayakta durmasına izin verdim. Sallanıyordu ve destek için bana yaslandı, kolları göğsüme sıkıca sarılmıştı. Rahatlık hissi bana nispeten yabancıydı ama bana sarılırken onu tutmak hayal edebileceğim en şeydi.

"Bunu yapmak zorunda kalmadığına sevindim," dedi gözlerini ovuşturarak. "Zaten yeterince öldürmek zorunda kaldın. Yorgun olduğunu biliyorum." Yüzünü tekrar bana doğru bastırdı. "Biraz dinlenmeyi hak ediyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mmhm." Kollarını boynuma doladı ve ben de onu tekrar kucağıma aldım. Esnerken, "Eve gidip uyumak istiyorum. Daha önce yaptığın gibi günlerce uyuyabiliriz... ve artık kızgın olmana gerek yok, çünkü Jeremiah gitti ve Kent gitti ve..." Bir esneme daha. Her an tekrar bayılabilirdi. "Artık güvendeyiz. İkimiz de güvendeyiz."

Güvenli. Ne tuhaf bir fikir. Yüz yılı aşkın süredir kendimi güvende hissetmemiştim. Ve en azından onunla tanışana kadar, neredeyse o kadar uzun bir süredir dinlenebileceğimi ciddi olarak düşünmemiştim. Ama şimdi, gözleri tekrar kapanırken ve onu eve doğru taşıırken, artık o kadar da öfkeli hissetmediğimi fark ettim. Onca yıl boyunca beni ayakta tutan nefret düğümü gevşiyordu. Birdenbire dinlenmeyi, sakın ve sessiz olmayı düşünmeye başladım.

Onu kollarımda tutmak, battaniyelerine sarılmak ve kokusu beni sararken uyumak istedim. Uyandığımızda, sesinde korku kalmayana ve tüm bunlar sadece uzak bir anı olana kadar ona güvende olduğunu tekrar tekrar kanıtlamak istedim.

Ve yapardım. Onu sonsuza kadar güvende tutacağım.

Abelaum'u vuran fırtına kasabanın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Günlerce yağın yağmur, sokakları sular altında bırakan bitmek bilmeyen bir sel, elektrik hatlarını koparacak ve kasaba halkının yarısını elektriksiz bırakacak kadar güçlü rüzgârdı. Kulübe karanlıktı ama Leon mumlar yaktı ve beni battaniyelere sardı. Sıcak, güvende ve asla gözünün önünden ayrılmadım.

Fırtına nihayet sona erdiğinde, daha fazla yıkım rapor edildi. Islanan toprak, White Pine maden kuyusunun devasa bir obruk haline gelmesine, kendi üzerine çökmesine ve eski tünellerden geriye kalanların tamamen yıkılmasına neden olmuştu. Aziz Thaddeus hala ayaktaıdı, ancak çatısı tamamen çökmüşü ve kasaba yetkilileri tarihi önemine rağmen yıkılmasından bahsetmeye başlamıştı.

Kent Hadleigh'in de karşı çıkması üzerine karar verildi: Kilise de yıkılacaktı.

Jeremiah'in yanmış cesedinin dış kayıtları üzerinden teşhis edilmesi gerekiyordu. Olay trajik bir kaza olarak nitelendirildi, yangının fırtınaya eşlik eden yıldırım tarafından başlatıldığı düşünölüyordu. Yangının kasıtlı olarak çıkarıldığına dair söylentiler haftalarca kampüste dolaştı ama hiçbir sonuç alınamadı.

Bazı profesörlerim bana ihtiyatla, neredeyse acıyla baktı. Asla kesin olarak bilemeyecektim ama içlerinden herhangi birinin o olayda bulunup bulunmadığını merak ediyordum.

Jeremiah beni keserken geyik kafatası maskelerinin arkasına saklanmışlardı. Aralarından kimlerin ölümümü sabırsızlıkla beklediğini hep merak etmişimdir ama beni canlı ve iyi bir şekilde içeri girerken her gördüklerinde içlerinin yandığını ummuşumdur.

Artık madenin karanlık tünellerini hayal etmiyordum. Tanrı'nın adımı çağırdığını duymadım. Devasa uzuvlarının beni sıkıştırmasından kaynaklanan morluklar soldu ama Jeremiah'ın bıçağının bıraktığı izler yara izi haline geldi. Leon, izleri soldurmak için tıbbi tedavi denemek istersem, paranın sorun olmayacağını söyledi.

Cehennemde yığınla altın biriktirdiğinden şüphelenmeye başlamıştım ama sadece güldü ve bunun doğru olup olmadığını teyit etmedi. Oraya gittiğimde bunun bir sürpriz olacağını söyledi.

Bacağımdaki izi de yara iziydi, ama bu çıkarmak istemediğim bir izdi. Parmaklarıyla izini sürer, ağzıyla öper, dilini üzerinde gezdirirken en iğrenç şeyleri mırıldanırdı. Bu onun sahiplik işaretiydi, sadece benim ona verebileceğim bir işaret. Gönüllü bir söz.

Ruhum onun olacaktı, sevecekti, sahip olacaktı - sonsuza dek.

Bir hikaye sona erdi.
Ama bu hikâyede anlatılacak daha çok
şey var. Bir intikam hikayesi henüz
ortaya çıkmadı.

Teşekkür

Bu kitabı adadığım kocama, erkeğime, ortağıma, ilham perime. En büyük destekçim, aklımın ve mantığımın sesi, kendimi kaybettiğim anlardaki o sakin varlığın için teşekkür ederim. Duşta diyalog sahneleri hakkında konuştuğumda beni yargılamadığın ve yazmadan önce pozisyonları "test etmeme" yardım etmeye her zaman istekli olduğun için teşekkür ederim.

Kediciklerime: Luna, Gizmo ve Azura. Bu kitabın yazılmasına yardım etmeye çalıştığınız için teşekkür ederim. Ne yazık ki hecelemede pek iyi değilsiniz. Ama klavyenin üzerinde yürüdüğünüz tüm o zamanlarda gerçekten denediğinizi biliyorum.

Zainab'a, bu kitabın parlamasına yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Tamamen çöp yazdığımı düşündüğümde beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. İnanılmaz derecede yeteneklisin ve bu kitap sensiz bu hale gelemezdi.

Okurlarıma, bu vahşi yayıncılık dünyasında yolunu bulmaya çalışan yeni bir yazara sevgi ve destek her birinize: teşekkür ederim. Yüce Tanrım, teşekkür . Hayatımı değiştirdiniz. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Ama küçüklüğümden beri sarıldığım bir hayal için bana umut verdiniz.

Kitabın sonuna kadar gelmeyi başaran herkese, bana bir şans verdikleri için teşekkür ederim. Bu eseri elinize aldınız ve ona zaman ayırdınız. Okumaya devam edin, bir sonraki büyük macerayı aramaya devam edin, her zaman devam etmeye cesaret edin.

Bir dahaki sefere kadar,

Harley

Yazar Hakkında

Harley, Yeni Yetişkin Erotika, Erotik Korku ve Karanlık Romantizm yazarıdır. Karanlık ve sapkın tarafta buharlı hikayeler hazırlamaktan hoşlanıyor, ne kadar ürpertici olursa o kadar iyi.

Harley, kocası ve üç kedisiyle birlikte Kaliforniya'da yaşıyor. Korku filmlerini, sek kırmızı şarapları ve neredeyse her zaman yanan bir mumu seviyor. Çoğu gün kucığında en az bir kediyle masasında çay içerken bulunabilir.

Harley Laroux'u bu sosyal platformlarda bulabilirsiniz:

Twitter → [@harleylaroux](https://twitter.com/harleylaroux)

Instagram → [@harleylarouxwriter](https://www.instagram.com/harleylarouxwriter)

Goodreads → [Harley Laroux](https://www.goodreads.com/author/show/Harley_Laroux) Facebook
→ [@harleylarouxwriter](https://www.facebook.com/harleylarouxwriter)

Harley Laroux'nun Okuyucu Grubu [Wicked Dark Desires](https://www.facebook.com/WickedDarkDesires)'a katılarak gelecek kitaplar hakkında özel ön gösterimler ve bilgiler edinin.

Ayrıca Harley Laroux

The Dare

Dirty First Dates (Kısa Erotika Serisi)

Cadılar Bayramı

Hayaleti The

Arcade The

Museum

İçindekiler

İçindekiler Başlık

Sayfası Telif Hakkı

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[49](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan](#)

-

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

